

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Masterful.” —DANYA KUKAFKA

The Lost House

A NOVEL

MELISSA LARSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Ailem için

Bilmiyor musun?
inanmıyor muyum? Ben kara
inanmam.

Forest Erwin, "Adanmışlık"

Birinci Bölüm

PROLOGUE

Şubat 3, 2019

Umarım sana musallat olurum.

Ása iskeletinde titreşen müziğin ritmini hissedebiliyor ama duyamıyor. Lilja'nın sıcak nefesini ensesinde hissediyor, şüphesiz Ása'nın dikkatini tekrar üzerine çekmek için bir şeyden, herhangi bir şeyden şikâyet ediyor ama ne dediğini anlayamıyor. Votka boğazında dağınık bir yol açıyor ve kaç tane içtiğini bilmiyor ama umursamaya da niyeti yok. Parti falan yok. Sadece onu her düşündüğünde kulaklarında ısılık çalan tiz iç çılgılığı ve elindeki ekrandaki kelimeler var. Telefonu uzun süre tuttuğu için parmakları acıyor.

Umarım sana musallat olurum.

Tek yapması gereken bir dokunuş ve onu göndermiş olacak. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacak.

Bunu yapamaz.

"Sorun ne?" Lilja, onun kulağına bağıyor.

Ása ekranını kapatmak için düğmeye tıklar. Lilja bakacak. Ása'nın konsantrasyonunda bir boşluk arayacak. İşlerin durulmasına izin veremez. Bazen Ása, Lilja'nın üzerindeki sırların kokusunu alabildiğini düşünüyor.

Normalde Ása öfkesini yutabilir. Ama midesinde yer kalmadı. Sabrı kalmadı. Partinin sesleri bir sel gibi geri geliyor, müzik, kahkahalar, dans eden bedenlerin baskısı. Ayaklarının dibinde yarısı boş bir bira kutusu yan dönmüş, içindekileri kusuyor.

yere düşüyor. Ása parmaklarıyla ondan uzaklaştırdı, ama duraksayarak ona doğru yuvarlandı. Tekmeliyor.

Teneke kutu tatmin edici bir *şaplakla* bir kızın bacağına iner ve içindikilerin sonuncusunu da patlatır. "*Hey!*" diye bağırıyor, ne olduğunu anlamak için olduğu yerde dönüyor.

"Bir dahaki sefere daha yükseği hedefleyin," diyor Lilja, gülmeyi umarak.

Biraz hava almak isteyen Ása, oturma odasındaki kalabalığın arasından geçip köhne mutfığa girdi. Lilja da Ása'nın yapacağını bildiği gibi onu takip etti. Terk edilmiş evdeki tek açık alan olan arka kapının yanında bir köşe buldular. Hiç bu kadar dolu olmamıştı. Kışın ortasında bile oda, sakinlerinin nefes ve vücut ısılarının birleşimiyle sıcacıktı. Ter, yağ ve sigara dumanı kokusu Ása'yı boğuyor, onu boğmakla tehdit ediyor. Belki de sadece Lilja'nın boynuna dolanan koludur. Saç telleri Ása'nın tenine yapışıyor, dokunaçlar gibi sürükleyip emiyor.

"Óskar mı?" Lilja soruyor. "Yoksa-"

"Bırak onu," diye uyarıyor Ása. Arkadaşının saçlarını yüzünden uzaklaştırır.

Lilja'nın gözleri kırmızı ve odaklanmamış. "Ben miyim?" diye soruyor, sanki gerçeği duymaktan korkuyormuş gibi, ama sormaktan kendini alamıyor, tıpkı burnunu sokmaktan kendini alamadığı gibi.

Ása kendisinin de aynı derecede dengesiz olduğunu, Lilja'dan daha fazla içtiğini biliyor ama içinde kaynayan öfke onu ayakta tutuyor. Öfke ve kaçma arzusu, ona, ondan, artık bilmiyor.

"Hiç canını sıkıyor mu," diyor Ása, müziğin üzerine bağırarak, "herkesin senden sürekli her şeyi istemesi? Kimse mutlu değil. Hepimiz aç ağızlarız. Açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyor." Eliyle gösteriyor, kendi parmakları önünde bulanıklaşırken gözlerini kırıştırıyor.

"Ne?" Lilja kulağını'nın yüzüne doğrultur.

"Hiçbir şey," diyor Ása.

Bu doğru.

Önemli bir

şey değil.

Ona doğru gelen başka bir ağız var. Óskar, kalabalığı yarıyor, insanların omuzlarını itiyor, birinin içkisini döktüğünde gülüyor. Ása'nın dans etmesini istiyor.

Ondan çok şey istiyor.

Ása içkisinin son kalıntılarını da bitirip bardağı yere bırakıyor. Gidiyor.

"Nereye gidiyorsun?" Lilja ona yaralı bir şekilde sorar. Aç.

"İşemem lazım," diye yalan söyler Ása. Lilja'ya dışarı çıkacağını söyler. Burada gidecek bir yer yok, seyirci istemiyorsa tabii. Lilja onu takip etmeye başlar ama Ása elini göğsüne bastırır. "Bunu kendim yapabilirim. Bana bir dakika ver."

Lilja acısını dile getiremeden, Óskar ona ulaşamadan hareket ediyor. Ön kapıdan girmişlerdi ama orası çok uzaktı, kalabalık onun denemesi için çok doluydu. Böyle hissetmeseydi bile, sanki tüm dünyası parçalanıyormuş ve her bir ipliği çeken kendisiymiş gibi, burada olmak istemezdi. Bu büyük gece, eve erişimlerini kaybetmeden önceki son kutlama. Herkes büyük bir trajedi gibi davranıyor. Ama bu sadece çok fazla içmek, karanlıkta birlikte dans etmek ve boşluğa doğru çılgılık atmak için bir bahane.

Arka kapıdaki kontrplağı kenara itiyor, kapıyı açmak için vücudunu kapının içine atmaya hazırlanıyor ama kapı menteşeleri üzerinde rahatça sallanıyor. Kapıyı arkasından çekip kapatarak dışarı çıkar. Soğuk havanın onu ayıltacağını umarak keskin bir nefes alıyor. Genelde işe yarar ama bu gece sanki bir boşluğa girmiş gibi hissetmiyor. Işık da yok. İçerideki fenerlerin ve el fenerlerinin yetersiz aydınlatması, pencerelere tutturulmuş kontrplaklara karşı hiçbir şey ifade etmiyor. Geriye kalan tek şey çatlaklardan sızan ince bir beyaz çizgi. Bu kadar yakından akan nehir, Ása'nın ciğerlerinde kalan havayı da emiyor.

Titreyen parmaklarıyla ceketinin cebinden telefonunu çıkarır. Mesaj orada, hâlâ gönderilmeyi bekliyor. Zaten çok şey söylemişti ama bunların son sözler olmasını istiyordu. Onun anlamasını istiyor. Onu incitmek istiyor, onun kendisini incittiği gibi.

Umarım sana musallat olurum.

Bunu düşünmekten bıkmış. Ve parlak ekrana bakmak onu gerçekten hasta hissettiriyor.

Gönder tuşuna basıyor.

Rahatlama gelmiyor. Ása telefonu tekrar cebine soktu ve gecenin içine doğru ilerledi. Eve gidip uyuyarak bunu atlatacaktı. Sabah yeni, özgür ve muhtemelen ölmek isteyecek kadar akşamdan kalma uyandığında daha iyi olacak ama en azından yalnız olacak.

Ağaçlara, ileride bir yerde Óskar'ın arabasına nişan alıyor ama bacakları işbirliği yapmıyor.

Dengesini bulamıyor. Ayakları garip bir şekilde taze kara batıyor, yana ya da geriye doğru kayıyor, böylece her adımına güvenemiyor. O son içki -o son içkiler- bir hataydı. Bunu şimdi görebiliyor. İçeride, tüm o kaosun içinde, dengesizlik normal gelmişti. Beklenen.

Son zamanlarda yaptığı her şey bir hataydı.

Parmakları soğuk kara değişiyor ve gözlerinin arkasında bir basınç var. Ne zaman düşmüştü? Boğazına asit doluyor ama yutkunuyor. Şimdi kusmaya başlarsa, durmayacak.

Dünya yavaş ve bulanık adımlarla kendini düzeltiyor. Arabaya gitmesi gerekiyor. Óskar anahtarları bardak tutucusunda unutmuş. Orada oturup bir dakika bekleyecek. Isıtıcıyla ısınır. Onun ya da Lilja'nın kendisini takip etmesini bekleyebilir. İkisinden biri onu geri götürebilir.

Ağaçların arasında, görmekten çok hissederek ilerliyor, partinin gürültüsü arkasında uzak bir mırıltı. Burada sessizlik kulaklarında zonklıyor, kar nefes alışının sertliğini bile boğuyor.

Bu yüzden ilk başta duymuyor. Bir ses.

Yumuşak.

Önce kendi sesi olduğunu sanıyor, nefesinin altında inliyor. Ama ses tekrar geliyor ve bu o değil, ona hareket etmesini söyleyen kendi bulanık fısıltısı değil.

Bir erkek sesi.

Adını söylüyor.

Daha hızlı yürüyor, yürürken ellerini ağaç gövdelerinin sert kabuklarına sürüyor. Ses yaklaşıyor. Daha yüksek.

"Ne yapıyorsun? Ása?"

Vücudunda bir tutukluk var, onu ileriye doğru savuruyor. Oturduğunun, iki elinin de karda donduğunun farkında. Ne kadar süredir burada olduğunu bilmiyor.

Bunun gibi. Bu gece çok içti. Bu onun alışık olduğu bir şey değil. Bu bedeninin ötesinde bir şey. Kendi dışında geziniyor ama dışarıda hiçbir düşünce yok. Sadece etrafında dönen ağaçlar ve belli belirsiz bir öfke duygusu var ama o bile tükeniyor.

Bir ışık huzmesine bakıyor.

Koltuk altlarında eller var. Onu tekrar ayağa kaldırıyorlar. Kendini güvende hissediyor, çünkü onu önemseyen biri ona yardım etmek için burada, ama yine ısıklık geliyor. Tiz ve tiz, ocakta çığlık bir çaydanlık gibi. Acaba o da duyuyor mu diye merak ediyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Şubat 5, 2019

Rüzgâr kiralık arabanın üzerinden öyle güçlü bir dalga halinde geçiyor ki Agnes'in parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşıyor. Rüzgârın ardından gelen kar, ön cama çarparak sileceklerin yayının altında küçük yığınlar oluşturuyor ve Agnes koltuğunda öne doğru eğiliyor, bir eli sanki görmesine yardımcı olacakmış gibi radyonun sesini kısmak için uzanıyor. Saat sabahın yedisini ama gece yarısı olacak kadar karanlık. Uçuşlar yüzünden bitkin düşmüş, vücudu kasılmış ve ağrıyor.

Arabayla birlikte gelen GPS, Keflavik havaalanından Nora Carver'nihiyet yüz yüze görüşeceği eski çiftlik evine iki saatlik bir yol olduğunu söylüyor. Gerçi bu hızla giderse dört saate yaklaşabilir. Bu havada aklının alamayacağı hızlarda yanından geçip giden birkaç araba dışında otoyolda tek başınadır.

Agnes hayatı boyunca Kaliforniya'da yaşamış ve karla tanışmamış. Yolun dönemeçlerine, sınırlı görüş mesafesine katlanabiliyor ama bu kar kalbinin boğazında düğümlenmesine neden oluyor. Döner kavşaklar da öyle. Her birkaç dakikada bir, yeni bir oval şeridi kesiyor, onu buzda yavaşlamaya, yolla omuzlarını sürtmeye ve bir sonraki dönüşünü anlamaya zorluyor gibi görünüyor. Hız sınırını korumak ya da trafik sıkışıklığını önlemek için orada olduklarını varsayıyor, buna benzer bir şey, ama onu sinirlendiriyorlar.

Arabanın kaygan hareketine, kendisine doğru yağan kar tüneline kendini bırakmaya çalışıyor. Ama sakinleşemiyor. Eklemlerindeki ağrı, ayak bileğinin çok hızlı kalp atışıyla aynı anda zonklaması, mide bulantısı

midesinde bir yerde. Ya da gerçekten burada, İzlanda'da olduğu gerçeğinden. Ya da, diye düşünüyor, başarısızlık korkusu.

Bunu yapamazsa ona ne olacak?

Eli refleks olarak bardak tutucusunda duran telefonuna uzanıyor. Babası konuşmak istediği son kişiydi ama aynı zamanda ararsa telefonu açabilecek tek kişiydi. Keşke büyükbabasını arayabilseydi. Ona anlatacak, soracak o kadar çok şey var ki. Ama şu anda tek istediği, her aramasının sonunda söylediği gibi, "*Seni seviyorum*" dediğini duymak.

Ancak parmakları telefonunun parlak ekranında gezinirken hatırlar: telefon hâlâ uçak modundadır. Dolaşım ücretini karşılayamaz ve telefonunun yerel ağa bağlanmasının hesabını otomatik olarak şarj edip etmeyeceğinden emin değildir. Son dakikada rezerve edilen, bir sonraki hafta uçmak istediğiniz için bir uçak biletinin bir aylık kiraya mal olmasına neden olan gücün insafına kalan uçuşları burada zorlukla idare edebilirdi. Nora arabasını ve kalacağı yeri ayarlasa bile, bu yolculuk Agnes'in olanaklarını aşıyor. Sağlık faturaları birikimlerini tüketmişti ve şimdi büyükbabasının ona bıraktıklarının son damlasına kadar kaldı. Ona, sadece ona. Babasına bir kuruş bile kalmadı.

Seni seviyorum, Agnes. Sen de beni , değil mi?

Eli tekrar direksiyona kayar. Arayacak kimse yok. On dört saatlik yolculuk. Çevrimiçi olalı on dört saat oldu. Dünyayla bağlantısının kesilmesi o kadar da uzun bir süre değil ama şu anda bildiği ve bileceği tek şey buymuş gibi geliyor.

Emi'yle altı ay önce resmen ayrılmış olsalar da sürekli iletişim halindeydiler. Agnes her gün Emi'ye mesaj atmak için bir neden üretiyor. Yaprak bitlerini yağlarla güvenli bir şekilde öldürmenin yeni bir yolunu gördüm. Bahçe nasıl ? Ve sonra Emi cevap verir. Her şeyi bitiren, Agnes'in eşyalarını toplayan ve kutuları teker teker evlerinden çıkarıp babasının evine taşıyan kişi Emi olabilirdi ama Agnes ne zaman mesaj atsa Emi cevap veriyordu. Ve Agnes artık sorunun bu olduğunu anlamıştır. Ayrılığın ilk günlerinde Emi'nin cömertliği bir can simidi gibi gelmişti. Ama bir süre sonra bu bir ilmeğe dönüşmüştü. Ve şimdi o bile gitti. Agnes'in servisi yok.

O yalnız.

Agnes, Reykjavik tabelalarını takip ederek arabanın hareketlerine doğru eğilir. Karanlığın içinden Noel'den kalan ışıklarla parıldayan evler beliriyor. İçeride uyuyan, uyanan, sıcacık kış sabahında ayaklarını sürüyerek kahve arayan insanları hayal ediyor. Kendisini bu arabanın içinde, yusufçuk sineği gibi pencerelerinin önünden hızla geçerken hayal ediyor ve kısa bir an için gerçekten rahatlayabiliyor.

Yol yavaş yavaş daha fazla şerit alıyor. Burası California olabilir. Bu bir otoyol. Bir grup bina. Ne kadar farklı olabilirler ki?

Cevap: çok farklı.

Bu onun ülke dışına ilk çıkışıdır ve korkunç bir şekilde kendinden nefret etmeye başlar. Yirmi yedi yılını aynı otoyollarda devriye gezerek, aynı renkleri, aynı kokuları özümseyerek harcamıştır. Tek bir yerde çok fazla zaman. Bu ona ne kazandırdı?

Seyahat etmeyi hayal etmediğinden değil. Uzun zamandır kendini İzlanda'da, büyükbabasıyla buraya gelirken hayal ediyordu. İnternette dil kurslarını araştırmış ama asla karar vermemiş çünkü bir dili öğrenmek için onu konuşacak birine ihtiyaç olduğunu ve ne dedesinin ne de babasının onunla konuşmayacağını biliyormuş. Oradan gelen müziği dinlemekle . Burada. Filmleri izledi. Hayaller kurdu.

Ama tüm bu fanteziler içinde, bir uçağa atlayıp buraya gelebileceği hiç aklına gelmemişti. Ta ki Nora Carver'a kadar.

Agnes buraya yıllar önce, Emi ve büyükbabası kalbini kırmadan önce gelmeliydi. O zamanlar daha hafif bir insandı, güzel bir şekilde amaçsızdı. Kendine zarar vermiyordu. Kazançlı bir işte çalışıyor, büyük bir teknoloji şirketi için yazılım kodluyor, arkadaşlarıyla yaşıyor, her pazar büyükbabasını ya yüzmek ya da bahçesinde uzun uzun sohbet etmek için ziyaret ediyordu ve dünyaya açıktı. Emi'yle bu şekilde tanıştı ve sevdiklerine kendinden ne kadar çok şey verdiğini onları kaybedene kadar fark etmedi.

Havaalanından doğruca Bifröst'e, Nora'ya gitmesi gerekiyordu. Plan buydu. Ama flaşörünü yaktı ve şehir merkezine doğru yavaş, kasıtlı bir dönüş yaptı.

Artık sonunda burada olduğuna göre, burayı kendi şartlarıyla görecek. Nora bekleyebilir.

Tabelalar onu şehir merkezine götürüyor. Şehrin eteklerinde kıvrılana kadar rastgele dönüşler yapıyor, bir tarafta suyun çizgisini, diğer tarafta şehrin alçak binalarının yükselişini izliyor. Siyah suya, yolun hemen karşısındaki bir dağın ipucuna hayret ediyor. Sıcak sarı sokak lambaları ona bilmediği yollar boyunca rehberlik ediyor. Sudan uzaklaşıp şehrin içine giriyor, sokaklar daralıyor. Kapalı dükkânların, karanlık vitrinlerin yanından geçiyor. Sabah soğuğuyla savaşıyor birkaç figür. Tek yönlü bir caddede ters yöne giriyor, anlayabildiği kadarıyla iki spot ışığı olan bir arabanın şaşkınlığı içinde. Özür dilemek için camını indirir ve karşılığında kulakları yırtan bir korna sesi duyar. Bir mucize eseri, bir yerleşim caddesinde park yeri bulur. Ve sonra arabadan inmek için muazzam bir çaba harcıyor. Sırtı gıcırıyor ve itiraz ediyor, dizi ve ayak bileği ortak bir acıyla çığlık atıyor.

Son on dört saat boyunca sabit bir pozisyonda oturmak onu iyileşmesinin ilk günlerine, dünya görüşünün sol bacağına ve sadece sol bacağına kadar daraldığı günlere geri götürdü. Kat kat tişörtlere, kapüşonlu sweatshirt'e ve rüzgarlığa rağmen soğuk onu sıkı ve soğuk bir kucakla sarıyor. Spor ayakkabıları karda ve buzda kayıyor, ayak bileği protesto için kilitleniyor ve gördüğü ilk açık kafede duruyor.

Odanın sıcaklığı ona sert bir duvar gibi çarpıyor. Barista, çok kısa kakülleri ve piercingli kaşları olan genç bir kadın, Agnes'e başını sallıyor ama konuşmuyor. Sadece devasa kahve makinesinde hareket ediyor, Agnes'in hayran olduğu telaşsız bir rahatlıkla çalıştırıyor.

Tezgâhta paketlenmiş çikolatalar, reçel kavanozları ve kahve çekirdeklerinden oluşan bir ürün yelpazesi var. Agnes bir paket siyah meyan kökü üzerinde parmağını gezdiriyor. Büyükbabasının en sevdiği şey. Her Pazar, sonuna kadar, genellikle aralarındaki masaya atılan bu şekerden bir paket vardı. Bir yıldır hiç yememişti.

Agnes paketi almak için tezgâhın üzerine doğru iter. Büyükbabası bunu yapmasını isterdi. Çantayı çoktan açmış ve bir avuç dolusu yutmuş olurdu.

Agnes, baristanın bunu kabul ettiğini varsayar ama acele etmeden işine devam eder. Agnes dikkatini vitrinin geri kalanına çevirir. Solunda, bir kafenin ilan panosundaki olağan teklifler olduğunu varsaydığı şeylerle dolu bir mantar pano vardır. Gitar dersleri, kiralık odalar, gelecek hafta birinin grubunu izlemek için el ilanları.

Yine de onu şaşırtan şey, ortadaki fotoğraftır. Genç bir kadının yüzü ona bakıyor, yüz ifadesi zevkle dolup taşıyor. Beyaz-sarı saçlar, bir gülümseme parıltısı, fotoğrafçıyla paylaşılan bir mutluluğun ipucu. Sürpriz aşama aşama gelir. Birincisi, çünkü ilk bakışta bu kadın Agnes olabilir. Saçları, ince gözleri. Ama sonra fotoğrafın sınırları yerine oturuyor. Kelimeler, İngilizce, KAYIP. Ve LÜTFEN YARDIM EDİN.

Agnes altındaki yazıyı okumak için eğilir ama hemen ürkerek uzaklaşır. Bifröst.

Bifröst'te bir öğrenci, öyle yazıyor.

Belki de Bifröst adında iki kasaba vardır. Tabii bir de üniversite var. Agnes büyükbabasını ve Nora Carver'ı düşünüyor. Bu çok fazla tesadüf. Baristanın kendisine baktığını fark eder ve boş midesine çöken korkuyu görmezden gelmeye çalışarak bir kahve ve yumurtalı sandviç sipariş eder.

Kafenin diğer tarafında, kayıp öğrencinin gülümseyen yüzünden uzakta bir masa seçer. Buğulanmış pencerenin yanında, parmaklarının rahatsız edici bir beyazdan daha da rahatsız edici bir pembeye dönüşmesini izler. Reykjavik'ten ayrılmadan önce kendine bir kışlık ceket alacak. Donmuş, çamurlu spor ayakkabılarına bakıyor. Ve belki bir de bot. Burada çalışan kadından nereye gideceğine dair tavsiye isteyecek. Şimdilik, internete döndüğü için minnettar bir şekilde kafenin Wi-Fi'sine giriyor.

Emi'den haber yok.

Babasından da.

E-posta kutusunda önemsiz şeyler dışında bir şey yok.

Yaklaşık bir yıl önce işinden izin almış ve kısa bir süre sonra da resmen ayrılmış. Wi-Fi ya da değil, fark etmez. O yalnız.

Pencereden dışarı, karanlık sokağa bakıyor. Gölgeler gibi sıçrayarak yürüyen birkaç insan silueti dışında bomboş. Bir araba sürükleniyor

Farlar. Agnes hayaletlere tutunmuştur. Emi ile olan ilişkisinin hayaleti, babasının üzerine bindirilmiş büyükbabasının hayaleti. Onları bırakırsa ne olur? Kim olurdu?

Nora ile yaptığı son e-posta alışverişini gözden geçiriyor. Son e-posta, Nora'nın GPS'inin arızalanması ihtimaline karşı Bifröst'teki evin yolunu tarif etmesinden ve buzlu yollarla ilgili uyarılardan başka bir şey değildir. ***Hava hızla değişiyor***

-Ve hızlı demek istiyorum. Yolun bir tarafı güneşliken diğer tarafında tipi gibi kar yağıyor olabilir. Sonra, Agnes uçağına binmeden önce son bir teşekkür: ***Burayı sizinle paylaşmak benim için bir onur. Burada yaptığınız şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilmenizi isterim... benimle konuştuğunuz için.***

Agnes Glin, İzlanda'nın en kötü şöhretli çözülmemiş suçlarından birinin katil zanlısı Einar Pálsson'un torunu. Ailede kırk yıllık sessizliği bozan ilk kişi. Ailede Einar'ın masumiyetini alenen savunan ilk kişi. Nora Carver, Agnes'i rahat ettirmek için elinden geleni yapıyor. İkisinin de bildiği gibi, Agnes'in herhangi birini seçebileceğini biliyordu.

Agnes, Nora'yı daha çok zamanlama nedeniyle seçmişti ama onun ününden de etkilenmişti. Einar Pálsson'un torunu olan Agnes, hayatını gerçek suç türünden uzak durarak geçirmiştir. Sesli kitapları, neo noir dedektif romanlarını, popcorn aksiyon gerilimlerini, kurgusal ve hayatından tamamen uzak olan her şeyi tercih ediyordu. Ama geçen yıl herkes gibi o da Nora'nın podcast'i *The End*'i duymuştu. Nora Carver, farklı türde bir gerçek suç podcaster'ı. Faili meçhul bir davayı gerçekten çözmüş biri. Ya da Nora'nın Rachel Maddow'a verdiği röportajda belirttiği gibi, çözüme *katkıda bulunmuş* biri.

Bu, 1974 yılında Modesto, California'da bir çocuk parkının yakınında bulunan on iki yaşındaki Adriana Lopez'in faili meçhul cinayetini araştıran *The End*'in son sezonuydu. Agnes o sezonu dinlememişti, davayı da çok yakından takip etmemişti -büyükbabası ölüyordu ve başka bir şey için zamanı yoktu- ama yeterince şey biliyordu. Nora'nın yardımıyla, sonunda katili tespit etmişlerdi. Başka bir genç kızın daha yeni bir cinayetinde yakalanan bir polis memuru.

Stockton, California'nın dışında. Nora onu kayıp evraklar arasında bulana kadar hiç şüpheli olmamıştı.

Agnes'in babası bir ay önce Nora'dan bir sonraki dizisini "Donmuş Madonna vakasına" ayırma planlarını bildiren bir e-posta aldığıında, bu Agnes'in babasıyla zaten zayıf olan dengesini bozmuştu.

Nora'nın Agnes'e gönderdiği e-postayı, yatağının üzerinde durup telefonundan okuyarak, sanki münzevi bir mühendis değil de kürsüsünde şeytanın günahlarına karşı öfkelenen bir papazmış gibi okumuştı. ***Kayıtlara geçmek zorunda değilsiniz, eğer bundan rahatsız değilseniz. Ama boşlukları doldurabilir, annenizin hayatının detaylarını renklendirebilirsiniz. Kız kardeşininki de trajik bir şekilde kısıydı.*** Papazın gözleri onu şaşırttı.

Ne yapacaksın? Agnes cevabı bilmesine rağmen sormuştu. Sormuştu çünkü bu tür duygular bir çıkış yolu gerektirir. Bir fırtına bulutunun şimşekle patlaması gerekir.

Ona hayır diyeceğim. Babasının elleri titriyor. *Onu dava edeceğim. Ailemizi bir gösteriye dönüştürüyor.*

Agnes eve geri taşındığından beri babasının öfkesine maruz kalmamıştı. Yine de bunu bekliyordu. Ondan çok şey istemişti. Yatak odasını ikinci kattan birinci kata taşımıştı, böylece merdivenlerle uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Küvetin üzerinden geçmesine, duşa girip çıkmasına yardım etmişti. Hem kendisinin hem de kızının yükünü taşıyan bir adamın patlamasını, öfkelenmesini beklemişti ama bunun yerine adam her şeyi onu yetiştirdiği gibi karşılamıştı. Metanetle.

Agnes geçen hafta babasına Nora'ya kendisinin ulaştığını söylediğinde de öfke duymamıştı. Podcast sunucusunun İzlanda'yı ziyaret edeceğini ve sadece ziyaret etmekle kalmayıp büyükbabasının çiftlik evinin, babasının çocukluk evinin kalıntılarını keşfederek dizisini kaydedeceğini öğrenmişti. Hâlâ orada yaşayan, büyükannesine ve teyzesine ne olduğunu hatırlayan insanlarla röportaj yapmak için. Ve Agnes de ona katılacaktı. Onunla da röportaj yapacaktı.

Kendini şimşek çakmasına hazırlamıştı. Bağırışlara. Ama babası bunu da metanetle karşılamıştı.

Kavga, havaalanına gitmek için ayrıldığıında çıkmıştı. Belki de Magnús onun gerçekten gideceğine inanmamıştı. Belki de onu duymamıştı bile.

kendi ulaşılmaz düşüncelerinin sisinde, ona planlarını anlattığında. Babasının öfkesine ve hayal kırıklığına rağmen Agnes kendisiyle gurur duymaktadır.

Doğru olanı yapıyordu. Hastanenin atadığı psikolog Dr. Lee ona yaralanmasından sonra hayatında yapıcı bir şeyler bulmasını söylemişti. *İnsanların inşa etmeye ihtiyacı vardır. Yaratmaya. Hissettiğiniz boşluk, uğruna çabalayacak bir şeyin eksikliğidir.*

Bu, Dr. Lee'nin önerdiği gibi resim yapmak ya da örgü örmek gibi bir hobi değil. Bu daha büyük bir şey. Yaptığı şeyin gerçekliği şimdi Agnes'e çarpıyor. Yapmayı umduğu şey. Bu, ailesi için bir kurtuluş şansı. Babası henüz bunu anlamıyor. Ama anlayacaktır.

Gözlerini telefonuna diyor. Nora son e-postayla birlikte, dizi için hazırladığı tanıtım fragmanının demosunu da göndermişti. Agnes bunu dinlemesi gerektiğini biliyordu. Davayı Nora'nın dilini kullanarak tartışabilmeli, bunca yıldır başarıyla kaçındığı tüm ayrıntılar için kendini çelikleştirebilmeliydi. Wikipedia makalesini biliyor. Babasının yıllar boyunca kendisiyle paylaştıklarını -çok azını- biliyor. Ama dışarıda onu bekleyen çok daha fazlası var. Blog ve fotoğraf arşivleri. Kitaplar. Teoriler, kanlı detaylar ve fotoğraflar.

Donmuş Madonna ve Çocuk.

Agnes kendine kulaklıklarını takmasını söyler. Oynat tuşuna bas. şu işi.

Ama yapamaz.

Öncesi yok, demişti büyükbabası. Merhum eşi ve kızı hakkında soru sormaması gerektiğini biliyordu ama çocukluğu ya da İzlanda'daki yaşamı hakkında herhangi bir soru sorduğunda cevabı hep bu olmuştu. *Benim hayatım sen doğduğunda başladı.*

Büyükbabasının sessizliğini korudu ve mahremiyetine saygı gösterdi. Şimdi ikisini de ihlal ediyor. Einar, serbest kalan katil. Einar, onu babasından daha fazla şefkatle büyüten adam. Bu iki adamdan hangisiydi?

Seni seviyorum, Agnes. Sen de beni , değil mi?

Parmakları telefonunun ekranına dokunarak Nora'nın demosundan uzaklaşıyor. Babasına bir not gönderir. Buradayım, diye mesaj atar. Reykjavik'teyim. Bugün geç saatlerde orada olacağım. Düşünüyor. Bir an için, babasının sesini duyabiliyor.

Büyükbabasının sesi, İngilizcesinin yumuşak çakılları. Sonra ekliyor, "Seni seviyorum.

Berkeley'de saat gece yarısına yaklaşıyor. Babası uyanık. Hiçbir zaman gece üçten önce uyumazdı ve o zaman bile bir şekilde hep çevrimiçi olurdu. Agnes çocukken, ne zaman uyuyamasa onun yatak odasına giderdi. Babasının uykusuzluğu ona miras kalmıştı, tıpkı onun kare omuzları ve beyaz-sarı saçları gibi. Babasını yatağa uzanmış, gözlükleri bir bilgisayarın, cep telefonunun ya da bir kitabın üzerindeki okuma lambasının ışığını yansıtırken bulurdu. En eski anılarında annesi de oradaydı, yatağın diğer tarafında taş gibi uyuyordu. Boşandıktan sonra, annesi yeni kocasıyla Maine'e taşındıktan sonra, sadece Agnes ve babası kalmıştı. Gece karanlığındaki o çalıntı anlar, metanetli babasına en yakın hissettiği zamanlardı. *Agnes ve Magnús*, derdi, saçlarını düzeltirken, dikkati çoğunlukla kitabına ya da e-postasına odaklanmıştı, *aynı madalyonun iki yüzü*.

Cevap yok.

uyanık ve onu içeri almıyor. Emi'ye mesaj atmıyor.

Yaralanmasından sonraki ilk ay boyunca Agnes gerçekten öldüğüne ve ölü kaldığına ikna olmuştu. Bu his geçen yıl içinde azalmış olsa da anlık olarak tekrar aklına geliyor. Burada, Reykjavik'teki kafede, ağırlıksızlığın, bir sırrın karıncalanması, dalganın onu kaldırıp etrafa savurması. Hiçbir şey ona dokunamaz. Hiçbir şey onu yaralayamaz. O her şeyin üstünde.

Üç kahve içiyor ve kahvaltısını yapıyor. Sonunda kulaklıklarını takar. Oynat tuşuna bastı.

DEMO

"Bifröst Cinayetleri"-Nora Carver, The End

The End'de bu kez donmuş bedenler, buz ve lav tarlaları ve elbette cinayet dünyasına giriyoruz... Gerçek suçlara biraz ilginiz varsa, o fotoğrafı görmüşsünüzdür... bahsettiğimi biliyorsunuzdur... Donmuş Madonna ve Çocuk. Genç bir kadın ve bebeğinin siyah-beyaz portresi, bir kar örtüsü içinde birlikte uzanıyorlar. Uyuyor olabilirler. Ancak genç kadının boğazı öyle derin kesilmiş ki neredeyse kafası kopacak. Peki ya çocuk? Boğulmuş ve kaskatı donmuş.

Bu doğru, millet. *The End*'in bu sezonunda, keşfedilişlerinin kırkınıcılık yıldönümü şerefine, "Donmuş Madonna ve Çocuk" olarak da bilinen Marie Hvass ve Agnes Einarasdóttir hakkında konuşacağız.

İsimler hakkında da kısa bir not. Bu seride pek çok yeni isim olacak, daha önce hiç duymadığınız ya da telaffuz etmeye çalışmadığınız isimler ve sesler... İzlanda'da soyadı sistemi kullanılıyor, yani soyadları babanın ilk adından türetiliyor. Bazen de annenin ilk isminden türetilir. Bu yüzden Marie ve Agnes, anne ve kız, aynı soyadını paylaşmazlar. Merak etmeyin, alışacaksınız. Telaffuzum için şimdiden özür dilerim.

Bu sezon İzlanda'nın batı kıyısına seyahat ediyoruz. Bifröst, şaşırtıcı sayıda öğrenciye ev sahipliği yapan yerel bir üniversiteye ev sahipliği yapan küçük bir kasabadır, ancak yine de oldukça küçüktür ve yalnızca adanın ana otoyolunu çevreleyen bir avuç sokaktan oluşur. Yaz aylarında, çevresindeki lav

tarlalar derin, yosunlu bir yeşildir. Gece yarısı güneşi kırsal bölgeyi aydınlık ve açık bir gökyüzü diyarına dönüştürüyor. Ancak oraya kışın gidiyoruz, rüzgârın sertleştirdiği kalın bir kar ve buz halısı zemini kaplıyor. Kötü hava koşulları ve dünyanın keskin açısı nedeniyle gün ışığını yaklaşık yedi saat daha az görüyoruz. Yılın en karanlık günlerinden çıkıyoruz.

Ama havadan bahsettiğimiz yeter.

13 Şubat 1979, bir Salı sabahı. Yerel öğretmen Marie ve altı aylık kızı Agnes dört gündür kayıptır. Hiçbir not yoktur. Ailenin tek arabası kocasına aittir. Marie'nin ailesini bir öğleden sonra için bile olsa, not bırakmadan terk ettiğine dair bir geçmiş yok. Ailesi Danimarka'dayken ve o küçük kasabanın dışında hiçbir bağlantısı yokken, gidebileceği hiçbir yer yok. Kocasını Einar Pálsson ve dokuz yaşındaki oğlu Magnús endişelenmektedir.

Bu Salı günü, altı yaşındaki Ingvar Karlsson'u kasabanın dışına, karlara ve vahşi doğaya kadar takip edeceğiz. Ingvar öğretmenini çok seviyor. Arama ekibinde ailesine katılmak için ısrar ediyor ama kısa süre sonra kendi başına dolaşmaya başlıyor.

Altı yaşındaki bu çocuk derin karda mücadele ediyor. Buralar el değmemiş tarlalar. Soğuk yüzünü yakıyor. Parmakları acıyor. Bir noktada eldivenlerini çıkarmış ve şimdi onları bulamıyor.

Bir kayaya çarpmış gibi hissederek tökezler ve beceriksizce ön tarafına düşer. Ve işte o zaman onu görür...

Karın içindeki şekil, uykudaymış gibi yan yatmış bir kadın bedeninin belirgin biçimi. Karı ondan uzaklaştırır, öğretmeni Marie'nin melek yüzünü bulur. Ona korktuğunu söyler. Herkes onu arıyor, burada ne işi var? Sonra aşağı bakar.

Açık bir boğazın iç organları var. Yıkım zamanında donmuş. Kışın orada bırakılmış olması bir lütuf. Yazın olsa kokusunu alırdı... Çürümeyi ve sinekleri görürdü. Olduğu gibi... korunmuştu.

İşte o zaman cıgıllıklar başladı. Ailesinin anlattığına göre, bu küçük çocuğun sesi vadi boyunca yankılanıyordu. Onlar da

Arama ekibinin geri kalanı, öğretmeninin cesedinin yanında buldu, yüzü dehşet maskesine dönüşmüştü.

boynunu açarken kucağındaki bebeği fark etmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Şubat 5, 2019

Ceket ve botlar neredeyse uçak bileti kadar tutuyordu. Agnes elindeki tek kredi kartını uzatıyor ve kartın kibar kadının parmaklarında erimemesi için dua ediyor. Bir yıldır çalışmıyordu ve son altı ayını evde kira ödemededen geçirdikten sonra bile nakit parası pek yoktu. Ama para geçiyor ve kadın ona yolculuğunda şans diliyor. Kendini biraz aptal gibi hisseden Agnes, mağazadan yeni ayakkabılarını giyerek çıkan beş yaşındaki bir çocuk gibi, kocaman, parlak kırmızı kabarık ceketinin içinde sokağa çıkar -kadın ona, özellikle de kuzeye seyahat edecekse bir ihtiyaç olduğunu söylemiştir- ayakları sert botların içinde takırdarken, eski ceketini ve ayakkabıları ölü balıklar gibi bir çantaya yığılmıştır.

Yeni kıyafetini alması için geçen sürede şehir nihayet uyandı. Zayıf bir güneş ışığı yoğun bulutları delip geçiyor, neredeyse her vitrini, her ağaç dalını kaplayan Noel ışıklarından daha parlak değil.

Agnes adımlarını kafeye ve kiralık arabanın genel yönüne doğru geri çeker, ama yavaşça. Kaybolmak istemiyor ama buradan aceleyle çıkmak da istemiyor. Gerçekten İzlanda'da olduğuna inanmakta güçlük çekiyor. Sabah işe gidenlerin boğuk, yorgun sesleriyle konuşulan dil, onu bir büyü gibi içine çekiyor. Büyükbabasının derin anılarını uyandırır. Onunla babası arasında kulak misafiri olduğu konuşmalar. Einar'ın sesinin kesik, soluk soluğa ritmi. Onu çok daha fazla özlüyor.

Memleketini görmek, dilini dinlemek, onun yokluğunu midесinin çukurunda esneyen bir boşluk olarak hissediyor.

Ceplerine tıktırdığı elleri titriyor - soğuktan değil, bastırılmış duygulardan. Çünkü onu parçalayan sadece keder değildir. Öfke de var. Babasına duyduğu öfke. Bunca yolu büyükbabasına yardım etmek, ölümünden sonra onunla yeniden bağ kurmak için gelmiş ve babası bu yüzden ondan nefret ediyor.

Sen gerçekten bu musun? Magnús kapıda bavulunu gördüğünde ona sormuştu. Daha sonra, her ikisinin de öfkesi bağırmayı aşır boğuk bir sözlü yumruklaşmaya dönüştüğünde, *"Şöhreti ailene tercih ediyorsun."*

Ne dediğini hatırlamıyor. Bu her zaman onun sorunu olmuştur, sorunlarından biri. Ona söylenenleri canlı bir şekilde hatırlayabiliyor. Ona bağırıldığını. Ama kendini kaybettiğinde, hiçbir şey hatırlamıyor. Teyp ona ıglık atma fırsatı vermek için duraklatmaya basıyor. Caddede bir aşağı bir yukarı dolaşan turistleri ve yerli halkı izlerken, babasına Nora Carver'ın Agnes'in yardımını olsun ya da olmasın bu diziyi kaydedeceğini açıklaması gerektiğini biliyordu. Ailelerinin üzerinde yine bir spot ışığı olacaktı. Bu davaya karşı her zaman bir hayranlık vardı. Çünkü çözülemedi. Çünkü neredeyse hiç cinayet bir ülkede meydana geldi. Farklı ölümler yüzünden. Ve o fotoğraf yüzünden. Genç beyaz kadın, ölümünde bile güzel. Bebeğini göğsüne bastırmış. İzlandalı Kara Dahlia. Karla kaplı *Pietà*.

Agnes buradayken, dünyaya büyükbabası hakkında ne kadar yanıldıklarını söyleyebilir.

Bu bir seçim, demişti babası, işaret parmağını yüzüne doğru uzatarak. *Bu senin kontrolün dışında değil. Bir kez daha beni incitmeyi seçiyorsun. Bunu sakın unutma. Unutamayacağımı biliyorum.*

Bir kapı arpması. Ofisine döndü. Agnes tek kelime etmeden gitmişti. Babası onun için en kötüsünü düşünmüştü. Buraya gelme nedenlerini hiç de insaflı olmayan bir şekilde okumuştı. Sonunda doğru bir şey yaptığını bildiği halde ona kendini küçük hissettirmişti.

Kafeye döndüğünde babasına mesaj atarak teselli aramış, evi hatırlatacak bir şeyler istemişti. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktı.

Tek başına.

Agnes, hareketin sertleşmiş eklemlerini gevşeteceğini umarak adımlarını arabaya geri çeker. Ayak bileğindeki cıvataların kemiğe sürtündüğünü gerçekten hissedebildiğine inanıyor ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok, başka bir hap dışında hiçbir şey yok ve bu da diğer şey. Atlantik'in ötesinde bir yerlerde aştığı diğer eşik. Geçtiğimiz yıl, haplar unutulmaları için bir lütuf oldu. Ama uyuşmuş haldeyken büyükbabasının masumiyetini kanıtlayamaz. Bu yüzden etrafındaki kışlık giysilerine bürünmüş insanları izleyerek dikkatini dağıtıyor ve kendini onlardan biri olarak hayal ediyor. Grup halinde seyahat eden bazı Amerikalı turistler, dramatik, sivri uçlu bir kiliseye giden yolun ortasında fotoğraf çektiriyor. Beton, parlak bir gökkuşağının renklerine boyanmıştır ve mükemmel bir fotoğraf çekimi sağlar. Amerikalılar sırayla poz veriyor, gülüyor ve birbirlerini cesaretlendiriyorlar. Agnes de onlardan biri, yani turistlerden biri ama değil. Burada olduğu için mutlu. Şaşırmış. Ama yine de bir parçası gitmiş. Belki Berkeley'de, yalnız ve kapana kısılmış ama nihayetinde güvende.

Artık şehirdeki zamanını doldurduğuna göre, Nora'ya gitme zamanı geldi. Carver. Bifröst'e ve ailesinin geçmişine.

Nora, Agnes nihayet ona katılmaya karar verdiğiğinde, geçen hafta yaptıkları tek telefon görüşmesinde ona *gerçeği keşfetmek istiyorum elbette, ama gerçek nadir ve esnektir*, demişti. Bu cümle o zamandan beri Agnes'in peşini bırakmamıştı. *Nadir ve esnek*. Bir biftek ya da bir kadın vücudu gibi.

O zaman senin gerçek tanımın nedir? Agnes sormuştu.

Bir kahkaha. Zengin ve alçak sesle, sanki içki içerken felsefi bir tartışma yapıyorlarmış ve Agnes'in hayatında çok şiddetli bir şekilde gerçek olan bir şeyi tartışmıyorlarmış gibi. *Senden şimdiden hoşlandım. Çoğu insan faili meçhul olaylara, ortaya çıkarılmayı bekleyen basit bir cevap olduğu düşüncesiyle yaklaşır. Ama hayat o kadar basit değildir. Hepimiz kendi bireysel gerçeklerimizi, kendi hikayelerimizi, eylemlerimiz için kendi gerekçelerimizi taşırız. Kimse kötü adam olmak istemez ve bu yüzden gerçekleri kendi imajımıza uyacak şekilde çarpıtırız ve bunu o kadar sık yaparız ki sonunda yalan gerçeğe dönüşür.*

Demek istediğim, büyükbabanızın davası hakkında temiz bir cevap beklemeyin. Ya da herhangi cevap. Kırk yıl uzun bir süre.

Hatıralar, onlara her eriştiğimizde değişir. Kasabada kalan insanlar kaç kez anılarına erişti ve onları değiştirdi?

Agnes birdenbire, Nora'nın tanıtım fragmanını Einar hakkındaki söylentileri çıkarmak için özellikle kendisi için düzenleyip düzenlemediğini merak eder. Potansiyel şüphelilerden hiç söz edilmemişti. Ya da Agnes'in yıllar boyunca her şeyden çok ozmoz yoluyla öğrendiği, Marie'nin doğum sonrası psikozundan muzdarip olduğu, kızını boğduğu ve kocasının öfkeyle, kederle boğazını kestiği şeklindeki yaygın teoriden.

Nora sadece fotoğrafa ve küçük çocuğun bir tarlada yerel bir kadının ve bebek kızının donmuş, parçalanmış cesetlerini bulduğu ana odaklanmıştı. Kadının kocası dışında belirgin bir şüpheli olmadığını söylememişti. Üniversitede profesör bu adam, üzerine titrediği Danimarkalı genç gelini dışında, katı ve sessiz bir adam olarak tanınıyordu. Onu cinayetle suçlayacak hiçbir kanıt yoktu. Tanık yok, gizemli davranışlar yok, açıklanamayan devamsızlıklar yok. Resmi bir mahkumiyet yok. Ancak gayri resmi bir mahkumiyet vardı. Kasaba o olduğuna karar vermişti. Suçluydu, sadece kanıtlayamadılar. Ya da belki de kanıtlamaları gerekmiyordu. Belki de bunu bilmek yeterliydi.

Dokuz yaşındaki oğlunu alıp Amerika'ya kaçtığında, görünüşe göre bu onun suçluluğunu kanıtladı.

Agnes hikâyenin diğer tarafıyla büyümüştü. On üçüncü yaş gününe yakın babası tarafından ona verilen.

Bunu sana bir kez söyleyeceğim, demişti. Ve sadece bir kez.

9 Şubat 1979'da Einar karısının ve kızının kayıp olduğunu bildirmişti. O günü üniversitedeki ofisinde geçirmiş, kişisel bir proje üzerinde çalışmak için geç saatlere kadar kalmış, eve döndüğünde oğlunu oturma odasında tek başına radyo dinlerken bulmuştu.

Annen nerede? diye sormuştu oğluna, karlı botlarını ve paltosunu yerleştirir yerleştirmez. Ev sessizdi. Akşam yemeğinden, o çok nefret ettiği rock müziğin dışında bir hayattan eser yoktu.

Neden bana soruyorsun? Magnús karşılık vermişti. Cevap olarak, vurulmuştu.

Sonra geldi. Çalıştığı okula. Birkaç arkadaşını. O gün kimse onu görmemişti ve o da aramamıştı.

Panik olmuştu. Sürüşler. Daha fazla arama. Magnús o gece ve kim bilir ondan sonra kaç gece daha yatağa aç girmişti.

Arama ekipleri. Cesetleri keşfeden küçük bir çocuk. Polisle konuşmalar. Hayatlarına kapsamlı bir bakış. Aklanma ya da ona benzer bir şey. Sonra söylentiler. Gerilimin artması. Çocuklar Magnús'un burnunu kırana ve birkaç dişini sert toprağa çarpıp kırana kadar ona zorbalık ettiler.

Amerika'ya kaçış.

Nora'nın tanıtım fragmanında iki ölüm dışında Agnes'in ailesinin yaşadığı yıkıma dair hiçbir şey yoktu. Agnes'in ona vereceği şey de bu. Büyükbabasının nasıl asla iyileşemediğini, yeniden evlenmediğini, karısı ve kızı hakkında bir daha asla konuşmadığını anlatacak. Babasının nasıl sessiz kalmayı seçtiğini ve kendi başına travma geçiren babasının kimseye, kızına bile yaklaşmadığını. Ve torunu Agnes'in tüm bunları nasıl miras aldığını. Einar'ın sessizliği. Magnús'un gizli benliği.

Agnes arabaya geri yerleşir, arabanın sıcağının güvenliğinde yeni ceketini çıkarmak için vücudunu garip pozisyonlara sokar. Boş ceket yolcu koltuğunda gölgesi gibi duruyor, kafeden aldığı siyah meyan kökü paketi sağ tarafına ağırlık yapıyor. Telefonunu bardak tutucusuna yerleştiriyor.

Sonunda gitme vakti geldi.

Arabayı küçük kar birikintisinden çıkarır ve tekerleklerin bir an için bir buz parçası üzerinde kaydığını hissettiğinde dişlerini gıcırdatır. Şehir merkezinden kolayca çıkıyor, sudan ve şehirden uzaklaşarak onu kuzeye götüreceğini umduğu otoyola sapıyor. Gökyüzü, farları olmadan görebileceği kadar açılmıştı.

Her şeyimi aldılar, demişti büyükbabası, hayatının sonuna yaklaşırken.

Bir ömür boyu çok geç olsa bile ona her şeyi geri verebilir.

Arabayı , manzara masallardaki şehir manzarasından daha önce hiç görmediği bir şeye dönüşürken, her yer bembeyazken, dağlar uzaklarda serap gibi yükselip alçalırken, bunu yapkadar güçlü olduğunu umuyor. Geçtiğimiz yıl ona gerçekten ne kadar zayıf olduğunu gösterdi. Haplara direnemeyecek kadar zayıf. Emi için savaşılamayacak kadar zayıf. Babasıyla konuşamayacak kadar zayıf.

Ve Şimdi her Şeyini bu tek yolculuk ve Nora Carver  zerine kumara yatırmıŐtı. Artık geri dönmek için çok geçtir, ama Agnes birdenbire dönüp dönmemesi gerektiğini merak eder.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şubat 5, 2019

Agnes otoyol boyunca ilerler, dikiz aynasında iki kamyon görene kadar bekler, sonra yavaşlayıp geçmelerine izin vermek için bankette patinaj yaparak durur. Sonra da arabayı sürmeye devam edemez. Buzlu yola o kadar odaklanmıştı ki manzarayı göremedi, bu manzaranın ne kadar güzel ve ne kadar yabancı olduğunu takdir edemedi. Otoyolun hemen ötesinde, karla kaplı devler gibi iri ve canlı dağlar, ayak parmaklarını denize değdiriyor. Yanından bir kamyon daha geçtiğinde, yoluna devam etmek için kendini zorlar.

Belli bir noktada yol denizden uzaklaşıp dağlara doğru kıvrılır. Agnes, durması için onu çağıran küçük kasabalardan geçer. Yeniden başlaması için. Kaliforniya'da geride bıraktığı kırık dökük hayatını unutmak, onu bekleyen görevi unutmak. Bu otoyolda ucuz bir oda bulacak, peynir, taze ekmek ve meyan kökü yiyerek yaşayacak ve mevsimleri mutlak karanlıklarına ve mutlak güneşlerine göre sayacaktı. Belki burada mutlu olurdu. Öyle olacağını düşünüyor.

Yine de devam ediyor, çünkü onu bekleyen boş bir oda var. Ve sonra yine sadece o ve beyaz olur.

GPS onu otoyoldan dönmesi için uyardığında henüz Bifröst'e varmamıştır. Yolda hiçbir farklılık yoktur, uçsuz bucaksız kar tarlaları ve inişli çıkışlı tepeler arasında hiçbir ev görünmez, sağında belki de lastik izlerini gösteren hafif bir girintiden başka bir şey yoktur, ama GPS ona gitmesini söyler, o da gider. Ve kendini karda derme çatma bir yolda buluyor.

sonra ileri. Arabayı otoyoldan fark etmediği canlı mavi bir kapıdan dikkatle geçiriyor. Aramadığınız sürece göremezdiniz.

GPS onaylıyor. O burada. Arazide. Büyükbabasının arazisi. Gerçi satmayı başarıp başaramadıklarından emin değil.

-Şimdiye kadar aklına hiç böyle bir şey gelmemiştir. Hayatından geriye kalanları toplayıp yeniden başlamanın lojistiği. Babası kesinlikle ona söylememiştir.

Kar her iki yanında uzanıyor, onu içine çekiyor. Ve ağaçlar var. Agnes bir yerlerde İzlanda'da pek orman olmadığını okumuştur ama bunlar çam ağaçlarıydı. Uzun, yüksek Noel ağaçları, aralarına tanımlayamadığı başka bir şey serpiştirilmiş, ince dalları çıplak. Yol, ağaçların gövdeleri arasında uzanıyor ve kıvrılıyor. Küçük bir kraterin içine düşüyor, sonra düzleşerek çam ağaçlarından oluşan bir tünele dönüşüyor. Burada mahremiyet var.

Çok geçmeden lastikler yeni bir yola temas eder. Agnes kıvrımlı bir araba yolunun kenarında durur, zarif ev karşısında şaşkına döner. Arabayı, tekerlekleri bir dağın yamacına tırmanabilecek kadar sağlam görünen bir kamyonun dikkatli bir mesafede durduran Agnes, motoru çalışır halde bırakarak arkasına yaslanır. Kar taneleri yumuşak ve acımasız bir şekilde ön cama düşüyor. Önündeki ev büyük ve inanılmaz derecede moderndir. Bu ev babasının çocukluğundaki ev değildir. Çok büyük, cam ve betondan inşa edilmiş. Burası bir sanat müzesi, kırsal bir çiftlik evi değil.

Yanlış adreste.

Girişin üzerinde bir ışık yanar. Ön kapı - devasa bir metal levha - açılır.

Nora Carver, kanlı canlı. Agnes, kıvrıkcık ve hacimli kahverengi saçlarını, kadının dar çerçevesini çevreleyen ortaçağ halesini ve neon-pembe çerçeveli karakteristik yuvarlak gözlüklerini vesikalık fotoğraflarından tanır. Yine de Agnes'in beklediğinden daha küçüktü. Boyunun çoğunu saçları oluşturuyor gibi görünüyor.

Nora karlı yolda bir kez bile kaymadan arabaya doğru koşar. Üzerinde bir kazak ve kot pantolon var ve soğğun farkına bile varmıyor gibi görünüyor.

Nora'nın arkasında Agnes'in tanımadığı biri vardır. Kısa kesilmiş beyaz saçlı, ince bir ceket giyen, sırık gibi bir adam. Elindeki

elleri ceplerinde, takip ediyor.

"Ben de tam Arama Kurtarma'yı aramak üzereydim," diyor Nora, arabanın kapısına uzanırken. İşte o ses. Kayıtlarda alçak ve yankılı. Yüz yüze ise çok daha esnek ve etkileyici. "Thor," diye , "bak kim buraya tek parça halinde gelebilmiş!"

Adam kıkırdar. "Evet, anlıyorum."

Tantanadan etkilenen Agnes zayıf bir sesle, "Teslim tarihim olduğunu bilmiyordum," dedi. Bir karşılama arabası beklemiyordu. Diğer kadının kapıyı açmasına izin verirken, kendisi de ağrıyan uzuvlarını oturdukları yerden kaldırmaya çalışıyor. Nora selamlamak için elini uzattı. Agnes eli kısa bir süre kavradı, sonra kramplı ve beceriksiz bacağı dizinden kırılınca denge için tuttu. Agnes'ten bir baş daha kısa olan Nora onu yakalar.

"Sabit mi?" Nora, Agnes evet, kendi başına ayakta durabilir diyene kadar onu bırakmıyor. "Geçen hafta o kadar çok kar yağdı ki, yolları senin için kapatırlar diye endişelendim. Gözümün önüne senin *takla* attığın ve kimsenin nerede olduğunu bilmediği görüntüler geldi ve - duracağım, üzgünüm. Kolayca endişelenirim. Bu işin doğasında var."

"Bu inanılmaz bir yolculuk," diyor Agnes. Zaman ayırdığı için özür dilemiyor. Sadece Nora'yı telaşlandırmaktan vazgeçirmek için "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim" dediğini duyuyor.

Nora gülüyor. "Bu işe başlamadan önce bir endişe yumağıydım ve şimdi tüm sevdiklerime konum izleme cihazları takmak istiyorum."

Artık hareket etmediği için Agnes yorgunluğunun üzerine çöktüğünü, kol ve bacaklarına ağır geldiğini hissediyor. Bilinçsizce ve zorla yutkunuyor, ağzı birkaç hap beklentisiyle sulanmaya başlamıştı bile. Son tam dozunu yaklaşık altı saat önce almıştı. Opioid yoksunluğu belirtilerinin son kullanımdan altı ila yirmi dört saat sonra ortaya çıkma eğiliminde olduğunu okumuştı ama bu zamanlama kullanıcının alışkanlıklarına bağlıydı. Agnes kullanımını tam olarak takip etmiyor. Daha çok canı ne zaman isterse o zaman hapları alıyor ki bu da sık sık oluyor. Bu yüzden de, şu anda boğazını gevşetecek olsa, üç kahve ve bir yumurtalı sandviçin geldiği gibi içinden kayıp gideceğini düşünüyor.

Yine de buna odaklanmanın bir faydası yok. *Neyi fark ettiğine dikkat et*, Dr. Lee'nin ona söylediği şey bu. Bir yerlerde nehrin gürül gürül akan sesi var.

evin ötesinde. Karın yanaklarına serin dokunuşları, üşümüş parmak uçları gibi. Midesinin kıvrılıp açılması. Ayak bileğindeki keskin, burkucu ağrı, şimdi hapların yardımı olmadan tüm ağırlığını kabul etmek zorunda.

İşte adam, onlara çok yavaş yaklaşıyor. Çok yavaş, diye düşünüyor Agnes. Thor. Tuhaf yüz hatları, kafatasına benzeyen yüzüyle çekici biri. İnce gözler, çökük yanaklar, dar çene. Yaşlı, belki ellili yaşlarında, ama bunu hafifçe taşıyor. Agnes'e merhaba diyor, kibar ve dalgın. Gözlerini ondan kaçırmaya başlıyor ama bir anda geri dönüyor.

"Oh," diyor.

"Sen de görüyorsun," diyor Nora. Ela gözlerini kocaman açmış Agnes'e bakıyor ve Agnes'in yüzündeki her gözeneği sayıyor gibi görünüyor.

"Ne?" Agnes telaşla sorar.

"Tıpkı ona benziyorsun," diye nefes alıyor Thor. Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sanki temizlemek istercesine başını kabaca sallıyor. Sonra Agnes'e bir el uzatır. "Ben Thor," diyor. "Thor Thorsson."

"Agnes Glin," diye yanıtlıyor otomatik olarak. Sonra: "Kime benziyorum?" "dik baktığım için özür dilerim," der Nora, "ama telefonda *bundan* bahsetmemiştiniz."

Agnes'in tamamını işaret ediyor. "Sen büyükannenin ikizisin. Bu çok esrarengiz." Agnes'in konuşmasını, belki kendisinin yaptığı gibi gülmesini bekler. Agnes katılmayınca tekrar özür diliyor. "Bu çok uygunsuz, değil mi? Sadece fotoğrafları uzun zamandır inceliyorum. Kız kardeşimin duvarında Donmuş Madonna'yla büyüdüm. Seninle tanışmak çılgınca. *Onunla* tanışmak gibi. Öyle değil mi?" Agnes'i görmenin şokunu atlatmış görünen Thor'a dönüyor.

"Büyükanne," diye yankılanıyor. "Ne tuhaf. Zaman çok hızlı akıyor. Ve onu geride bıraktı, senin şu anda olduğun gibi korunmuş olarak. Ama hayır, sen Agnes'sin, Marie değil. Ve ben de Thor'um. Benim evimde kalacaksın." Arkasındaki kaleyi gösteriyor. "Umarım hoşuna gider."

Agnes, "Doğru," diyor.

Nora onun ses tonundaki rahatsızlığı duyuyor. "Bunu , değil mi?"

Agnes gülümsemeye çalışır. Daha çok yüzünü buruşturmuş gibi hissediyor. Beklediği şey bu değildi. Hoş geldin vagonu ve ailesinin trajedisinin hayranı. "Bu sadece

Daha önce hiç duymadığım bir şey."

Nora daha fazlasını söylemek için can atıyor gibi görünüyor ama saygısından kendini tutuyor. Ve Agnes'in titrediğini fark ettiği için. "Donmadan önce seni içeri götürelim. Thor, yardımın için teşekkürler."

"Sorun değil," diyor ona, aralık dişli bir sırıtışla. Telefonunu kontrol eder, ekranda bir şeye dokunur. "Gitmeliyim," diyor onlara. "Ama ikinizi de çok yakında tekrar görmeyi umuyorum."

Nora, "Sizi akşam yemeğine davet edeceğiz," diyor.

"Saniyeleri sayıyorum," diyor. Thor, Agnes'e son bir kez bakıp dönüyor ve uzaklaşıyor. Garaj yolundan değil. Buradaki diğer kamyonu değil. Ama ormana doğru.

"Nereye gidiyor?" Agnes sorar. Ağaç örtüsü onun ilerleyişini takip edemeyeceği kadar kalın değil, ama kısa süre sonra yağan karla gizlenmiş bir adam imgesinden başka bir şey değil.

"Yakınlarda bir yeri var," diyor Nora. "Mutfaktaki elektriğin kesildiği ve şalter kutusunu bulamadığım bugünkü gibi günlerde inanılmaz faydalı. Ama hadi, insan dondurmasına benziyorsun. Hadi seni içeri alalım. Bu size inanılmaz gelebilir ama soğuğa alışırsınız. Burada iki ay yaşadktan sonra, burası benim için gerçekten sıcak." Agnes'in bakışı üzerine, "Biliyorum, ben de kendimden nefret ediyorum." diye ekler.

"Sadece iki ay mı?" Agnes anahtarları almak için arabaya uzanırken soruyor. Nora'nın ünü, bulunduğu yerde o kadar uzun süre kalıp yerel halkla bütünleşmesine dayanıyor. İki ay yeterince uzun görünmüyor. Bu sefer bir istisna mı, yoksa ünü abartılı mı?

"Tatilleri Reykjavik'te kutladım," diyor Nora. "Ama onun dışında evet, iki aydır burada, şehirdeyim. Sanırım bir ya da iki ay daha kalacağım. Daha uzun kalmak isterdim ama Los Angeles'ta ilgimi çeken başka şeyler var."

"Diğer şeyler mi?" Agnes, Nora'yı bavulunu alması için kiralık arabanın arkasına götürür. Küçük tekerlekli çantayı çıkarırken, sadece iki çift kot pantolon ve yeterince çorap almadığı için pişmanlık duyuyor. Nora ile kararlaştırdıkları süre olan on günlük bir ziyaret için bavulunu hazırlamıştı. Dönüş bileti almadığını henüz Nora'ya söylememişti.

"Biliyor musun," diyor Nora, elini havada sallayarak, "Adriana Lopez'in katilinin duruşmasına başlamaya hazırlanıyorlar." Agnes'in bavulunu taşımakta ısrar eder ve Agnes, bileği çığlık atsa da bunun için ona karşı çıkmaz. Birlikte yağan karın içinden ön kapıya doğru koştururlar.

İçeri girdiklerinde Nora, "Kendinde değilsin herhalde," diyor. "Jet lag beni öldürüyor. Batı Yakası'ndan buraya alışman birkaç gün daha sürecek, özellikle de gün ışığının az olduğu bu yerde. Gerçi bende bol miktarda melatonin ve D vitamini var, bu sayede en kötü günlerini atlatabilirsin. Burada olacağın için çok heyecanlıyım. Sana etrafı gezdirmek için sabırsızlanıyorum. İzlanda'ya ilk kez geliyorsun, değil mi?"

Agnes başını sallar ama ayrıntıya girmez. Sadece eve odaklanabiliyor. Ön salon yerini geniş bir arazi manzarasına bırakıyor -ve duyduğu kadarıyla şaşırtıcı derecede yakın olan nehre. Oturma odasının lüks mobilyaları, ayaklı bir şömineyi çevreleyen zarif, pelüş koltukları, birinin evinden çok dört yıldızlı bir otelin lobisine uygun görünüyor.

Nora, Agnes'e neredeyse çiftlik evinde yaşadığını söylemişti. "Burası," diyor Agnes, her ne kadar belli olsa da, "büyükbabamın evi değil."

"Evet, hayır, bu Thor'un," diyor Nora kaşlarını kaldırarak. "Büyükbabanın arazisindeyiz elbette ama burası yeni bir yapı." Agnes'e botlarını çıkarmasını işaret ediyor, sonra da onları açık oturma odasından geçirip bir duvarı beton, diğer duvarı cam olan uzun bir koridora yönlendiriyor.

"Büyükbaban ,," diye açıklıyor Nora, "araziyi tırnak içinde komşulardan birine sattı ve o adamın oğlu-Thor, az önce tanıştığın

-Bu evi birkaç yıl önce inşa etti. Ara sıra lüks bir tatil evi olarak kiraya veriyor. Bana çok iyi bir fiyat verdi. Neredeyse hiç böyle bir fırsatım olmadı - her şeyin yaşandığı yerde, o yere *yakın bir* yerde kalmak." Koridorun sonuna yaklaşırken Nora metal bir kapının önünde durdu. "Bu senin odan olacak."

Hem Nora'nın bu kadar küçük bir insan için devasa *olan* varlığından hem *de her şeyin gerçekleştiği* kelimelerden bunalan Agnes, sözsüz bir şekilde yatak odasına doğru adım atar. Kafede onu vuran aynı gerçekdışılık duygusuyla savaşmaktadır. *Neyi fark ettiğinize dikkat edin.* Oda, evin geri kalanının gösterdiğinden çok daha sade. Duvarlar cam ya da beton değil, yumuşak,

grenli ahşap. Agnes, arkadaşlarının evlerinden hatırladığı seksenli yıllara ait duvar kağıdının gerçek olup olmadığını test etmek için uzanıyor ve tabii ki gerçek olduğunu görüyor. Büyük bir ikiz yatakta kalın, davetkâr bir yorgan var. Bir pencere var, neredeyse göz hizasının üzerinde bir dikdörtgen, bir lomboz büyüklüğünde, yola bakıyor. Arkasında ahşap bir çekmeceli dolap ve bir yazı masası var.

"Bu harika," diyor Agnes, kendini belirgin bir şekilde kendi dışında hissederek. "Teşekkürler."

Nora ona, "Burada olmana çok sevindim," diyor. "Birçok nedenden dolayı. Bir tanesi, burada tek başıma, karanlıkta biraz sessiz olabiliyor. Banyonuz hemen şurada." Nora, Agnes'in solundaki kapıyı gösteriyor. "Neden duş almana izin vermiyorum ve uçuşu üzerinden atmıyorsun? Uçak sonrası duş almadan kendimi kendim gibi hissetmediğimi biliyorum."

Agnes elinden geldiğince kibar, rahat ve hiç de korkmamış biri rolünü oynar ve Nora'ya birkaç dakika içinde çıkacağına dair güvence verir. "Benim için gecenin bir yarısı," diyor, buna mecbur olmasa da. Nora çoktan gitmiştir ama Agnes yine de bahaneler ürettiğini duyar. "Hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum."

Nora'nın arkasından kapıyı kapatan Agnes titrek bir iç çeker. Çok uzun bir gün olmuştu ve daha bitmemişti bile. Banyo malzemelerini toplar ve kendini banyoya kapatır. Evin geri kalanı gibi burası da lüks, derin bir küveti ve ayrı bir duşu var ama Agnes'in şu anda keyfini çıkaracak enerjisi yok. Kendini Nora'ya saklaması gerekiyor. Podcast sunucusunun ona soruları olacağını hayal ediyor ve Agnes'in paylaşacak bir ömür boyu anıları var, çoğu onun için dikkat çekici değil, ama belki de dışarıdan biri için büyüleyici. Ancak Agnes, Nora'nın bir iş görüşmesi gibi açılacağından endişeleniyor. *Peki... Bana kendinden bahset.*

Ona geçen yılı nasıl kendini yok ederek geçirdiğini anlatmalı mıydı? Eğer hayatı bir ev olsaydı, onu enkaz haline getireceğini ve hala temelini oymaya devam edeceğini mi?

Yoksa ona Einar'ın İzlanda'daki hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğini mi söylemeli? Marie'nin ölüm maskesi dışında neye benzediğini bile bilmediğini mi? Agnes'in sadece ünlü fotoğrafı gördüğünü ama kendi yüzüyle büyükannesininki arasındaki benzerlikleri hiç fark etmediğini mi?

Sadece beyaz-sarı saçları, ince bir vücudu olduğunu fark etti ama bu herhangi biri olabilirdi.

Duşun sıcak spreynin altında Agnes cildini keseler ve öfkesini yutmaya çalışır. Kendisi ile Donmuş Madonna arasındaki benzerlikleri fark etmemiş olabilirdi ama babası kesinlikle fark ederdi. Başka bir baba olsa bundan bahsetmez miydi? *Anneme benziyorsun.*

Bir sır daha. bir duvar daha.

Agnes son bir yılda hayatından, arkadaşlarından ve ondan ne kadar uzaklaştıysa, Magnús'un ondan uzaklaşmasının yanında bu hiçbir şeydi. Babası öldükten sonra Magnús kendi başına bir tür hayalete dönüşmüş gibiydi.

Nedenini bilmiyor ama büyükbabasına karşı aynı öfkeyi hissetmiyor. Bundan bahsetmediği için onu suçlayamayacağını fark eder. *Öncesi yok. Benim hayatım sen doğduğunda başladı.* Magnús'un hayatı da Einar'ınki gibi mahvolmuştu elbette. Her iki adam da kederlerini dünyadan uzak tutmayı seçmişti. Aralarındaki fark Einar'ın ona olan sevgisini saklamamış olmasıydı. Acısı coşkulu bir aşka dönüşmüştü.

Agnes babasının acısına acır. Ve aynı ölçüde bunun için ona kızar.

Bir yerlerde Marie'nin fotoğrafları olmalı. Büyükbabası giderken onları da yanında götürmüş olmalıydı ve babasında da şimdi olmalı. Ama Marie hiçbir zaman Agnes'in evinde sergilenmemişti. Ölüm portresi albüm kapaklarında, kitap ceketlerinde ve sayısız yabancının yatak odası duvarlarında yaşamıştı ama kendi ailesinin evinde muhtemelen bodrumdaki bir kutuya gömülmüştü.

Agnes duştan çıkar. Ilık su dizindeki zonklamayı, o derme çatma eklemdaki sürekli elektrik gümbürtüsünü hafifletmek için bir şeyler yapmıştı ama ayak bileğindeki ağrıya hiçbir faydası olmamıştı. İskeletindeki titremeleri gizlemek için büyük boy bir sweatshirt seçerek çabucak giyiniyor.

Yapacak bir şeyler olması işe , Dr. Lee böyle söylüyor. Agnes geçtiğimiz yılı çeşitli odalarda kilitli olarak geçirdi, önce Emi'nin dairesinde, sonra

Babasının evinde, büyükbabasının kaybının, hareket ve bağımsızlığının acısını çıkarıyor. *Zihniniz bir kemik ya da eklem değildir. Onu durağan halde iyileştiremezsiniz. Hareket etmek zorundasınız.* Onun yaptığı da bu. Öyle değil mi?

Nora'yla konuşma vakti gelmiştir ama Agnes kapıya kadar gitmez. Onun yerine yatağa oturur ve sırt çantasını kucağına alır. Elleri kendi kendine hareket , yan cebin fermuarını , dibine kadar iniyor ve ağzına kadar küçük beyaz tabletlerle dolu sarı şişeyi alıyor. Son kullanma tarihi geçmiş reçetede DOLUM YOK yazıyor. Agnes alnındaki teri siler, duşa rağmen teni sıcak ve ateşlidir.

Yoksunluk semptomları başlangıçta en kötüsüyümüş, öyle okumuş. Hayatı tehdit edici değil, sadece rahatsız edici. Berkeley'deyken, kendi kendine soğuk hindiye geçeceğine söz vermişti. Bunu yapmak istiyorsa uyanık olmak zorunda ve kendini haplardan ayırmanın başka bir yolunu düşünemiyor.

Ama yine de şişeyi paketlemişti.

Bir an için, burada yapmaya çalıştığı şeyin büyüklüğü onu bunaltıyor ve karşı koyabileceğini düşünmüyor. Boş vaatler içinde yükseliyor. Yarın soğuk hindiye geçecek. Acı çekiyor. Bunalmış durumda. Planlar değişir.

Ağzı sulanıyor. Hapların tadını dilinde hissedebiliyor.

Nemli eli çocuk korumalı kapağın üzerinden kayıyor ve bu acınası manevra onu kendine getiriyor. Geçen yıl kaç kez temizlenmeyi denemiş ve başarısız olmuştu? Saymayı unuttu. Boş vaatler sadece boş. Buraya kadar gelebildi, değil mi?

Agnes büyük bir çabayla şişeyi sırt çantasına geri koyar ve geride bırakır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şubat 5, 2019

Oturma odasının ortasında, camın arkasında parlak turuncu alevleri dans eden kapalı, bağımsız bir şömine var. Şöminenin bir tarafında bir çift derin, davetkâr kanepe var. Diğer tarafta, yarısı aletler ve kablolarla kaplı, bir minivan uzunluğunda bir masa var. Teknoloji Agnes'i öne çekiyor. Birkaç el kamerası, birkaç GoPro görüyor ama geri kalanı makine ve kablo yığını. Karmaşanın içinde mikrofonlar olması gerektiğini düşünüyor ama yerlerini bulamıyor. Bununla birlikte, epeyce pahalı dizüstü bilgisayar var. Pahalı bir operasyon ve bu ekipman karmaşasını kataloglarken burada daha fazla insan olması gerektiği aklına geliyor.

Nora'nın sesi koridorda yankılanıyor. "Mutfaktan ne istersen alabilirsin. Bu sabah elektrikler kesildi, o yüzden öğle yemeği hazırlayacak vaktim olmadı. Aç mısın?"

Agnes cevap verir, "Hayır, teşekkürler." Daha önce hiç bu *kadar* Açım.

Masanın ucundan bir koltuk çeker ve içine gömülür, Nora'yı beklerken oturma odasının pencerelerinin dışındaki ay manzarasını hayranlıkla seyreder. Ateşin gürül gürül yanışını dinlerken, Agnes bu ülkede büyüdüğünü hayal etmeye çalışır, yabancı büyüü sıradanlaşmıştır çünkü bildiği tek şey budur. Eğer burası gibi bir yerde büyüseydi ne kadar farklı olacağını merak ediyor. Bitkilerin, yaratıkların, gece gökyüzündeki takımyıldızların tüm isimlerini bilseydi, buranın lirizmi ona aşılsaydı

Dil. Kaliforniya'nın sert ve bereketli topraklarından doğan bu budaklı meşe ağacı olmayacaktı. Çok daha yumuşak, çok daha elemental bir şey olurdu. Ve içinde sürünen öfke, kızgınlık bir anlığına pişmanlığa dönüşür. Babası da böyle büyümüştü. Ve sonra gitmişti. Her iki yer de onun içindeydi. Ya da, daha büyük olasılıkla, ikisine de sahip değildi.

Nora elinde bir kol dolusu klasör, kâğıt ve defterle oturma odasına girer. Yığını Agnes'in önüne bırakır.

"Araştırmam," diye duyuruyor. "Perde arkasını görmek istersiniz diye düşündüm."

"Sen eski kafalısın." Agnes en üstteki dosyayı aldı. Altıncı sınıftayken ev ödevlerini düzenlemek için kullandığı türden plastik bir zarf. İçinde sayfalarca çıktı var. Tıbbi kayıtlara benziyorlar ama İngilizce yazılmadıkları için emin olamıyor. "İzlandaca biliyor musunuz?"

"Hayır, benim lisemde böyle bir seçenek yoktu," diyor Nora kuru bir sesle. "Kasabada bir arkadaşım var ve bana tüm bunları tercüme etmemde yardımcı oluyor."

Agnes etkilenmemiş bir şekilde dosyayı yığının en üstüne yerleştirir.

Nora, "Ben de bir kısmını alıyorum," diye ekliyor. "Her ne şekilde olursa olsun kendimi mümkün olduğunca davanın içine sokmaya çalışıyorum. Ve bu diğer, daha az önemli davalar için de geçerli. Yani, benim için daha az kişisel olan davalarda. Bu hikaye... büyükannenizin davası... benim için çok şey ifade ediyor. Bu benim gerçek suçla ilk karşılaşmamdı. Bunu size söylemiş miydim? Kız kardeşimdi. Benden yedi yaş büyüktü, o yüzden ona tapardım. Onun yaptığı her şeyi ben de yapardım. Ciddi bir Björk evresinden geçti ve sonra bu tamamen İzlanda çılgınlığına dönüştü. Parası olur olmaz buraya geleceğini söylemişti. Dediğim gibi, duvarında bir fotoğrafı vardı. Donmuş Madonna. Hep düşünmüşümdür, belki-" Nora aniden durur.

Agnes'in tüylerinin diken diken olduğunu görmüş olmalı.

"Bu çok fazla bilgi mi? Muhtemelen, değil mi? Resmi bir röportaja başlamadan önce, mikrofonumu açmadan ve siz beni podcast sunucusu Nora Carver olarak düşünmeye başlamadan önce, bu davanın benim için son derece kişisel olduğunu bilmenizin önemli olduğunu düşünüyorum. Siz ve aileniz için bir yabancı olabilirim ama kendimi öyle hissetmiyorum." Bir eli Agnes'inkine yaklaşıyor, sanki ona dokunmanın uygun olup olmadığına karar gibi. Bulur

yerine tekrar kağıt yığınınına baktı. "Çok duygusal olmak istemem ama buraya geldiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu gerçekten anladığınızı umuyorum. Bu sadece onurlandırmayı umabileceğim bir hediye."

Agnes'in bir şey söylemesini bekliyor.

"Oh," diyor Agnes. O zaman: "Ben-"

"Çok duygusal," diye onaylıyor Nora. "Kendimi tutacağım."

Bu Agnes'in boğazından bir kahkaha koparır. Bu kadının içeride olduğunu hayal bile edemez. Arabasının parasını ödediği ve evinde kalmasına izin verdiği için Nora'ya teşekkür etmesi gerekirdi. Bu cömertçe. Güven verici. Burada yaptığı şeyin büyüklüğünü kabul etmek de aynı derecede cömertçe.

Ama bu da bir başka "teşekkür". Geçtiğimiz yıl Agnes'e çok iyi bakıldı. Onun için pek çok yemek hazırlandı. Pek çok programı yeniden düzenlendi. Sandalyelere ve muayenehanelere girip çıkmasına rehberlik eden eller ve vücudunda nasıl hareket ettiğini, nasıl geliştiğini değerlendiren klinik gözler. Babasının yarım yamalak yemek denemeleri. Muzlar, protein karışımları, tostlar. Her yıkama gününde, eskiden akılsız ve özel olan bir rutine girip çıkmasına rehberlik etme düşüncesi. Agnes'in bir yanı çocuklaştırılmış, çok yüksek bir tezgâha acizce uzanan bir çocuk gibi hissediyor. Ve bir yanı da "teşekkür ederim" demekten inanılmaz derecede yorulmuş hissediyor. Minnettarlıktan, ilgiden ve takdirden tükenmiş. Nora'nın cömertliği Agnes'i etkiler. Ama aynı derecede, hatta daha fazla yorar onu.

O da diyor ki, "Burada gerçekten yalnız mısın? Başka kimse yok mu?"

Nora ona, "Şehirde bir tanıdığım var," der. "Bir de Thor var, evin sahibi. O da çok uzakta değil. Ama evet, bu proje için tek başıma uçuyorum. Los Angeles'ta asistanım ve yapımcılarım var ama bu büyük ölçüde tek kişilik bir operasyon. Bu da daha yalın, daha uyumlu bir makine sağlıyor."

"Gergin hissetmiyor musun?" diyor Agnes, duraksayarak, "tek başına bu kadar insanla röportaj yapmak? Tehlikeli değil mi?" Tek başına bir kadın, kendini yabancıların evlerine ve hayatlarına davet ediyor ve en hassas konuları kurcalıyordu. Agnes burada daha fazla insan olacağını düşünmüştü. Bu küçük kadın için destek.

Nora tavandan tabana pencerelere yaklaşıyor. "Özellikle vahşi bir cinayetler dizisini araştırıyor olsam da," diyor, "cinayetlerden habersiz

Agnes'in irkilmesi, "İzlanda bir bütün olarak benim için çok güvenli bir yer. Öyle olmasa bile, inanın bana, tek başıma çok daha kötü durumlarla karşılaştım. Çoğu insan için, resmi görünümlü ekipmanım ve itibarımla bir röportajın gösterişi yeterli bir korumadır. Alışveriş merkezindeki güvenlik görevlisi gibiyim. İkimizde de şok tabancası ve otorite perdesi var." Agnes'i yanına çağırıyor. "Havalı bir şey görmek ister misin?"

Agnes aralarındaki mesafeyi kapatıyor, doğru anda, adımlarının en dibinde dizini bükmeye çalışıyor, düşünmeden, sertçe, alıştığı şekilde düzeltiyor ama işe yaramıyor. Topallama orada.

Nora dar açılı bir camı işaret ediyor. "Buradan eski çiftlik evini görebilirsiniz," diyor. Siyah, paslı bir çatının köşesini görebilmek için boyunlarını eğiyorlar.

"Çok yakın," diyor Agnes, kalbi daha hızlı atıyor. Orası eviydi. "Buradan oraya kolayca ulaşabilir miyiz?"

Nora tereddüt ediyor, nefesi camı buğulandırıyor. "Yol yok, bu yüzden karda zor olabilir... ama hayır, uzak değil."

Tercümesi: benim için kolay. Beton bir zemini zorlukla idare edebilen biri için o kadar kolay değil.

"İyi olacağım," diyor Agnes, sesi sert. "Diğer şeylerin yanı sıra diz kapağımı ve ayak bileğimi de kırdım ama hemen hemen tamamen iyileştim. Genel olarak yürümek ağrısız değil ama karda yürümenin üstesinden gelebilirim." Umut ediyor.

"Eğer eminsen," diyor Nora, sempatik bir şekilde yüzünü buruşturarak. "Nasıl yaralandın?"

Bu

mu "Sörf. Bir dalga beni kayalara doğru sürükledi ve onlara sertçe
?" çarptım." Nora dişlerinin arasından hava emiyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık bir yıl önce."

Nora, Agnes'e bir araba kazasında omzunu yırttığını söyler. "LA," açıklama olarak şöyle diyor. "Ameliyat sonrası iyileşme süreci beni neredeyse çıldırtıyordu. Uyuyamıyordum. Sağ kolumdu ve ben sağ elimi kullanıyorum, bu yüzden bir süre işe yaramadım. İnanın bana *delirdim*."

Agnes umursuyormuş gibi yapar ama içten içe gülmek ister. Nora'nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok. İyileşmesi muhtemelen birkaç yıl sürmüştür.

En fazla birkaç ay, bu süre zarfında yürüyebiliyor, evden çıkabiliyor ve hatta kendi başına tuvalete gidebiliyordu. Ve şimdi iyi. Ayak bileğinden başka bir şey düşünebilmek için oksikodona ihtiyacı yok.

"Ben iyiyim," der Agnes ona. "Gerçekten."

Nora başını sallar ve masadaki kâğıt yığınınına döner. "Sana göstermek istediğim başka bir şey var." Bir çıktı çıkarır ve Agnes'e geri getirir. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

Elindeki eski bir fotoğrafın fotokopisi. Çözünürlük grenli, mürekkep yer yer biraz fazla sert, yer yer de fazla açık. Ancak bu durum portrenin gerçekçiliğine katkıda bulunuyor, sanki kadın floresan ampullerin altından geçiyormuş gibi.

Bu o. Marie. Ama Agnes de var. Çıktının izin verdiği ölçüde fotoğraftaki kadının saçları var. Neredeyse beyaz. Yine de bazı önemli farklılıklar var - büyükannesinin gözleri çok daha eğik, elmacık kemikleri çok daha belirgin. Gülümsemesi çok daha açık. Agnes'in yüzü kapalı. Daha yuvarlak. Ama Agnes benzerliği görür, tıpkı aynada kendini tanıdığı gibi. Neden daha önce Donmuş Madonna'da kendini görmemişti? Gerçekten fotoğrafın kalitesinden mi kaynaklanıyordu? Yoksa kasıtlı bir cehalet miydi?

"Onu canlı görmek çok güzel," diyor Agnes.

"Bu onun göçmenlik fotoğrafıydı," diyor Nora ona. "Danimarka'dan İzlanda'ya. Bulması çok zor oldu. Yeni bir şey görmek istersin diye düşündüm. Ya da-" Gergin bir kahkaha attı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet," diyor Agnes. Yansımasına bakıyor. "Öldüğünde ondan bir yaş büyüktüm. Buna inanabiliyor musun?"

Büyükannesi sadece yirmi altı yaşındaydı. Bu dünyada yeterli zaman değil. Agnes daha yeni başlamış gibi hissediyor.

Nora başını sallar. "Ve bu resimde o bir çocuk. Çoktan evlenmiş, muhtemelen hamile. Bu fotoğraf çekildikten sonra on yıldan az ömrü kalmış. Genç olmaktan başka bir şey olmasına asla izin verilmedi."

Agnes fotoğrafı, öznesini koruyacakmış gibi vücuduna yakın tutar. Nora hareketi yakalar ve bakışları. Ani bir anlayış zıplaması. Agnes sonunda, kısa bir an için de olsa

Nora. Nora, suç çözen bir podcast sunucusunun cilalı görüntüsünün altında, Joan of Arc gibi haklı bir tutkuyla yanan, dürüst ve kararlı biridir. "İlk tanıştığımızda verdiğim tepki için gerçekten üzgünüm," diyor Nora ona. Çok heyecanlıydım, hem seninle tanışacağım için heyecanlıydım hem de arabayla geleceğin için endişeliydim. Sonra seni görmek... biraz şok oldu. Yine de rahatsız olduğun belliydi ve bundan ben sorumluyum."

"Sanırım benim için de bir şok oldu," diyor Agnes. Yorgunluğuna ve şüpheciliğine rağmen, kendini diğer kadının sınırsız enerjisini takdir ederken buluyor. Agnes bunun kendi ruh halini desteklediğini hissedebiliyor.

"Kendimizi savunmak gerekirse," diyor Nora, "pek de öyle bir şey yok, benzerlik çok esrarengiz. Ve büyükannen öldüğünde on sekiz yaşında olan Thor gibi biri için onu çok iyi hatırlayacaktır. Seni gördüğünde, onun tıpatıp aynısı, aman Tanrım... Muhtemelen uzun zamandır gömülü olan pek çok anıyı ve duyguyu ortaya çıkarmıştır."

"Bunu onunla akşam yemeğinde konuşuruz," diyor Agnes. "Öyle değil mi?"

"Bu ya da başka bir şey. Nasıl rahat . Ben sadece üçümüzün birlikte oturmasını istiyorum. İlginç bir şeyler çıkacaktır." Nora araştırma yığınının geri dönüyor. "Aç olmadığına emin misin?"

Agnes cevap vermez. Onun yerine yemek masasındaki yerine oturmaya devam eder. "Artık her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre," diyor, "sormam gereken bir şey var: ailemin davası. Sizce ne oldu?" "*Sence büyükbabam masum mu?*" diye eklemeden önce kendini tutuyor. Nora'nın duymak istediğini düşündüğü şeyi değil, gerçeği duymak istiyor.

"Benim ne düşündüğüm önemli değil," diyor Nora. Tam karşı karşıya gelmeleri için bir sandalye çekiyor. "Dünya bunu büyükbabanın yaptığına inanıyor. En azından Marie'nin kızlarını öldürdüğünü öğrendikten sonra onu öldürdüğüne. Benim inandığım şeylerin genellikle konuşmada yeri yoktur. Gerçekleri takip ederim, söylentileri kaynağına kadar izlerim ve eğer herhangi bir şekilde güçlü duygularım varsa, bu haberimde bir önyargı yaratacaktır. Bunu istemiyorum."

Agnes hayal kırıklığını bastırarak, "Bu iyi," der. "Ama bu bir cevap değil. Bu sadece biziz, değil mi? Resmi işlere girmeden önce. Bu davayla büyümüş biri olarak bir fikriniz olmalı. Kendi özel düşünceleriniz olmalı."

"Bu işe girmek ister misin?" Nora ona birden baş döndürücü bir şekilde, sanki Doğruluk mu Cesaret mi oyunu oynuyorlarmış gibi sorar. Agnes gözünü bile kırpmıyor. "Tamam, konuya girelim. İşaretler büyükbabanı gösteriyor. Gösteriyorlar. Hiçbir kanıt olmasa bile, davranışları suçlu bir insanın davranışlarıydı. Kendini savunmak için bir kez bile konuşmaması... İnsanların neden böyle düşündüklerini anlayabiliyorum. Doğru olduğunu söylemiyorum, ama mantık oldukça sağlam. İşlemediğiniz bir suçla suçlansaydınız, buna karşı çıkardınız, değil mi?"

Nora bir cevap beklemez. "Genellikle en bariz açıklama doğru olandır. Büyük ihtimalle Einar yaptı. Ama dürüst fikrimi soracak olursanız? Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Bırakın hüküm giymeyi, tutuklanmadığı için bile değil - birçok katilin serbest kaldığını görecektir kadar uzun süredir bu işteyim -Ama baban Magnús yüzünden. Bana sorarsanız, onun hayatta kalması her iki ebeveynin de katil olduğunu ortaya koyuyor." Bir parmağını kaldırıyor. "Marie için: doğum sonrası psikoz, ilk çocuğun doğumuyla ilişkili en yüksek riske sahip olma eğilimindedir. Okuduğum hiçbir şey Marie'nin Magnús doğduğunda doğum sonrası depresyon veya psikoz geçirdiğini söylemiyor, yüzden ikinci çocuğunda bunu yaşamış olması pek olası değil."

Nora bir parmağını daha kaldırıyor. "Einar'a gelince: Anlatılanlara göre Marie'ye hayrandı. Kızlarının ölümünden duyduğu öfke ve keder dışında onu öldürmesi için bir neden olduğunu hiç duymadım ama yine de buna inanmıyorum. Ve eğer ailesini öldürmek için başka bir nedeni varsa, neden Magnús'u bağışladı? Ailesini öldüren babaların çoğu seçme şansına sahip değildir. Ya herkesi ve kendilerini yok ederler ya da başka bir yerde yeni bir başlangıç yapabilmek için kendileri hariç herkesi yok ederler." Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi elini havada sallıyor.

Agnes cevap verecek kelimeleri bulamaz. İçini kaplayan rahatlama çok baskındır.

Nora sırtıyor. "Beklediğin gibi değil, değil mi?" Agnes başını sallar.

"Bu iş açık fikirli olmamı gerektiriyor," diye uyarıyor Nora onu, "bu yüzden ne düşünürsem düşüneyim onu araştırmak zorundayım. Tamam mı?"

Agnes sesini bulur. "Yeterince makul," der. Nora'nın gülümsemesine karşılık verdiğini hissediyor ve bu duygu ona yabancı geliyor. En son ne zaman

Gerçekten gülümsediği zaman? "Peki, bu iş nasıl yürüyor? Sen ve ben?"

"Normalde," diyor Nora, "şu anda yaptığımız gibi birlikte oturur ve konuşurduk. On gün boyunca seninleyim ve bilmek istediğim o kadar çok şey var ki... Bu bir dizi konuşma olurdu. Normalde bu konuşmalar giderek daha az resmi olur. Röportajdan ziyade dostça bir sohbet. Sizinle sadece aileniz hakkında konuşmak istiyorum..." Sözüünü kesiyor.

"Normalde," diye Agnes.

Nora bir elini kır saçlarında gezdiriyor. "İşler değişti."

Agnes onun detay vermesini bekler ama Agnes bir türlü başlayamaz. "Neler oluyor?" diye sorar. "Burada olmamda hâlâ bir sakınca yok, değil mi?" Babası bir şey yapmış olabilir mi? Nora'yı dava etme tehdidini gerçekleştirmiş olabilir mi?

Nora cevap olarak cebini karıştırıyor ve cep telefonunu çıkarıyor. Devasa bir iPhone, cep telefonundan çok tablete yakın görünen son modellerden biri. Nora ekrana dokunuyor ve Agnes'e uzatıyor, düşmemesi için iki eliyle avuçlamak zorunda kalıyor. Ekranda İzlandaca kısa bir makale var. Agnes çözemez. Önde ve ortada, saçları renksiz olacak kadar sarı olan başka bir genç kadının portresi var. Bir başka açık gülümseme, ama benzerlikler burada bitiyor. Bu onun büyükannesi değil. Bu Agnes değil. Bu kadının sivri, dar bir yüzü ve yarım daire gibi kaşları var.

"Bu daha bu hafta sonu oldu," diyor Nora.

Agnes telefonu geri verir. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. İzlandaca bilmiyorum." Yine de bundan sonra ne gelirse gelsin hoşuna gitmeyeceğini biliyor. Kadın çok tanıdık geliyor.

"Bu Ása Gunnarsdóttir," diyor Nora. "Buradaki üniversitede öğrenci. Dün kayıp olduğu bildirildi ve bunun büyükannenizin davasıyla bağlantılı olduğuna inanmak için nedenlerim var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Şubat 5, 2019

Kayıp. Büyükannesinin davasıyla bağlantılı. Kelimeler havada asılı kalır. Agnes onları yakalayamaz. "Ne?" diye sorar. Gözlerini kırıştırır, Reykjavik'teki nemli kafededir. İşte o kayıp poster, ona bakıyor. Tekrar Nora'yla birlikte Bifröst'e dönmüş, çıtırdayan ateşten ısınmış.

"İşte burada işler karışıyor," diyor Nora. "Büyükannenizin davasının son kırk yılda aldığı ... *hayat* ... hakkında ne kadar bilginiz var?"

"Sadece söyle bana."

Nora küçük bir kakhaha atar. "İnsanlara ders vermeye yatkınımıdır," diyor Agnes'e. "Asistanım bir keresinde ona erkekçe nutuk çeken tek kadın olduğumu söylemişti. Bu yüzden kısa tutmaya çalışacağım." İç geçiriyor. "Özünde, gerçek suç camiasında sıradan katılımcılar, hayranlar, tüketiciler var. Bir de benim gibi profesyonel katılımcılar var. Ve sonra... aşırı uçlar var. Bunlar ürkütücülüğü kutlayan gruplar, örneğin Donmuş Madonna ve Çocuk hakkında şarkılar yazan ve fotoğrafı albüm kapağı olarak kullanan death metal grupları gibi. Ya da fotoğrafı vücutlarına dövme yaptıranlar. Bunlar, genel halk için nahoş olsa bile, onu sanatsal ifade ve ilham kaynağı olarak kullanan hayranlardır. Bazıları bunu sanat için kullanıyor, bazıları ise istismar, şiddet ya da başka şeyler için."

"Peki bunun kayıp kadınla ne ilgisi var?" Agnes soruyor. "Ása."

"Ow-sa," diye düzeltiyor Nora, neredeyse bilinçsizce. "Ass-a değil. Ailenizin davası, toplumun tüm katılımcıları için muazzam bir çekiciliğe sahip. Ama bir şey aşırı uçları gerçekten cezbediyor. Çiftlik evi bazıları için bir hac ziyareti. Oraya Bifröst Cinayet Evi diyorlar. Bu çekiciliği anlayabiliyorum. Büyükbabanızın çiftlik evi, uzun yıllar boyunca çok fazla mahremiyete sahip olan bir arazide boş bir şekilde duruyor. Şimdi var ama çiftlik evinin hemen üstünde değil. Sert insanlar her yıl cinayetlerin yıldönümünde Bifröst Cinayet Evi'nde bir parti düzenliyor. İyi vakit geçirmek isteyen herkese açık bir davettir, ancak tahmin edebileceğiniz gibi, birçok aşırılık yanlısını bir araya getirir. Bu yılki parti geçtiğimiz hafta sonundaydı. Birkaç gün erken yapmak zorunda kalmışlar, çünkü bu hafta eve giriş izni verilmeyecekmiş. Thor, tanıştığın adam mı? Evi resmen halka kapatıyor."

Agnes çok sıcak. Şömineye olan yakınlığından dolayı teni zonkluyor, sırtının küçük kısmında ter birikiyor. Yoksunluktan mı yoksa Nora'nın bitmek bilmeyen monologlarından mı bilemiyor ama Nora'ya odaklanmakta zorlanıyor. Tek düşünebildiği, açıkça, *bir hapa ihtiyacım* olduğu. Ve ruhunun derinliklerinde bir yerde, *tüm bunları bana neden anlatıyorsun?*

"Bu kadın," diye devam ediyor Nora, "Ása, en son partide görülmüş. Kimse nereye gittiğini bilmiyor ya da nereye gittiğini bilmediklerini söylüyorlar.

-sırasında ya da sonrasında. Dün geceye kadar kayıp olduğu bildirilmemiş. Partiden bu yana üç gün geçti. Kasaba arama ekipleri kurdu ve orada bulunan herkesle konuşuyorlar ama şu ana kadar hiçbir şey çıkmadı. En olası senaryo, kızın sarhoş bir şekilde evden dışarı çıktığı ve donarak öldüğü. Kar ve alkolün olduğu her yerde bunun olduğunu her zaman görürsünüz. Bu başka bir durumda olsaydı, bunun trajik bir kaza olduğunu söylerdim. Ama Bifröst Cinayet Evi'nde, cinayetlerin kırkuncu yıldönümüne yakın bir zamanda, söz konusu cinayetlere hayranlık duyan bir grup insan tarafından düzenlenen bir partide oldu. Bunu görmezden gelemem. Bu da ne yazık ki bu hafta biraz dikkatimin dağılacağı anlamına geliyor. Örneğin yarın polisle konuşmak için içeri girmem gerekecek."

Nora öne doğru eğilerek elini Agnes'in dizine uzattı. "Elbette hala büyükannenizin davasına odaklanmış durumdayım, ancak bu onun hikayesine yeni bir unsur ve her geçen gün değişiyor. Büyükannenin davasına

Planladığım gibi sana çok zaman ayıramadım. Burada bir şey var ve Marie ile bağlantılı. Belki partide bir şey oldu. Belki de gerçekten kendi başına dolaştı. Kim bilir? İnsanlar karanlıkta garip şeyler yaparlar. Ama kendini Marie'ye bağladı, ne kadar zayıf olsa da. Anlıyor musun?"

Agnes anladığını fark eder. Kendi başınadır. Tamamen kendi başına.

Nora arkasına yaslanır ve elini Agnes'in dizinden çeker. "Sizi böyle korkunç bir haberle karşıladığım için üzgünüm. Görünüşe göre burada ortaya çıkarılması gereken daha çok acı var. Ve bu senden, burada yaptığın şeyden zaman alıyor. Sana karşı dürüst olmak gerekirse, bununla mücadele ediyorum Agnes. Her şey çok hızlı geliyor, çabalamak zorunda kaldım. İşler düşündüğümünden... daha gevşek olmak zorunda."

"Partide bir şey olmuş olabileceğini söylemiştin," der Agnes, büyükbabasının davasından uzaklaşacak herhangi bir şeye kapılmak istemez ama kendini tutamaz. "Ona ne olduğunu düşünüyorsun?"

"İnsanların çoğu sadece sarhoş olmak için geliyor. Onlara göre bu sadece bir parti. Ása da o gruptan gibi görünüyordu. Ama ya davaya kafayı takmış biri aniden kendini o evde, uyuşturucuların içinde bulursa... Ása'yı, Marie'ye olan geçici benzerliğini görürse ve..." Belirsiz bir hareketle Agnes'e açık avuçlarını gösterir. "Ne olursa olsun, büyükannenizin kayboluşunun kırkinci yıldönümünde, aynı evde yeni bir kayboluş. Bunu görmezden gelmem profesyonelce olmaz."

"O zaman konuşmuyor muyuz?" Agnes soruyor. "Görüşme yok mu?"

"Bir bakıma çoktan başladık bile," diyor Nora. "Sizi uyarmalıyım, elimden geldiğince her şeyi belgeliyorum. Bu da çoğu konuşma için mikrofon takmak anlamına geliyor - merak etmeyin, şu anda dinleme cihazı takmıyorum. O yola girmeden önce imzalamanız için yasal belgelerim var. İmzalar imzalamaz muhtemelen mikrofon takacağım ve sizden de takmanızı isteyeceğim. Herhangi bir nedenle bu konuda kendinizi rahat hissetmezseniz veya imzalarsanız ve ileride fikrinizi değiştirirseniz, onayınızı geri çekme hakkınız tamamen saklıdır. Birisi kayıt altına alınmak istemezse, yine de ne konuşulduğunu rapor edebilirim veya bu tehlikeli bir duruma yol açarsa

bölge, bunu ima ediyorum. Bunu yapmanın pek çok yolu var. Yine de mikrofonlar... bu en kolay yol. İkimiz için de."

Agnes başını sallar. Ya da öyle sanıyor.

"Tüm bu ekstra şeylerin cesaretini kırmasına izin verme," diyor Nora. "Sen hala benim odak noktamsın. Bunca yıldan sonra ailenizin sessizliğini bozarak benimle konuşma kararınız takdir edilmeli ve kutlanmalıdır. Bu arada..."

Nora sandalyesinden kalkar ve bir yığın klasörü karıştırır. Bir tanesini seçer ve Agnes'e uzatır. "Hoşunuza gidebilecek birkaç fotoğraf daha. Ve olayların zaman çizelgesi. Bazı boşlukları doldurabilirsen ya da sana yanlış gelen bir şey olursa çok sevinirim. Ayrıca sadece sizin değil, kasabanın önemli da soy ağaçlarını içeren bir kopya kağıdı var. İsimlere alışmak bazı insanlar için zor olabilir. Sanırım Einar adında bir dedeniz ve Magnús adında bir babanız olsa sorun yaşamazdınız, ama benim bile hepsini düzeltmeye ihtiyacım var, bu yüzden seride bunu çok yapacağımı düşünüyorum."

Agnes dosyayı kabul eder. "Neyi düzelteyim?"

"Nesiller. Büyükannen, büyükbaban ve diğer yetişkinler de dahil olmak üzere birinci nesil insanlar var. Baban, teyzen ve evin sahibi Thor'un da aralarında bulunduğu ikinci nesil var. Ve bir de üçüncü nesil var. Sen."

Agnes, büyükannesinin göçmenlik fotoğrafını, altına bakmadan dosyanın içine yerleştirir. Kucağındaki o bilinmeyen fotoğrafların ağırlığını hissedebiliyor, onu aşağı çekmekle tehdit ediyor. Gelecekteki benliğinin mücadele edebileceği bir şey. "Sanırım bu işe karışan diğer insanları hiç düşünmedim."

"Artık yapabilirsin," diyor Nora. "Aradaki kırk yıllık farkı düşünmeye başlayınca çok tuhaf geliyor. Ben otuz altı yaşındayım. Büyükannen ve teyzen öldürüldüğünden bu yana benim ömrümden daha fazla zaman geçti, bu da kendini ölçülemeyecek kadar uzun ve eski zamanlara ait hissettiriyor, değil mi? Ama sonra ilgili insanlarla tanışıyorsunuz ve kırk yılın hiçbir şey olmadığını fark ediyorsunuz. Örneğin babanız. Dokuz yaşındaydı. Şimdi sadece kırk dokuz yaşında. Hayat hem kısa hem de uzun olabilir."

Agnes'in midesi, sanki organ dışarıda gizlenen tehlikeden saklanmaya çalışıyormuş gibi kasılır. O üçüncü nesil. Doğrudan soyundan gelen. Tek kişi. O kadar ilgili ki. Ama yine de. O sadece bu. O sadece o.

Nora onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Biliyorum, bir anda bu kadar çok şeyi bir araya getirmek çok zor," diyor. "Birlikte geçireceğimiz zaman bu kadar bölüneceği için üzgünüm ama lütfen burada kendini evindeymiş gibi hisset. Günün daha çok erken saatleri, dışarıdan bakınca bunu anlayamazsınız." Oturma odasının pencerelerinin dışında yumuşayan ışığı gösteriyor. "Kestirmek, banyo yapmak ya da her neyse, keyfine bak. Acıktıysan bize bir şeyler pişirebilirim."

Yemekten bahsetmek Agnes'in midesinin ne kadar bulandığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramaz. "Aslında," der, "bana çiftlik evini gösterebilir misin? Görmek isterim."

ALTINCI BÖLÜM

Şubat 5, 2019

Nora'nın kışlık kıyafetleri Agnes'inkilere benziyor, ancak ceket ve botları çok daha kullanılmış. Sanki her Ocak ayında Agnes'in arabasından daha pahalı olan kendi değerli ekipmanı ile Tahoe ya da Aspen'e gidiyormuş gibi kayak yapıyor gibi görünüyor. Agnes, Nora'yı ön kapıdan çıkarken takip eder. Hemen sola dönüp evin yanından geçiyorlar. Bir çift devasa çöp kutusuna giden bir yol var - "Şöminenin külü için," diyor Nora ona. "Çöplerimizi kasabaya götürmemiz ." Sonra, neredeyse anında, gelişigüzel yağan karın içindeler. Agnes'in ayakları beceriksizce tozun içine batıyor. Kum tepesinde yürümek gibi ama dengesini bir türlü bulamıyor. Gömülü taşların, köklerin ve buz parçalarının üzerinde yürüyor, bu yüzden her adım bileğini büken ve öğüten ya da dizini sarsan ve onu salyangoz hızında tutan bir kumar.

"İyi misin?" Nora ona soruyor. Şimdiye kadar sessizdi ama çok yavaş ilerliyorlardı, bu onu rahatsız ediyor olmalıydı.

"Kara alışık değilim," diyor Agnes. Öne doğru kayıyor ve bir kolunu umutsuzca sallayarak kendini yakalıyor. "Ya da buza."

"Beni takip edin," diyor Nora. Her adımı bilinçli ve hafif atarak ilerliyor. "Ayaklarımı koyduğum yere ayaklarını koy."

Yürüyüşü Agnes'inkinden daha kısa, bu da bir . Agnes, Nora'nın beyaz toprakta bıraktığı ayak izlerinden başka bir yere bakmıyor. Yeni bir kendinden nefret etme nöbeti geçirirken kendine bunun normal olduğunu söyler. Yorgun, yaralı ve bunu daha önce hiç yapmamış. Daha iyi olacaktır.

Evet, doğru.

Ayak bileğiyle düz olmayan bir zeminde yürümek her zaman bu kadar zor olacaktır, bu yüzden buna alışmalıdır.

İzledikleri yol kıvrımlı, çalıların ya da düzensiz kar yığınlarının arasından geçiyor. Sesi Agnes'in düşündüğünden çok daha fazla boğan ağaçlar onlara doğal bir örtü sağlıyor. Rüzgârın tenine yeniden dokunuşuyla birlikte ağaçların yol verdiğini hissediyor. Nora'nın ayak sesleri durdu. Agnes onun arkasından nefes nefese ve bitkin bir halde gelir.

burası. Ev.

İki katlı yapı kendi açıklığında duruyor, yarım daire şeklinde ağaçlarla çevrili bir kaya sütunu. Arkasında, Agnes nehri yakından görebiliyor. Çalkalanan suyun gürültüsünü duyabiliyor. Babası ona yazın o nehirde balık tuttuğuna dair hikâyeler anlatmıştı. Nehre düşüp suyun altına çekildiğini. Boğulacağını, öleceğini düşünürken babası onu çekip çıkarmış ve dikkatsiz davrandığı için avuçlarını açarak dövmüş. Magnús o zamandan beri açık sulardan kaçınarak bir ömür geçirmiş, bu yüzden ona yüzmeyi öğreten kişi büyükbabası olmuş.

Kırk yıl boyunca hava koşullarına karşı dayanıklı olan ev, Agnes'in hayal ettiğinden farklı görünmüyordu. Küçük pencereler tahtayla kapatılmış. Metal çatı, pasla beneklenmiş siyah boya.

Bir önceki yüzyıla geri dönmediklerinin tek kanıtı, kapıdan sarkan ve ürkek bir esintiyle sürüklenen tek satırlık DİKKAT bandıdır.

"İçeri girmemize izin yok mu?" Agnes sorar. Alnındaki teri siliyor. Omurgasına tırmanan ürpertiye hissedebiliyor ama çok sıcak. Çok sıcak.

"İçeri girebiliriz," diyor Nora. "Kasabadaki diğer herkes girdi." "Bu yasaları çiğnemek değil mi?"

Nora omuz silkiyor. "Hayatımı kolaylaştıran şeyleri sorgulamamaya çalışıyorum."

Agnes onun şaka yapıp yapmadığını anlayamıyor. Polisle ya da suç mahalleriyle pek deneyimi olmamıştır ama bunun yasadışı ya da en azından etik dışı olduğundan emindir. Yine de sonuçta bir polis şeridinin ne önemi var ki? Agnes buraya gelmek, bu evi görmek için onca saat uçu. O

bir plastik parçasının ya da polisin otoritesinden duyulan belirsiz bir korkunun onu dışarıda tutmasına izin vermemelidir.

Nora, "İçerisi serttir," diye uyarıyor onu. "Özellikle de Cumartesi günkü partiden sonra. Ev uzun süredir yalnız bırakılmış. Thor üzerinde çalışmaya başladı ama içerisi pek iyi görünmüyor." Ellerini derin ceplerinde hışırdatıyor ve kalın bir el feneri çıkarıyor. Onu Agnes'e uzatıyor, sonra da evdeki kameralardan biriyle birlikte kendisi için bir tane çıkarıyor. "Birinci kuşaktan Thor'un babası evi ve araziyi büyükbabanızdan satın aldı ve hiçbirine dokunmadı. Şimdi, ikinci kuşaktan Thor'umuz evi onarıyor. Bu arada en iyi isim onda. Duydunuz mu? Thor Thorsson. Buradaki soyadlarına bayılıyorum. Senin ailen neden bu geleneği takip etmedi?"

"Agnes Magnúsdóttir olmak mı?" Agnes soruyor. "Ben ABD'de doğdum, o yüzden farklı." Babası ona hâlâ kendi adını verebilirdi. Ona kendi adını da verebilirdi-Einarsson. Bu Agnes'in hoşuna giderdi. Onun yerine: "Bana annemin adını vermeye karar verdiler."

"Ve teyzen Agnes," diyor Nora, kendini tutamazmış gibi. "Evet.

Benim için artık ataerkillik yok."

"Matronimikler," diye takılıyor Nora. Başparmağını kameranin bir kenarından geçiriyor, sonra da kamerayı önünde tutuyor. "Agnes Glin. Hoşuma gitti."

Bir mide bulantısı dalgası Agnes'in başını döndürür. Konuşabilmek için bir ağız dolusu tükürüğü yutmak zorunda kalır. "Teşekkürler. Kamera ne için?"

"Konu şovum olduğunda ben bir istifçiyim. Burada olduğum her anı belgelemeye çalışıyorum. Yaptığım her şeyin sağlam bir anısı olsun istiyorum. Kamera sizi rahatsız ediyor mu?"

Agnes öyle olmadığını düşünüyor. Buraya gelmesi anlaşılanın bir parçası.

"Burada yürüyüş yolu daha kolay," diyor Nora ona. "Altındaki toprak çok daha düz."

Agnes ağzından ağır ağır nefes alarak ön kapıya yönelir. Adımlarının sonunda ayakları kayıyor ve karda bıraktığı hayali ayak izlerinin üzerinden yürüyor ama Nora haklı. Arazi burada çok daha düz. Ön kapıya kadar kendi başına ilerleyebiliyor. Yine de kolay değil.

Agnes ön kapıda acele etmez. Ahşap onun bakışları altında yaşlanır. Sersemlemiş bir halde dengesini sağlamak için kapı koluna tutunur ve aynı anda eldiven almayı düşünmediğini fark eder.

Kapıyı iterek açar. Kapı itiraz eder, ama gönülsüzce, geri sallanır ve onu içeri davet eder. Agnes kendini büyükbabasının bu eşikten en son geçtiği zamanki hali olarak hayal eder. Burası onun doğduğu ev, evreninin merkezidi. Geride yıkıntılara, bir trajedi anıtından başka bir şeye dönüşmek üzere bırakılmıştı.

Küf, bayat sigara dumanı ve eski bira kokusu Agnes'e bir anda çarparak tüm düşüncelerini yok eder. Artık mide bulantısıyla savaşılamaz. Bir an, büyükbabasının evinin kapısında duruyordu. Sonra, kokudan uzaklaşmaya çalışarak Nora'ya geri dönmeye çalışıyor ama görüşü bulanık ve bacakları işbirliği yapmıyor. Vücudunun yere yığıldığını hissetmeden önce hafifçe yağan karın ne zaman tipiye dönüştüğünü merak edecek zamanı oluyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Şubat 5, 2019

Eve döndüklerinde Agnes'in vücudu çalışmayı bırakmıştır. Soğuk hava da yardımcı olmamıştır. Sadece titremeyi daha da kötüleştirmiştir. Nora, Agnes'in banyoya gitmesine yardım eder. "Ah, zavallı şey," der, "neler oluyor?"

Agnes "Ben iyiyim" demeye çalışır ama sözcükler bir başka acı dolu kusmaya dönüşür.

Yanında yerde yatan Nora, Agnes'in terli alnındaki saçları siliyor. Bir noktada, yardımcı olacağına yemin ettiği bazı malzemeler getirmişti. Köpüklü su, musluk suyu, bulantı önleyici tabletler, krakerler.

"Seyahat etmek vücudunuz üzerinde çok fazla stres yaratıyor," diyor Nora. "Ve muhtemelen ben de bu strese yardımcı olamadım, değil mi? Seni bu kadar çok travmayla bombardımana tutarak. Üzgünüm Agnes, çok fazla olduğunu görebiliyordum ama yine de zorladım. Şunu kafandan at, sonra seni yatağa yatırırız."

Agnes bu aşağılanmaya katlanır, çünkü bu zaten geçen yıl yaşadıklarından başka bir şey değildir. Ameliyattan çıktığında bacağındaki ağrı önce bayılmasına, sonra da kucağına kusmasına neden olmuştu. Hemşireler o zaman da nazik davranmışlardı. Agnes, Nora'nın bulantı giderici ilaçlarını kabul etti, tek çarenin sırt çantasında, odasında olduğunu bilse de. Ancak şu anda sırt çantası denizin dibinde de olabilirdi.

Özür dilemeye çalışır ama Nora onu elinin tersiyle iter. "Kulağa tuhaf gelebilir," diyor, "ama seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Eski kocam iki haftada bir korkunç bir gıda zehirlenmesine yakalanırdı - ta ki biz sonunda

ülseri olduğunu fark etti, yani buna gerçekten alışkınım. Bir keresinde beni Daniel Day-Lewis'in filmindeki gibi onu zehirlemekle suçlamıştı, sırf ona annelik yapabilmek için." Agnes sisin içinden sadece Nora'nın gözlüklerinin pembe halkalarını seçebiliyordu. "Erkekler, değil mi?"

Sonunda, Agnes vücudundan havadan başka bir şey atamaz hale geldiğinde, Nora yatmasına yardım eder ve Agnes'e sabaha iyi olacağına dair güvence verir. Nora o kadar çok şey söyler ki Agnes dikkatini veremez, çünkü kadının odadan çıkmasını beklemektedir.

Kapı nihayet mucizevi bir şekilde kapandığında, Agnes sendeleyerek odanın köşesinde yerde dikkatsizce duran sırt çantasına uzanır ve onu karıştırır. İşte haplar, işte rahatlama. Şişeyi açar ve içinden dört beyaz tablet çıkarır. Bunlar onu tekrar normal hale getirecektir. Onları yutabilir ve titremelerden, mide bulantısından, her şeyden kurtulabilir. Ve cazibesi çok güçlüdür. Agnes hapları uyanık olmak için bırakmaya karar vermişti, bütün gün tuvalete kusmak için değil.

Bir elini masasına koyarak kendini sabitliyor. Vücudu öne doğru kayıyor, sadece eli öne doğru kaydığı için. Nora'nın ona verdiği dosyanın üstünde.

Agnes gözlerini haptardan ayırıp dosyaya bakmaya zorlar ve dosyayı iterek açar. Büyükannesinin portresi, kendi gözleriyle ona bakmaktadır. Agnes dosyayı ters çevirir. Altında bu kez renkli bir fotoğrafın fotokopisi vardır. Görüntünün netleşmesi bir an alır ve sonra nefesini keser.

Bu bir aile portresi, çiftlik evinin dışında poz vermişler. Hepsi ayakta. Koca dimdik ve düzgün, karısı kucağında bir bohça tutuyor, oğlu önde ve arada. Hepsi en iyi kıyafetlerini giymiş. Erkek için takım elbise, kadın için çiçekli bir elbise, oğlan için pantolon ve düğmeli bir bluz. Yaz olmalı, çünkü etraflarındaki toprak zengin bir yeşil, nehrin ötesindeki dağ farklı, daha mutlu bir yüz gösteriyor.

Agnes büyükbabasının yüzünü daha iyi görebilmek için eğilir. Adam gülümsememektedir. Sanki kameranın arkasından ona bakıyormuş gibi gözlerini kısarak, neredeyse yüzünü buruşturarak bakıyor. Sanki onun acısını görebiliyordu ve bu onu endişelendiriyordu. *Seni seviyorum, Agnes.* Onun daha fazla fotoğrafını çekmeliydi. Videolar Ses

Kayıtlar. Böylece o sözleri tekrar duyabilecekti. Yanaklarını siler, artık ter yerine gözyaşı bulmaktadır.

Magnús'un küçük çocuk versiyonu kameraya değil, babasına bakıyor. Sanki o da aynı endişeyi fark etmiş gibi. Annesinin bir kolu küçük kızına sarılmış, bir eli de oğlunun omzunda. Kameraya gülümsüyor, güneş ışığıyla parlıyor.

Agnes dosyayı yatağın üzerine fırlatır, sonra iki hapi şişeye geri koyar. Kalan iki tanesini de patlatır, acı, neredeyse çürümüş tadın tadını çıkarır. Bu konuda akıllı davranması gerekiyordu. Soğuk hindiye geçmek çılgınca bir fikirdi. Sadece kullanımını yarıya indirecekti. Birkaç saatte bir iki hap odaklanmasını bozmaya yetmez. Sadece semptomlarının en kötüsünü durdurmaya yetecek kadar.

Sonra yatağına dönerek şişeyi altına gömüyor. Teoride baştan çıkarıcılığını ortadan kaldırıyor ama her ihtimale karşı onu yakınında tutuyor.

Yorganın üstüne uzanır, Nora'nın koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşan, puslu bir karanlığa girip çıkan ayak seslerini dinler. Buna uyku diyemiyor. Buna sadece bilinçsizliğin sınırları diyebilir ve orada uzun süre dinlenmez. Ne zaman kendine gelse portreye bakıyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şubat 6, 2019

Sabah beş sularında Agnes jet lag'ine teslim olur ve ışığını açar. Vücudu gıcırdayarak ve itiraz ederek Nora'nın dosyasına uzanır ve sözde zaman çizelgesini ortaya çıkarır.

Júlia adında bir kadın var, en üstte adı geçiyor, altı mürekkeple çizilmiş. *Birinci kuşak komşu, öyle yazıyor. Ingvar Karlsson'un annesi.* Agnes, Júlia'yı daha önce hiç duymamış. Yine de zaman çizelgesinin geri kalanı, zaten bildiği şeylerin çıplak kemikleriyle eşleşiyor.

Karda donmuş iki ceset bulundu. Kadının boğazı derin ve geniş bir şekilde kesilmiş, kafası kopma noktasına yakın. Kollarının üst kısmında çürükler vardı, sanki biri onu kabaca tutmuş gibiydi. Boğulmuş olan bebekte de çürükler vardı.

Bariz şüpheli olan kocası, dokuzuncu gün nerede açıklayabilirdi. Hafta içi her gün olduğu gibiydi. Karısından önce uyanmış, onu uyumaya bırakmıştı ve sabah yedi gibi erkenden ofise geldiğini, sabah derslerini verdiğini, ortak alanda yemek yediğini, günün geri kalanını bölüm toplantılarında ya da öğrenci konferanslarında geçirdiğini, nihayetinde öğleden sonrayı ofisinde yalnız geçirdiğini doğrulayan tanıkları vardı, ancak iş arkadaşları tüm zaman boyunca orada kaldığını doğrulamıştı. Binanın üçüncü katındaydı, bu yüzden kapı dışında herhangi bir yerden çıkması imkansızdı. İşten sonra doğrudan eve gitti.

Bir önceki akşam, yani sekizinci akşam, şahit olarak sadece oğlu vardı. Her zamanki akşam yemeklerini yemişlerdi. Baba ve oğul yemekten sonra satranç oynamış, Marie temizlik yaparken bebek de yanlarındaki halının üzerinde mızızlanmıştı. Oğul yatmak için üst kata çıktı. Karı koca da her zamanki saatinde, akşam onda yattı. Bebek de rutinine uygun olarak gece boyunca ağladı. Koliği vardı.

Oğul, babasının ertesi sabah kendisini okula bıraktığını, dokuzuncu günün sabahında annesini görmediğini, ancak bunun olağandışı bir durum olmadığını doğruladı.

Kasabanın çoğuyla görüşülmüştü. Yolun karşısındaki komşuları Júlía ve Karl ile oğulları Ingvar, cesetleri bulan çocuk. Ve yakınlardaki baba-oğul iki Thor. Herkes kurban ve ailesi hakkında iyi konuşmuştu. Kocasının mesafeli bir ünü vardı ama karısını çok sevdiği belliydi.

Júlía'dan bir alıntı var. *Einar ona her zaman fırından aldığı tarçınlı çöreklerle sürpriz yapardı. Bazen tarçın kokusuyla gelirdi ve birlikte güzel bir gün geçirdiklerini bilirdiniz.*

Yine de herkes Marie ve bebeği öldürenin sadece Einar olabileceği sonucuna varmıştı. Nora'nın yazdığına göre, mali sıkıntı söylentileri vardı ama bundan hiçbir şey çıkmadı. Cinayet silahı bulunamadı, arazide kan yoktu. Tanık yok. Sadece bir his. Bir kesinlik. Kasaba safları sıklaştırdı ve daha fazla soruşturma yapılmadı. Sonra aylar sonra ayrılış.

DNA kanıtı yok, bu yüzden Nora'nın elinde sadece olay yeri fotoğrafları ve ifadeler var. Bir davanın iskeleti.

Agnes dosyanın sonuna ulaşır. Burada çok az şey var. Birini cinayetle suçlamak için çok az kanıt.

Huzursuz, kendini yataktan aşağı itiyor. Kazadan önce hiçbir zaman uzun süre hareketsiz oturamamıştı. İyileşme süreci ve haplar ivmesini sıfıra indirmişti. Şimdi, vücudunun gıcırdayan cehenneminde bile, ataletin ötesinde bir şeylerin tadını alabiliyor. Bir yıl boyunca dinlenmişti. Artık hareket etme zamanı.

Nora'nın fotoğraflarını ve çıplak hatlarını küçük yazı masasının üzerine yığar. Aile portresini yığından ayırır ve masanın üzerine koyar.

duvara asıyor, böylece hayranlıkla . Sonra kat kat çorap ve gömlek giyerek bu kez soğuğa hazırlanıyor. Hap şişesini geride bırakıyor, ama bir tane daha yutmadan değil. Sadece mide bulantısını uzak tutacak kadar, diyor kendi kendine. Bu sefer büyükbabasının evine girmek istiyor. Doğru olanı yaptığını biliyor. Soğuk hindi yapamaz. Ama yine de kendinden utanıyor. Büyükbabası ve kendisi için temizleneceğine dair kendine söz vermişti. Teslim olmadan önce on iki saat bile yapmamıştı.

Agnes dışarı çıkarken Nora'nın dün ona verdiği el fenerini alır ve işe yaramayacak olsa da telefonunu ceketinin cebine koyar. Kötü de olsa bir güvenlik ağına sahip olmak güzel.

Dışarı çıktığında, Nora'yla birlikte dün açtıkları patikayı takip ediyor, ayakları karda çıtırdıyor. Ay ışığı beyaz toprağı, isterse el feneri olmadan da gidebileceğı kadar aydınlatıyor. Ama el fenerinin ışıkları ona yol gösterirken kendini daha iyi hissediyor. Burada hiç yırtıcı hayvan yok. Sadece koyunlar ve atlar. Ya da o öyle sanıyor. Belki de ormanlar gibidir. Hiç olmadığını söylüyorlar, ama burada, hiçliğin ortasında, dünya kendi başına. Kendi kurallarına göre işliyor.

Çiftlik evine ulaşmak rahatlatıcıdır. Ta ki pencerelerden birinde ışığı görene kadar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Şubat 6, 2019

Agnes el fenerini kapattığının farkında değildir. Kar ve gökyüzü örtüsünün yarı karanlığında olduğu yerde duruyor ve düşünmeye çalışıyor. Tek yapabildiği nefes almaktır ve bu bile biraz zordur. Evin içinde biri var. Sadece tek bir el feneri ışını, ikinci kat pencerelerinde dolambaçlı daireler çizerek hareket ediyor.

Nora olamaz, değil mi? Hâlâ uyuyor, değil mi? Agnes gitmeden önce onu kontrol etmemişti ama çıkarken kadının yatak odasının kapısının kapalı olduğunu görmüştü. Hayır, Agnes bir süredir uyanık ve huzursuzdu. Nora'nın gittiğini duymuş olmalı.

Aklına gelen tek alternatif Thor. Bu olmalı. Artık evin sahibi o. Sadece o olabilir. Nora evi tamir ettiğini söylememiş miydi?

Ama gerçekten de sabahın köründe işe başlayacak mıydı? Agnes buna inanamıyor.

Saklanmayı düşünüyor. Eğer içeride her kim varsa pencereden dışarı bakmaya karar verirse, onu ve parlak kırmızı ceketini açıklık alanda ayakta dururken göreceklerine şüphe yok.

Ama hareket etmiyor. Saklanmıyor.

Onun yerine, el fenerini tekrar açtı. Işını ikinci kattaki pencereye doğru tutarak pencereyi bir o yana bir bu yana salladı. Kalbi boğazında atarken, kendi aptallığına histerik bir şekilde gülme dürtüsüyle savaşıyor. Ása, kayıp öğrenci. Ya Nora haklıysa? Ya biri gerçekten

Ona zarar vermek mi? Ya onun işini bitirmek için buraya, Cinayet Evi'ne dönmeye karar verdilerse?

Nora ne demişti?

İnsanlar karanlıkta garip şeyler yaparlar.

Kaçmak yok. Tam anlamıyla. Agnes bunu yapabileceğini hiç sanmıyor, hele ki burada yaşayanları geride bırakacak kadar hızlıysa.

Şimdi kaçacak zaman yok. Onu görmüşler. Evin içindeki ışık kayboldu.

Agnes bekler.

Ön kapı sarsılarak açılır. Karanlığın içinden ayı gibi adam çıkar. Agnes adamın sadece silüetini seçebilmektedir ama omuzları kapının çerçevesini doldurmaktadır. Kafasını çarpmamak için kapı aralığından eğilmek zorunda kalır. El feneri kapalı, bir yere saklanmış. İki eli de boş, yanlarında açık duruyor.

Agnes, sanki onu geride tutmak için fiziksel bir jest yapıyormuş gibi ışığını adamın bacaklarına tutuyor.

Adam konuşuyor ve kadın "Merhaba" kelimesini ayırt edebiliyor ama gerisi anlaşılmaz bir ses karmaşası.

"Ben-" diyor. Sesi boğuk çıkıyor. Boğazını temizliyor.

Dün gecedен kalma. "İngilizce biliyor musun?"

"Evet," diyor adam. Kadın adamın yüzünün hatlarını ancak siyah saçlarının kontrastından görebiliyor. Hem üstte hem de altta kırpılmış bir sakal olarak başının çemberini çerçeveleyiyor, keskin kaşları alnında düz bir çizgi oluşturuyor.

Ona detaylandırması için alan bırakıyor. Daha önce söylediklerini tercüme etmesi için. Ama adam ona hiçbir şey sunmuyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye gecikmeli olarak soruyor.

"Bu soruyu ikimiz de sorabiliriz gibi görünüyor," diyor.

Çocukça bir *yanıt* veriyor -*önce sana sordum*, pislik *herif*- ve tekrar deniyor. "Kimsin sen?"

"Ingvar."

"Ingvar Karlsson?" diye sorar. Sorduğu için kendini aptal gibi hissediyor ama az önce onu Bu Sabah. Ingvar Karlsson, ve çocuk kim bulundu onu

Büyükanneinin ve teyzemin cesetleri karda. İkinci nesil komşu.

Kadını şaşırtan bir şekilde, adam dişlerini göstererek gülümsüyor. "Evet," diyor. "Ve sen de Agnes Magnúsdóttir'sin."

"Agnes Glin, aslında," diyor. "Ama, evet. Bunu nereden biliyorsun?" Kalbinin atışını yavaşlatamıyor.

"Nora," tek açıklama bu. "Magnús da burada mı?" "Hayır," diyor. "Sadece ben varım. Sanırım onu tanıyordun?"

Bunu düşünüyor. Yoksa orada öylece hareketsiz duruyor.

Tahminine göre babası dokuz yaşındayken o altı yaşındaydı. Bu, içindeyken ölçülemez bir mesafedir; dışındayken ise inanılmaz derecede yakın görünür.

"Onu tanıyordum," diyor Ingvar sonunda. Ayrıntıya girmiyor.

"Yani burada ne yaptığımı biliyorsun," diyor. "Sabahın altısında" - telefonunu kontrol ediyor- "burada ne yapıyorsun?"

"Kasabada kayıp bir kadın var," diyor ona. "Biz de onu arıyorduk." Arkasındaki terk edilmiş evi işaret ediyor. "Düşündüm ki, belki kaçıyorsa geri dönebilir. Buranın güvenli olduğunu düşünebilir."

Agnes'e tuhaf bir açıklama gibi geldi. 'yı aramak için doğru yer burası olmayacağından değil. Ama gerekçe çok spesifik. *Eğer olsaydı*. Ve Agnes şu anda bu adamla ne kadar yalnız olduğunun acı bir şekilde farkındadır. Tehlikeliyse başı ciddi belada demektir. Telefonu yanındadır ama uçak modundadır, bir dahaki sefere bir Wi-Fi vahasında olmayı beklemektedir. Nora bir kale gibi inşa edilmiş evin içinde. Agnes, Nora'nın yardım çılgınlıklarını duyacağından kuşkuludur. Agnes yürüyerek fazla uzaklaşabileceğini de sanmıyor.

"Evi ilk kez mi görüyorsun?" Ingvar panik halini yarıda keserek ona sorar.

Tereddüt ediyor. "Evet."

"İçeri gelmek ister misin?" Geriye doğru bir adım atarak onu içeri davet ediyor. "Çocukken burada vakit geçirdim. Size gösterebilirim."

İçinden bir korku ve yine korkunç bir kahkaha geçiyor. Hayır diyebilir. Bunu biliyor. Hayır diyebilir ve arkasını dönüp geri yürüyebilir.

büyük evin güvenliğine. Ama ondan uzaklaştığı anda korkaklığı yüzünden kendinden nefret edecekti. Bu, ailesinin evini, onu iyi tanıyan biriyle birlikte görme şansıdır.

Agnes kapıya kadar olan mesafeyi geçiyor. Dizini doğal bir şekilde bükmeye çalışıyor ama tabii ki topallıyor. Ingvar kenara çekilerek Agnes'in önce gitmesi gerektiğini işaret ediyor. Kendini kokuya hazırlıyor ama bugün vücuduna aldığı birkaç hap sayesinde bayılmadan bayat havayı soluyabiliyor. En azından bu bir gelişme.

Botları gıcırıyor ve eski, yıpranmış zemini kavırıyor. El fenerinin ışığını zemin boyunca takip eden Agnes, arkasında ıslak çizme izleri bırakıp bırakmadığını kontrol eder -evet, ama iyi bir arkadaşları vardır. Koridorun geri kalanı, söyleyebildiği kadarıyla, onlardan oluşan bir mozaik. Tahtada da lekeler var. Bira mı dökülmüş, kusmuk mu, emin değil. Önemli bir şey olsaydı, kapıda birden fazla polis şeridi olurdu, değil mi?

Agnes bir ayağını diğerine vurarak ayakkabılarındaki karı temizlemeye çalışıyor. Ahşap zeminler tahrip olmuş, evet, ama yine de son derece güzeller ve Agnes birden büyükbabasının mutfaktan çıkmak üzere olduğundan emin oluyor, değerli parkelerinin üzerinde su görünce öfkeleniyor. Daha gençken, Oakland Hills'teki dairesine kirli ayakkabılarla koşarak girmişti. Bahçede kedisi Pip'i arıyordu ve kapıda ayakkabılarını çıkarmayı unutmuştu. Omzundan çekişini, büyükbabasının iri parmaklarının kulağını büküşünü, duyduğu acıdan çok şoktan dolayı attığı çığlığı ve ardından babasının öfkesini şimdi bile hatırlıyor. Magnús'un Einar'a sesini yükselttiğini duyduğu tek andı.

Ondan sonra gittiler. Ziyaret yok.

Agnes'in babasını Einar'ı tekrar ziyaret etmesine izin vermesi için ikna etmesi iki hafta sürmüştü.

İyi olacağım, söz verdi.

Ingvar ona, "Büyükannenle büyükbabanın bu duvarda bir goblenleri vardı," diyerek onu günümüze geri çağırıyor. Solundaki duvarı işaret ediyor. "Bu" -sağındaki duvarı kastediyor- "paltolar ve botlar için mandallar vardı. Ama goblen, Marie'nin annesi tarafından dokunmuştu. Bir peri masalı sahnesiydi." Onun yanından geçip oturma odasına girdi. "Çok güzeldi."

"Ne oldu ona? Sen biliyor musun?" Agnes soruyor, ancak büyük olasılıkla büyükbabası tarafından alındığını hemen anlıyor. İzlanda'yla, karısı ve kızıyla ilgili her şeyin gömüldüğü yerde saklanmıştı.

Çılgınca tekmelediği için pişmanlık duyuyor. Büyükbabası ölmüş. Bu ev kırk yıldır ona ait değil. Onun için korumanın bir anlamı yok.

"Bunu bilmek bana düşmez," diyor Ingvar. Kendi el fenerini koridorda gezdirerek zemin katın haritasını çıkarıyor. Tam kapalı bir merdiven var. Solda oturma odası var. Sağda, menteşeleri kırık ama kapısı olmayan bir kapıdan geçince mutfak var.

Agnes oturma odasını seçer. Döşemesi solmuş, eskimiş bir kanepeden başka mobilya yoktur. Ingvar, biri Einar, diğeri Marie için olmak üzere iki sandalyenin bulunduğu, düğün fotoğraflarını duvara dizdikleri, bebeğin oyuncaklarının dikkatlice bir köşeye istiflendiği, pikabın Magnús için kendi tüneğine oturduğu alanı çizer. Ingvar her bir eşyayı sevgi dolu ayrıntılarla anlatıyor.

Agnes, "Burada çok bulunmuşsun gibi görünüyor," diyor. Aslında burayı ezberlemiş gibi geliyor. Agnes altı yaşından beri hiçbir şeyi bu kadar net hatırlayabildiğinden emin değil.

"Öyleydim," diyor. "Annem ve Marie yakın arkadaşlardı. Çocuk bakıcılığı için çocuk takası yaparlardı."

"Annen," diyor bir şekilde, "Júlia mı?"

"Yul-ya," diye düzeltiyor onu. Elini ikisi arasında dolaştırıyor. "Evet. Komşular."

"Hâlâ mı?"

"Annemin artık bebek bakıcılığına ihtiyacı var." Onu düşünüyor, yüzü bir kez daha gölgede kalmış. "Ziyarete gelmelisin. Magnús'u çok severdi. Seni tanımak onu mutlu edecektir."

Bu Agnes'in umduğundan da fazlasıydı. Birinci nesilden biriyle, büyükbabasının komşusu ve akranıyla konuşma şansı. "Bu hoşuma giderdi," diyor. "Nora'nın ne planladığından emin değilim ama-"

"Hayır," diyor Ingvar, sözünü keserek. "Nora değil. Sadece sen."

"Ah." Agnes adamın açıklamasını bekler. Adam açıklamaz. "Neden?"

"Annem kırılgan. Bu işleri teker teker yapmak daha iyi."

Agnes, "Pekala," der, çünkü bu çok iyidir. Nora Carver hakkında kararını tam olarak verememişti. Nora ona karşı nazik davranmıştır - Agnes kadının dün geceki ilgisini hatırlar ve "*Çok nazik*" diye düşünür - *ama* hâlâ yabancıdırlar ve Agnes görüşmeci ve görüşülen kişi olarak rollerinin aşırı farkındadır. Programı için Agnes'i mutlu etmek Nora'nın yararınadır.

Ingvar memnun görünüyor. "Bugün mü?"

Agnes tereddüt etmeden "Evet" der. Buraya iyi bir gösteri yapmak için değil, gerçeği öğrenmek için gelmiştir.

Mutfığa giriyor. Burası eski püskü bir yer, tahminine göre bütün yasadışı partilerin merkezi. Her yerde bira kutuları var. Tezgah ve eski paslı lavabo hâlâ duruyor. Dolaplar açık, dağınık ve tahrip edilmiş. Bir arka kapı var ama o da tahtalarla kapatılmış gibi görünüyor.

Agnes kontrplağı kapıya karşı test eder. Kolayca çıkıyor. Kapı kolunu deniyor. Yapışmıyor bile. Kapı kayarak açılıyor ve dondurucu soğuk bir havayı içeri davet ediyor.

Evden iki çıkış yolu var. Biri nehre doğru.

Agnes döndüğünde Ingvar'ın mutfak eşliğinde durmuş, mesafeli bir ifadeyle odayı incelediğini görür. Belki de kırk yıl önce, çocukken olduğu gibi görüyordu.

"Orada mıydın?" diye soruyor ona. "Partide mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Cevap vermiyor. Muhtemelen aşağılayıcı bir sorudur.

Agnes arka kapıyı kapatır. "Marie iyi bir aşçı mıydı?"

"Evet."

"Sana ne yaptı?" "Çorba."

Bir iç çekiş. "Kurabiye."

Agnes el fenerini değiştirir. Sağ elinin parmakları soğuktan acıyor. Gerçekten de eldiven almalıydı. Ingvar'dan daha fazlasını anlatmasını ister ama onun daha fazlasını yapabileceğinden emin değildir. İngilizcesi mükemmel olmadığından değil, ama tek kelimelik cevapların yeterli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

İstemsiz bir "*Hey!*" diye bağıırır ve gözlerinden gelen yakıcı beyaz parıltıyı engellemek için elini kaldırır. Bu onun el feneriydi ve onu kör ediyordu.

Spot ışığı düşer. "Özür dilerim," diyor ama sesinde bir şeylerin izi var. Kahkaha mı? "Ona benziyorsun."

Retinasına kazınan hayalet görüntüyü göz kırparak uzaklaştırıyor. "Evet, harika." Ingvar odadan dışarı çıkar. O da sadece bir saniye geriden takip ediyor,

Sinirli ama meraklı. "Merdivenler çok eski," diye uyarıyor onu. "Dikkatli olmamız gerekecek."

Agnes ona yolu göstermesini işaret ediyor. Merdivenler Ingvar'ın ağırlığı altında gıcırıyor ama dayanıyor. Arkasında, Agnes destek için korkuluklara tutunuyor. Son iki gündür önce uçuşlarda, sonra da tüm bu engebeli zeminde yürümekten bacağına hırpalamış. Yukarı doğru attığı her adım ayak bileğindeki donanım, diz kapağını bir arada tutan zayıf iplere ağır bir bedel ödetiyor. Şimdiden nefes nefese kalmış durumda ve önünde daha çok merdiven var.

İnişte Agnes mola verir. Tüm vücut ağırlığını sağ bacağına verir ve sol bacağı zonklarken seçeneklerini düşünüyormuş gibi yapar. Ingvar sabırla onun yanında bekler, el fenerini her odaya tutarak Agnes'in incelemesini sağlar. Üç oda var. İkiisi yatak odası, sarkık şilteler ve devrilmiş sandalyeler ya da tuvalet masaları, üçüncüsü ise basit bir banyo. Birisi, bir noktada, tuvaleti, lavaboyu mahvetmiş. Eski porselen parçaları yere dökülmüş. Siyah toz beyaz ve mavi fayansları gölgeliyor.

Agnes en soldaki odayı seçer. Ingvar ona ana yatak odası olduğunu söyler. Odanın köşesinde, pencerenin altında küçük, el yapımı bir beşik duruyor.

Beşik onu öne doğru çekiyor. Bir elini parmaklığın üzerinden geçirip yumuşak, hassas ahşabı hissediyor. Büyükbabasının bunu kendisinin yapıp yapmadığını bilmiyordu. Einar burada, kırsalda büyümüşü ama çalışkan bir insandı, elleriyle iş yapan biri değildi. Danimarka'da okumak için İzlanda'dan ayrılmış. Magnús ona bunun büyük bir onur olduğunu söylemişti. Pahalıymış. Einar Marie' böyle tanışmıştı ama Agnes Marie'nin de öğrenci olup olmadığını bilmediğini fark etti. Bu hikâye hakkında bildiği tek şey, Kopenhag'da büyük hırsları olan yirmi altı yaşındaki Einar'ın on yedi yaşında bir kızla tanışmasıydı.

kızla evlendi ve bir yıldan kısa bir süre sonra, yolda bir çocukla birlikte onu İzlanda'ya geri getirdi.

Magnús bu beşikte olmalıydı. Kız kardeşi de. Agnes, arkasında Ingvar'ın varlığının farkındadır. Ama yalnızdır.

Bağlantısı kopmuş. Babasından. Onun geçmişinden. Annesinin ailesi yok. Ailesi o küçükken ölmüş ve onu koruyucu aile sistemine bırakmış. Agnes, babasının ona aşık olmasının bir nedeninin de bu olduğunu düşünüyor, çünkü o boş sayfayı arzuluyordu.

Marie, on yedi yaşında evlenmiş, yirmi altı yaşında ölmüş. Nora'nın dediği gibi bir çocuk.

Belki de bu yüzden babası Agnes'i çok gençken doğurmuştu. Çok genç, demişti. *Ben olsam farklı bir şey yapmazdım*, demişti ona, *ama kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı bilmiyorduk*.

Agnes parmağını çürümüş yatak pedinin üzerinde gezdirir. Parmak ucunu yılların ve tozun içinden geçiriyor ve sanki onun ardından bir şeyler dalgalanıyor.

Bir an için büyülendi.

Sonra bir anda tırmalama sesini duyuyor ve parmak ucunun altında bir bedenin belirgin hareketini hissediyor ve çılgık atarak geriye doğru sıçırıyor.

"Ne?" Ingvar ona soruyor. Bir anda yanında bitiveriyor, omuzlarını sertçe kavırıyor ve onu beşikten uzaklaştırıyor. "Ne oldu?"

Agnes zor nefes alıyor.

"Ne?" Ingvar telaşla ısrar eder.

"Fareler," diyor onun elinden kurtularak. "Ya da fareler. Orada bir şey yuva yapmış."

Ingvar şaşkınlıkla ona bakar. "Fareler," diyor.

Agnes hızla odadan çıkar. Babasının yatak odasını görmek ve az önce okşadığı yaratıktan uzaklaşmak istiyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Şubat 6, 2019

Magnús'un odasının zeminine, yatağın yanına bir tabur metal asker serpiştirilmiş. Devrilmiş bir çekmeceli dolap, eskiden babasının kıyafetlerinin ne olduğunu ortaya çıkarıyor. Kırk yıl önce bırakılmış, güve yeniği birkaç kazak var. Agnes, geçen yıllar boyunca burayı ziyaret eden, ailesinin mahremiyetini ihlal eden ama yine de bu kalıntıları geride bırakan tüm insanlar için bir an minnettarlık duyuyor. Babasının çocukluk odasına girmesine ve onun çocukluğuna dair bir şeyler görmesine izin vermişler. Küçük, cızırtılı kazaklar giyer ve askerlerle oynardı.

Babasının çocukluk odasının ortasında duran Agnes, küçük çocuğu - kıyafetlerinin boyutuna bakılırsa çok küçük- annesinin ve küçük kız kardeşinin trajik ölümleriyle başa çıkmaya çalışırken hayal eder. Sadece aile içindeki özel yıkımı değil, aynı zamanda kamusal zulmü de deneyimliyor. Geride kalan tek ailesi olan babasına karşı yöneltilen şüpheler ve suçlamalar. Sonra, aylar sonra, tüm dünyasını geride bıraktı. Metal askerlerini unutmak. Belki de yakında onları almak için geri döneceğini düşünerek.

Agnes bir bayrak taşıyıcısı heykelciği alır ve kot pantolonunun cebine sokar.

Son iki gündür içini kemiren öfke ve kızgınlık akıp gidiyor, yerini ani bir sıla özlemi alıyor. Babasına gördüklerini, anladıklarını anlatmak istiyor.

Tabii ki buraya gelmemi istemezsin, diyebilir. Elbette tüm bunları geçmişte bırakmak istiyorsun. Günümüze geri getirdiğim için özür dilerim.

Ama bu onu babasının yatak odasında içmekten alıkoymuyor. Odadaki her yüzeyi taramasına, her ayrıntıyı kataloglamasına. Kirli beyaz duvarda bir anlık mürekkep izi yakalıyor ve duvar yazısına daha iyi bakabilmek için çömelmek için elinden geleni yapıyor. Belki de yanıliyordu, diye düşünüyor. İnsanlar bunca yıldır babasının odasını yalnız bırakmamıştı. Ancak yaklaştıkça artan kızgınlığı yerini hayranlığa bırakıyor. Duvarda, yarı gölgede kalmış, sıkışık bir el yazısıyla yazılmış bir isim var: *Magnús*.

Farklı bir tür grafiti.

El yazısı o kadar çocuksu, yetişkin babasının sağlam ellerinden o kadar farklıdır ki ağlamak ister. Bu, birlikte büyüdüğü adamdan tamamen farklı bir kişiydi. Kırk yıl önce geride bıraktığı. El fenerini üzerinde tutan Agnes, telefonunu çıkarır ve grafitinin fotoğrafını çeker.

Ayakta durmak için doğrulur, birdenbire evin etkisine kapılır. Bu odaları dolduran, hissedilen ama görülmeyen ailesinin hayaletlerinden. Pencereden dışarı bakar. Bunun da üstü örtülmemiştir. Thor'un, ikinci kata kimsenin ulaşamayacağını düşünerek, istenmeyen ziyaretçileri engellemek için zemin kattakileri kapattığını tahmin ediyor. Yaşlı ve onlarca yıllık bakımsızlıktan muzdarip olsa da Agnes kirli camın arkasından dağın muhteşem manzarasını görebiliyor.

Döndüğünde Ingvar'ı kapı aralığında, dikkatini telefonuna vermiş halde bulur. Görünüşe göre uzun bir mesaj yazıyordu.

Agnes boğazını temizler. "Başka bir şey var mı?"

Ingvar telefonundan başını kaldırmakta gecikmez. "Hayır," diyor ona. "Üst katı pek iyi bilmiyorum. Buradayken hep alt kattaydım."

Agnes başka bir şey söylemeden onu geçip doğrudan merdivenlere yönelir.

Merdivenlerde eğilmeye kalksa sol bacağı tutmazdı, bu yüzden basamakları teker teker çıkıyor, tıpkı basamakları çıkmayı öğrenmeye çalışan bir çocuk gibi duraksayarak. Dışarı çıkana kadar hareket etmeyi bırakmıyor.

Temiz hava. Ingvar'ın ön kapıyı arkalarından çarparak kapattığını duyuyor ama onu beklemiyor. Evin arka tarafından nehre doğru süzülüyor.

Görebildiği tek şey nehir olana kadar durmuyor. Kısa bir an için, gerçekten duracağını düşünmüyor. Belki de buz gibi su onu içine çekip dünyadan ve kendi bunaltıcı düşüncelerinden tamamen koparana kadar yürümeye devam edecektir. Ama bu kez kendini korumak galip gelir. Kenardadır, ayak parmakları botlarının içinde acıyla sıkışmaktadır. Ellerini ve Nora'nın el fenerini ceplerine sokuyor ve yavaşça kendine geliyor.

Ingvar onun yanına gelir, meraklı ve isteklidir ama sessizdir.

Agnes evin gölgelerinden onun yüz hatlarını daha net seçebilmektedir. Mavi gözler ağır, köşeli kaşların altından dışarı bakmaktadır. Üzerindeki her şey büyütülmüştü. Büyük alın, büyük elmacık kemikleri, büyük çene. Şaşırtıcı derecede yakışıklı, yine de bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyor. Bu özelliklerin kendisi değil, onların bir araya gelişi. Varlığının kararlılığı. Onun hakkındaki samimi değerlendirmesinden dolayı utanması gerekirdi, ama o da aynısını kendisine yapıyor.

"Orada değildi," diyor. "Ása." "Ow-sa," diye düzeltiyor. Tekrar.

Bunu görmezden geliyor. "Kaçma ihtimaline karşı demiştin," diyor, soruyu bir suçlama gibi görünmeden nasıl ifade edeceğinden emin olmadan.

"Çok sarhoş olduğunu ve muhtemelen kendi başına gittiğini söylüyorlar. Belki de gitmemiştir. Belki de o-" Ingvar durdu, gerisini söyleyemedi. "Eğer üzgünsen ya da başın beladaysa burası saklanmak için güvenli bir yer gibi görünüyor."

"Ama değil mi?"

"Burada hava durumu değişiyor. Yağmur, rüzgar, kar. Tahmin edemezsiniz. Haftalardır donma noktasının üstüne çıkmadık. Bu ev sizi koruyamaz. Bu soğukta, orada bile hipotermiden bilincini kaybedebilirsiniz. Sonra da uyanamıyorsunuz."

Bir ürperti vücudunu sarsıyor. Dışarıda birkaç dakikadan daha uzun süre kaldığını hayal etmeye çalıştı. Ása ne zamandır kayıptı? Dört gündür mü?

Agnes bunu düşünemez.

"Babamla burada mı oynadınız?" diye soruyor onun yerine.

"Hayır," diyor. "İçeride olmayı severdim."

"Sıcak olan yere," diye kabul ediyor. "Seni suçlamıyorum."

Ingvar onu bir gülümsemeye ödüllendirir. Adamın rahat olduğu zamanki halini bir anlığına yakalıyor. Daha doğrusu, onun yanında rahatken. Adam olası bir tehdit değil de, soğuk ve karanlık bir sabahta kayıp bir kadını aramak için erkenden kalkacak kadar nazık bir adam olduğunda.

"Yazın bile," diyor, nehri incelemek için arkasını dönerek, "burayı sevmezdim. Hâlâ da sevmiyorum."

"Neden? Çok güzel. Sanki-" Hemen ötesindeki dağı, karlı gözeneklerinin keskin ayrıntılarını işaret ediyor.

Adam soruyu ciddiyetle düşünür gibi olur ve kadın tereddüt içinde hatasını anlar. Cesetleri bulan kişi Ingvar'dı, neredeyse kırk yıl önce. Elbette burayı sevmezdi.

"Her zaman," diyor yavaşça, "burada beni bekleyen iyi bir şey olmadığını hissettim."

Kulağında buz gibi bir parmak ucu vardır. Agnes bu dokunuş karşısında irkilir ve sadece kar olduğunu fark eder. Birdenbire, hiçbir uyarı olmadan, damlamadan, etraflarındaki hava kar taneleriyle doluyor. Ingvar'ın bahsettiği şeyin bu olduğunu, havanın ne kadar değişken olduğunu düşünür. Ceketine elini atıp kapüşonunu yukarı kaldırıyor ve gözlerini kapatıyor, ıslak kar korunmasız tenini arıyor.

Ingvar ona "İçeri girmelisin" diyor. Karı umursamıyor gibi görünüyor. Muhtemelen alışkındır. Muhtemelen botlarının içine birkaç çift ince bilek çorabından fazlasını giyyordur.

"Evin nerede?" diye soruyor.

işaret ediyor. "Şu tepede, yolun karşısında." "Uzun bir yürüyüş mü?"

"Ben sürdüm."

Adamın arabasını görmemişti. Yolun kenarına park etmiş ve içeri girmiş olmalıydı. Garaj yolu büyük olasılıkla son kırk yılda kullanılmadığı için yok olmuştu. "Ne zaman geleyim?" diye sordu. "Annenle tanışmak için mi?"

"Plan yapmak zor," diyor Ingvar ona. Ceketinin cebinden telefonunu çıkarır ve ona uzatır. "Annemin ruh hali hava durumu gibidir."

Tahmin edilemez."

Agnes numarasını rehberine girer, parmakları beceriksiz ve uyuşuktur. "Bana haber ver." Telefonu geri verdi ve yumruklarını ceplerine soktu. Sonra sorar, çünkü kim olduğunu öğrendiğinden beri bu soru onu beklemektedir: "Onları nerede buldun? Marie ve bebeği yani."

Bu bilgiyi bilmemesi Ingvar'ı şaşırttıysa da bunu belli etmez. Thor'un evinin ötesini işaret etmek için kolunu sallıyor. "Yeni evin bir kilometreden daha az kuzeyindeki lav tarlalarında."

Ayrıntıya girmez ve Agnes bu yüzden onu sever. Ortak duyguları için alan açtığını düşünüyor. Küçük çocuğu hayal ediyor, bu sonsuz karda, soğuk, ıslak ve korkmuş bir şekilde yürüyor. Sonra da sevgili öğretmenin ve bebeğinin cesetleri üzerinde tökezlediğini. Agnes o parlak mavi gözlere bakar ve onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak eder: Böyle bir travmanın insanı ne kadar şekillendirmesi gerektiğini. Bu şokun hayatının geri kalanı boyunca içinde nasıl yaşaması gerektiğini.

Sonunda, el ve ayak parmakları donmaktan korkacak kadar ağrıdığında, Agnes ona bütün sabah, bütün yolculuk boyunca ve açıkçası son bir yıldır dilinin ucunda olan diğer soruyu sorar. "Sence onları büyükbabam mı öldürdü?"

Tereddüt yok, darbeyi yumuşatmak yok. Sadece o amansız bakış ve o ses, gözünü kırpmadan.

"Evet," diyor Ingvar. "Evet."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Şubat 6, 2019

Agnes döndüğünde ev uyanıktır. Artık açık olan antre ışığı yürüyüşünün son kısmını aydınlatır ve ön kapıyı açtığı anda onu kızarmış yumurta ve demlenmiş kahvenin baskın kokusu karşılar. Agnes botlarını zorlukla çıkarır ve mutfığa doğru yürür.

"Peki sen neredeydin?" Nora, sesi ev hayatının hoş ritmini kesiyor. Şaşkın bir ebeveyn havası var. Kızgın değil, sadece endişeli. Agnes'i görür görmez ocaktan uzaklaşır ve ona bir bardak su getirir. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," diyor Agnes, su için minnettar ama Nora'nın endişesinden utanmış bir halde. "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Soğuğu seviyorsun o zaman? Sanırım bu senin kanında var." Nora ona kaşlarını çatıyor. "Gerçekten nasıl hissediyorsun?"

"Peki," diye ısrar eder Agnes. "Yardımanız için teşekkürler. Sanırım sadece seyahat etmekten oldu, belki de yediğim bir şeyden..." Sözünü kesiyor. Açıklamasına gerek yok. Hastaydı. Bu kadar.

"Sana biraz kuru tost yaptım," diyor Nora ona. "Eski kocamın ertesi sabah yiyebileceği tek yiyecek."

Agnes kızarmış ekmek tabağını itaatkâr bir şekilde kabul eder ve mutfak adasına oturur ama yemeğine dokunmaz. Nora kendine sahanda yumurta, kızarmış ekmek ve büyük bir fincan kahve servis eder, ardından mutlu bir iç çekişle yemek masasına oturur.

Agnes odanın öbür ucundan Nora'nın vücudunu tarar, reality şov yıldızlarının sütyenlerinin içine ya da pantolonlarının bellerine soktukları türden bir mikrofon paketinin çıkıntısını arar, ama yumuşak, iyi giyilmiş siyah kot pantolon ve kabarık kazak Nora'nın vücudunda kesintisiz durmaktadır. Şu an için, ne olursa olsun, sadece ikisi var. Yalnızlar.

Nora bakışları yakalar. Gülümseyerek karşılık verir. "Eve tek başına gittin, değil mi?" Çabuk anlıyor. "Ailenin senden sakladığı şeyleri görmek nasıl bir duygu?" diye soruyor komplocu bir tavırla.

Agnes bunu inkar etmiyor. "Beni dışlamak için benden saklamış değiller," diyor, sesindeki savunmacı tınıyı duyuyor ama engel olamıyor. "Büyükbabam Jeffrey Dahmer muamelesi görmeden buraya asla geri dönemezdi. Burası onun eviydi. Evine gitmesine izin verilmedi. Buraya baktığımda hissettiğim şey de bu. Ailemin benden sakladığı bir şeyi görmüyorum. Onlardan neyin saklandığını görüyorum." Yüksek sesle söyleyene kadar böyle hissettiğini fark etmemişti. Nora'ya baktı, duygularının gücü karşısında neredeyse irkilmişti.

"Çok acı çekiyorsun," diyor Nora. "Öyle değil mi?"

"Büyükbabamı özlüyorum. Hepsi bu."

"Demek istediğim de buydu," diyor nazıkçe. "Bu senin için gerçek, benim için asla olamayacak bir şekilde. Burada olduğun için çok mutluyum."

Agnes aniden utanarak arkasını döner. Nora ipucunu alır ve kahvaltısına odaklanır. Telefonunu çıkarır, bir yandan çiğnerken bir yandan da e-postalarına ve mesajlarına göz atar.

Nora meşgulken Agnes babasının odasından çaldığı metal askeri cebinden çıkarır. Karanlık, terk edilmiş evde onu net olarak seçememişti. Şimdi, mutfakın parlak ışıkları altında, küçük bayrak taşıyıcısının boyasının zamanla ya da yoğun kullanımdan dolayı döküldüğünü görebiliyor, emin olamıyor. Adam artık üniforma giymiyor ve bayrağı da ince bir pas tabakasından başka bir şey değil. Yine de bayrağın üzerinde Agnes'i daha yakından bakmaya zorlayan bir şey vardır. Kırmızı bir şey.

Kan mı?

Agnes heykelciđi elinden dūřūr ve heykelcik yere dūřerek masanın altında sekmeye bařlar.

"Neydi o?" Nora bir ağız dolusu yumurtanın arasından soruyor.

"Hiçbir şey," diyor Agnes çabucak. Tabureden kayar ve heykelciğin nereye gittiğine bakmak için çömelir. "Bir saniye." Ona ulaşmak için acı içinde, elleri ve dizleri üzerinde emeklemesi gerekiyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Nora sandalyesinde beceriksizce eğiliyor, saçları neredeyse yere dökölüyor.

"yok," diyor Agnes gölgelerin arasından.

Nora'nın telefonu çalıyor ve kontrol etmek için doğruluyor. "Bu benim alarmım," diyor. "Gitmem gerekiyor."

Orada, masanın altında, Agnes'in sadece Nora'nın çoraplı ayaklarını görebildiği yerde, onu rahatsız eden şeyi hatırlar. "Polisin seninle konuşmak istediğini söylemiştin."

Ayak parmakları içe doğru kıvrılıp garip bir yumruk oluşturuyor. "Yirmi dakika içinde," diyor Nora. Ayak parmakları gevşiyor, sonra düzleşiyor ve ayağa kalkıyor. Çatal bıçak şakırtıları duyulur. Kahvesini bitirirken yüksek sesle bir yudum alıyor.

"Neden seninle konuşmak istiyorlar?"

"Partide olan herkesle konuşuyorlar," diyor Nora. "Yani partide olan ve hala şehirde olan herkesle. şehir dışından gelenlerin çoğu çoktan gitti."

Agnes bayrak taşıyıcısını yakalar ve sürünerek masadan kalkar. Ayakta durmak için çaba harcıyor, dizini düzelttiğinde dizleri abartılı bir şekilde pathıyor. Eklemleri ağrıyor ama bu onun için yeni bir şey değil. Hayır, bugün hissettiği gerginlik kaslarından kaynaklanıyor. Bir yıldır vücudundan bu kadar çok şey istememişti.

"Partide miydin?" diye sorar Nora'ya, gecikmiş bir şekilde. Nora bunu ona dün söylemiş ve o da unutmuş muydu? Nedense Agnes öyle düşünmez.

"Elbette. Böyle bir fırsatı kaçıraramam. Polis şüpheli bir şey görüp görmediğimi bilmek istiyor. Ása gittikten sonra ona ne olduğunu kimse bilmiyor, görünüşe göre kimse gittiğini fark etmemiş bile. Yani soruşturmanın odak noktası bu."

"mı?" Agnes soruyor. "şüpheli bir şey gördün mü?"

Nora omuz silkiyor. "Aklıma gelen bir şey yok."

"Onu tanıyor musun?"

"Kim? Ása mı?"

Agnes metal heykelciğı tutmayan elini sallıyor. *Belli* oluyor.

"Hayır," diyor Nora. "Onu partide fark ettim ama orada olan herkesi fark ettim. Henüz öğrencilerle konuşma fırsatım olmadı."

"Onunla hiç konuşmadın mı?" Agnes bunun onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu. Belki de Nora'nın büyükbabasının davasından çok Ása'nın kayboluşuna odaklanmasıdır. Nora bu kayıp kadını önemsiyor gibi görünüyor.

"Pek sayılmaz," diyor Nora. "İçeri girdiğimde beni durdurdu. İzlandaca bir şeyler söyledi ve anlamadığım belli olunca, '*Sen Amerikalısın*' dedi. Evet, öyleyim dedim ve beni Óskar adında birine haber vermemem konusunda uyardı. Sonra beni başından savdı. Bu konuştuğumuz tek zamandı. Büyük ölçekte pek bir şey değil ama bir cinayet soruşturması için önemli."

"Bunun gerçekten bir cinayet soruşturması olduğunu mu düşünüyorsun?" Agnes sorar. Ingvar'ın kayıp kadını umutsuzca arayışını düşünür. Bu arada Nora onu çoktan ölüme terk etmiştir.

"Bu çok zor," diyor Nora. "Kasabadaki duygu - göreceksiniz - sanki insanlar bunu söylemekten korkuyor. Cinayet. Başka bir şey olmasını tercih ediyorlar. Onları suçladığımı söyleyemem ama intihar da şiddet içeriyor."

Agnes geri çekilir. "Sadece bu iki seçenek mi var?"

"En muhtemel ikisi diyebilirim. Daha fazlasını öğrenene kadar her şey bir tahmin oyunu."

"*Biz mi?* Polisle mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır. Polis bana karşı pek açık sözlü olmadı. Bunun için onları suçlayamam. Ben kendi soruşturmamı yürütüyorum." Nora, Agnes'in mutfak adasındaki dolu tabağına baktı. "Ben yokken ne yapacaksın? Dinlenecek misin?"

Agnes telefonunu kontrol eder. Ingvar'dan mesaj yok, hatta onunla iletişime geçebilmesi için numarasını veren bir mesaj bile yok. Günün gerçekleri önüne serilirken seçeneklerini düşünür. Yatağında güvenle sakladığı hap şişesini hayal eder.

Evde kalamaz. Yalnız kalamaz.

"Kasabaya mı gidiyorsun?" diye sorar Nora'ya. "Polis merkezine mi?"

"Teknik olarak en yakın istasyon Borgarnes'te," diyor Nora. "Yukarı çıkarken oradan geçtiniz. Arabayla yaklaşık otuz dakika uzaklıkta. Ama görüşmeler için geçici olarak kampüse yerleştiler."

"Seni kasabaya kadar takip edeceğim," diyor Agnes. "Etrafa bakın. Benim için yedek anahtarınız var mı? Yoksa buraya kadar kapıyı açık bırakabilir miyiz?"

"Evet derdim," diyor Nora, "ama ben gerçek bir suç podcaster'ıyım. Ne kadar izole olduğunuzu düşünürseniz düşünün, kapıyı asla açık bırakmayın. Sacramento Vampiri sadece kapısı kilitli olmayan insanları öldürdüğünü söylemişti, çünkü kendisini içeri davet ettiklerini düşünüyordu." Temizlediği tabağını lavaboya götürüyor. "Şehirde ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim," diyor Agnes, *Sacramento'nun Vampiri* lakabından rahatsız olmuş bir halde. Büyükbabası hiç böyle bir lakap almış mıydı? Belki de *Bjfröst Kasabı*? Kadın ürperiyor.

"Keşke beni bekleseydin."

Agnes buna nasıl cevap vereceğini bilemez, Nora'yı kızdırmadan olmaz. Bu onun hayatı. Onun ailesi. Etrafta beklemeyecek. Ve bütün gün burada kalamaz. Umutsuzca hap şişesine geri dönmemeye çalışırken olmaz.

Nora iç çekerek kabul ediyor. "Kasabayla ilgili tüm izlenimlerini taze tut, tamam mı?"

Kahvaltı bittikten sonra hızlıca hareket ederler. Daha doğrusu Nora hızlı hareket eder. Nora dosyalarıyla, saçlarıyla ve kat kat sıcak tutan giysileriyle uğraşırken, Agnes kabarık ceketini omuzlarından sarkacak şekilde ön kapının yanında oturur. Agnes bu fırsatı değerlendirerek bayrak taşıyıcısını inceler. Bayrağın üzerindeki kırmızı lekenin kan olamayacak kadar kırmızı olduğuna karar verir. Ceketinin cebine, telefonunun yanına koyar. Bu bayraktaki son boya parçasıydı, diyor kendi kendine. Başka bir şey yok.

"Hazır mısın?" Nora, Agnes için yedek bir anahtar seti uzatıyor.

Sonunda dışarı çıktılar. Nora devasa kamyonunda, Agnes ise kiralık arabada.

Araziden çıkış dolambaçlı, karlı ormandaki dolambaçlı yol bir şekilde dünden daha uzun ve sonra otoyol, boş, bir . Kasabaya gidip gelmek kısa sürüyor ama Agnes

her saniyesini. Yolun her iki tarafındaki lav tarlaları, yumuşak beyaz örtüyü kesintiye uğratan sarp siyah kayaların genişliği. Ingvar'ın büyükannesini ve teyzesini bulduğunu söylediği yer.

Kayıp kadın Ása da orada mı?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şubat 6, 2019

Kasabanın birkaç sokağı otoyol boyunca uzanıyor. Öndeki kamyon ana yoldan sola dönmek için işaret verir ve Agnes onu takip eder. Kamyon caddenin ortasında durur. Agnes da durur. Etrafına bakar. Bir dizi önündedirler. Okula benzeyen bir şey. Belki de büyükannesinin çalıştığı ilkokuldur. Üniversite kampüsü gibi bir şey değil.

Kamyonun kapısı açılır ve Nora dışarı fırlar, koşarak arabaya gider ve Agnes daha camını açmaya fırsat bulamadan konuşmaya başlar.

"... seni bırakacağım yer," diyor Nora.

"Ne?"

"Kampüs birkaç blok ," diyor Nora. "Bu yüzden buradan ayrılacağım. Tamam mı?"

"Doğru."

"Görmeni istemediğimden değil," diyor Nora, Agnes'in tüm itirazlarını o tek kelimede okuyarak. "Aslında seni koruyorum, ister inan ister inanma. Orada seninle röportaj yapmayı benden daha çok isteyen biri var, bu da bir şey ifade ediyor."

"Polis mi?" Agnes bir kahkaha atar. "Nora, sanırım bana bir şey olmayacak. Oldukça güçlü bir mazeretim var."

Nora'nın iç çekişi buz gibi havada görülebiliyor. "Hayır, ben Hildur. Yerel kaynağım mı? Aileniz hakkında bir kitap yazdı ve ona geleceğinizi söylediğimde... detayları öğrenmek için beni resmen parçaladı. Şu anda

Ben yokken onunla karşılaşacağını ve bana vermen gereken her şeyi ona vereceğini biliyorum." Kadının yüzündeki ifade o kadar çaresizdi ki, Agnes kendini rahatlamış hissetti.

"Uzak duracağım," diye söz verir. Büyükbabasının çalıştığı yeri görmek ister ama aradan kırk yıl geçmiştir ve büyükbabası öfkeli bir kalabalık tarafından neredeyse kasabadan kovulmuştur. Kampüste onun için bir anma töreni olmayacak. Bir günlüğüne görmeden yaşayabilir.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor Nora. "Ve çok uzaklara gitme, tamam mı? Bildiğimiz kadarıyla, serbest dolaşan bir katil var."

Agnes, "Kapıyı kilitli tutacağım," diye onu temin eder.

Memnun olan Nora kamyonu geri döner. Motor yeniden canlanır ve yola koyulur, doğruca yolun sonuna kadar gider ve başka bir sola dönüşte kaybolur.

Agnes muhtemelen Nora'ya Wi-Fi bağlantısı yoksa onu arayamayacağını söylemeliydi. Ama acil değilmiş gibi geliyor. Yardıma ihtiyacı olmayacak. Kasabaya hızlıca bir göz atmak için buradaydı ve sonra davetli olsun ya da olmasın Ingvar'a giden yolu bulacaktı. Arabayı yolun kenarına çeker ve park eder. Kasabanın içinden geçip beş dakika içinde işini bitirebilirdi ama bir yeri deneyimlemenin yolu bu değildi. Ortalıkta dolaşan bir katil olsa bile.

Ceketinin içine sarınan Agnes, nereye gideceğinden emin olamadan arabasının yanında durur. Caddenin karşısında bir ilkokul var. Karla kaplı salıncaklar oyun alanında donmuş bir şekilde asılı duruyor. Binanın kendisi modern, yeni boyanmış ve uzun, alçak pencereleri ona birçok küçük, yuvarlak yüzü mükemmel bir şekilde görme imkanı veriyor. Agnes buranın kırk yıl önce büyükannesinin çalıştığı bina olduğuna pek inanamıyor. Ayrıca, eğer öyleyse görmesi gereken ne var ki? Büyükannesini tanı mıyordu.

Bir utanç sarsıntısı hisseder. Öldürülen kadınlar hakkında pek düşünmemişti. Marie ve Bebek Agnes. Sadece büyükbabasını, onun masumiyetini kanıtlamayı ve gizlice babasını, onun yanıldığını kanıtlamayı düşünmüştür. Önceliği erkeklere, hayatta kalanlara verdi. Tanıdığı ve sevdiği kişilere.

Ona Pasifik'te nasıl yüzüleceğini öğreten, kendi başına anlayamadığı karmaşık duygularını yardım almadan çözmesini dinleyen büyükbabası. İlk önce babasına açılmıştı.

On iki yaşındayken, yemek masasında dehşet içinde, rastgele bir patlamayla. Bu, çözüm bulamadığı bir sorundu ve Magnús'un iyi olduğu şey de buydu, çözümler. Arkadaşı Claire'i düşünmeden edemiyordu. Claire sürekli erkeklerden bahsediyordu ve Agnes, Agnes erkekleri hiç umursamıyordu. *Baba, demişti, sanırım ben lezbiyenim.*

Babasının çözümü çabuk gelmişti. *Lezbiyen olmak için çok gençsin.*

Buna nasıl cevap vereceğini bilememişti, bu yüzden konuşma burada sona erdi.

Kendince haklıydı. Daha çok kız vardı. Ama sonunda erkekler de olmuştu.

Nihayet on altı yaşındayken, pazar günlerinden birinde, gerçeği daha fazla saklayamadığında büyükbabasına söyledi. "Biseksüel" kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kadın açıkladıktan sonra elini sıkıca kavradı.

Harika, demişti. Ama tavsiyemi istiyorsan, sadece kadınlarla çık. Erkekler hayvandır. Adam öyle bir tiksinti sesi çıkarmıştı ki kız gülmüştü.

Ondan sonra, üçünün bir arada olduğu nadir durumlardan birinde babasıyla tekrar denemişti. Noel arifesinde. Babasına söyleyecek cesareti toplamak için yanında büyükbabasına ihtiyacı vardı.

Bu beni ilgilendirmez, demişti Magnús.

Einar cevap vermek için Agnes'in odasını terk etmemişti. İzlandaca patlamıştı. İkisi ortak gizli dillerinde ileri geri tartıştılar ve Einar İngilizce olarak şu sonuca vardı: *Onun gibi bir kıza sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun.*

Babasının gözleri onun üzerindeydi. Agnes onun yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlayabiliyordu. Çok mesafeliydi, sanki ona bir dürbünün ters ucundan bakıyordu. Sonra, nihayet, özür dilemişti.

Magnús Emi'yle bir kez, Agnes'in evine taşınmasına yardım ettiği gün tanışmıştı. Kibarca merhabalaşmışlar, başka bir şey konuşmamışlardı.

Agnes, beton üzerinde yosun gibi büyüyen buzdan kaçınmaya dikkat ederek caddede yürür. Babası öyle ya da böyle onun cinselliğini önemsemedi. Kızından duyduğu rahatsızlık bağnazlık değil, doğuştan gelen miyopluğudur. Başka biriyle kendi koşullarında bağlantı kuramaması.

Kavşakta apartmanlar yerlerini bir dizi dükkâna bırakıyor. Bir kafe, bir bakkal, ikinci el dükkânı gibi görünen bir şey. Her bir vitrin camı bir dizi kağıtla damgalanmış.

Agnes şüphelerini doğrulamak için yolun karşısına geçer. Tüm vitrinlerde Reykjavik'teki kafede gördüğü kayıp ilanının aynısı asılıdır. KAYIP LÜTFEN YARDIM EDİN. Muhtemelen ölmüş olan kadının gülümseyen yüzü. Ow-sa, Ass-a değil. Agnes kendini kafenin penceresinin önünde bulur, fotoğraftan etkilenmiştir. Işıldayan yüz, kendisinininkine çok benzeyen beyaz-sarı saçlar. İntihar, cinayet, adam kaçırma. Sarhoş hatası. Ása'ya her ne olduysa, hiç hoş değil. Agnes, onun iyiliği için bunun hızlı olmasını umuyordu. Karda uyuyakaldı ve farkında olmadan dondu.

Koluna yapılan bir dokunuş Agnes'i müthiş bir şekilde sarsar, adamın sesiyle kalbi yerinden fırlar. Ona ismiyle sesleniyordu. Kolunu tutuştan çeker ve itiraz ederek döner ama adam çoktan özür dilemeye başlamıştır.

"Oh, hayır," diyor. "Özür dilerim."

Ingvar, cesetleri bulan çocuk, çiftlik evindeki adam. Gün ışığında ya da burada gün ışığı olarak geçen şeyde farklı. Bir şekilde daha gerçek. Derin mavi gözleri parlıyor. Şimdi ağır kazağının altından karnının şeklini görüyor. Omuzlarının sarkık eğimini. O daha çok bir insan, daha az bir rüya.

"Beni gördüğünü sandım," diyor. Günün berraklığında, çiftlik evinin gölgesinden uzakta, içinde daha fazla mizah var, utangaç bir gülümseme. Pencereyi işaret ediyor. "El salladım."

El hareketini takip ederek camdan kalabalık kafeye doğru ilerliyor. Ona bakan gözler vardı, beyaz yüzler ve boş bir merak. Agnes fark etmemiştir. Ama bu onu şaşırtmadı. Emi eskiden onu aşırı tünel görüşüne sahip olmakla, sadece görmek istediklerini görmekle suçlardı. Bu şakalar alaycı bir şekilde başlamıştı. Ancak ilişkinin sonunda, ayrılmak için başka bir neden haline gelmişlerdi.

"Özür dilerim," diyor Agnes. "Posteri kontrol ediyordum."

"Evet," diyor Ingvar. "O her yerde." Yüzündeki iyi mizah ifadesi siliniyor. "Ama görünüşe göre hiçbir yerde de değil."

"Onu tanıyor musun?" Bu kadının ortadan kayboluşunu zor karşılıyor gibi görünüyor, sabahın erken saatlerinde onu arıyor, gördüğü manzara karşısında tüm mutluluğunu kaybediyor

kayıp posterinin.

"Hayır," diyor Ingvar ve bu tam bir cümle. "Nora nerede?" "Polisle konuşuyor," diyor Agnes. "Şimdilik tek başımayım.

Kasabaya bir göz atacaktım, sonra da senin evine uğrayacaktım, eğer hâlâ sorun olmazsa." Bir rüzgâr saçlarını toplayıp yüzünden uzaklaştırıyor ve ensesini soğuğa maruz bırakıyor. "Júlia ile tanışmak için."

"Yul-ya," diye tekrar düzeltiyor. "Manzarayı gördün mü?"

Agnes küçük kasabaya bakar. "Bu mu?"

Koyu renk sakalına rağmen bembeyaz dişleriyle ona gülümsüyor. "Hayır. Benimle gel." Ceketinin cebine küçük bir kese kâğıdı koyuyor ve bunun annesi için bir ikram olduğunu açıklıyor.

Agnes, Ingvar'ı sokakta takip eder ve onu küçük bir çocuk olarak hayal etmeye çalışır. Büyük yanaklar ve büyük yuvarlak gözler görebiliyor. Şimdikinden pek farklı değil. Kırk yıl muhtemelen onu fazla değiştirmemiştir. Ama yine de bu görüntü onu şaşırtıyor. Yanındaki adam kırk altı yaşında. Babasından sadece üç yaş daha genç. Ama oldukça farklı görünüyorlar. Babası ona daha yaşlı geliyor elbette. Ingvar'a gelince, belki de onu cesetleri bulan çocuk olarak düşündüğü içindir. Çocuklaştırılmış, çünkü çocukluğundan itibaren o anda ölümsüzleştirilmiş.

Agnes hiç düşünmeden "Çocuğunuz var mı?" diye sorar. Ondan biraz daha genç olmalılar.

Bu onu ürkütüyor. "Hayır. Sen?"

"Hayır," diyor gülerek. *Çok genç olduğumu* söyleyecek ama bu doğru değil, en azından ailesi söz konusu olduğunda. Marie yirmisinden önce Magnús'u doğurmuş. Magnús da onu çok yaşlı değilken doğurmuş.

"Tamam," diyor Ingvar.

Agnes onun uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanır. Her adım, bedenine ödenmesi mümkün olmayan bir .

"Burası," diyor ona, "kasabanın ana yolu." Kızın daha önce fark ettiği dükkânları işaret ediyor. Okulu. Görünüşe göre kasabanın çoğu konut ve birkaç otel var.

"Bakkal yok mu?"

"Burada değil," diyor. "Borgarnes'te."

"Polis karakolunda." Adam şaşırmış görünüyor. "Nora," diye açıklıyor.

Başını sallıyor. "Büyükbabanız hakkında konuşmak için burada olduğunuzu söylüyor. Çok yakın olduğunuzu söylüyor." Bu sırada adamın yüzünde tuhaf bir ifade yakalar. Sanki bir katile bu kadar yakın olmanın ne kadar ucube bir şey olduğunu aniden fark etmiş gibi bir bakış. "Ama İzlandaca konuşmuyorsun."

"Her açıdan haklısın," diyor Agnes. Ayrıntıya girmiyor. Onun yerine, "Bu kadına ne olduğunu düşünüyorsun? Ow-sa?"

Ingvar cevap vermiyor. Onu duyuyor gibi bile görünmüyor. Arabalarla dolu yolun sonundaki otoparka doğru yürümeye devam ediyorlar. Ingvar ona kasabayı yukarıdan göstereceğini söylüyor. Otoparkın sonunda aniden yükselen bir tepe var. Uzaktan dik bir yokuş gibi görünür ama Agnes'i rahatlatan şey, yaklaştıkça eğimin düzleşmesidir. Agnes, Ingvar'ın izinden giderek güvenilir betondan inip kara basar.

Ingvar sonunda cevap vermeye tenezzül ettiğinde sorusunu unutmuştu. "Bilmiyorum," diyor. "Ama kaza değildi."

"Ne demek istiyorsun?" Agnes'in nefesi kesiliyor, ayak bileği kilitleniyor ve ayak parmakları bir ayı pençesine dönüşüyor. Yine de acı çektiğini kabul ederse lanetlenecek.

"Onu bulabilirdik," diyor Ingvar. "Eğer bir hata yapmış olsaydı, kendi başına fazla uzağa gidemezdi."

Sırtın tepesinde dururlar. Rüzgâr saçlarını yoluyor, giysilerini sıyrıyor. Agnes bir daire çizerek kasabayı, sıkışık bina kümelerini ve geldiği otoyolu inceliyor.

Ingvar ona gereksiz yere, "İşte üniversite," diyor. Rüzgârın sesini duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kalıyor.

Üniversite kendi başına başka bir ekosistem, kasabaya tek bir yolla bağlı. Medeniyetin kısa bir parıltısı var, kampüs ve kasaba, ve sonra onları çevreleyen geniş bir kar alanı var.

Agnes iri adamın yanında bir nebze sığınacak bir yer bulur. "Bu kadar mı?" diye bağırır.

Cevap olarak, sadece onların ötesini, kasabadan uzağı işaret ediyor.

Durağan beyaz manzarayı süsleyen cesetler var. Yaygın figür grupları, hepsi de aynı yansıtıcı teçhizatı giymiş, ışığın titreşimlerini yakalayan

güneş ışığı altında, yavaşça tarlalara doğru yürüyorlar. Rüzgarın onlara geri taşıdığı boğuk seslerle sesleniyorlar.

Ása.

Arama ekibini buldular.

"Neden bu kadar uzağa gidiyorlar?" Agnes sorar.

Ingvar sesini yükseltmemek için yere çömeldi. "Ása'yı arıyorlar."

"Hayır, bunu biliyorum," diyor kızgın bir şekilde. "Ama çiftlik evi çok ileride. Burası onun yakınında bile değil."

"Ah." Dans eden mavi gözler. Yine bir miktar mizah var ama yüzündeki gülümseme acı. "Çünkü bunun bir kaza olduğunu düşünmüyoruz. Biri onu kaçırmış olabilir."

"Onu buraya kadar mı getirdin?" Agnes içten içe bunun mantıklı olduğunu bilse de inanamayarak sorar. Büyükannesinin cesedi de evden çok uzakta bulunmuştu. Kasaba hatırlıyor.

"İşte krater." Ingvar bir eliyle uzaklara, ufka doğru işaret ediyor. Uçsuz bucaksız tepeler var. Diğerlerinden ayrı, en büyük tepeyi gösteriyor gibi. "Grábrók Krateri," diyor ona, sanki bu isim ona bir şey ifade edecekmiş gibi. "Birçok insan oraya yürüyüşe çıkar. Oraya götürülmüş olabilir."

Agnes kışın ıssız kalan tepeyi düşünür. Ingvar'a bakıyor, onun cüssesini rüzgârdan korunmak için kullanıyor. "Büyükbabam bir katil değildi," diyor ona.

Ingvar cevap vermiyor. Çenesi soğuğa karşı gergin.

Rüzgâr sırtlarından bastırarak onları arama ekibinden, şimdiki zamandan uzaklaştırıp geçmişe götürüyor. Ingvar garip bir manevrayla Agnes'in omzuna vurur. "Gidip annem uyanmış mı bakalım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şubat 6, 2019

Ingvar'ın araba yolunun girişi onunkinin neredeyse tam karşısındadır. Ancak ağaçlardan oluşan bir tünelin içinden geçen çoğunlukla düz bir yol yerine, bu uzun, inişli çıkışlı bir tepenin kenarından geçerek açık havada yavaşça tırmanılan bir yol. Ingvar'ın kamyoneti eğimi kolayca aşıyor. Agnes'in kiralık arabası ise sadece bir kez, düzlüğe çıkılan son keskin dönüşte kayıyor. Orada, iki tepenin arasındaki bu platonun ortasında, alçak, geniş bir ev duruyor. Pencerelerden ışıklar yanıyor. Sıcacık, bomboş bir yerde bir yaşam ışığı.

Agnes arabasından indiğinde Ingvar kamyonetini çoktan park etmiş ve ön kapıya ulaşmıştır. İçeride kaybolmadan önce Agnes'e "Onu kontrol edeceğim," diye seslenir.

Ondan önce içeri girmek biraz kaba bir davranış olsa da Agnes buzlu yolda topallayarak ilerlerken bu mahremiyetin kıymetini biliyor. Sol bacağı kırık camdan yapılmış gibi hissediyor, her adımda gıcırıyor ve vücudunun geri kalanına kramp giriyor. Bir yıldır hiç bu kadar yürümemişti. Ve mide bulantısı onu terk etmiş olsa da, onun yerine kafatasının arkasında keskin bir ağrı var ve başını çok hızlı çevirdiğinde beynine şimşekler gönderiyor. Bir hapa ihtiyacı var. Sadece bir tane daha. Acıyı biraz olsun dindirmek için. Geri döner dönmez, kendine söz veriyor.

Agnes ön kapıya ulaştığında, nefes almak için eşikte duraklar. Bayılacağını sanmıyor. Ama yine uzanması gerekebilir.

Botlarını ve ceketini çıkarır ve nefes nefese Ingvar'ın dönmesini bekler.

Bir süre sonra onu bulur. "Annem oturma odasında," diyor ve onu takip etmesi için işaret ediyor.

Onları girişten çıkarıp sıcak bir mutfağa götürüyor. Düzen minimal, modası geçmiş. Mutfağın ortasında eski bir ocak var, devasa demir bir şey, diğer dar aletleri, ince dolapları ve üzerinde gazete yığınları ve dış çıkaran çocukları beslemek için tasarlanmış plastik kaplar bulunan bir kahvaltı masasını gölgede bırakıyor. Soğuk bir el Agnes'in kalbini sıkıyor. O çatal ve kaşıklar Júlía için olmalı. Ingvar'ın çocuğu yok.

Agnes mutfakta durarak, "Bekle," der. Ingvar ona döner, meraklı ve biraz da ürkek. "Annenin bunu kaldırabileceğinden emin misin?" Büyükbabasıyla yaptığı son ziyaretler zor olmuştu. Onun yorgunluğunu, yumuşak tenini hatırlıyor. Einar çok gururluydu. Birkaç hafta boyunca annesinin onunla vakit geçirmesine izin vermemişti. Onun kendisini bu şekilde görmesini istemediğini söylemişti. Yine de aşk kazanmıştı. *Sadece Benden Önce'yi hatırlamalısın*, demişti ona. O da söz vermişti. Şimdi, o son günlerde onu, omuzlarının hafifliğini, sesindeki zayıflığı hatırlayınca, bir ihanet duygusu hissediyor. Hem o adama, hem o söze, hem de ona imkânsız bir söz verdirdiği için.

Bu kadının mahremiyetine müdahale etmek istemiyor. Ya da Ingvar'ın, bu konuda.

Ingvar ona, "Annem Magnús'u severdi," diyor. "Bu onu mutlu edecektir. Eğer mutlu etmezse, o zaman gidebilirsin."

Agnes gergin bir kahkaha atar ve onu oturma odasına kadar takip eder.

Burası da el işi malzemeleri ve kitap yığınlarıyla dolu rahat bir alandır.

Bir duvarın karşısında çok sevilen bir kanepe ve onun iki yanında iki basit koltuk var. Koltuklardan birine küçük, dik sırtlı bir kadın oturmuş. Kucağındaki iplik yumağına odaklanmış, önündeki sehpa duran böreği görmezden geliyor. Onlar içeri girdiğinde başını kaldırmıyor, sadece İzlandaca bir şeyler mırıldanıyor.

Ingvar annesine İngilizce olarak "Kesmeyin," der. "Senin için çözeceğim." Kadın başını kaldırmayınca Ingvar tekrar soruyor ama bu kez İzlandaca.

Söylediği her şey annesinin başını döndürüyor. Gözleri oğlununkiler ama mizahla parıldamıyorlar. Çelik gibi parlıyorlar. Agnes'e aniden ve tamamen, tüneğinde bölgesini dikkatle inceleyen bir akbabayı hatırlatıyor. Sonunda Agnes'i bütünüyle kavradığında, iplik onun boğumlu ellerinden düşer, kucağından sekerek yere düşer ve unutulur. Daha önce şüpheyile kısılmış olan gözler şaşkınlıkla genişliyor.

Agnes çok yavaş. Jet lag, uzun günler, yarım dozlar, hepsi onu . Sözde büyükannesinin ikizi. Bu zavallı yaşlı kadın, kırk yıl sonra, öldürülen komşusunun ayna görüntüsünün oturma odasına girdiğini görünce ne düşünmüştür acaba?

"İngilizce konuşuyor," diyor Ingvar, kendi yerine geçerek. "Agnes Amerika'dan. Magnús'un kızı."

Yaşlı kadın onu duymuyor gibi görünüyor. Nefes almayı bırakmış gibi görünüyor. "Marie," diye mırıldanıyor. İzlandaca daha fazlası var.

"Hayır," diye ısrar ediyor Ingvar. "İngilizce. Bu Agnes, Magnús'un kızı."

Agnes bir adım öne çıkar, anne ve oğul arasında sıkışmış, rahatsızdır.

Yaşlı kadına bir gülümseme sunuyor. "Merhaba, Júlía. Ben-"

"Agnes," diye bitiriyor Júlía onun yerine. "Biliyorum." İşaretle oğluna bakıyor ve İzlandaca bir şey soruyor.

İngilizce cevap veriyor. "Evet. İkinize de çay getireyim." Ingvar mutfağa geri dönerken Agnes'e cesaretlendirici bir gülümseme sunuyor.

"Buraya gel," diye emrediyor Júlía Agnes'e. Kanepede kendisine en yakın koltuğu işaret eder. Oturduğu yerden Agnes'i izliyor ve Agnes yaşlı kadının içindeki zayıflığı hissedip hissetmediğini merak ediyor. Júlía, Agnes yerleşene kadar bekler ve sonra biraz daha eğilir. "Sensin." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Marie."

Yaşlı kadın bir elini Agnes'in koluna uzatır ve bileğini şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavrar. İzlandaca bir şeyler söylüyor. Cümle sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor.

"Özür dilerim," diyor Agnes, boyundan büyük laflar ederek. "İzlandaca bilmiyorum.

Ne?"

"Marie," dedi Júlía tekrar. Başını sallıyor, yüzü kafa karışıklığı ve Agnes'in tanımlayamadığı yüksek bir duygunun karışımıyla allak bullak olmuş. "Yaptığım şeyden nefret ediyorum."

"Ne?" Agnes sorar, kendine rağmen içeri çekilir.

"Ona gitmesini söyledim," diyor Júlía, bileğini daha sıkı sıkarak. "Einar'a oğlunu alıp kaçmasını söyledim."

Dehşet Agnes'in midesinde birikir ve ağır bir yük gibi çöker. "Bunu neden ?"

Yaşlı kadının yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Seni öldürdüğünü sandım. Seni o öldürdü. Hepimiz biliyorduk. Ama işte buradasın." Kadın İzlandaca'ya geçti, bir kez daha şaşkınlık ve Agnes'in şimdi fark ettiği gibi pişmanlık içindeydi.

Agnes koridora bir göz atar. Ingvar yok. Yaşlı kadına geri döner. "Geldiğine sevindim," diyor ve bu doğru. Büyükbabası Kaliforniya'ya kaçmasaydı burada olmayacaktı. Ama... "Ne demek istiyorsun, beni öldürdüğünü mü düşündün?"

Júlía cevap vermiyor. Agnes'e bakıyor, delici bakışları bulanıklaşıyor. "Seni tanımıyorum," diyor. Agnes'in bileğindeki tutuş gevşiyor. "Tanıyor muyum?"

"Evet, öyle," diyor Agnes. Kadına güven verici bir gülümseme vermeye çalışır. Kendisi görmeden, bunun daha çok çaresiz bir bakış gibi görüldüğünü biliyor. "Ben Marie'nin torunuyum. Agnes. Marie'yi Einar'ın öldürdüğünü düşündüğünüzü söylemişsiniz. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Hayır," diye mırıldanıyor yaşlı kadın. Eli kayıyor, kendi kucığına geri dönüyor, dalgın bir şekilde pantolonunun kumaşıyla uğraşıyor. Konuşuyor ama yine İzlandaca. Kısa, açıklayıcı bir ifade, törpülenmiş sesi aniden kararsızlaşıyor. Agnes'le göz göze gelmiyor.

"Ne oldu?" Agnes bastırır. "Ne biliyorsun?"

"*Nei*," diyor yaşlı kadın ve sesi keskin ve yüksek çıkıyor. Oğlunun duyabileceği kadar yüksek.

Ingvar kapıda belirir, endişesi yüzüne kazınmıştır. Annesinin sıkıntısını fark edince aceleyle odaya girer.

"Gideyim mi?" Agnes sorar, gitmek için çoktan ayağa kalkmıştır.

Ingvar annesine bir şeyler fısıldıyor. Agnes dudaklarında özür dileyerek koridora doğru yönelir. Ingvar ayağa kalkar, yüz ifadesi

acımasız. Başka bir şey söylemeden Agnes'e ön kapıya kadar eşlik eder.

Ayaklarını tekrar botlarının içine sokan Agnes tekrar özür diler. "Beni Marie sandı," diye açıkladı gereksiz yere. Agnes yaşlı kadını tam olarak düzeltmemişti, değil mi? Onu dehşete düşürmüştü.

"Belki başka bir zaman deneriz," diyor Ingvar, yüz ifadesinde iyi mizahtan eser kalmamış.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şubat 6, 2019

Thor'un evinde güvende olduğunda Agnes ceketini çıkarır ve titreyen parmaklarıyla botlarını çıkarır. *Seni o öldürdü. Hepimiz biliyorduk.* İşte bu. Büyükbabasını en iyi tanıyan herkesin onu katil olarak nitelendirdiği kesinlik. Agnes'in sinirleri yıpranmış ve yıpratılmıştı. Júlía ile tekrar konuşmak zorunda kalacak. Yaşlı kadına ne bildiğini sormak için daha iyi bir yol bulması gerekecek. Yıllar önce polise anlatmadıkları ne biliyorlardı?

Bitkin düşen Agnes sendeleyerek odasına geri döner. Bir iniltiyle yatağının kenarına düşer, bacağı neredeyse dizinden bükülmez. Çabayla homurdanarak kendini aşamalı olarak açar.

Şişeye bilinçli olarak uzanmamıştı ama haplar sol elinde şıngırdıyordu. Kendi kendine açmayacağını söylese de şişeyi bırakacak gibi görünmüyor. Buraya kadar sadece bir taneyle geldi. Sağ elinde telefonu var.

Kablosuz ağa giriyor. Mesaj yok.

Alışkanlıktan dolayı Emi'nin Instagram'ına giriyor. Son baktığında Emi'nin profilinde hâlâ birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı. Bahçede poz veren, güneşten sıırıslıklam olmuş ve kirlenmiş özçekimler, Agnes'in dairelerindeki kanepeye uzandığı sahneler. Agnes'in Bolinas'ta sörf yaptığı bir portre, ön planda büyükbabası, elleri kalçalarında, onu izliyor. Başlıkta şöyle yazıyor: *tfw Blue Crush'taki Kate Bosworth senin cinsel uyanışındı ve şimdi onunla çıkıyorsun.* O gün Agnes'i yaralayacak kadar harika bir gün olmuştu. Yolculuk

Bolinas'a, üçünü de virajlı yollardan, Emi'nin şakalarına büyükbabasının gür kahkahalarından araba tutmuştu. Eve döndüklerinde Emi, Agnes'e ailesini kendisiyle paylaştığı için teşekkür etmişti.

Kalbi sıkışıyor. Bu fotoğrafları bulmak için bir süre kaydırması gerekti.

Ailesi gitmiş. Büyükbabası öldü, Emi ara sıra kibar mesajlar atmaya başladı, babası artık onunla konuşmuyor ve annesi - annesi Maine'de.

Emi'nin numarasını çeviriyor.

Berkeley'de saat kaç? Sabah yedi mi? Sekiz mi?

Agnes her bir zil sesini dinler, hat kararsız ve farklıdır ve hap şişesini açar. Küçük beyaz bir hap çıkardı. Yutmak için değil. Sadece bakmak için. Ameliyattan sonra ona bunlardan o kadar çok vermişlerdi ki. Cerrahı ne kadar kötü bir şansa sahip olduğundan defalarca yakınmıştı. *Bunun uzun bir yol olacağı* konusunda onu uyarmıştı. Diz kapağını parçalayıp onu çevreleyen bağları yırtmanın yanı sıra, kaval kemiğinin alt kısmını, ayak bileğinin tam kökünü de parçalamıştı. İlk başlarda çılgılık atmasını engelleyen şey haplardı. Ancak üçüncü ayda, bacağı bir deri bir kemik kaldığında, ilaçların gerçek etkilerini anlamıştı.

Bu, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Emi'nin ondan ayrıldığı zamana denk geliyordu. Agnes'i iki ay daha evlerinden atmayacaktı ki Agnes hapları eczaneden değil, ortak bir tanıdıkları aracılığıyla tanıştığı bir adamdan almaya başladı.

Hat açılıyor. Diğer uçtan bir ses geliyor, belki bir kahkaha. Sonra Emi'nin kısık, endişeli sesi duyulur. "Hey, bebeğim. Neler oluyor?"

"I-" Agnes kekeliyor, Emi'nin şefkati karşısında şaşkına dönüyor. Emi onun sadece ikincil hasar olduğunu biliyor mu? Bu, ayrılıklarını onun için daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar? Agnes sormaya korkuyor. Ve bir telefon görüşmesine başlamak için ne biçim bir yol. Böylece kendi kendine aptalca, "Başardım. İzlanda'dayım."

"Oh, *güzel*. Nasıl oldu?"

Agnes odada bakacak, dikkatini dağıtacak bir şey arar ama hiçbir şey yoktur. Hattaki sessizlik onu esir almıştır. Söylemediği ne kadar çok şey kalmıştır.

"Sorun yok," der Emi ona. "Sen iyisin. Bugün bir şey yedin mi?"

Agnes boğuk bir kahkaha attı. "Hayır."

Sert bir iç çekiş. "Oraya uçacağım ve seni yemeye zorlayacağım, beni kışkırtma." İtiraf Agnes'in içinden dökülür. "Çok yalnızım, Em."

Agnes'in bakışlarının sonunda bir şeye takılmasına yetecek kadar uzun, dayanılmaz derecede uzun bir duraklama olur. Yazı masası. Nora'nın notlarını ve ailesinin fotoğraflarını yerleştirdiği yer. Onları bir yığın halinde yerleştirmiş, aile portresini de masanın üzerine koymuştu.

Gitti.

Agnes zemini tarar. Masaya daha iyi bakmak için ayağa kalkıyor. Tekrar yığının üzerine kaymış olabilir.

"... tatlım," diyor Emi.

"Ne?" Agnes sayfaları karıştırır. Portreden iz yok.

"Özür dilerim, sizi rahatsız mı ediyorum?" Emi'nin sesindeki sertlik Agnes'i tekrar kendine getirir. "Beni sen çağırdın. Bunu bana yükleyen sensin."

Agnes, "Onu senin üzerine koymuyorum," diyor. Gözlerini ovuşturarak tekrar yatağa uzanıyor. Belki de portreyi saklamak için çantasına koymuş ve unutmuştu. Şu anda tam kapasiteyle çalıştığı söylenemez. "Ya da öyleysem bile, öyle yapmak istemedim. Sadece şu anda bir arkadaşına ihtiyacım var, Em. Hepsi bu."

Bir iç çekiş daha. "Biliyorum."

Agnes daha fazlasını bekler ama gelmez. "Özür dilerim," der, yeterli olmasa da. Elindeki küçük beyaz hapla kıpırdanıyor. Günaha karşı koymakta hiçbir zaman iyi olmamıştır. "Biriyle görüşüyor musun?"

Uzun bir nefes.

"Bu harika," der Agnes hemen. "Sakın bana söyleme."

Konuşma aniden biter. Emi işe gitmek için hazırlanmak zorundadır. Agnes'e kendine dikkat etmesini hatırlatır. "Bir arkadaş bul," der ona. Ve sonra hat kesilir.

Agnes, Emi'nin profiline, Emi'nin hayatında kendini bulma arayışında görmezden geldiği daha yeni fotoğraflara geri döner. Otururken çekilmiş yeni bir fotoğrafı vardır.

Birinin arka bahçesinde. Yanında başka biri var, vucudunu arkadan kucaklıyor, yüzünü boynuna sokuyor. Başlıkta "*Yumuşak fırlatma*" yazıyor.

Emi'nin başka birini bulacağını biliyordu. Herkese dürüstçe onun hayatına devam etmesini ve mutlu olmasını umduğunu söylerdi. Ama yine de bu bir darbe. Eskiye hatırlatıyor. Agnes bu kabuğa dönüşmeden öncesini. Tamamen, büyük ölçüde bilinmeyen bir şeyin kıyısında dolaşmanın verdiği zevki keşfetmeden önce. Sizi tüketen bir şey sizi için değil, sadece orada olduğu ve daha büyük olduğu için. Bir kara delik.

Birdenbire midesi bulanana Agnes, hapı şişeye geri bırakır. Kapağını kapatıyor ve yatağın altına geri koyuyor.

Aile portresi için çantasını, hem sırt çantasını hem de valizini kontrol eder. Hiçbir şey bulamadı. Topallayarak koridora ıktı. Nora'nın kapalı kapısını düşünür. Kendini sorgulamadan önce kapıyı açar. Burnunu sokmadığını, Nora'nın ona verdiği bir şeyi aradığını söyler kendi kendine. Belki de Nora, Agnes'in haberi olmadan, sadece kendisinin bildiği nedenlerle onu geri almıştır. Agnes geniş odanın yüzeylerini gözden geçirir.

Fotokopi yok, gevşek kağıtlar yok. Nora düzenli. Odanın köşesinde klasrlerle dolu bir yığın plastik saklama kutusu var. Agnes'in o dosyaları karıştırdığını hayal etmek bile başını döndürüyor.

Oturma odasına döner. Onu buraya sürüklemiş olabilir. Hissettiği aresizlik hiç mantıklı değil ama büyükbabasını tekrar görmek istiyor. Onun deyimiyle "O'ndan önce "yi. Ona çok yakın ama kendini çok uzakta hissediyor. *Onu o öldürdü. Hepimiz biliyorduk.* n kapı açıldığında Agnes koltuk minderlerinin arasında bir şeyler aramaktadır.

"Mükemmel zamanlama," diyor Nora. Agnes'e bakıyor ve kollarını iki yana açıyor. "Bir ipucum var."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Şubat 6, 2019

"Kiminle konuşmam gerektiğini biliyorum," diyor Nora, Agnes'in karşısındaki kanepeye çökerek. "Nihayet."

"Sonunda mı?" Agnes şüphesini gizleyemez. "Kayıp olduğu bildirileli sadece bir gün olmadı mı?"

Nora saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Benim gibi sabırsız biri için sonsuzluk gibi."

Agnes rahatladığını hisseder. Böyle olacağını hiç düşünmemişti, aklının ucundan bile geçirmemişti ama Nora'dan hoşlanıyordu. Buraya gelmeye karar verdiğinde, düşüncelerinin bir parçası asla bu olmamıştı. Bir insan olarak Nora önemsizdi. Önemli olan tek şey Agnes için ne yapabileceğiydi. Ama şimdi, Nora'nın entrikalarını dinlerken, Agnes kendine itiraf etmek zorunda kalır: Nora'dan hoşlanmaktadır ve bu önemlidir.

Bir arkadaş bul.

"Bilmemekten ne kadar *nefret* ettiğimi tahmin bile edemezsin," diyor Nora ona. "Ne aradıklarını, ne düşündüklerini bilmek için beklemek dayanılmazdı ve şimdi... onlardan daha çok şey biliyorum." Muzaffer bir kahkaha atıyor. "Bu yarın yine dışarıda olacağım anlamına geliyor. Bu yüzden sana bir teklifim var. Alışılmışın dışında ama'nın arkadaşlarıyla konuşurken bana katılmayı istiyorum. Bunca yolu gelmişken burada tek olman fikri hoşuma gitmiyor. Ve açıkçası, Ása'ya bir şey olmuş gibi görünüyor. Ormanda tek başına dolaşmasan kendimi daha iyi hissederdim. Ne dersin?"

"Evet," diyor Agnes. "Harika."

Buraya bunun için gelmemiştii ama Nora'ya katılabilirdi. Bu kayıp kadını merak ediyor. Ve tüm cazibesiyle baş başa bir gün daha geçirebileceğini sanmıyor.

"Elinizdeki ipucu nedir?" Agnes sorar. "Kiminle konuşacağınızı bildiğinizi söylemişsiniz?"

"İçeri girdiğimde kulak misafiri olduğum bir şey. Partide olan birkaç çocuğun yanından geçtim, tam çıkıyorlardı. Bir telefon hakkında tartışıyorlardı. Kız, 'Onlara telefonda bahsetmeliyiz' dedi. Adam da kıza sessiz olmasını söyledi. Adam çok öfkeliydi."

Agnes bekler. Nora ayrıntı vermeyince, sadece "*Gördün mü?*" der gibi bakar.

"Bu mı?" diye soruyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Nora soruyor. "Ása'nın arkadaşlarının kim olduğunu biliyorum. Her ne sebeple olursa olsun, arkadaşlarının polisten bir şey sakladığını biliyorum, bir telefonla ilgili bir şey. Bu çok fazla bilgi demek."

"Bunu polise anlattın mı?" Agnes, Nora'nın zihninin nasıl çalıştığını izlerken, ona Júlía'dan bahsedip bahsetmemesi gerektiğini merak eder. *Onu o öldürdü. Hepimiz biliyorduk.* Nora bu bilgiyle ne yapacaktı?

"Henüz değil. Önce bu öğrencilerle konuşmak istiyorum. Hildur yarın konuşmamız için bir zaman bulmamıza yardımcı olacak. Kendisi okulda danışman. Bu çocukları tanıyor."

"Ailemle ilgili kitabı yazan kişi o, değil mi?"

"Aynen öyle." Nora Agnes'e bakar. "Buna hazır olduğuna emin misin? Hâlâ biraz nemli görünüyorsun."

"Sanırım bu gece biraz uyumam gerekiyor." Agnes alnını silerek ince bir ter sisini uzaklaştırır. Muhtemelen ateşi var. Her zamanki bir avuç dolusu hapını almamış, günlerdir doğru düzgün yemek yememiş, uyumamış ve bugün bir yıldır yürüdüğünden daha fazla yürümüş. Tam cümlelerle konuştuğu için şanslı.

"Eğer eminseniz..."

"Öyleyim," diyor Agnes ve bu söz niyet ettiğinden daha sert çıkıyor. "Sadece jet lag," diyor.

"Anlaşılabilir," diyor Nora. Sonra sırtını gererek dünkü cüretkâr bakışını takınıyor. "Bir röportaj hakkında ne düşünürsün?"

Bu sefer biraz daha resmi."

"Şu anda mı?" Agnes'in midesi bulanıyor. Bunun için burada olduğunu biliyordu ama yine de sahne korkusu hissetmekten kendini alamıyordu.

Nora, "Sadece sen istersen," diye tekrarlar ama Agnes'in cevabını beklemez. Hemen ayağa kalkıp yemek masasına gidiyor, makine yığınını karıştırıp bir mikrofon arıyor. "Onay formunu imzaladın, değil mi?"

"Evet," diye yalan söylüyor Agnes.

Nora mikrofonu tişörtüne tuttururken Agnes bir karara varır - ya da çoktan karar verdiğini ve bunu yeni fark ettiğini fark eder. Júlía ile yaptığı konuşmayı Nora'ya anlatmayacaktır. Agnes Nora'yı ne kadar severse sevsin, bu Nora'nın ailesi değildir. Bu onun için sadece bir gösteri.

"Oh, hey," diyor Agnes, "bana verdiğin aile portresini hatırlıyor musun? Hani hepsinin dışarıda durduğu? Onu benim odamdan mı aldın?"

"Hayır," diyor Nora. Pahalı dizüstü bilgisayarlarından birinde bir şeyler ayarlamak için yemek masasına döner. "Benim kendi kopyam var."

Agnes burnunun kenarını çimdikleyerek onunla ne yaptığını hatırlamaya çalışır. "Belki de gerçekten yanlış yere koymuşumdur."

"Nora, Bulamazsan sana başka bir kopyasını ," diye teklif ediyor.

Agnes onun teklifini şimdilik reddeder. Bu sabah çıktığı almıştı. Havada kaybolmadı.

Sonunda karşılıklı oturduklarında, her ikisi de kendi mikrofonlarını taktığında, güneş yeniden batmıştır. Pencerelemin dışındaki dünya tekdüze bir siyahtır. Nora ışıkları yakmış, ateşi yakmış ve hatta onlara "yemek öncesi atıştırmalıklar" hazırlamıştır. Odadaki atmosfer samimidir, ama çok fazla karanlık vardır, çok hızlı bir şekilde. Agnes baş aşağıdır, artık hangi gün olduğundan bile emin değildir.

"Daha 'resmi' röportajlarımda," diye başlıyor Nora, "daha büyük, daha etkileyici bir mikrofon kullanıyorum. Bu çok gösterişli. Yarın göreceksiniz. Ama aramızda kalsın, burada ne yaptığımızı mümkün olduğunca unutmaya çalışmanı istiyorum. Belirli bir cevap almayı umarak sana bir dizi yönlendirici soru sormuyorum. Sadece büyükbabanın nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum. Senin için kimdi o? *Bir katil mi yoksa*

değil mi? Bunun kimseye faydası yok. Yani, size açıkça söylemediği sürece, bana söylemek istediğiniz bir şey olmadığı sürece." Bekler. Agnes konuşmayınca, "Bu kulağa adil geliyor mu?" diye ekler.

Agnes dinlemiyor. Mikrofonun ağırlığı ve plastiğinin tenine dokunuşu dikkatini dağıtıyor. Nora'nın podcast'ine yapılan yorumları hayal ediyor. Binlerce değerlendirme. Olaya karışan gerçek insanlara Agnes'in gizemli cinayet programlarındaki karakterler gibi davranan yorumlar. *O suçlu ve torunu da bunu biliyor. Hiçbir şey bilmediğini söylerken yalan söylüyor.*

"O masum," dediğini duyar Agnes. "Elimde kanıt yok. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum. O öldü ve artık bunu kendisi için söyleyemez. Asla söyleyemezdi. Çok büyük bir şeydi. Ama o bir katil değildi."

Nora soruyor, "Çok büyük olan neydi?"

"Gerçek," diyor Agnes. "Kederini. Üzüntüsü. Büyükbabam Kaliforniya'da çok yalnız bir yaşam sürdü. Her Pazar gününü onunla geçirirdim -bizim günümüz oydu- ama hafta içinde pek dışarı çıktığını sanmıyorum. Kitap okurdu. Bahçesiyle ilgilenirdi. Yüzmeye giderdi. Ama asla yeniden evlenmedi ve yanında sadece ben vardım, ki bu da pek bir şey sayılmaz. Yalnız öldü."

En sonunda, Agnes'in babası büyükbabasının ihtiyaçlarıyla ilgilenmesi için bir gündüz hemşiresi ayarlamıştı. Agnes o sırada Emi ile birlikte yaşıyordu ve işleriyle çok meşguldü. Einar bir gece vakti evinde tek başına öldü. Gençti. Görünüşüne göre çok gençti. Babası Agnes'e *zor bir hayat yaşadığını* söylemişti. *Stresin bir vücudu mahvetmek için bir yolu vardır.* Stres ve asla tam olarak iyileşemediği kötü bir menenjit nöbeti.

Büyükbabası sabah hemşire tarafından bulunmuştu. Agnes ona yardım edemeyecek kadar meşguldü ve bu yüzden onunla ilgilenen kişi bir yabancıydı. Bu gerçek Agnes'in peşini bırakmaz, yalnızlığı onu bütünüyle yutmakla tehdit eder.

Nora başını sallar. "Pazar günleri senin günündü. Dini bir gün müydü? Baban orada mıydı?"

"Dindar değilim," diyor Agnes, yüzünün gevşediğini hissederek. Koyu bir ateist olan büyükbabası bu soru karşısında hakarete uğrardı. "Ve hayır, sadece bendim. Ziyaretler ben ilkokuldayken başladı. Annemle babamın evliliği dağılıyordu ve ben bunu iyi karşılamıyordum, bu yüzden sanırım

Daha istikrarlı bir şeye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Ya da belki de bir şeyleri çözmek için kendilerine zaman ayırmaya ihtiyaçları vardı. Boşandıktan sonra da bu geleneği sürdürdük. Aslında sonuna kadar. Hafta içinde de birbirimizi daha sık görmeye çalışıyorduk ama her zaman birlikte vakit geçirmeye özen gösteriyorduk. O günleri çok severdim. O benim ikinci babam gibiydi."

Bundan daha fazlası, diye düşünüyor Agnes. Gerçek babası. Ama bunu söylemekten kaçınıyor, çünkü Magnús bunu duyabilir. Ona kızgın. Karmaşık bir ilişkileri var, ki muhtemelen bu ilişkiyi çok küçümsüyor. Ama hiçbir zaman babasını incitmek istemedi. Özellikle de şimdi, elinde kalan tek müttefiki o iken.

Nora, Agnes'i şimdiki zamana geri çağırarak, "İlk babanla pek yakın değilmiş gibi görünüyor," der.

"Bilmiyorum." Cevap hayır, Magnús ve Einar yakın değillerdi. Birbirleriyle nasıl konuşacaklarını bilmiyorlardı, kısa bir ziyaretten daha uzun bir süre için değil. Ama birbirlerini sevmişlerdi, Agnes bunu hissetmişti. "Babam, babasının bir katil olduğunu düşünseydi beni onunla asla yalnız bırakmazdı. Eğer babasının kendi karısını ve çocuğunu öldürdüğünü düşünseydi. Bunun bir değeri olmalı, değil mi?"

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Nora soruyor. "Beklentilerinizi yeniden ayarlayın. Burada ailenin tek avukatı olarak bulunmuyorsun. Öyle hissettirdiğini biliyorum ama ben kimsenin peşinde değilim. Büyükbabanın masumiyetini kanıtlamak için de burada değilsin. Açıkçası, yapamazsın. Sadece onunla ve onsuz hayatınızı öğrenmek istiyorum. İkiniz çok yakınmışsınız gibi geliyor ve bu çok değerli. Dava hakkındaki görüşlerinizden çok daha değerli."

Agnes, sadece konuşmanın ilerlemesini sağlamak için "Doğru" der. Onun masumiyetini kanıtlayabilmelidir. Bunu yapamazsa ne yapacağını bilmiyor.

"Ayrıca," diyor Nora, "Einar'ın seninle karısı ve kızı hakkında hiç konuşmadığını söylüyorsun. Değil mi?"

Agnes tereddüt eder. "Evet," diyor sonunda. "Dillerini bilmiyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim. Ailem İzlanda hakkında hiç konuşmaz. Bizim evde sıradan bir konu değil. Sessizliği için büyükbabamı suçlamıyorum. İnsanların ne düşündüğünü biliyorum, eğer masumsanız, konuda çığlık atarsınız. I

Sessizliğin suç ortaklığını kabul etmek olduğunu söylediklerini biliyorum. Ama bu adil değil. Bu insani değil. Büyükbabamın yaşadıkları - babamın yaşadıkları - insanların bunun onlar için nasıl bir şey olduğunu anladıklarını sanmıyorum. Kederin insanı ne kadar değiştirdiğini anladıklarını sanmıyorum."

"Travma," diyor Nora.

Agnes onu duymaz. Büyükbabasının ellerini görüyor, derisi alacalı ve kâğıt gibi ince, o son aylarda olduğu gibi. Onun gücüyle, Bolinas'ta onu dalgaların arasından atlatan kollarının gücüyle, sarsılmaz tutuşuyla büyümüştü. Bu gücün dışsal bir şeyden tamamen içsel bir şeye dönüşmesini izleyerek büyümüştü. Sonra bu güç zayıflamıştı, ta ki o narin bir şey olana kadar. Onu aniden bir erkek olarak gördü, bir teselli kaynağı olarak değil. Başka bir ülkede doğmuş, tek bir yaşamda birçok trajediye katlanmış ve dilini tutmuş bir adam. Dünyayı bedenine hapsetmiş, ta ki o da onu terk edene kadar.

Seni seviyorum, Agnes. Sen de beni , değil mi?

Nora hâlâ konuşuyor, onu ama Agnes dinlemiyor. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum," diyor.

"Harika gidiyorsun," diye güvence veriyor Nora. "Başlangıçta her zaman dağınık oluyor ama-"

"Yapamam," diyor Agnes. "Şu anda olmaz."

"Pekâlâ," der Nora ve sesinde öyle bir şefkat vardır ki Agnes ağlayabilir.

Agnes bir elini saçlarında gezdirir ama parmakları fazla uzağa gitmez. Saçları birbirine karışmış, rüzgârda savrulmuş ve taranmamış. Şu anda uykunun unutkanlığından başka bir şey istemiyor. "Bir melatonin alabilir miyim?" diye soruyor Nora'ya. İhtiyacı olan votka iken salatalık suyu istemek gibi bir şey bu ama iş görür.

Nora kabul eder. Mutfaktaki zulasını karıştırır ve geri dönüp Agnes'in bekleyen avucuna bir avuç koyar. "Bu sana birkaç gün yeter," diyor. "Şimdi uyuyacak mısın?" Saati kontrol ediyor. "Ben de yemek yapmak üzereydim."

"Özür dilerim," diyor Agnes, "ama evet."

Nora onun omzuna dokunuyor. Sadece hafifçe. "O zaman dinlenmelisin. Yarın büyük bir gün." Dokunuş kaybolur. "Yalnız değilsin Agnes. Ben yanıdayım."

ON ALTINCI BÖLÜM

Şubat 7, 2019

Agnes bu kez kasabaya Nora'nın kamyonetiyle gelir. Yolda hissettiklerine bakılırsa uçuyor da olabilirler ve Agnes, yarım uykuyla geçen bir geceden sonra bulanık ve tuhaf bir halde, Nora'nın kendisi için hazırladığı kahveyi yudumluyor. "Bana çok iyi bakıyorsun," diyor Agnes.

"Ne diyebilirim ki? Ben bir bakıcıyım." Nora kamyonu şehre doğru yönlendirir ve GPS'in yardımı olmadan doğru apartmanı bulur. Sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi binanın önüne paralel park ediyor.

"Burası," diye duyuruyor Nora, "Ása ve arkadaşlarının yaşadığı yer."

Sabah tahmin edilebileceği gibi karanlıktır, ancak sokaklar iyi aydınlatılmıştır ve Agnes'in binayı iyi bir şekilde görmesini sağlar. Binayı seviyor. Anonim modern tasarımı için değil, içinde yaşayanların kişilikleri için. Her pencere pervazında bir çeşit ışık var; ya elektrikli mumlardan ya da yıldızlardan oluşan baş aşağı bir üçgen ya da sıcak bir tuz lambası. Karanlıkla savaşıyorlar. Sanki herkes el ele tutuşmuş, güçlü bir akıntıya karşı birbirini destekliyor.

Nora kamyondan atladı ve Agnes daha dikkatli bir şekilde onu takip etti. Onlar gitmeden önce iki hap yutmuştu, bütün gece bunu düşündüğü için değil, kendini ikna etmişti, bacağından yukarı fırlayan acıyı dindirmek için. Bu yeterli değildi, isteklerini dindirmeye yetecek kadar bile değildi. Sadece bir insan olmaya yetecek kadar, diyor kendi kendine. Nora bagajdan ekipmanlarını alırken o kaldırımında bekler. Ekipmanının bir araba olduğu ortaya çıkar.

büyük boy bir sırt çantası ve bir bez çanta. Nora'nın bu ödüllü podcast için ne kadar az şeye ihtiyacı olduğu Agnes'i yine şaşırtıyor. Ekip yok, devasa makineler yok. Sırt çantalı bir kadın.

"Dinle," diyor Nora, kamyonun yanına gelerek, "bence orada konuşmaman en iyisi. Tabii ki selam verebilirsin, her neyse, kendin olmaya iznin var ama teknik olarak gösterinin bir parçası değilsin. Değil mi?"

Agnes kolayca kabul eder. Başka türlüünü beklemiyordu. Burası Nora'nın alanı ve açıkçası, bu öğrenciye ne olduğunu öğrenmek için kabaran bir merakın ötesinde, Agnes gerçekten umursamıyor. Einar için buradaydı, Ása için değil.

"Harika," diyor Nora. Kemerini kurcalıyor. Agnes'in bunu anlaması biraz zaman aldı ama bu onun mikrofon çantasıydı. Onu açıyor. Bu Agnes'e büyük bir zevk veriyor. Bu sabah kahvaltıda pek konuşmamışlardı ama konuşmuşlardı. Ve bu kaydedilmemişti.

Nora onu ön kapıya doğru götürür, ancak yüksek ve neşeli bir ses onları yollarında durdurur. "Nora! Agnes!" Bu Thor'dur, daha önce giydiği ince kar kıyafetini giymektedir. Sırtarak onlara doğru koşar.

Nora çok sevindi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Aramaya elimden geldiğince yardımcı olmalıyım." Nora'nın sırtını sıvazlar ve Agnes'e dostça bir selam verir. "Evi nasıl buldun?" diye sorar.

Agnes dürüstçe, "Bu harika," diyor. "Şu manzara."

"Oh, evet." Thor memnun oldu. "Nehrin o kısmı büyükannen ve büyükbabanla paylaştığımız ve değer verdiğimiz bir şeydi."

"Yani onları gerçekten iyi tanıyordun?" Agnes soruyor.

"Marie'yi en iyi ben tanırdım," diyor ona. "Kasabada daha çok zaman geçirirdi. Einar ise üniversiteye ve ofisine kapanırdı." Uzak bir anıya gülümseyerek başını sallıyor. "Marie'ye çok aşıktım. Ama herkes de öyleydi. Kasabada küçük öğrencileriyle birlikte yürüyen parlak bir varlıktı. Tüm meleklerden sorumlu bir melekti."

Agnes kendi kahkahasını duyar.

Nora araya giriyor, "Bugün aramaya yardım edeceğini söylemiştin? Çiftlik evindeki çalışmaları yeniden başlatmak için izin almadınız mı?"

Thor dudaklarını küçümser bir hareketle klikliyor. "Bu kolay oldu. Yeniden inşa etmem için sabırsızlanıyorlar. Yeniden başladım, o yüzden lütfen oraya girmeyin. Ben çalışırken yürümek güvenli olmayacak." Saati kontrol etmek için telefonunu çıkardı ve inledi. "Meşgul, meşgul, meşgul," diyor. İkisinden de özür diliyor. "Sizden kaçıp durmaktan nefret ediyorum. Ne zaman yemek yiyeceğiz?"

"Yakında," diyor Nora. "Bugün ya da yarın seninle temasa geçerim, programının nasıl olduğuna bakarım."

"Harika," diyor. Aceleyle vedalaşılıyor, sonra da sokağın aşağısına doğru koşmaya başlıyor.

Memnun olan Nora apartmana döner ve zilde çalacak doğru numarayı arar. "Bir akşam yemeğinin sakıncası yok, değil mi?" diye sorar Agnes'e, dikkati dağılmış bir halde.

Agnes cevap vermiyor. Onu rahatsız ettiği için sorar, "Çiftlik evini tamir ediyor, değil mi? Neden?" Bunca yıldan sonra, neden şimdi?

Bu Nora'nın dikkatini çeker. "Kaldığımız evi nasıl kiraya verdiğini biliyor musun? Çiftlik evini de tatil evi olarak kiraya vermek için restore ediyor. Araziye bir dizi kulübe inşa etmek istediğini söylüyor. Sanırım kasabaya ve kendi cebine biraz turizm geliri getirecek."

Agnes ailesinin evinde kaldığını ve hayaletler arasında yaşadığını hayal eder. Bir an için bu görüntü, ürkütücü olsa da, ona cazip gelir. Ta ki diğer ayakkabı düşene kadar. Nora'ya göre, çiftlik evi zaten bazı gerçek suç hayranları için bir hac ziyaretidir. Şimdi ziyaret etmeleri için teşvik edilecekler. Kalmak için.

Ne de olsa Bifröst Cinayet Evi turistik bir cazibe merkezi haline gelecek.

Nora, Agnes'in dehşetini fark etse de yorum yapmaz. Tekrar elindeki işe, Ása'nın arkadaşları için doğru zili bulmaya odaklanır. Başparmağını düğmelerden birine sokar ve sabırsızca ayağını yere vurarak bekler.

Agnes bir çabayla kendini şimdiki ana geri getirir. "Bu öğrenciler seninle olduğumu biliyorlar mı? Yani, kim olduğumu?"

Kapı tıkırdayarak açılır ve Nora bedenini kapının içine iter. Yine de eşiği geçmiyor, henüz değil. "Onlara söylememi ister misin?"

"Bilmiyorum," diyor Agnes. "Hayır."

"Yapmadım," diye itiraf ediyor Nora. "Ama olabilir. Bu konuşmada kimliğiniz önemli olabilir, olmayabilir de. Diğerlerinde kesinlikle olacak. Ama daha uzun süre kimliğini gizleyemeyeceksin. Burası küçük bir kasaba. Burada olduğunuz duyulacaktır ve böyle yerlerin hafızası güçlüdür."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Şubat 7, 2019

Merdivenler geniş ve halı kaplı. Üç kat çıkmaları gerekiyor ve en tepeye ulaştıklarında Agnes'in sol bacağı kontrolsüzce titriyor. Hapların ona sağladığı rahatlama gitmiş, bu tek acı verici aktivitede metabolize olmuştur.

Onları bekleyen kapı aralık durmaktadır. Nora, Agnes'in önünde, içeri girmeden önce duvara vurur. Agnes burnundan sertçe nefes alarak onun arkasından içeri girer. Daire, dikdörtgenin bir tarafında küçük bir mutfak, diğer tarafında bir yatak ve sandalye bulunan tek bir odadan biraz daha fazlasıdır. Duvarlar Agnes'in hiç duymadığı birkaç grubun posterini dışında çıplaktır. Yatağın yanındaki köşede bir masa var, yüzeyi kitaplar ve kâğıtlarla dolu. Burası kesinlikle bir öğrencinin stüdyo dairesi.

Bir de öğrenciler var. Sadece iki kişi. Bir kadın ve bir erkek. Gözlerinin altında koyu halkalar olan kıvılcık saçlı adam yatağa uzanıyor. Esmer kadın, yatağın yanındaki sandalyede doğruldu. Bir şeyin, bir defterin üzerine kıvrılmıştı. Agnes, esmer kadın defteri göğsüne bastırmadan önce, siyah mürekkeple kazınmış bir kadın yüzünün keskin çizgilerini görebiliyordu.

Agnes bir sandalye bulmak için odayı tarıyor. Dizleri zonkluyor ve altından bükülmeyeceğinden emin değil. Ama kıvılcık saçlı ve esmerin evdeki tüm koltukları var.

Nora kendini tanıtmaya başlar, ancak sesiyle yarıda kesilir. Bir saniye sonra banyodan yaşlı bir kadın çıkar.

Nora'yı eski bir dost gibi karşılıyor, sarılmak için üzerine atlıyor. Cildi çizgilerle kaplıdır, saman rengi saçları dağınık bir topuz yapmıştır. Agnes'e Bay Area'da beyaz Range Rover'lar kullanan ve çelik gibi karın kasları olan zengin kadınları hatırlatır. Giydikleri ve sahip oldukları her şey biraz yıpranmış ve anonimdir, ancak kıyafetleri size bir aylık maaşınızdan daha pahalıya mal olur.

"Bunu ayarladığınız için çok teşekkür ederim," diyor Nora, vücudu yaşlı kadının kalın kazağına gömülmüş halde.

Kadının gözleri Agnes'e takılır. Agnes'i Marie'nin ikizi olarak tanıdığı açıktır. Agnes ağlamak için kendini hazırlar: *"Tıpkı ona benziyorsun!"* Ama kadın kendini toparlar.

"Ben Hildur," diyerek Nora'dan ayrılıyor ve Agnes'e elini uzatıyor.

Agnes kadının yıkanmamış elini tutar ve karşılık olarak onun adını mırıldanır. Çok fazla toplantı, çok fazla yeni isim olmuştur. Agnes, bu kadının bakışları altında, haplarını huzur içinde yutabileceği, çok fazla sorumluluğunun olmadığı, kimsenin ona ölü bir kadınmış gibi bakmadığı evine gitmek için karşı konulmaz bir istek duyuyor.

Yataktaki adam yüksek sesle boğazını temizliyor. Nora'ya İzlandaca bir şeyler söylüyor.

"Pardon?" Nora diyor ki.

Dramatik bir şekilde inliyor. "Dilimizi konuşmazsan bize nasıl yardım etmeyi bekleyebilirsin? Hiçbir şey bilmiyorsanız?"

Hildur onu azarlıyor ama İzlandaca. Bakışları kızıl saçlıda başlıyor ama yavaşça Agnes'e kayıyor. Sonra İngilizce olarak şöyle der: "Óskar, bu Einar Pálsson'un torunu. Bu kadınlar Amerikalı olabilir ama sandığınızdan daha fazlasını biliyorlar."

Spot ışığı, ani ve parlak bir şekilde Agnes'in üzerine düşer. Kızıl saçlı kadının dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Einar Pálsson'ın torunu," diyor. Bir küfür de savurabilirdi. "Burada ne işin var senin?"

Bu ona Hildur'dan bir azar daha kazandırıyor ama Hildur ona aldırış etmiyor.

Agnes'in bir yanı hemen şimdi gitmek istiyordu. Diğer parçası, onun parçası, bu adamın bile hak etmediğini düşünen parçası ona

büyükbabasının adını yüksek sesle söylemek ister. Hiçbir şey söylemeyerek uzlaşır.

Bu kızıl saçlı kadını etkilemez. Nora'ya döner. "Hildur programınız için bizimle röportaj yapmak istediğinizi söyledi. Ása'yı bulmamıza yardım etmek istediğinizi söyledi. Katilin çocuğunu Bifröst'e geri getirmenin kime ne faydası var?"

Nora onun sorusunu duymazdan geliyor. "Sen'sın, değil mi?"

Homurdanıyor. Yanındaki esmer kadına eliyle işaret ediyor. "Lilja," diye sesleniyor ona. Sonra da: "Ne istiyorsun? Bizimle konuşarak Ása'yı nasıl bulabilirsin?"

Nora kendini resmen tanıtıyor. Kendisi Nora Carver, popüler gerçek suç podcasti *The End*'in sunucusu, 1979'da Marie Hvass ve Agnes Einarsdóttir cinayetlerini belgelemek için burada. Arkadaşlarının ortadan kaybolduğunu duymuş ve'nın bulunmasına yardımcı olmak için hatırı sayılır becerilerini sunmaya karar vermiştir. Onlara podcast yayınına dinlemesine anlatır. Agnes bunun etkili bir araç olduğunu düşünürken odağını kaybediyor. Nora öğrencileri kimlik bilgileriyle bombardımana tutuyor, konuşmanın kontrolünü ele geçiriyor.

Agnes kendini esmer kıza bakarken bulur. Lilja'ya. Bu adamla olan ilişkisini, vücutlarındaki tuhaf itme ve çekmeyi, sanki mıknatısların zıt kutuplarıymış gibi anlayamıyor. Arkadaş olmalılar. Ama Agnes bu adamı arkadaşı olarak seçmeyi hayal bile edemez. Birbirlerine bu kadar yakın olmalarında bir aşinalık var ama kadın, hakkını yemeyelim, adamdan uzak duruyor gibi. Belki de Ása ile birlikte olmadıklarında arkadaş değillerdir. Belki de tutkal odur.

Lilja'da başka bir şey daha var. O çok güzel. Hatta çarpıcı. Koyu kahverengi saçlarını çenesine yakın kesmiş, kulaklarının uçları saç perdesinden dışarı çıkıyor. Gözleri de koyu renk, Nora'nın hareketlerini takip ediyor ama Agnes'in büyükbabasının deyimiyle "tavan gözleri" var. Her zaman biraz fazla yukarıya bakıyor, hülyalı ve uykulu.

Nora konuşmasını öğrencilere imzalamaları için feragatname vererek bitiriyor. "Agnes," diyor, "Ása için en az benim kadar endişeli. Önemseydiği için burada. Bu senin için adil mi Óskar?"

Adam yine homurdanıyor. Agnes sesinden adamın kabul etmediğini anlıyor. Tartışma onun zamanına değmez. Feragat belgesini imzalıyor. Lilja'ya kalemi vermeye çalışıyor ama Lilja almıyor. Kendini tutuyor.

Feragat ediyor ama örümcek ağı gibi. Ona bağılı ama o bunun farkında değıl. Óskar onu İzlandaca rahatsız ediyor, ta ki onlara geri dönene kadar.

"Hayır," diyor sonunda, İngilizce. Sesi, ruhani varlığının gösterdiğinden daha dolgun. Kesin. "Bir filmde yer almayacağım."

"Bu bir podcast," diye düzeltiyor Nora. "Ve bu kesinlikle iyi. Yine de kayıt dışı olsaydı benimle konuşurken rahat olur muydun? İsminiz ya da sesiniz asla yayınlanmayacak. Soruşturmalar konusunda uzmanım. Size yardım edebilirim. Ása'yı bulmak istiyorum. Senin gibi."

Lilja, yumuşak bakışlarının izin verdiği kadar sert bir şekilde Nora'nın alnına bakıyor. "Sen de oradaydın," diyor. "Seni tanıyorum. Benim gördüğümü sen de gördün."

"Ama Ása'yı tanı mıyordum," diyor Nora. "Senin gibi partide onunla birlikte değildim. Partiden önce de yanında değildim. Kimleri tanıdığını ya da bu partiden önceki haftalarda nelerle uğraşmış olabileceğini bilmiyorum. Sadece sen ve Óskar böyle değerli bilgiler verebilirsiniz."

"Lilja, "Onu aramak varken konuşmak zaman kaybı," diyor.

Artık yeni bir ses var. Hildur'un. Üçünün arasında İzlandaca konuşmaya devam ediyor. Ne söylerse söylesin, Lilja üzerinde belirgin bir etkisi var. Derin ve uzun bir nefes alıyor. "Kayıt dışı," diyor.

"Elbette," diyor Nora. Hildur'a ince, sorgulayıcı bir bakış gönderiyor.

Hildur başını sallıyor, yüz ifadesi asık. "Ása'nın başı dertte," diyor İngilizce. "Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapmamızı isterdi."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şubat 7, 2019

Óskar onları Ása'nın odasına götürür. Kendisinde bir anahtar olduğunu söylüyor, tıpkı Ása'da olduğu gibi, kendilerini dışarıda kilitlemeleri ihtimaline karşı, ki görünüşe göre bu birkaç kez olmuş. "Ása ayrıntılarla arası iyi değildir," diyor kapıyı iterek açarken.

Lilja sırasını'nın odasında bekleyecek. Agnes'in kararı olsaydı, iki öğrenciyle birlikte röportaj yapar, dinamiklerini ve hikâyelerini bir çift olarak öğrenirdi. Onları bu şekilde ayırmak bir sorgulama gibi hissettiriyor - ki Óskar'ın onu merdivenlerden topallayarak çıkarken izlerken alaycı sırtışını fark edince muhtemelen öyle olduğunu varsayıyor. Röportaj yapmak için fazla düşmanca.

Sonra kayıp kadının dairesine giriyorlar. Belli ki polis bu odayı da kordon altına almamış. İntihar ya da cinayet, dedi Nora. Görünüşe göre herkes intihar olduğuna karar vermiş.

Ása'nın dairesi Óskar'ın evinden çok daha ev gibidir; pelüş yastıklar, duvarlarda fotoğraflar, pencere kenarında biblolar ve mutfak tezgâhında bir yığın çikolata vardır. Óskar çikolatalardan birini alır ve Nora'ya kendisinden ne istediğini sorar.

Nora onu görmezden gelir, mekânı incelemekle vakit geçirir. Pencereye yakın bir yerde Ása'nın yatağı, sonra da yaşam alanını mutfaktan ayıran küçük masa var. Oturmak için yine sadece iki yer var: döner masa sandalyesi ve şu anda kullanılmakta olan yemek odası masası için tasarlanmış daha basit bir sandalye.

elbise askısı olarak kullanılıyor. Nora, Óskar'ı sandalyelerden birini fotoğraf duvarının önüne yerleştirmesi için yönlendiriyor.

"Bu röportajı kaydedeceğim," diyor Nora ona, "hem mikrofona hem de kameraya. Sakıncası yoksa birden fazla kayıt yapmayı seviyorum."

Óskar aldırmaz. Giysileri yere bırakıp koltuğa oturuyor, önce Nora'ya, sonra Agnes'e bakıyor, ikisini de ölçüp biçiyor.

Agnes, Nora'yı duruşundan dolayı takdir eder. Etrafındaki çizgiler katılmış, sanki kendini daha yoğun hale getirmiş gibi. Her ihtimale karşı odada yanında iki kadın daha var ama onlara ihtiyacı yok gibi görünüyor. Orada olduklarını hatırlamıyor bile. Her şey Óskar'la ilgili.

Artık acı çeken Agnes, kayıp kadının yatağı dışında oturabileceği tek yer olan pencere kenarını arar. Pencere pervazının bir köşesinde artık kapalı olan bir tuz lambası, diğer köşesinde ise küçük bir roket gemisi figürü vardır. Agnes oturabilmek için roket gemisini yana itiyor. Nora sırt çantasını söküp kendi tripod standı olan süslü bir mikrofona çıkarırken Agnes bacağındaki ağırlığın bir kısmını alıyor. Onu pratik bir manevrayla kuruyor, Óskar ile arasına yerleştiriyor ve şişkin kafasını Óskar'a doğru eğiyor. Bu işlem tamamlandıktan sonra çantasını karıştırıyor ve kalın, bodur ve her nasılsa düşük teknoloji bir video kamera çıkarıyor. Kamerayı çalıştırır ve Óskar'ı tam olarak çekmek için masanın üzerine yerleştirir. Agnes, Nora'nın bu sezona görseller eklemeyi planlayıp planlamadığını merak ediyor. Belki de bunu bir televizyon dizisine dönüştürmeyi. Ya da belki de bu çok insanla konuşurken, mümkün olduğunca çok arıza emniyeti bulundurmaya ihtiyatlı bir davranıştır.

"Einar Pálsson'un torunu," diye sesleniyor Óskar, Agnes'in dikkatini çekerek. "Bana bir şey söyle. O da burada mı?"

Agnes yüz ifadesini nötr hale getirmeye çalışır ama yanaklarının ısındığını hisseder. "Hayır," demeyi başarıyor.

"O daha iyi bilir," diyor Óskar. "Onunla kalmalıydın."

"Bifröst'ten misin?" Agnes vücudunun üzerinde bir yerde süzülerek soruyor. Hildur'un dikkatinin üzerinde olduğunun farkında. Nora'nınkinin de farkında ama onları görmüyor. "Burada ailen var mı?"

"Hayır. Ben Kópavogur'luyum."

"O zaman beni yalnız bırak," der Agnes ona. "Hayır-"

"Yeter," diye araya giriyor Nora. Óskar sırtıyor, sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi. Nora Agnes'e yaklaşıyor. "Belki de dışarıda beklemelisin," diyor usulca. "İşimiz bitene kadar mı?"

"Hayır." Bu Óskar. "Bırak kalsın. Burada onu izleyebileceğimiz bir yerde daha iyi, değil mi?"

Hayal kırıklığı Agnes'in uzuvlarında sıcak ve parlak bir şekilde alevlenir. Gitmesi gerekiyordu. Burada kalıp bu adamı dinlemek için hiçbir nedeni yoktur. Ama adamın kazanmış gibi, onu bu odadan ya da bu kasabadan kovmuş gibi hissetmesini de istemiyordu. Nora'yla göz göze gelmeden pencere kenarındaki yerine oturmaya devam eder. "Ben kalacağım," der.

Nora iç çekerek kendi sandalyesine döner. "Doğru," der. Óskar'a, hiçbir giriş yapmadan: "Bana Ása'dan bahset. Onunla ilişkiniz nasıl?"

Óskar cevabını dikkatle değerlendiriyormuş gibi başını öne eğiyor. "Yakın," diyor. "Sevişebileceğin bir kardeş gibi."

Nora irkilmiyor. "Yani birlikte misiniz?"

"Hayır," diyor Óskar. "Biz arkadaşız."

Agnes, Ása'nın bu kişiyle arkadaş olmasının onun hakkında çok şey söylediğini düşünüyor.

Nora şüpheli. "İlişkinizi enestle kıyaslamak... ben arkadaşlarımla ilişkiyi tam olarak böyle tanımlamazdım. En yakın arkadaşım bile."

Óskar ellerini açıyor. Keyfi yerinde. "Daha iyi bir sosyal hayata ihtiyacın var."

"Hiç kardeşin var mı?"

"Hayır."

"Peki sizi ilişkinizi bu şekilde tanımlamaya iten nedir? Neden 'çıkarları olan arkadaşlar' demiyorsunuz?"

Óskar iç geçirir. "Bu bir şakaydı. Tamam mı? Biz arkadaşız. Sevişiyoruz. Kimin umurunda?" "Aileden bahsetmişken," diyor Nora, "Ása günlerdir kayıp ve ailesi burada değil. Hâlâ Seyðisfjörður'da, ülkenin öbür ucundalar." Bu

temiz itibaren Óskar'ın ifade o Nora var kasaplık ama onu düzeltmiyor ve Nora da bunun onu yavaşlatmasına izin vermiyor. aşağı. "Bunun nedenini biliyor musun?"

"Bu çok açık."

Nora detaylandırması için eliyle işaret ediyor. "Onu sevmiyorlar."

"Bunu Ása mı söyledi?" Nora ısrar ediyor. "Onu sevmiyorlar mı?" "Hayır."

"Peki nereden biliyorsun?"

"Bazı şeyler anlaşılır. Her şey söylenmek zorunda değil. Ása ailesi hakkında konuşmak istemiyor. Duyguları hakkında konuşmak istemiyor. Onu tanımlayan şey bu değil. Ailesi burada değil. Umursamıyorlar."

Nora tavır değiştirir. "Neden onunla bir ilişki yaşamıyorsun?" "O kapıldı."

"Kim tarafından?"

"Hiç söylemedi."

"Bilmiyor musun?" Nora inanamıyor.

Yüzünü buruşturur. Ağrıyan bir nokta.

Nora bu konuda fazla ısrarcı olmaz. "Herhangi bir tahminin var mı?"

"O kadar erkek ve kız kardeşle birlikte büyüdü," diyor. "İsteddiği zaman nasıl sır tutacağını biliyor."

"O kardeşler neden burada değil?"

Óskar öfkeli bir hareketle ellerini kaldırdı. "Sana söyledim. Yakın değiller. Ve o en yaşlıları. Çoğu onu görmek için buraya kadar tek başına gelemmez."

"Bana geceyi anlat," diyor Nora, tekrar dönerek. "Parti. Gitmek kimin fikriydi?"

Óskar Hildur'a bakıyor. Bu onun için bir soru gibi görünüyor.

"Kasabadaki herkes biliyor," diyor Hildur. "Bu bir sır değil. Onlara gitmelerini ben söyledim."

"Kime söyledin?" diye sorar Nora. Bu onun için yeni bir bilgi gibi görünüyor ve Agnes onun adına hakarete uğruyor. Hildur'un onun arkadaşı olması gerekmiyor muydu? Neden Nora'ya partiden bahsetmemişti? Partiyi basmak zorunda kaldığını, kapısının önünde gerçekleşene kadar bundan haberi olmadığını söylemişti.

"Ása'ya söyledim," diyor Hildur, "ve Óskar'a. Ofisimin dışında parti hakkında konuştuklarını duydum. Ása meşgul olduğunu söyledi. Tek söylediğim

Cumartesi, o daha genç, ."

"Doğru," diyor Nora. Tekrar Óskar'a döner. "Gece boyunca bana eşlik et."

"Ása evime bir şişe votka getirdi. Lilja sonra geldi." "Saat kaçta?"

"Ahh, dokuz civarı."

"Bunca zamandır sadece üçünüz mü vardınız?"

"Evet, bunu polise de söyledim, eğer onlarla görüşmek isterseniz."

"Doğrudan senden duymayı tercih ederim," diyor Nora, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle dişlerini göstererek. "Ása saat dokuzda odana bir şişe votka getirdi ve sen, ne? Orada mı kaldın? Oyun öncesi mi? Yoksa doğruca eve mi gidiyorsun?"

"İçki içtik. Müzik çaldık. Ben bir gruptayım. Gitar çalıyorum ve şarkı söylüyorum. Ása da şarkı söylüyor - grup için değil ama sarhoş olduğunda şarkı söylüyor. Oraya benim arabamla gittik. Partiye gece yarısından sonra vardık, ne zaman olduğunu bilmiyorum. Saatlerce oradaydık. Sen de gördün. Sonra Ása, Lilja'ya işemesi gerektiğini söyledi. Lilja geri gelmedi. Şimdi buradayız."

"Geri gelmediğini ne zaman fark ettiniz?"

"Bilmiyorum. Bir partiydi. O sırada bakmıyordum." "Geri gelmediğini fark ettiğinizde ne yaptınız?"

"Mekan kalabalıktı. Gitmeye hazır olana kadar onu aramayı unuttum. Eve bırakılmış olabileceğini düşündüm. Eğlenmiyordu." "Neden eğlenmiyordu?"

"Kalabalıkları sevmez," diyor Óskar, artık sıkıldığı belli. "Kendini iyi hissetmiyordu. Cinayet Evi'nde olmaktan hoşlanmıyordu. Birini seçin. Ya da gidip polisle konuşun."

Nora onu görmezden geliyor. "Gerçekten sana söylemeden gider miydi?" Buna verecek bir cevabı yoktur.

"Peki ya sen ve Lilja gittiğinizde?" Nora devam ediyor. "Arabayı birlikte sürdünüz ve şimdi aniden üçünüzden biri hiçbir yerde bulunamıyor. Ne yaptınız?"

Agnes adamın yüzünde suçluluk duygusu arar. *Keşkeler* için. Ya onu daha önce arasaydı? Ya onu koruyabilseydi? Ama yok.

Her zamanki sırtışı dışında hiçbir şey.

"Lilja benimle eve geldi," dedi Óskar sonunda. "Ása'nın erkek arkadaşıyla gittiğini sanıyordum."

"Sence partide miydi? Onu onunla görmedin mi?" Cevap yok.

"Neden erkek arkadaşını sır olarak saklıyor?" Nora ısrar ediyor.

"Ása duyguları hakkında konuşmayı sevmez," diyor Óskar. "O özel biri. Ben de onun mahremiyetine saygı duyuyorum."

"Yani onu almadan gittin. Onu kontrol bile etmeden."

"telefonlarına cevap vermediğinde en kötüsünü mü düşünüyorsunuz?" Óskar karşı çıkıyor.

"Onu aradın mı?"

"Evet."

"Polise söylemediğin bir şey var mı?" Nora sorar ve Agnes içinde baş dönmesine benzer bir heyecan hisseder. Telefon. Sonunda.

"Ne gibi?" Óskar soruyor. "Ása'yı öldürdüğüm ve cesedini yeni Donmuş Madonna gibi lav tarlalarına sakladığım gibi mi?" Agnes'e sırtıyor.

Nora yemi yutmaz. Agnes'i hayal kırıklığına uğratacak şekilde, konuyu daha fazla uzatmaz. Bunun yerine, "Madem sır saklamakta bu kadar iyiydi, erkek arkadaşını nereden biliyordun?" diye sorar.

Óskar'ın gülümsemesi kaybolur. "Ortadan kaybolurdu." "Ne demek istiyorsun?"

"Onun arabası," diyor. "Binanın dışındaki otoparka park ediyoruz. Arabası günlerce ortada olmazdı. Burası büyük bir açık alan. Otoyol sizi her yere götürebilir. Doğru zamanda çıkarsanız kimse nereye gittiğinizi bilmez. Ása da öyle yapardı. Ve her seferinde biraz daha farklı dönerdi. Daha tatlı. Ve üzgün, her kimse onu özlemiş gibi."

"Ailesini ziyarete gitmiş olabilir mi?"

"Ülkenin diğer ucundalar. Reykjavik'te biriyle tanışmış olabileceğini düşündüm."

"Ne sıklıkla ortadan kaybolurdu?"

"Başlarda pek sık değildi, sonra daha sık oldu." "Bu ne zaman başladı?"

"Yaz ortasından beri."

"Yani altı ay mı? Biraz daha mı?"

Omuz silkti.

"Şu anda olan şeyin bu olması mümkün mü? Erkek arkadaşıyla mı gitti?"

"Arabası hâlâ burada."

"Bu bir cevap değil."

"Hayır, o zaman."

"Ama bu gizemli adam partide olabilirdi," diye ısrar ediyor Nora. "Bunu kendin söyledin. Kim olduğunu düşünüyorsun?"

Óskar cevap vermiyor. Gözünü bile kırpıyor.

"Arkadaşın Óskar'a ne olduğunu düşünüyorsun?"

'ın kabadayılık perdesi gözle görülür bir şekilde kayıyor. Örtünün altında korkuyor.

Ya da bu yanlış. Agnes duyguyu tanımlamakta zorlanır.

Nora devam eder. "Bunun erkek arkadaşı olmadığını düşündüren ne? Partiden bu adamla ayrıldığını düşündüğünü söylemiştin ama şimdi onunla olmadığını söylüyorsun. Onunla Reykjavik'te olabilir ama sen öyle düşünmüyorsun. Kız nerede? Bunun başka bir şey olduğunu düşündüren nedir?"

Óskar "Sadece yapıyorum" dediğinde, Agnes anlıyor. Hissettiği korku değildir. Kederdir.

Arkadaşının öldüğünü sanıyor.

Belki de öyle olduğunu bile biliyordur.

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor," diyor Nora. "Arabası yanında değildi. Onu oraya sen götürdün. Saat dokuzdan beri içiyordu ve muhtemelen yürüyerek bir yere gidemeyecek kadar sarhoştı - zaten oradan gidilecek bir yer de yoktu. Ya erkek arkadaşını arayıp onu almasını istedi ya da erkek arkadaşı partideydi ve onunla birlikte gidebilirdi. Sizce de öyle değil mi? Tabii telefonu yanında değilse? Erkek arkadaşıyla birlikte değilse? Ya da yalnız gitmediyse?"

Óskar yaşına uygun görünüyor. Genç, yorgun ve boyundan büyük işlere kalkışıyor.

"Óskar," diyor Nora. "Onu seviyorsun. Bu çok açık. Onu seviyorsun ve ona göz kulak oluyorsun. Dairesinin yedek anahtarına sahipsin, onu becerebileceğin bir kardeş olarak görüyorsun. Onu izliyorsun, gizli bir erkek arkadaşı olduğunu bilecek kadar *çok* şey biliyorsun - muhtemelen *senden* sakladığı biri, çünkü

Onu seviyorsun. Bu doğru değil mi? Seni partide gördüm. Seni onunla gördüm. Onu odada izledin. O kadar saat boyunca onun izini kaybetmezdin. Ve kesinlikle partiden sonra onu kontrol etmezsiniz. Pazartesi gecesine kadar kayıp olduğu bildirilmedi, ne yani, tam iki gün boyunca onu görmeye çalışmadın mı? Bana söylemediğin şey ne?"

"Lilja haklıydı," diyor Óskar, ayağa kalkarak. "Bu bir zaman kaybı."

"Bekle," diyor Nora. O da ayağa kalkar. "Seni bir şeyle suçlamaya çalışmıyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum. Onun için çok endişeleniyor olmalısın. Öyle değil mi? Erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu düşünmek, soğukta ya da daha kötü bir yerde olduğunu düşünmekten çok daha rahatlatıcı olurdu. Ama sen böyle düşünmüyorsun. Neden?"

İçinde bir şey çöküyor. "Dur." "Neyi durdurayım?"

"Benimle yalan söylüyormuşum gibi konuşmayı kes." "O zaman bana doğruyu söyle."

Óskar'ın gözleri, Agnes irkilerek fark etti, kan çanağına dönmüştü. "Gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu, sert sesi artık gırtlaktan geliyordu. "Ása öldü."

"Ne?" Hildur. Şaşkın görünüyor.

Óskar gözlerini Nora'dan ayırmıyor. "Ása'ya bir yıl önce teşhis kondu. Bipolar. Birkaç hafta önce ilaçlarını almayı bıraktı. Depresyondaydı. Karın içine bilerek girdi. Ölmek istiyordu."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Şubat 7, 2019

Tek kelime daha konuşmayı reddeden Óskar evden dışarı çıkar. Hildur, görünüşte Lilja'yı çağırmak için ona eşlik eder, ancak Agnes onun yol boyunca Óskar'dan daha fazla bilgi almaya çalışacağını tahmin eder. Polise karşı bu kadar açık sözlü müydü? Ása'nın gizli erkek arkadaşını biliyorlar mı? Ya da sözde ölüm arzusunu?

Nora, Ása'nın dairesinde tek başına geçirdiği zamanın bir saniyesini bile boşa harcamaz. Kameranın bakışlarını yavaşça odanın her köşesine sürüklüyor. Agnes'in yanından geçip giderken kolunu sıkıyor.

"Bu kadar tatsız olduğu için özür dilerim," diyor. "O bir pislik."

"I-" Agnes ne söyleyeceğinden emin olmadan başlar. Neredeyse "*Sana hayranım*" diyecekti. Tüm bunların neleri içerdiğini fark etmemişti. Nora onunla röportaj yapmıştı ama bu şekilde değil. Nora, kendisine hiçbir şey söylememeye karar vermiş birinden bir şekilde bilgi almıştı. Sonunda, en yakın arkadaşının mahremiyetine ihanet edecek kadar ona güvenmişti. Agnes bunun yerine kendi kendine, "Sence Ása'ya zarar vermiş midir? Burada garip bir şeyler var, değil mi?"

"Tuhafı tanımla," der Nora ve banyoya doğru gözden kaybolur. Agnes hemen arkasından takip ediyor. Nora ecza dolabını iterek açıyor, koluyla parmak izlerini koruyor. Orada, çok sayıda makyaj malzemesi ve kap arasında birkaç ilaç kutusu var. Her biri Ása Gunnarsdóttir'e reçete edilmiş. Nora hepsini kaydediyor.

"Sadece," der Agnes, doğru kelimeyi arar ama sadece "kapalı" kelimesini bulur. Nora cevap vermeyince sorar: "Ása'nın kendini öldürdüğünü düşünüyorsa neden seninle konuştu? Gerçeği zaten bildiğini düşünüyorsa bunu yapmasının ne anlamı var? Yani, bu seni tedirgin etmiyor mu? Ona zarar vermiş olabilir mi? Ve izlerini örtmeye mi çalışıyor?"

Nora kalçasını banyo fayanslarına dayar ve Agnes'e döner. Video kamerayı tezgahın üzerine yerleştiriyor. "Çok fazla suç programı izliyorsun," diyor. "Onun motivasyonları hakkında konuşamam. Onu yeterince tanımıyorum. Ama bana göre o çocuk yıkılmış durumda. Tüm o pislik saçmalıklarıyla bunu saklamaya çalıştı ama çok büyük bir yas tutuyor. Benimle konuşacağını düşünüyorum çünkü yanıldığını umuyor."

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" Agnes sesini alçaltarak soruyor. Hildur'un merdivenlerden çıktığını duyabiliyor. Yine de bu bekleyemez. Nora'yı iş başında gördükten sonra olmaz. Agnes birdenbire bu kadında hoşlandığı şeyin ne olduğunu anlamıştır. İkisi de dış kabuklarının arkasından izliyor. Aşırı bir dikkat, herkesin ne yaptığına dair keskin bir farkındalık vardır.

Agnes, Emi'nin çok kızdığı tünel görüşüne sahip olduğunu biliyor. Bencil olduğunu biliyor. Son bir yılda aldığı yaralar yüzünden öyle olmak zorunda kaldı.

Emi'nin hiç anlamadığı, Agnes'in yeni yeni anlamaya başladığı şey Kendisiyle ilgili olarak, bu içe kapanmanın bir savunma mekanizması, onu diğer insanların beklentilerinin, düşüncelerinin ve duygularının sürekli saldırısından koruyan bir zırh olduğu. Aynı zırhın Nora'da da olduğunu fark eder. Yalnızca Nora kendini aşırı dikkatinden korumak için kabuğunun arkasına çekilmemiştir.

Bunu silaha dönüştürmek için geri çekildi.

"ya ne olduğunu bilmiyorum," diyor Nora başını sallayarak. "Bir tahminin var mı?"

"Öyle mi?" Nora karşı çıkar. Banyodan çıkmaları gerektiğini işaret eder. Diğer iki kadının da geldiğini duymuştur.

Agnes kımıldamıyor. "Nehir. Sanırım nehre atladı." Nora'nın tepkisini ölçmek için zaman yok. Agnes'i itip geçti, Hildur ve Lilja'yı daireye buyur etmek için başlangıç pozisyonuna geri döndü.

Agnes pencerenin yanındaki yerini geri alır, hayal kırıklığına uğramış ve biraz da fırçadan incinmiştir. Bu Nora'nın işi, der kendi kendine. O meşguldür. *Ama başka bir ses fısıldar, ya o da sana aynı şeyi yapıyorsa?* Ya Nora onu da Óskar'ı idare ettiği gibi ustalıkla idare ediyorsa?

Agnes'in paranoyası ve incinmiş duyguları, Lilja'nın Nora'nın teşekkürünü reddeden sesini duyduğunda arka planda kaybolur. "Ása'ya yardım etmek istiyorum," diyordu. İstemedi Óskar'ın boşalan koltuğuna oturuyor.

Lilja'nın elinde artık eskiz defteri yok. Omuzlarını dikleştirdi, kendini hazırladı. Odayı tarıyor. Agnes, kayıp arkadaşının dairesinde iki yabancı ve onların kayıt cihazlarıyla otururken nasıl hissettiğini merak ediyor. Ve Hildur. Agnes'in yardım edemediği ama hoşlanmadığı Hildur. Bu içgüdüsel bir tiksinti, tıpkı Lilja'ya duyduğu içgüdüsel çekim gibi.

Tavandaki gözler onun üzerinde. Agnes'in omurgasının tabanında elektrik kıvılcımları. Kısa süreli bir farkındalık. Agnes, Lilja'nın devam etmesini bekler ama Lilja devam etmez. Lilja kaşlarını hafifçe çatmış, dikkatle Agnes'e bakıyor. Óskar'ın yaptığı gibi öfkeyle değil, merakla.

Agnes kendini bir insan gibi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kendi bedenini değerlendirmek için bakışını keser. Geçtiğimiz yılı kızgınlıkla geçirdiği ve kendisine yabancı bir şeymiş gibi davrandığı bacağını. Birbirinden ayrı, arızalı parçalardan oluşan bir karmakarışıklığa dönüşmüştü. Aylardır bırakın kendisini, bir başkasını bile arzulanabilir olarak düşünmemiştir. Lilja'nın ona baktığında ne gördüğünü anlayamıyor.

Nora hızlıca, "Kayıt dışı, değil mi?" diyor.

Lilja başını sallar.

"Tamam." Nora hem kamerayı hem de mikrofonu kapattı. "Bana Ása'dan bahset."

"O her şeydir," der Lilja ve Agnes bir kıskançlık patlaması hisseder. Bu iki kadına, dostluklarına gıpta ediyordu. Bu kadının arkadaşını eksiksiz olarak tanımlamasına duyduğu inanca.

"Bu ne anlama geliyor?" Nora soruyor. Lilja cevap vermiyor.

"O senin her şeyin mi?" Nora soruyor. "Yoksa sadece her şey mi?"

"Bu onu bulmamıza nasıl yardımcı olacak?" Lilja soruyor. "Onun hakkında ne hissettiğimi mi?"

"Sana onun hakkında ne hissettiğini sormadım," diyor Nora. "Bana ondan bahset' dedim ve bunu duygularına yediren sen oldun. 'O benim her şeyim' yüklü, duygusal bir ifade. Onu düşündüğün zaman böyle düşünüyorsun. Aynı soruyu ben ona sorsam o senin hakkında ne derdi?"

Lilja tutuklanmış gibi görünüyor. Sonra rengi kızarıyor. "O benim her şeyim," diyor. "Ama ben onun her şeyi değilim."

"Óskar'dan gizlediği bir erkek arkadaşı var," diyor Nora. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Derin bir nefes, sonra hiçbir şey.

"Sen onun en yakın arkadaşısın, değil mi? En iyi arkadaşı?" "Evet." Küçük ama meydan okuyan bir ses.

"Neden en iyi arkadaşın erkek arkadaşını senden saklasın ki?" "O özel biri," diyor Lilja. Kelimeleri ezbere söylüyor, sanki son birkaç gün içinde sık sık tekrarlamak zorunda kaldı. "O özel bir insan." "Yani sakladığı tek sır bu değil mi?"

"Birini sevmek için onun hakkında her şeyi bilmenize gerek yok. Böyle diyor. Kendimiz hakkında düşündüklerimizden daha fazlasıyız. Geçmişimizden daha fazlasıyız. Şu anda ne olmayı seçiyorsak oyuz. Birini bu şekilde daha kolay sevebilirsiniz. Ása'nın istediği de bu."

"Kolay mı seviyor?"

Lilja'nın gözleri Nora'nın başının üzerinde bir yerlerde geziniyor. "Erkekler onu kullanıyor," diyor. Kelimeler sert. "Zor bir ev hayatı oldu. Anladığı tek ilgi cinsel. Bu yüzden o-" Kendini durduruyor.

"Neden kolayca seviyor?" diye bitiriyor Nora onun yerine. "ı seviyor, değil mi?"

Cevap yok ama belli ki evet.

"Óskar ondan daha fazlasını mı istiyor? Bir ilişki mi?" Omuz silkti.

"Üçünüzü partide gördüm. Çok uzun sürmedi ama birbirinizin etrafında nasıl hareket ettiğinizi gördüm. Óskar kıskanıyor, değil mi?"

"Ona sor."

"Yaptım," diyor Nora. "Ama gizli erkek arkadaş sorunu var. Kim olduğuna dair bir tahminin var mı?"

Lilja alt dudağını kemiriyor. Soruyu duymuş gibi bile görünmüyor.

"*Bir insanı sevmek için onun hakkında her şeyi bilmek zorunda değilsin,*" diyor Nora. "Ama bu geçmişte kalmadı. Bu onun günümüzdeki romantik hayatı. Bunu en yakın arkadaşlarından bile saklıyor. Özel olmayı anlıyorum. Ben de kendimi özel biri olarak görüyorum. Ama bu ... gizliliğin başka bir nedeni olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de birilerinin duygularını incitmemeye çalışıyordur."

"Benim ya da Óskar'ın."

"Aynen öyle. Ve sen bana şiddet yanlısı biri gibi gelmiyorsun."

Agnes koltuğunda kayıyor. Ayağı uykuya dalıyor. Kafasını kaldırdığında Lilja'nın gözlerini yine üzerinde buluyor.

"Óskar hiçyi incitir mi?" Bu Nora.

Lilja irkilerek uzaklaşır. O an sona erdi. "Hayır," diyor. "Onu seviyor."

"Bu ona zarar vermeyeceği anlamına gelmez," diyor Nora. "Hiçbir zaman öyle

düşündüğümüz kadar basit."

Lilja, "Bunu yapmak istemiyorum," diyor.

"Olabileceğini biliyorum-" diye başlıyor Nora ama Lilja sözünü kesiyor.

"Hayır," diyor. "Bu Ása'yı bulmak değil. Bana onu incitip incitmediğimi soruyorsun. Óskaryapıp yapmadığını. Ona yardım etmeye çalışmıyorsun. Suçlayacak birini arıyorsunuz. Gitmek zorundayım." Ayağa kalkar ve Nora ile Hildur durması için yalvarsa da beklemez. "Arkadaşımı bulmalıyım," diye ısrar ediyor. "Ona zarar vermedim. Nerede olduğunu bilmiyorum. Eğer yardım etmek istiyorsan, tarlalara git. Onu arayın. Ama hakkında hiçbir şey bilmediğin şeyler hakkında soru sorma."

Sonra kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve üç kadını ani, hamile bir sessizlik içinde bırakıyor.

"Bu hepimizi derinden etkiliyor," diyor Hildur. "Ása, böyle gitti. Kasaba ailenin trajedisini hatırlıyor." Bu, Agnes'e. "Bu bizim de trajedimiz. Katılmadıkları için üzgünüm." Bu sonuncusu Nora'ya.

"Oh, hayır," diyor Nora. "Katıldılar. Bunu ayarladığınız için teşekkür ederim. Çok faydalı oldu." Çantasından bir defter ve kalem çıkarıyor ve notlar almaya başlıyor. "Aslında onlarla tekrar konuşmak istiyorum, eğer yapabilirsem. Yakında."

"İsteyip istemediklerine bakacağım," diyor Hildur. Agnes'e dönüyor, beklentisi yüzünden okunuyor.

"Affedersiniz," diyor Agnes, ayağa kalkmak için kendini zorlayarak. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Merdivenleri dizlerinin rahatça izin verdiğiinden daha hızlı çıkıyor ve ön kapıyı kapanırken yakalıyor. Sonra soğuk havada dışarı çıkıp kadının adını sayıklıyor.

Lilja.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Şubat 7, 2019

Lilja adımlarını yavaşlatır ama sokağın ortasına park etmiş küçük bir arabaya varana kadar durmaz. Agnes'in yaklaşmasını dikkatle izliyor, sanki yüzüne bir kamera ya da mikrofon tutmasını bekliyormuş gibi.

"Bağırdığım için özür dilerim," diyor Agnes, kendini mahcup hissederek. Sizinle bir saniye konuşabilir miyim? Kişiden kişiye."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Bir rüzgâr Agnes'in son sıcaklığını da alıp götürür. Lilja arabaya binmesi için eliyle işaret eder. Agnes minnetle yolcu koltuğuna otururken Lilja sürücü koltuğuna yerleşiyor. Bir anda havalandırma deliklerinden sıcak hava süzülür.

"Teşekkürler," diyor Agnes.

Lilja, Agnes'i içine alabilmek için arabadaki küçük alanın elverdiği ölçüde döner. "Ee?" diye sorar. "Ne istiyorsun?"

Agnes tereddüt eder, atılır. Lilja'yı seviyor. Lilja'da kendi başına ılık saçan bir şey var ama onda Emi'den de bir şeyler var. Fiziksel özellikleri değil. Emi daha kıvrımlı, teni ışıltılı bir sarı, Lilja ise karmakarışık bir açı, beyaz bir gölge. Ama hayalperestlik. Emi, UC Berkeley yakınlarındaki bir topluluk bahçesinde gönüllü olarak çalışıyor ve Agnes parmaklarındaki kirin dokusuna dayanamasa da, sırf Emi'nin etrafındaki bitkilerin duyarlılığıyla nasıl iletişim kurduğunu gözlemlemek için ona katılırdı. Bu kadın da aynı ruhani, neredeyse uzaylı şefkatine sahip.

Agnes boğazını temizleyerek, "Ása'dan haberim yoktu," dedi, "düünden önceki gün buraya gelene kadar. Başına bunlar geldiği için üzgünüm. Arkadaşın için de üzgünüm. Arama ekibine katılacak mısın?"

Lilja yumuşak bir çıkarır. Agnes bunu evet olarak algılar. "Óskar olmadan mı?"

"Sanki daha önce hiç arama ekibine katılmış gibi," diyor Lilja. Daha önceki hırçınlığının bir kısmı ona geri dönüyor. "Reykjavik'teki şovunu Ása'yı bulmaktan daha çok önemsiyor."

"Ne gösterisi?"

"Bir grupta çalışıyor," diyor Lilja. "Bu Cumartesi Reykjavik'te bir barda çalacaklar. Ása'nın ona ihtiyacı olsa da o gidiyor."

"olduğunu düşünüyorsun," diyor Agnes. "Yaşıyor."

Lilja'nın tek söyleyebildiği, "O ölmedi," oldu.

"Erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum."

"Bu beni rahatsız ediyordu," diyor Agnes, içinden bir sıcaklık akıyor. Arabanın kaloriferi cildinin üzerinde gezinerek onu rahatlatıyor. "Eğer bir sırda, onu nasıl bildiğini gerçekten anlamıyorum."

Cevap yok.

"Onu onunla gördün mü?"

"Hayır."

Agnes, "Ona aşık mısın?" diye sorar ve Lilja'nın yüz ifadesi değişmez. Soru anlaşılmıyor. Agnes'in göremediği bir şeye bakıyor.

Konuştuğunda sesi teslim olmuş gibi. "Gitmem gerek," diyor.

"Ama-"

"Ona aşık değilim," diye tersliyor Lilja. "Ben onu seviyorum. Bu yüzden gitmek zorundayım. Onu bulmak zorundayım."

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?" Agnes sorar. Diğer kadın cevap vermeyince konuyu ilaçlara getirir. "Óskar ilacı almayı bıraktığını söylüyor. Pisliğin teki ama gözlemci, özellikle de Ása söz konusu olduğunda, değil mi? Bütün bunları bilerek yaptığını düşünen bir yanın var mı?"

Çok ileri gitti. Lilja ona çıkmasını söylüyor. Gitmek zorunda.

"Bekle," diyor Agnes. Sırt çantasında bir kalem arıyor, bunu neden yaptığını tam olarak bilmiyor, bir yıl içinde kendini en çok insan gibi hissettiği an olması dışında. Uçakta okuduğu kitabın bir köşesini yırtıyor, kâğıt parçasına adını ve numarasını karalıyor ve Lilja'ya uzatıyor. "Eğer sen-" Kekeliyor, cesaretini kaybediyor. "Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa. Ya da arkadaşını bulmak için yardıma ihtiyacın olursa."

Agnes, Lilja'nın onu reddetmesini beklemez. Rüzgâra doğru adım atar, rüzgârın Lilja'nın kısa saçlarıyla oynayıp yüzünü gizlemesini izler. Sonra kapıyı çarparak kapatır ve yanakları yanarak apartmana doğru yürür.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Şubat 7, 2019

Ása'nın binasının ön kapısı kilitli. Agnes girintili girişin kenarına yaslanır, en azından rüzgârdan korunduğu için minnettardır. Nora'yı araması gerektiğini düşündü ama apartman numarasını bilmiyordu ve telefonu uçak modundaydı. Soğukta, dışarıda, tek başına paniğe kapılması gerekirdi ama şimdilik tek hissedebildiği genel bir rahatlama duygusudur.

Üniformalı iki kişi yanından geçer. Bir erkek ve bir kadın, ikisi de resmi polis kıyafetlerini giymişler -bıçak geçirmez yelekler, şapkalar, emniyet kemerleri. Agnes onu tanıyıp tanımayacaklarını merak ediyor, ama onlar kendi konuşmalarıyla dikkatleri dağılmış bir halde yanından geçip gidiyorlar.

Onların ardından bir kadın kahkahası duyar. Sesi sokağın karşı ucuna kadar takip eder. Başka bir çift. Yine bir erkek ve bir kadın, ama kış kıyafetleri içinde, polis değil. Adam, kadından çok daha büyüktür. Agnes'in tanımadığı, yün paltosu ve dar pantolonuyla kimliği belirsiz kadın, bir elini saçlarında gezdiriyor. Bu hareketi adamın kişisel alanına doğru eğilmek için kullanıyor ve daha sert gülüyor. Agnes adamın siyah saçlarını, eğimli omuzlarını tanır.

Ingvar.

Her yerde o var.

Agnes sarsıldı. Ingvar ona doğru bir el kaldırdı. Sessiz bir el sallama.

Çıplak tenini soğuğa daha fazla maruz bırakmak istemediği için başını sallar ve casusluk yaparken yakalandığı için utanarak arkasını döner. Nora'yı bulmak için zamanında hareket eder ve

Hildur merdivenlerden lobiye iniyor. Nora enerjik görünüyor, kapıyı açmak için ileri atılıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Agnes'e, aslında iyi görünmediğini anlamasını sağlayacak bir bakış atarak.

"İyi," diyor. "Soğuk."

"Dikkatli olmalısın." Bu Hildur. "Soğuk burada kızları yer."

"Neymiş o?" Agnes soruyor.

"İki kızın kaybolmasına ihtiyacımız yok," diyor Hildur, pişmanlık duymadan. Kasabanın kolektif travması hakkındaki tüm konuşmalarına rağmen, travma geçirmiş gibi görünmüyor.

Agnes, Hildur'un kafasını koparamadan Nora araya giriyor. "Gerçekten," diyor, "bunu ayarladığın için teşekkür ederim. Bir sonraki tur için bugün seninle temasa geçeceğim, tamam mı?"

"Elbette," diyor Hildur. Bakışları Agnes'in başının üstündeki bir şeye takılıyor. "Ingvar," diyor ve ardından İzlandaca bir soru soruyor.

Ingvar derme çatma çemberlerine giriyor ve "Dün. Bu benim hatam." Hepsine sağ elini gösteriyor. Soğuktan pembeye boyanmış parmakları, kocaman bir alçıdan dışarı doğru kıpırdıyor. Alçı ceketinin kolunu aşıyor.

Nora dişlerinin arasından tıslıyor. "Ne oldu?"

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Buzda kaydım. Ása'yı arıyordum ve bacaklarım aniden buraya çıktı." Yaralı elini göz hizasına kaldırır.

"Şehirde çok uzun zaman geçirdin," diye onu uyarıyor Hildur. "Yumuşamışsın."

"Nereye düştün?" Agnes soruyor. Buza karşı çok dikkatliydi ama bu ona daha da yavaş gitmesi gerektiğini hatırlattı. Kendini tekrar incitmeyi göze alamaz.

Nora'nın elleri Agnes'in omzunda. "Böldüğüm için özür dilerim," diyor, "ama zamanlama mükemmel." İkisini tanıştırıyor. Parlak mavi gözler Agnes'inkilerle buluşuyor. Görünüşe göre, özel şakalaşmalarıyla parlıyorlar. Bu dansı daha önce de yapmışlardı.

"Memnun oldum," der Agnes. Ne yapacağına karar veremedi yalan ağzından kaçır. Nora'ya Júlía'yla buluşmasından bahsetmemeye karar vermişti ama Ingvar'ı düşünmemiştir. Bu noktada

Ingvar'ı nasıl tanıdığını açıklamak çok fazla çaba ve dikkatlice söylenmiş çok fazla yalan gerektirir. Böylesi daha kolay.

"Sen de," diyor Ingvar, yaparak.

"Peki sen nereye düştün?" Agnes dinleyicilerinin farkında olarak sorar.

"Tarlada," diye belirsiz bir cevap. Sonra bir iç çekiş. "Bu havada ağrıyor. Eve gitmem gerekecek."

"Şimdi mi gidiyorsun?" Nora soruyor.

"Anneme, evet," diyor Ingvar. Agnes'e anlamlı bir bakış atıyor. "Sen de gelmelisin. Magnús'un kızıyla tanışmanın annemi çok mutlu edeceğinden eminim."

Agnes şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yapar. Nora'ya yalan söylüyor çünkü bu onun kendi işi. Ancak Ingvar'ın Nora'ya neden yalan söylediği hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Sizin için ne zaman uygunsa," diyor Nora, olağanüstü bir memnuniyetle. "Ayın on beşinden önce olduğu sürece. Agnes o zaman bizden ayrılmak zorunda."

Bir yalan daha. Agnes, Nora'ya dönüş biletini almadığını söylemek istememişti. Nora on gün önermişti ve Agnes de kabul etmiş gibi yapmıştı. Ama İzlanda'da on gün yeterince uzun gelmemişti. Tarih yaklaştığında karar vermeyi tercih ederdi. Bunu eninde sonunda Nora'ya söylemek zorunda kalacağını düşünüyordu. Doğru zaman geldiğinde.

"Şimdi benimle gel," diye öneriyor Ingvar. "Annem uykusundan uyanmış olmalı. Uyandığında genellikle mutlu olur."

Nora, kamyoneti sokağın aşağısına park etmiş olan Ingvar'la koordineli çalışır. Agnes'in dün yaptığı gibi onu yolun aşağısına kadar takip edeceklerdir. Tüm konuşmayı ilgiyle izleyen Hildur da onlara katılmaya hazır görünüyor ama Nora onu dostça bir "Sonra konuşuruz," diyerek başından savıyor.

Hildur kovulmayı kabul eder. Nora ve Agnes'in devasa kamyonu geri dönmesini bekler ve Nora kamyonundan indiğinde hâlâ orada durup izler. Ancak onlar gözden kaybolurken kadın hareket eder. Apartmanın içine mi, Ása'nın arkadaşlarının yanına mı? Agnes bilemez.

"Hildur seni rahatsız ediyor," diyor Nora, hiçbir şey . Ayakları pedallara ulaşabilsin diye olabildiğince öne bastırdığı sürücü koltuğunda komik derecede küçük görünüyor. Bu kamyonu kullanabilmesi bir mucize.

Agnes bu içgüdüsel tiksintiyi huysuz görünmeden nasıl tarif edeceğini bilemiyor. "Konuşma tarzını sevmiyorum," diyor sonunda. *Soğuk burada kızları yiyor.*

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Nora, otoyolda hızlanırken, "bir dil engeli var."

"Beni Óskar ve Lilja'ya ifşa etti," diye karşı çıkıyor Agnes. "Kabul etmelisin ki bu çok kabaydı."

"Yine," diyor Nora, "adil olmak gerekirse, bunu seni savunmak için yaptı. Ama ne demek istediğini anlıyorum. İnsanları yanlış yönlendiriyor."

"Neden sana partiden bahsetmedi?"

Nora'nın gülümsemesi kaybolur. "Bu çok güzel bir soru. Yine de fark etmez, değil mi? Orada başardım." Agnes'in sessizliğine: "Bunu ona soracağım. Bugünlerde. Tüm hatalarına rağmen o muazzam bir kaynak. Beni o çocuklarla aynı odaya soktu."

"Neden onlara telefonu sormadın?" Agnes soruyor. Bunların hiçbiri umurunda olmamalıydı. Büyükbabasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Ama yine de, kendine rağmen olayın içine çekilir.

"Daha çok erken," diyor Nora ona. "Bugün ikisi de hışımla odadan çıktılar ve ben onları o kadar zorlamıyordum bile. Onlara saldırmadan önce biraz güven ya da en azından aşinalık oluşturmalıyım. Ben polis değilim. Onları gözaltına alamam ve benimle konuşmak zorunda değiller. Bu hassas bir süreç."

Agnes noktayı kabul eder. Yine de, kafasının içinde fısıldayan o paranoyak ses vardır. *Ya Nora seni de idare ediyorsa?*

Ama tabii ki Nora onunla ilgileniyor. Diğer herkesle Agnes'le de görüşüyor.

Agnes bunu biliyor. Sadece bunun onu neden hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyor. "Seninle tekrar konuşacaklar," diyor Nora'ya. Pencereden dışarı bakar

körü körüne. "Ya da Óskar yapacak. Grubunun reklamını yapmanı istiyorsa bunu yapmak zorunda."

"Onun grubunu nereden biliyorsun? Senden şovunu tanıtmayı da istedi mi?"

Yakalandı. Agnes, Nora'ya dışarıda Lilja ile karşılaştığını anlatır. "Arkadaşı büyük ihtimalle ölmüş olsa da gösteriye katılacağını söyledi."

öldü."

Nora şaşırmadı. "Evet. Çok hoş biri, değil mi? Çıkarken bana bir broşür verdi. Küçük bir geziyle ilgilenir misin? Maidenhead'in Reykjavik'teki maçını izlemek ister misin?"

"Maidenhead mi? Ne yani, Iron Maiden cover grubu mu bunlar?"

"Ya da sadece bir sürüngendir. Bir kadının bekareti için kullanılan eski bir argo." Agnes yüzünü buruşturuyor. "Bu seni sinirlendirmiyor mu? Seni kullanması?"

"Herkes beni kullanıyor," diyor Nora ona, umursamaz bir tavırla. "Bu yüzden kimseye ya da herhangi bir teoriye bağlanmıyorum. Herkesin bir nedeni vardır. Herkes bir hikaye anlattığında bir şey ister. Benim işim bunların hepsini elemek, ne istediklerini anlamak ve bunun neyi ortaya çıkardığını görmek. Çoğu zaman gerçek bir yalanın içinde saklanır. Ve ... şunu söylemeliyim ki ... ben de onları kullanıyorum."

Ingvar'ın kamyonunu takip etmek için karda tırmanarak otoyoldan çıkmaya başladılar bile.

Agnes alnını ovuşturur, sanki bu baş ağrısını dindirebilirmiş gibi. Nora buna nasıl dayanabilir? Óskar ve Lilja'yı, onların garip arkadaşlığını hayal ediyor. Ása'yı da oraya sığdırmaya çalışır. Óskar'ın Ása'yı incittiğini görebiliyordu. Hiçbir zaman aşırı şiddet yanlısı görünmemişti -düşmanca tabii, ama şiddet yanlısı değil. Ama agresif, sahiplenici bir adam. Onu bir senaryo içinde çizmek kolay. Bu standart. Erkek kadını incitir. Agnes, Lilja'nın Ása'ya zarar verdiğini hayal etmeye çalışır ve bu düşüncüyü yadırgar. Lilja, Ása'ya ve dostluklarına tapıyor gibi görünüyor. Ama Ása'dan bahsederken o da sahipleniciydi. Böyle bir aşk, hantaldır. Kişinin diğeriyle ilgili imgesine uymayan her şey ihanettir. Ve bir ihanet olmuştu, değil mi? Ása başka biriyle, Lilja'yla paylaşmadığı biriyle vakit geçiriyordu.

Ingvar'ın araba yolunun uzun çizgisini izlerken Agnes, hem Lilja'nın hem de Óskar'ın Ása'nın kaybolmasından bir şekilde sorumlu olduğuna dair ani kesinlikten kendini sıyırmaya çalışır. Bu bir tuzaktı, büyükbabasını lanetleyen tuzağın aynısı. Bir yalan, bir şüphe suçlamak için yeterlidir. Mahkûm etmek için.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Şubat 7, 2019

Agnes daha emniyet kemerini çözemedi Nora onu durdurur. "İçeride dikkatli olmalıyız," diye onu uyarıyor. "Burada bulunduğum süre boyunca Júlía ile görüşmedim. Durumu iyi değil. Hildur bana erken bunama başlangıcı olduğunu ve birkaç felç geçirdiğini söyledi. Dikkatli davranmamız gerekecek."

"Peki ya Ingvar'ın babası?" Agnes onu dün görmemişti ve Ingvar da ondan bahsetmemiştir.

"Karl bir süre önce vefat etti. Hildur'a göre Júlía tek başına iyiymiş, ta ki aniden kötüleşene kadar. Ingvar yaklaşık altı ay önce annesine bakmak için eve taşındı. Hassas bir bölgeye giriyoruz."

Agnes'in emniyet kemerini çözmesine izin verir. Buzda dikkatli bir şekilde kamyonun atarlar.

Dün olduğu gibi, Ingvar onlar olmadan içeri girdi. Nora bagajdan ekipmanlarını almak için kamyonun arkasına dolanır. Agnes onu beklemez. Buz ve karda yavaşça kapıya doğru ilerler. Júlía onu gördüğünde ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktur. Son karşılaşmalarını hatırlayacak mıdır? Aynı korkuyu yaşayacak mı? Aynı özür dileme arzusu mu?

Onu öldürdü. Hepimiz biliyorduk.

Ön kapıya vardıklarında Ingvar orada onları beklemektedir. Üstünü çıkarmış ama annesini uyandıracak vakti olmamış. Onlara oturma odasını göstereceğini söylüyor. Artık gözlerinde parıltı yok. Agnes ile ortak bir şaka yok. Ve Agnes kendini merak ederken bulur.

Yine, bu ziyaretten ne istediğini. Dünkü muhteşem başarısızlıktan sonra bile annesiyle tanışması için ikinci kez ısrar ediyor. Peki Nora'yla konuşamayacak kadar kırılgan olmasına ne oldu?

"Annenle tanışmaktan onur duydum," diyor Nora, oturma odasına doğru ilerlerken arkalarından geliyor.

"Magnús hakkında konuşup duruyordu," diyor Ingvar, dikkati dağılmış bir halde. "Bu onu mutlu edecek." Başka bir şey söylemeden annesini aramak üzere ortadan kaybolur.

Nora ve Agnes kanepeyi seçer. Nora mikrofonunu ve video kamerasını çıkarır. Video kamerayla odayı tarar, objektifi Agnes'in profilinde gezdirir.

"Bunu bir gösteriye dönüştürmeyi mi umuyorsun?" Agnes soruyor. "Çektiğin onca görüntüyle bir belgesel çekebilirmişsin gibi görünüyor."

Duvarlardan alçak bir ses gümbürtüsü geliyor. Çoğunlukla Ingvar'ın ama arada bir kadınsı bir inilti de duyuluyor. Annesinin.

"Bunu düşündüm," diye itiraf ediyor Nora. "Ama bu sürecin dikkatini dağıtır. Röportajlar, insanların söyledikleri, birinin iyi bir fotoğrafını çekmekten çok daha hayati."

Ingvar kapıda tek başına belirir. "Yorgun," diyor.

"Gidelim mi?" Agnes aniden buradan gitmeye heveslenerek sorar. Júlía onu hatırlarsa ne yapacağını bilmiyor. Nora'ya onunla ve Ingvar'la buluştuğunu itiraf etmek zorunda kalırsa. Ve yaşlı kadın Agnes'in ona ne kadar kötü davrandığını hatırlarsa ne yapacağını düşünüp suçluluk duyuyor.

"Bir dakika sonra onu tekrar kontrol edeceğim," diyor Ingvar, "bu fikre alışmak için daha fazla zamanı olduğunda." Dizlerinin üzerine çöküyor ve ocakta bir ateş yakıyor. Alçısıyla beceriksizce ve zahmetli bir işlem ama Nora'nın yardımını reddediyor. İş bitince sandalyelerden birinin üzerine yığılır.

"Bunu ne kadar süreyle takacaksın?" Agnes ona alçıyı kastederek sorar.

"Beş hafta diyorlar. Belki altı."

Nora sempati içinde inliyor.

Neredeyse bir rüya, diye düşünüyor Agnes. Sakin ol.

Ingvar yaralanmamış elini sallayarak onların endişelerini giderir. "Önemli değil," diyor. Koltuğunda öne doğru eğilir ve Agnes'i kasvetli gözlerle süzer. "Sizden özür dilemek istiyorum."

"Ne için?" Agnes irkilerek sorar. Ona ne yapmıştı?

"Büyükkannenini bulduğum için üzgünüm," diyor. "Benim adımın onunkine karışmış olmaması gerekirdi. Ingvar, onları bulan çocuk. Onun ve bebeğin ölümü benim hikâyem olmamalı."

Agnes bir sonraki sözlerini dikkatlice düşünmez. Kendi konuşmasını duyuyor ve ne yaptığını bildiğini varsayıyor. "Öyle ama," diyor. "Senin hikâyenin bir parçası. Onları bulduğunda bir çocuktun. Bu senin de hayatın."

Adam başını sallar ama Agnes onun ne demek istediğini anlamadığını fark eder. "Sorun değil," diye teklif eder.

"Acaba-" diyor Nora, ikisinin arasına bakarak. "Bu konuşmayı kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

Ingvar soruyor, "Radyo programınız için mi?" "Podcast, evet."

Omuz silkiyor. "Söylemek istediğim tek şey buydu."

"Agnes ailesinin geçmişi hakkında çok az şey biliyor," diye ısrar ediyor Nora. "Büyükbabası ona karısından ve kızından hiç bahsetmedi, değil mi Agnes? Bence ailesi hakkında senden bir şeyler duymak onun için anlamlı olacaktır. Tıpkı senin ondan özür dilemenin anlamlı olduğu gibi."

Ingvar soru sormak için kaşını kaldırdı. *Gerçekten mi?*

"Elbette," diyor Agnes. Nora'nın ve mikrofonların varlığından pişmanlık duyuyor ama tam da istediği şey bu. Nora aynı şişkin mikrofonu sehpanın üzerine yerleştirip Agnes'e Ingvar'a daha yakın oturmasını işaret ettiğinde, Agnes omurgasında hızlı ve sıcak bir beklentinin yükseldiğini hisseder.

Onu öldürdü. Hepimiz biliyorduk.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Şubat 7, 2019

Şömine yanlarında titriyor. Agnes kapüşonlu tişörtünü çıkarıp gömlek kollarıyla kendini çıplak bırakıyor. Kazak giyen Ingvar umursamaz görünmektedir. Nora ve Agnes rolleri değiştirmiştir. Daha önce, Nora gösteriyi yönetirken Agnes arka plana çekilip izleyen kişi olmuştur. Şimdi Agnes, Nora'nın gücünü taklit etmek için elinden geleni yapmaktadır. "Bana anlatmak ister misin?" diye başlıyor, "Onları bulduğun günü? Cesetleri?"

Ingvar yaralı kolunun eliyle sakalını kaşıyor, parmakları beyaz alçıdan dışarı çıkıyor. "Altı yaşındaydım," diyor. "O zamanlar Marie'yi kendi annem kadar iyi tanıyordum. Her günümü onunla geçirmiş olmalıyım, okulda ya da evinde. Annem ve Marie birbirlerine destek oldular."

"Sırayla yaptılar, değil mi?" Agnes soruyor. "Annen seni ve Magnús'u burada izledi, değil mi?"

"Evet," diyor. "Annem Marie'nin bebeklerini Marie' daha fazla büyüttüğünü söylüyor. Magnús'la çok fazla vakit hatırlamıyorum. Kendi başına kalacak kadar büyümüştü. Ama kız bebeği hatırlıyorum." Yüzeyin altında daha fazlası var, Agnes'in tam olarak göremediği bir şey.

"Sen ve Magnús arkadaş mıydınız?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Omuz silkti. "Magnús benden hoşlanmadı."

Agnes babasını düşünür. İzole çocukluğunun hikayeleri. Tarlalarda oynayarak yalnız geçirdiği zamanları. Bunun kendi seçimi olduğunu hiç düşünmemişti. "Nedenmiş o?"

"Söylemedi."

"İkinizin arasında bir şey mi oldu?"

"Bazı insanları," diyor Ingvar, "sevmezsiniz. Benim için o vahşi bir kahramandı. Saatlerce kendi başına tarlaları keşfederdi. Çıplak elleriyle balık yakaladığı, hiçbir medeniyet belirtisi görmeyene kadar dışarı çıktığı hikayelerle dönerdi. Bana kratere tek tırmandığını söylemişti. Şimdi bir yetişkin olarak, gerçekten o kadar uzağa tek başına gidip gitmediğini ya da bu hikayeleri beni korkutmak için mi anlattığını merak ediyorum. Ama çocukken onu kıskanırdım ve sanırım o da annesinin şefkati için beni kıskanırdı."

"Senin üzerine titrer

miydi?" "Evet."

"Birisi bana herkesin Marie'ye aşık olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Çok güzeldi," diyor Ingvar, sanki bu kadar basitmiş gibi, sanki *güzel* herkesin aynı şekilde anlayabileceği nesnel bir terimmiş gibi. "Odadaki en parlak şey oydu. Her odadaki."

"Onu seviyordun."

"Hem de çok. O benim annem değildi ama ."

"İkinci bir anne," diyor Agnes, daha birkaç saat önce kendisinden bu şekilde bahsettiği büyükbabasını düşünerek. Ebeveyn olmayan ebeveyn. Daha uzakta oldukları için, bir bardağı kırdığınız için size bağırın, onları cezalandırmak için uzun bölmeyi anlamıyormuş gibi yapıp yapmadığınızı soran kişiler olmadıkları için daha özgürce sevdiğinizi hissettiğiniz ebeveyn. Belki de aynı mesafeden dolayı sizi sevmeye özgürlüğünü daha fazla hissediyor.

Agnes Ingvar'a odaklanır. "Marie sana oğluyla olan ilişkisinden farklı olarak nasıl bakardı?"

"Magnús'u dışarı gönderirdi," diyor Ingvar. "Magnús onu deli ediyordu. Ama benimle birlikte, beni orada istiyordu. Bana ikramlar getirirdi. Oturma odasında kurabiyeler ve Magnús'un pikabıyla rahat etmemi sağlardı. Daha sonra, bebek doğduğunda, bebeğe onun için bakmamı istedi. Marie onun en iyi arkadaşı olduğumu söyledi." Marie'de anlayışlı bir yan var.

Sesi, yetişkin abartılı övgüyü fark eder, ancak bu, bir çocuğun baş döndürücü zevkinin, ebeveyn olmayan bir yetişkinle özel bir ilişkinin hazzının zayıf bir taslağıdır.

"Ortadan kaybolduğunda büyük bir şok yaşadım," diye devam ediyor Ingvar. "Bir gün boyunca anneme ağladım, çünkü onu göremememin benim hatam olduğunu düşündüm. Arama ekibine katılmama izin vermesi için anneme yalvardım." O günü anlatıyor. Kaybolma korkusu, karda gömülü kadını keşfetme. Boğaz. Sessiz, mavi bebek, aylarca baktığı bebek. Sesi sadece bebekten bahsederken çatlıyor.

"Annem," diyor uzun bir nefesle kendini toparlayarak, "beni eve götürdü. Kısa süre sonra polis geldi. Marie'yi nasıl bulduğumu sordular. Onunla yalnız geçirdiğim günleri sordular. Şüpheli bir şey görüp görmediğimi sordular. Onlara bebekle geçirdiğim zamanı anlattım. Magnús'un çılgınca koştuğunu. Bazen kolunda çürükler oluyordu, babasının ellerinden."

"Einar'ın ona vurduğunu gördün mü?" Agnes araya giriyor. Bunu daha önce de duymuştu, doğrudan babasından. Çoğunlukla Einar'ın Agnes'e karşı ne kadar nazik olduğuyla karşılaştırıldığında. Zamanla nasıl da yumuşamıştı. Magnús'un eskiden çocukça hatalar için sert bir şekilde cezalandırıldığını.

Sert sözler duymuştu. Ara sıra açık bir avuç içi darbesi. Babasının kollarında çürük olduğunu hiç duymamıştı.

"Hayır," diyor Ingvar. "Einar eve geldiğinde annem alırdı ya da Marie götürürdü. O evdeyken benim orada olmamam gerekiyordu. Bana hep çok çalıştığı için böyle olduğu söylenirdi. Akşam yemeğini ailesiyle yemek isterdi. Ama Marie de en az onun kadar çok çalışırdı. Daha çok. Ve yalnız kalabildiği tek zaman benim bebeğe baktığım ya da annemin ikimizi de götürebildiği zamanlardı."

"Polis ifadenize nasıl tepki verdi?"

"Altı yaşındaki bir çocuğun ne kadar etkisi olabilir ki?"

"Sence ne oldu?"

"Onları büyükbaban öldürdü."

Yine midesine bir yumruk gibi iner. Suçlamanın *-büyükbabanın-* samimiyeti onu sarstı. Neyse ki Nora devreye girer. "Neden?" diye sorar. "Neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü Marie ondan korkuyordu," diyor Ingvar. "Kendi oğlu ondan korkuyordu. Çocuklar, bir evliliğin ya da ölümün karmaşıklığını anlamasalar bile korkuyu anlarlar. Onları korkuttuğunu anladım."

"Ama onu neden öldürsün ki?" Hala

Nora. "Bilmiyorum."

"Tahmin etmek zorunda olsaydın."

"Birinin, bırakın kendi bebeğini, bir bebeği öldürmesi için herhangi bir neden bilmiyorum. Birinin o kadını neden öldürmek istediğini bilmiyorum." Sesinde şimdi bir öfke akımı var, yanaklarında yükselen bir kırmızı renk var. "Ama bunu yapmak için tehlikeli bir insan olmanız gerekir."

"var," diyor Nora. "Günün büyük bölümünde üniversitedeydi." "Gitti. Hiçbir şey söylemedi."

Şöminedeki kütüklerden biri kendi kendine parçalanır ve havaya kıvılcım yağmuru gönderir. Agnes irkilerek kütüğün ulaşamayacağı bir yere doğru kayar. "Şimdi de başka bir kadın kayıp," diyor.

"Evet," diyor. "Bir trajedi."

"Eski duyguları mı canlandırıyor?"

"Onu tanımıyorum," diyor Ingvar, "o yüzden durum farklı. Ama onun için endişeleniyorum." "Şimdi ne olduğunu düşünüyorsun?" İçinde bir öfke akımı var

Sesi de , ama elinde değil. Dilinde bıraktığı tat hoşuna gidiyor.

"Söyleyemem."

"Ve sen onu tanımıyorsun."

Omuz silkiyor.

"Burası küçük bir kasaba," diyor. "Çok küçük. Burada neredeyse herkesle karşılaşmaz mısın?"

"Onu tanıyorum," diyor. "Ama hayır, öğrencilerle vakit geçirmiyorum. Ya buradayım ya da Reykjavik'te."

"Reykjavik'te ne yapıyorsun?"

"Ofise gidiyorum. Eskiden tam zamanlı çalışırdım. Ama şimdi..." Sözüne kesiyor, yani annesinin durumu her şeyi değiştirdi.

"Kız arkadaşın var mı?"

Kızgınlığı onun üzerinde tam tersi bir etki yaratır. Kıkırdıyor. "Artık değil," diyor. "Buraya taşındığımda onu kaybettim. Artık aramaya vaktim yok."

Agnes onu kasabada,'nın binasının hemen dışında birlikte gördüğü kadını düşünür. O kadın kaç yaşındaydı? Agnes hatırlayamadı. Ama konuşmalarının tonunu duymuştu. Flörtlerini. Ingvar'ın aramasına gerek yoktu, kadınlar onu buluyordu. Agnes daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama adını duydu. Nora'yı yanında, bir eli omzunda dururken buldu.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Nora Ingvar'a. "Ama sanırım annen seni çağırıyor?"

Nora daha cümlesini bitirmeden ayağa kalkıp odadan çıkar. Onu Agnes'e bakarken bırakır, açıkça bir şey söylemeyi tartışmaktadır.

"Ne?" Agnes sorar.

"Suç programı dedektifi moduna geçtin," diyor Nora. "Bunu görebiliyordum.

Köpekbalgı gibiydin. Kana susamıştın."

"Reykjavik'e gidiyor," dedi Agnes, sesini öfkeli bir fısıltıya dönüştürerek. "Óskar, Ása'nın gizli erkek arkadaşıyla oraya gittiğini düşünüyor. Bu ilişkiyi gizli tutmaları mantıklı olurdu, değil mi? Adam onun iki katı yaşında."

"Kan tutkusu," diye dalga geçiyor Nora.

"Sen dea aynı şeyi yaptın," diyor Agnes. "Ona bir şüpheli gibi davrandın. Sen de suç programı dedektifi modundaydın, değil mi?"

Nora bir kahkaha atarak onu şaşırtıyor. "Çünkü o da öyle," der. "Polise yalan söylüyor. Tabii ki benimle konuşmasını sağlamak için onu idare etmem gerekecek. Ama Ingvar partide değildi ve Ása'yla hiç tanışmadı. Bu farklı bir şey."

"Öyle diyor," diye karşı çıkıyor Agnes.

Nora, "İnsanların büyükbabanı cinayetle suçladığını duymanın acı verici olduğunu biliyorum," diyor. "Ama oyunun adı bu. Değil mi? Bu sadece bir konuşma. Yumuşak ol."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Şubat 7, 2019

Ingvar annesine odaya kadar eşlik ediyor, yaralanmamış elini dirseğine koyarak onu yönlendiriyor. Bugün Júlía'nın üzerinde aşırı büyük bir kazak ve bir çift pantolon var ama sanki dar bir etek giymiş gibi küçük, kararsız adımlar atıyor. Oğlunun titizliğine rağmen bugün daha güçlü görünüyor. İfadesinde Agnes'in duruşunu düzelten bir şey var, o ve Nora kadının muayenesi için ayağa kalkarken. Júlía önce Nora'yı tarıyor, ağzı acımasızca kapalı. Genç kadının neon-pembe gözlüklerine takılıyor, onaylamadığından mı yoksa ilgisinden mi, Agnes anlayamıyor.

Agnes kendini hazırlar, yaşlı kadının gözlerinde tanıma duygusunun belirmesini bekler.

Ama Júlía Agnes'e döndüğünde, şaşkınlıkla yerinden sıçramıyor. "*Yine mi sen?*" demiyor ve soğukkanlılığını kaybetmiyor. Yüz ifadesindeki bir şey yumuşuyor.

"Marie," diyor. Sonra kaşlarını çatarak: "Hayır."

Ingvar başını sallar. "Magnús'un kızı," diyor ona. "Amerika'dan gelmiş."

"Evet," diyor Júlía. Agnes'i daha keskin bir gözle değerlendiriyor, çünkü konuşmayı hatırladığına dair hiçbir belirti yok. Bunun yerine, Agnes'i daha iyi görebilmek için oğlunun ve Nora'nın yanından geçip gidiyor. "Nerede o?"

"Magnús?" Agnes rahatlamış bir şekilde sorar. "Kaliforniya."

"Çok uzakta," diye hayret ediyor Júlía, ama Agnes yine onaylıyor mu yoksa eleştiriyor mu emin değil. "Güzel. Oraya geri dön ve ona Júlía'dan selam söyle. Deli bir çocuktuk ama her zaman nazikti. Nazik bir adam mı?"

"Evet," diyor Agnes. Kızının seçimlerine karşı öfkelenmediği zamanlarda, evet.

Júlia bir kez sertçe başını sallıyor, sanki bu bilgiyi fiziksel olarak önemli bir yerde saklıyormuş gibi. "Einar?" diye soruyor.

"etti. Bir yıl önce."

"Marie'den daha uzun yaşadı," diyor Júlia. "Her günü onunkine karşı borçluydu."

Onu öldürdü. Hepimiz biliyorduk.

Ingvar, Agnes'in sessizliğinden yararlanarak annesini oturmaya çağırır. Agnes'in koltuktaki pozisyonuna en yakın sandalyeyi seçer. Agnes de oturur. Nora aralarına girer, kendini tanıtırken Júlia'ya en göz kamaştırıcı gülümsemesini verir. "Karışmak istemem ama oğlunuzun izniyle Marie ve Einar'la ilgili anılarınızı dinlemek isterim."

"Onun iznine ihtiyacın yok," diye Júlia. "Benim iznime ihtiyacın var."

"Elbette," diyor Nora. Yüzü kızarıyor - bu bir ilk. "Yanlış söyledim. Marie'yi tanıdığınız kadarıyla bana ondan biraz daha bahsedebilir misiniz?"

"Kocasını ve çocuğunu öldürdü."

Agnes tepkisine engel olamıyor. Refleks olarak irkildi, sanki vurulmuş gibiydi. Daha fazlasını öğrenmek için burada, bunu biliyor. O bundan daha dayanıklı, değil mi? Ama bu kasabada Nora'dan başka hiç kimse büyükbabasının suçluluğu hakkında en ufak bir şüphe bile dile getirmedir. Karısını ve çocuğunu öldürdüğü, acımasız bir kayıtsızlıkla anlatılan ortak bir gerçektir.

Júlia, Agnes'in rahatsızlığını fark eder. "Bu seni üzüyor mu? Etmeli."

Agnes kendini dengelemek için derin bir nefes alır. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sorar, ses tonunu kibar ve ölçülü tutmaya çalışarak.

Cevap yok. Sadece o sert bakışlar var, aşılmaz ve belli belirsiz onaylamayan.

Nora ısrar ediyor, "Marie nasıl biriydi?"

"İyi bir kadındı," diyor Júlia. "Ama omurgası yoktu. Böyle bir hali vardı." Sanki havayı pis bir kokudan arındırıyormuş gibi, boğumlu bir elini sağa sola savuruyor.

"Ne ?" diye soruyor Nora.

"Aptalca," diyor Júlia. "Pasif."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çok gençti," diye yakınıyor Júlía. "Magnús'a nasıl bakacağını bilmiyordu. Karl ve ben yıllarca uğraştık. Ben çocuk istedim, o istemedi. Magnús benim oğlum oldu, Ingvar'a kadar. Sonra iki oğlum oldu. Ona nasıl anne olunacağını gösterdim. Bebek doğana kadar her şey yolundaydı, sonra komikleşti."

"Komik mi?"

"Agnes'i Ağustos'ta doğuracak," diyor Júlía. Yanındaki kanepede oturan Agnes'e dönüyor, gözlerini kısıyor, iki ismi doğru tutmaya çalışıyor. "Sen değilsin. Sen Magnús'un kızıydın. Bu Marie'nin kızıydı." Bir parmağını kaşlarının arasındaki kırıksıklıklara dokunduruyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. Düşüncelerini toparlamak için uzun bir süre bekler. Ingvar onu nazikçe yönlendiriyor ve Agnes zerre kadar İzlandaca bilmemesine rağmen Ingvar'ın annesini tekrar yola getirmeye çalıştığını tahmin edebiliyor.

Júlía gözlerini tekrar açtığında ise ifadesinde bulanık bir şeyler var. "Agnes sağlıklı bir bebektir," diyor. "Kedi yavrusu gibi tatlı bir şeydi. Einar, Magnús'la çok gurur duyardı. Her zaman ne kadar zeki olduğuyla övünürdü. Ama bu güzel kız bebekle ilgili hiçbir şey söylemedi. Marie onu bana verdi, neredeyse doğum yaptığı gün. "Onu alabilir misin?" diye sordu bana. "Ağlaması Einar'ı rahatsız ediyor. Bebekler ağlar. Bunu ona söyledim. O bunu biliyor. Magnús sessiz bir bebek değildi. "Hayır, hayır, al onu." diyor. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Lütfen' dedi. O ve Einar, çocuktan nefret ediyorlardı. Agnes kollarımdaydı. Marie bana buna dayanamayacağını söylüyor. Hayatına değil. Bu bebekle olmaz. Ona sakın olmasını söyledim. Bebeğine bakmasını söyledim." Júlía'nın elleri kucağından kalkıyor, hayalet bir çocuğun koltuk altlarında kıvrılıyor. "'Ona bak,' diyorum ona. 'Huzurunu onda bul' diyorum. Marie bunu yapamıyor. Onu gördüğünü ve bir nefret duygusu hissettiğini söylüyor. Onda bir sorun var." Júlía'nın elleri tekrar kucağına düştü, çocuk gitmişti.

"Bebekte bir sorun mu var?" Nora soruyor. "Ya da Marie'de?"

Cevap olarak Júlía başını sallar. İkisi de, hiçbiri, de.

"Bebekle ilgili nelerden nefret ettiğini söyledi mi?" Nora ısrar ediyor.

"Ona eve gidip uyumasını söyledim. İstedığı gibi o gece bebeği ben alırdım. Hayır dedi. Bebeği alır ve gider." O sert gözler,

affetmez. Agnes büyükannesine acır. Yardım arıyor ve sadece yargı buluyor. Bunu çok iyi bilmektedir.

Nora, "Sence neden böyle hissetti?" diye sorar.

"Einar," diyor Júlía, sanki çok açılmış gibi. "Bebek gece ağladı. Bebekler ağlar. Ama uykusu kaçıyordu ve kavga ediyorlardı. Hep kavga ediyorlardı. O bebekten nefret ediyor, Marie de ondan nefret ediyor olmalı."

"Doğum sonrası depresyonu diye bir şey duydun mu?" Nora öne doğru eğiliyor, artık minderlerin üzerinde zorlukla oturuyor. "Doğum yaptıktan sonra anne genellikle depresyondan, yeni bir endişe duygusundan muzdarip olur. Bu kimyasal bir şey. Hormonal. Bazen bu anne ya da çocuk için tehlikeli olabilir. Özellikle de tedavi edilmezse."

Agnes dudağının içini ısırır. Nora'nın ne yaptığını biliyor. Tüm üslerini koruyor. Söylentileri kaynaklarına kadar takip ediyor. Agnes kendi kendine, Nora'nın doğum sonrası psikoz teorisini araştırmamasının sorumsuzluk olacağını söyler.

Yine de, bu onu hasta ediyor.

"Bende bu vardı," diyor Júlía ve bu oğlunu sarsıyor. "Bebeğimi ne kadar istesem de, o geldikten sonra dünyada mutluluk kalmamıştı. Aylar sürdü ama atlattım ve bebeğimi suçlamadım. Bu o değildi. Marie'yi balıkçıda, çalışan çocuklarla gülerken gördüm. Kasabada, diğer çocuklarla ilgilenirken. Bu depresyon değildi. Bu nefretti."

"Bana Einar'dan bahset. Kocası."

"Ruhsuz."

Güneş son nefesini veriyor, sonra tepelerin ardında kayboluyor ve odayı ani, tamamlanmamış bir karanlıkta bırakıyor. Şömine odayı sıcacık bir bulanıklığa büründürüyor ama sanki odadaki tüm renkler uçup gitmiş gibi görünüyor. *Ruhsuz*. Onu yetiştiren adam. Agnes, büyükanne ve büyükbabasının evliliği hakkında her şeyi biliyor gibi görünen bu kadından cevaplar talep etmelidir. Ama konuşmaktan aciz.

Büyükbabasının kendi elini uzattığını görür. Sona haftalar kaldı. Geldiğini hissettiğini söylemişti. *Her şey yoluna girecek*, demişti ona. Ölmek üzere olan kendisiydi ve onu teselli ediyordu.

"Hildur'la konuştuğunda," diye devam etti Nora, sanki Agnes'in kalbi yanında kırılmıyormuş gibi, "Marie'nin üzerine titrediğini söylemiştin. Ona fırından tarçınlı çörekler getirirdi. Karısını sevdiğinin çok açık olduğunu söyledin." "Kavga ettikten sonra," diyor Júlía, "onu mutlu etmek için hediyeler getiriyor. Onu elinde tutmak için. Her erkek onu bir saniyede alırdı. O bunu biliyor." kadınları düşünüyor. Sonra oğluna dönüyor ve Bir fısıltı.

"Bu ziyaret sona erdi," diyor Ingvar Nora'ya. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. "Tarçınlı öreklerden bahsetmek annemi acıktırdı."

Júlía, Agnes'in ayağa kalkışını dikkatle izler, ona zaman ayırdığı için teşekkür eder ve Magnús'a selam söyleyeceğine söz verir. Yaşlı kadın "Hořça kal Marie" der ve kimse onu düzeltmez.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Şubat 7, 2019

"Nihayet," diyor Nora bardağını kaldırarak, "birlikte yemek yiyebiliriz."

Yemek masasında karşısında oturan Agnes, şarap kadehini gönülsüz bir selamla kaldırır. Neredeyse hiç yemek yememiştir. İştahı geri gelmedi, hem de hiç. Bunun yerine şaraba odaklanmış, kafatasındaki çarpıntıyı, eklemlerindeki ağrıları hafifletmeye çalışıyor. Başardı. Kafayı bulmadan birkaç gün geçirmeyi başardı. Bunu hak etti.

Nora İzlanda cini içiyor. Kendini bir yere entegre etmeyi sevdiğini söylüyor. "Her şeyi tatmak, her şeyi koklamak," diyor koltuğunda arkasına yaslanarak. "Keyfime bakıyorum, anlıyor musun?"

Cin Agnes'i baştan çıkarıyor. Nora'nın uzun bardağının kenarları soğuk terle parlıyor. Ama oda sıcaklığındaki şarap midesini rahatlatıyor gibi görünüyor. Buzlu içki sadece işleri zorlaştıracak.

Agnes alkolden cesaret alarak, "Bana bir şey söyle," diyor. "Ingvar. Onun Ása'nın gizli erkek arkadaşı olmadığından nasıl bu kadar eminsin?"

"Emin değilim," diyor Nora. "Hiç de değil. Ama ben bunu gerçekten göremiyorum. Adam neredeyse bir aziz. İşini, kız arkadaşını ve şehirdeki evini bırakıp evine döndü ve ölmek üzere olan annesine baktı. Bunu kendi anneme yapmam için bana para veremezsin. Gerçi şu anda bırakacak kimsem yok ama mesele hala ." Nora içkisini bitiriyor. "Aynı anda bir öğrenciyle çıktığını ."

Agnes kaşlarını kaldırır. "Belki de tam da bu yüzden onunla çıkıyordur. Kimse aziz değildir. Şehitlik mertebesinde biraz heyecana ihtiyacı olabilir."

Nora gülüyor.

"Ne?" Agnes kendini savunmaya geçmiş hissederek sorar.

"Hiçbir şey," diyor Nora. Yele gibi saçlarını geriye savuruyor. "Senden hoşlanıyorum."

Agnes gizliden gizliye memnun olur. Sonra, daha ciddi bir şekilde: "Ingvar'ın annesinden bahsetmişken... Bize anlattığı şu hikayeye ne dersin? Sence doğruluk payı var mı?"

"Marie'nin kızından nefret ettiğini mi?" Nora sorar. Kendine biraz daha cin koyar, sonra Agnes'in şarabını doldurur. Agnes son bir yıldır pek içki içmemişti, başka, daha zevkli uğraşlara odaklanmıştı ama bu yardımcı oluyordu. "Bilmiyorum. Bunların hepsi kırk yıl öncesine ait. Júlía'nın hafıza sorunları var, ama bu tür şeylerde sorun kısa süreli hafızadır. Uzun süreli hafıza devreye giriyor. Sanırım Marie muhtemelen bunu ya da benzer bir şeyi söyledi."

"Ve?" Agnes sorar. "Ve ne?"

"Peki ya teori?" Agnes bunu söylemek zorunda kalmak istemiyor. *Bana hâlâ onun masum olduğunu düşündüğünü söyle.* "Marie'nin doğum sonrası psikoza."

"Şey," diyor Nora, kelimeyi uzatarak. Alışılmadık derecede rahatsız görünüyor. "Júlía'nın bize anlattığına göre Marie ilk çocuğunda doğum sonrası depresyon yaşamış olabilir. Magnús. Elbette onu doğurduğunda henüz ergenlik çağındaydı, bu yüzden ani sorumluluktan bunalmış olabilir. Yine de PPD olsaydı şaşırmazdım. Bu, ikinci çocuğuyla birlikte ve bu kez ... destek ağı olmadan bunu tekrar yaşamış olabileceği fikrine daha fazla ağırlık veriyor..." Düşüncesini tamamlamıyor. Agnes'in itirazlarını da avucunu kaldırarak geçiştiriyor. "Duymak istediğin bu değil, biliyorum. Ama bunu senin için yumuşatmayacağım. Aynı sayfada olmamızı istiyorum. Kare. Büyükbabanla ilgili anıların konusunda bana güveniyorsun. En azından nerede olduğumu bildiğinden emin olabilirim. Tamam mı?"

Agnes arkasına yaslanır. "Ne," der. Bu bir soru değil.

"Júlía ile tekrar konuşmayı deneyeceğim, çünkü polisi arayan oydu. Aslen." Nora bunu Agnes'i şok edecekmiş gibi söyler.

"Yani?"

"Yani," diyor Nora, "küçük kasabalarda yaşadım. Kendi başlarının çaresine bakarlar. Böyle bir durumda, yardım çağırmadan önce en azından bir ya da iki gün kendi başlarına bir şeyler bulmaya çalışacaklarını düşünürsünüz. İşler böyle yürür, özellikle de en yakın polis karakolu kasabada değilse. Ama Einar, Marie'yi görüp görmediğini sormak için Júlía'yı arıyor, Marie hayır diyor, telefonu kapatıyorlar ve o da hemen polisi arıyor. Bu şüpheli. İlişkileri hakkında ne biliyordu ki bir günlük yokluğu polisi aramaya değer buldu?"

Agnes sandalyesini masadan uzaklaştırır. "Uyumam lazım," diyor. "Jet lag yüzünden."

"Bekle," diyor Nora. O da ayağa kalkar. Sallanıyor ama kontrolü elinde. Agnes'in omuzlarını tutuyor. "Ben olsaydım, her şeyi bilmek isterdim. Bu yüzden sana her şeyi anlatıyorum. Sınırının nerede olduğunu bana söylemelisin. Sınıra ulaştık mı?"

Agnes derin bir nefes alır. "Hayır," der. "Her şeyi bilmek istiyorum." Nora'nın yüzündeki rahatlamayı görebiliyordu. Keşke o da aynı şeyi hissetseydi.

"Söyle bana," diye tekrarlıyor Nora, "sınırın nerede? Her an değişebilir. Sadece söyle bana. Arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum. Ya da oraya doğru gidiyoruz, değil mi?" Agnes "Evet" der ve bunun doğruluğuna şaşırır.

"Arkadaşlar birbirlerine bir şeyler anlatır." Nora onu hafifçe sarsıyor ve sonra bırakıyor. "Şimdi yatağa git, zombi gibi görünmeye başladın."

Odasının karanlık gölgelerine güvenli bir şekilde saklandıktan sonra Agnes kendini yere bırakır ve sırtını karyolasına yaslar. Yatağa girmeden önce duş alması gerekir ama bu, şu anda göze alabileceğinden çok daha fazla çaba gerektirir. Telefonunu kontrol eder.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj var.

Lilja.

Artık Agnes'te de onun numarası var.

Agnes ekrana bakar ve kadının yüzünü görmeye çalışır. Bu mesajı mutlu bir şekilde mi göndermişti? Endişeyle mi? Neden daha fazlasını söylememiști? Agnes sağ ayağını vücudunun içine doğru kaydırarak kendini sıkıca kucaklar.

O

seçeneklerini değerlendiriyor. Bırakmak mı? Biraz ayılana kadar mesajı bekletmek mi? Biraz dinlenene kadar mı?

Hiçbir zaman bekleyecek bir tip
olmadı. Merhaba, yazıyor.

Şimdi huzursuz, neredeyse sersemlemiş bir halde babasının numarasını çevirir. Aradığında saatin kaç olduğunu düşünmüyor ama onun için erken olduğunu tahmin ediyor. Telefon kulağına dayalıyken, yatağın altından ilaç şişesini almak için bir tarafa doğru eğilmekten başka bir şey yapmıyor.

İkinci zil sesinde cevap veriyor. "Evet?"

Bir elindeki şişeyi sıkıyor. "Sizi rahatsız mı ediyorum?" "Evet, ama ne oldu? Sen iyi misin?"

Agnes, kazadan sonra babasının hastane yatağının ayak ucunda durduğunu hatırlıyor. Bir eli sağ ayak bileğini sarmıştı. Parmaklarındaki titremeyi hâlâ hissedebiliyor. Gazlı bez ve metalle kaplı, dezenfektan kokan sol bacağına bakamamıştı.

Ne ? diye sormuştu, sanki doktorlar ona söylememiş gibi.

Sıcak gözyaşları şakaklarından aşağı döküldü. Söyleyecek bir şey yoktu. O zaten her şeyi biliyordu.

Yine de sormuştu. *Bunu neden yaptın?*

Şimdi, vücudu ağrırken ve zihni bulanıkken, babasına buraya geldiğine memnun olduğunu söylemek istiyor. *Her konuda yanıldığını* söyleyebilirdi. *Nora hakkında, benim hakkımda.* Onca acıya rağmen. Doğru olanı yapıyor. Bunun yerine, "Gerçekten yorgunum," diyor, çünkü bu da doğru.

"Uyumalısın." Ofis koltuğunda kendini yeniden düzenlerken tanıdık tıkırtılar ve karıştırma sesleri geliyor. "Nasıl bir şey?"

"Çok soğuk," diyor. "Kışı nasıl atlattın?"

"Zorunluluktan" diyor. Onu masasında, klavyesinin yanında soğumakta olan bir fincan kahve ile hayal ediyor. Sık sık olduğu gibi unutulmuş. Mutfaktan ofisine doğru yürürken döktüğü sıvının uzun izleri fincanın kenarlarını çiziyor. "Nefret ediyordum. Tüm o amansız karanlıktan. Korkunçtu. Yazın kendi başıma kamp yapabiliirdim. Kışın ise ölürdüm. İki farklı yerde yaşamak gibiydi."

"Tek başına dışarı çıktığına dair hikâyeler duyuyorum," diyor. "Júlia'nın selamı var bu arada."

Korkunç, yoğun bir sessizlik var.

"Júlia," diyor sonunda. Agnes onun yüzünü görebilmeyi dilerdi, böylece ruh halini okuyabilirdi, ama sadece hattaki zayıf yankı, onun tahta sesi vardı. "Hâlâ orada."

"Evet," diyor Agnes. "Sanırım ölüyor. Onunla sadece birkaç dakika konuşabildik. Bazen yetmişli yıllarda olduğumuzu sanıyordu." Babasına daha fazlasını anlatmayı düşünüyor. *Beni annen sanıyordu*. Sadece bu tartışmayı yapmak istemediği için sessiz kalıyor. *Neden bana söylemedin?* diye sorabilir. *Ona ne kadar benzediğimi neden bana hiç söylemedin?*

Babasıyla konuşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Şimdi, bu mesafede, neredeyse imkansız.

"Biliyorsun Agnes," dedi babası sessizliği bozarak, "sen bir yetişkinsin ve ne istersen yapmaya hakkın var. Ama yaptığın şey korkunç bir hata."

"Baba-" diye söze başlıyor, ama adam onun sözünü kesiyor.

"Hayır," diyor. "Hayır *baba*. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bu Nora Carver'ın neler hakkında hiçbir fikrin yok. Büyükbabanın karısını öldürdüğünü kanıtladığında nasıl hissedeceksin? Çocuğunu? Ailemizi yok etmesine yardım ettiğinde nasıl hissedeceksin?"

"Bu hiç adil değil" diyor. Dünya onun etrafında dönüyor. "O yapmadı-"

"O *yaptı*, Agnes."

Kendi içinde kayboluyor, babasının sözleri bedeninin boş koridorlarında yankılanıyor. "Ne?" dediğini hayal ediyor ama bunu gerçekten yüksek sesle söylediğinden emin olamıyor.

"Eve gel," diyor babası.

"Hayır," diyor. "Ne demek o yaptı? Baba? Ne demek istiyorsun?"

"Neden ayrıldık sanıyorsun, Agnes?" Babasının iç çekişi kulağına sert geliyor. "Neden dünyanın öbür ucuna taşındığımızı sanıyorsun? Sadece zor olduğu için mi?"

Bir anda kendine gelir. Göğsündeki yakıcı acı, eterde ayrışmasına izin vermiyor. Parmakları hap şişesinin etrafında geriliyor. "Neden bana söylemedin?" diye sorar. Sonra da kuşku: "Neden

ona yaklaşmama izin verir miydin? Eğer karısını ve kızını katlettiğini düşünüyorsan, neden beni onunla yalnız bıraktın? Neyin var senin? Neden ben gelene kadar bekledin-"

Babası onun sözünü keser. "Çünkü o benim babam." Kelimeler aralarında yankılanıyor. "O sahip olduğum tek aileydi. Nedeni ne olursa olsun, yaptığını yaptı. Ve bana zarar vermedi. Ona güvenmek zorundaydım Agnes, çünkü elimde kalan tek şey oydu."

Ne yaptığının farkına varmadan aramayı sonlandırır.

Telefon bir elinde. Diğerinde hap şişesi var. Telefonunu şiltenin üzerine koyuyor, sonra da iki hap veriyor. Sonra hiç düşünmeden üç tane daha.

Agnes, demişti babası, hastane yatağının başında durmuş, iri eli bileğini bir kelepçe gibi sarmış, *bu sefer ne yaptın?*

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Şubat 8, 2019

Bu konuşma pazar ziyaretlerinden birinde gerçekleşti. Einar'ın iki haftadan az ömrü kalmıştı ama o sırada ikisi de bunu bilmiyordu. Her zamanki gibi ya da ellerinden geldiğince rutin hayatlarına devam ediyorlardı. Einar yatağından çıkamıyordu. Oturma odası onun için çok uzaktı, bahçe ise neredeyse bir galaksi kadar uzaktaydı. Agnes yatak odasına çay getirmiş ve pencereyi açmıştı, böylece güneşin ısıttığı manolya ağacının kokusunu alabileceklerdi.

Düşünüyordum, demişti Einar.

İyi mi? Agnes şaka yapmaya çalışmıştı. Olmadı.

Bir kısmının öyle olduğunu söyledi. Ama çoğunlukla pişmanlık. Hayatımda çok fazla hata yaptım. Umarım sen de pişmanlık duymadan yaşayabilirsin. Olaylar yaşanırken hiçbir şey net değildir. Sonucu kontrol etmeye çalışırsınız. Ama hayatın sizinle oynamanın bir yolu var, değil mi?

Emi'ye hâlâ deliler gibi aşık olan Agnes de onunla aynı fikirdeydi. Büyükbabasını kaybediyordu, bunu entelektüel olarak anlıyordu ve şimdiye kadar Emi fikriyle kendini rahatlatabilmişti. Einar onun eline uzanmış ve elinden geldiğince sıkırmıştı. Çok fazla değildi ama bunu hissetti, baskının kalbini sıkıştırdığını hissetti.

Seni seviyorum, Agnes, demişti. Sen de beni , değil mi?

Seni çok seviyorum, demişti.

Ne yaptığımı söylediklerini biliyorsun, dedi. Hayatımın öncesini.

Evet.

Buna hiç , değil mi?

Hayır. Tabii ki hayır. Bu doğrudur.

Çünkü beni seviyorsun.

Evet.

Sonra garip bir gülümseme. Kaşlarını çattı. *Beni hâlâ seviyor musun?*

Eğer doğruysa, dedi?

Agnes nihayet yatak odasından bitkin ve boş bir halde çıktığında, evi boş bulur. Mutfak tezgâhının üzerinde Nora'dan bir not vardır, onu uyandırmaya çalıştığını ama gitmek zorunda kaldığını yazmaktadır. Polisle ya da Ása'nın arkadaşlarıyla ilgili bir şey. Agnes bunu umursayamayacağını anlar.

Mutfakta duran Agnes, Nora'nın notunun tezgâha düşmesine izin verir. Telefonunu açıyor, gözlerini kısarak ekrana bakıyor.

Merhaba, Lilja'ya göndermiş.

Merhaba, diye cevap vermişti. Dün gece geç saatlerde, Agnes nihayet uykuya daldıktan sonra.

Çok değil ama şu anda yeterli gibi geliyor. Parlak ve farklı bir şey. Agnes tipleri, bugün ne yapıyorsun? Konuşabilir miyiz? Podcast için değil, sadece ikimiz?

Yanıt neredeyse anında geliyor. Bütün akşam evdeyim. Harika, Agnes yazıyor.

Hâlâ kim olduğunu öğreniyor, hâlâ kendisiyle ilgili çok şey keşfediyor ama bugün yalnız kalamayacağını biliyor. Sadece başlamak için bir avuç dolusu hapı bir dikişte yutmasına yaklaşık iki saniye kaldı. Lilja'yı görmek kendini bunu yapmaktan alıkoymanın bir yolu. Ama o zamana kadar burada kalamaz. Bu yüzden odasına dönüyor, kat kat giyiniyor ve ön kapıdan dışarı çıkıyor.

Sadece belli belirsiz bir planı var. Karda Ása'yı arayan arama ekiplerinden birine katılacak. Eskiden duygularını fiziksel olarak işler, diğer tarafa geçene kadar yüzer, kürek çeker ya da koşardı.

Agnes bugün içeride kalırsa ne yapacağından korkuyor.

Arabasına varmak üzereyken birinin ona seslendiğini duyar. Olduğu yerde dönüyor ama onu kimin çağırdığını göremiyor. Ağaçlar var.

Kar, ev. Nora'nın kamyonetinin park ettiği yerin gölgesi. Agnes renk arar. Gün kapalı ve karanlıktır, yer ve gökyüzü grinin aynı tonundadır. Sesi hayal ettiğini düşünmeye başlamıştı ki, ağaçların arasından çıkan adamı gördü.

Bu Thor. Haki yeşil bir kar kıyafeti giymiş. Ormanda kamuflaj gibi olmuştu. Kapuşonunu iterek parlak turuncu beresini ortaya çıkarıyor.

"Merhaba!" diye sesleniyor elini kaldırarak. Karda kendinden emin ve güçlü bir şekilde ilerleyerek hızla ona ulaşıyor. "Umarım seni korkutmamışımdır."

"Ben iyiyim," diyor Agnes. "Eğer Nora'yı arıyorsanız, o burada değil. O-"

"-şehirde," diye bitiriyor Thor onun yerine. "Biliyorum. Bana orada işi olduğunu söyledi. Ása'nın arkadaşlarını sorguluyormuş, Hollywood dedektifleri gibi. Tarlaları ararken gelip senden arkadaşlık isteyebileceğimi düşündüm. Birbirimizle tanışma fırsatımız pek olmadı. Ama sen de meşgulsen..."

"Hayır," diyor. "Aslında sadece aramaya katılmaya alışacaktım."

"Harika," diye haykırır. "Bu taraftan gideceğiz." Thor, Agnes'in beline hafıfe dokunarak onu evin sağ tarafına, Bifröst yönüne doğru yönlendirir. Agnes'in görebildiği tek şey etraflarını saran ağaçlar ve aşağıdaki nehrin fonudur. Kalın, donmuş karrts üzerinde yürümenin kolay bir yolu yoktur. Her adım bir ıtırtı ve ardından işaretlenmemiş karda yaklaşık altı in derinliğinde bir düşüş. Thor'un daha fazla zarafeti ya da belki de pratiği var ama Agnes eklemlerinin gıcirtısına karşı dişlerini sıkarak yoluna devam ediyor.

"şimdiye kadar nereleri aradınız?" Agnes zaten nefes nefese kalmış bir halde soruyor.

"Evin ve çevresine baktık," diyor Thor ona ve tekrar sağa dönmeleri gerektiğini işaret ediyor. Toprak aşağı doğru çekilir ve kayaya gömülü, nehir kıyısına doğru kıvrılan bir merdiven gibi görünen yerde dururlar. "Su boyunca yürüyeceğiz," diyor ona, "sonra yukarı ve karşıya geçeceğiz. Artık her zamanki yerleri tkettiğimize göre, kendisini götürmüş olabileceği yerlerden uzaklaşmak zorundayız. Gtrlmş olabileceği yerlere gidelim."

Agnes umutsuzca çok ileri gitmediklerini umarken "Tamam" der.

Thor merdivenden önce inmek için ısrar eder, Agnes de bunu hemen kabul eder. Onun adımlarını yavaşça takip eder. "Kimse bunu söylemek istemiyor ama bu artık bir kurtarma görevi değil," der ona.

"dilerim," diyor Agnes ve bu doğru. "Onu tanıyor musun?"

Ayağı altından kayıyor ama Thor'un elleri hemen orada. Onu dik tutuyor. "Dikkatli ol," diyor. Sonra da: "Herkesi görüyorum. Herkesi tanıyorum. Ama bu onunla ilgili değil. Bu kasabayla ilgili. Biz birbirimize bağlı, yaşayan bir şeyiz. Marie ve Agnes'ten sonra birini kaybetmek-" Bunun üzerine Agnes'e tuhaf bir bakış attı. Çatık kaşlı bir gülümseme. "-sanırım adaşınız. Hepimiz hatırlıyoruz ve bunun olmasına izin veremeyiz. Bir daha olmaz."

Nora ne demişti? *Hepsi söylemeye korkuyor. Cinayetten.* Thor korkmuyor. Thor'un daha önce de böyle bir şeyle karşılaştığını düşünüyor. Ona gizlice bir bakış atıyor. Olay olduğunda on sekiz yaşındaymış. Bu onu neredeyse altmış yapar. Babasının yaşına daha yakın görünüyor, belki biraz daha yaşanmış.

Thor onu bakarken yakalar. "Özür dilerim," der. "Bundan bahsetmemeliydim. Sen bahsedince gerçek oluyor."

"Evet," diyor. "Yine de bazen bunun hakkında konuşmak iyi geliyor." Dr. Lee ile yaptığı seansları düşünüyor. İlk başta yalan söylüyormuş gibi hissetmişti. Sanki söyleyecek bir şeyler buluyormuş gibi, çünkü kadının ondan beklediği buymuş. Sonra, konuştukça, söylediği her şeyin doğru olduğunu daha iyi anladı. Agnes kendini bu düşüncelerden uzaklaştırdığı için yalan gibi gelmişti.

Kendini kendine yabancılaştırmıştı. Ya da Dr. Lee ona bu deneyimi itiraf ettiğinde, çok daha sonraki seanslarında böyle söylemişti.

Tekrar olduğunu hissedebiliyor. Hızlı ve eksiksiz, sanki kendi içindeki bir kapıyı kapatıyormuş gibi.

Bu yürüyüşün duygularıyla başa çıkmasına yardımcı olması gerekiyordu. Ama bunun yerine sadece onları uzaklaştırmasına yardım ediyor. Thor'a odaklanıyor. Etrafındaki güzel manzaraya. Şu anda Agnes'ten başka bir şey değildir. Karda yürüyen yorgun kadın, kayıp bir öğrenciyi arıyordu. Yakında, diğer Agnes, büyükbabasının

Masumiyet, yirmi altı yıl boyunca bir kez bile, o tohumu zihnine kendisi ekene kadar, tamamen gözden kaybolmaz.

Ancak nehir kıyısına vardıklarında Agnes sakinliğinin bir kısmını kaybeder. Akan suyun soğukluğu onu bunaltıyor. Nefes almak fiziksel olarak acı veriyor. Hava yoktur. Sadece soğuk var. Daha önce soğuktan boğulan oldu mu?

Onun sıkıntısını sezinleyen Thor durur. Boynunu çekiştirerek ince bir yün atkı çıkarır ve kadının yüzüne tutar. "Bu seni sıcak tutacaktır," diyor ona. "Güven bana."

Hareket etmeye devam etmek için çaresiz, razı oluyor. Thor atkayı burnunun ve ağzının üzerine, başının arkasına sarar, çaprazlar ve sıkıca çeker. Uçlarını ceketinin boynuna sıkıştırıyor. "Bunu sabitle," talimat veriyor. Kadın uyuşmuş parmaklarıyla onu kurcalarken, o da kapüşonunu başından çekip çıkarıyor.

İşe yarıyor. Eşarp nefesinin ısınıp tutuyor, burnunun ucunu ısıtıyor. "Peki ya sen?" diye soruyor.

"Buna alışkınım."

Akan suyun kenarından kayarak ilerlemeye devam ediyorlar. Buz derenin içine kadar uzanıyor, ama yine de hayal bile edilemeyecek miktarda su alttan akıyor, ortasına serpilmiş kayalarla savaşıyor, güçlü bir rüzgârda ipek eşarplar gibi dalgalanıyor.

Burada, katı toprak üzerinde yürüdüklerine inansa da -umuyor-, üstte adımlarını emekleme sayılabilecek kadar yavaşlatan bir buz tabakası var. Thor kibarca hızları hakkında yorum yapmıyor. Sadece onun hızına ayak uyduruyor ve onu dik tutmak için bir elini dirseğine doluyor. Nehrin dar bir kısmının üzerinden geçen bir kara köprüsüne varıyorlar. Thor ona elini tutmasını söyler. Kızın eli onun eldivenli yumruğunda çıplak ve ağrıyor. Her adımını tam olarak takip etmek için. Düşmesine izin vermeyecek, ama-

"Ağırlığınızı her iki ayağınıza verin" diyor ve hareketi taklit ediyor. "Dümdüz aşağı."

Başını sallayarak, dehşet içinde, ona gitmesini söyler. Adamın elini eldiveninin içinden sertçe kavrar ve nefesinin hızla kesildiğini hisseder. Orada, her iki yanında su var. Altında dalgalanan ipek eşarplar onu aşağıya çağırıyor.

Kataloglayamayacağı kadar çok acı dolu anın ardından tekrar karaya ulaşırlar. Saf heyecandan doğan bir dürtüyle Agnes kollarını Thor'un omuzlarına atar.

"İşte, işte," diyor, karşılığında onu sıkarak. "Bu kolaydı, değil mi? Sen babanın kızıydın."

Sarılmaktan vazgeçiyor. "Sanırım onu iyi tanıyordun, değil mi?"

"*Pek iyi* değil," diyor Thor. "O küçük bir çocuktu ve ben de bir adamdım. Ama o Magnús'tu! Küçük keçi. Şu tepeye tırmanmakla ilgili hikâyeler anlatırdı, bilirsin." Altında durdukları dağı kastediyor. "Koca bir ağzı vardı. Yalan söylediğini, beni etkilemeye çalıştığını düşünürdüm. Ama sonra bir gün onu evden gördüm. Gökyüzüne karşı küçücük bir beden."

"Evden mi?"

Thor cevap olarak nehrin karşısındaki ağaçları işaret eder. Agnes dönüp orman hattını tarıyor. Çok uzakta olmayan bir metal parıltısı var. "Büyüdüğün ev bu mu?" diye sorar.

"Evet."

Nehrin geri kalanını görmek için yerinde dönüyor. İşte, neredeyse gülünecek kadar yakın, yeni ev. Sanki saatlerdir yürüyorlarmış gibi geliyor, ama yine de bağırma mesafesindeler.

"Yakın komşular," diyor.

"Babam ve büyükbaban çok ..." Thor kelimeleri dikkatle seçerek diyor: "Bu konuda anlaşmazlıklar var. Toprak, bilirsiniz. Olmamız gerektiği kadar yakın değildik." Onun sorgulayan bakışları karşısında: "Konu mülk sahipliği olduğunda insanların yaptığı o sıkıcı tartışmalardan biri. Çok uzak olmayan bir geçmişte ortak bir ata vardı. Ailenin farklı tarafları arazinin farklı bölümlerine sahipti. Büyükbabana ve babama kaldı."

"Ama sonra Einar kendi tarafını babana sattı," dedi, "Magnús'la birlikte ayrıldıklarında."

"Şimdi her şeye sahibim, evet."

Agnes bunu engellemeye çalışıyor. *Neden ayrıldık sanıyorsun, Agnes?* Ama orada, kaçınılmaz. Ellerini ceplerine sokup donmuş parmaklarını ısıtmaya çalışıyor. "Bu akraba olduğumuz anlamına mı geliyor?" diye sorar Thor'a.

Öfkelendi. "Şaka şu ki İzlanda'daki herkes akraba." "Ama biz geri dönüyoruz, değil mi?"

"Var," diyor. Bir an için bu düşünce zincirini takip etmekten pek memnun görünmüyor. Acaba arazinin kendi payına düşen kısmında iddia etmeye çalışacağından mı endişeleniyor diye merak ediyor. Ama adam ona geniş bir gülümsemeyle aralık dişlerini gösteriyor. "Sen benim kızım olabilirsin. Benim Kaliforniyalı kızım. Bir de bana sor. Güneşli mi?"

Onlar nehrin bu tarafında ilerlemeye devam ederken, o da Bay Area'yı tarif ediyor. Bir tür vatan hasretinin onu aşağı , dizlerini kesmesini bekliyor. Ama çok uzakta hissediyor. Bu yer, Agnes'in oradaki hayatını ve büyükbabasını uzak bir anıya indiriyor. Kendi duyguları bile, sanki gördüğü rüyaları anlatıyormuş gibi hissedene kadar uzaklaşıp gitmelerini izliyor.

Dr. Lee kendine yabancılaştığını söylerdi.

Agnes her şeyi elinden geldiğince iyi idare ettiğini söyleyecektir. "Özlüyor musun?" Thor ona sorar. "Evi mi?"

"Güneş ışığı, evet," diyor Agnes. "Ama burayı çok seviyorum. Düşündüğümünden daha fazla, ve ben her zaman burayı seveceğimi düşünmüştüm."

"Burası mı, İzlanda mı? Yoksa burada, Bifröst'te mi?"

"Her ikisi de," diyor. " şu anda çoğunlukla burada, Bifröst'te. Burası özel bir yer."

"Sen de hissediyorsun," diyor ılıdayarak. "Yerçekimi." Onu tekrar durduruyor. Şimdi bir tepedeler, nehre, ağaçlara ve ötesindeki vadiye bakıyorlar. Güneş, sanki çağırılmış gibi, bulutların arasından yüzünü gösteriyor. Işığın dallarını teninde hissediyor -havada kalan küçük bir parça- ve ısınıyor. Thor'un yüzü aydınlanmış, gözlerinin ışıltısı yeniden renklenmiş.

"Eski karım İsveç'te smultronställe diye bir kavramdan bahsederdi. Bunu daha önce duymuş muydun?" Thor kıkırdar. "Hayır, sanırım duymadım. Kelime anlamı, yabani çileklerin yetiştiği yer. Ama aynı zamanda özel bir yer anlamına da gelebilir. Sadece size ait olan, tekrar tekrar döndüğünüz bir yer, çünkü orası sizin ve güvenli. Orayı sadece sevdiklerinizle, sadece güvenebileceğiniz kişilerle paylaşırsınız. Bifröst benim için böyle bir şey. Belki sizin için de böyle olabilir. Ne de olsa buraya döndünüz. Dönmelisin de. Sen Marie'nin ikizisin ve onun kızının adını taşıyorsun. Sen buraya aitsin."

"Teşekkür ederim," dedi Agnes. Agnes'in bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bilemezdi. "Çok nazıksınız."

"Nazik değil," diyor Thor. "Bu sadece doğru."

Nehrin akıntısı hafifliyor. Burası neredeyse tamamen donmuş. Tekrar nehirden uzağa dönüyorlar. Şimdi geniş, boş tarlalara doğru yürüyorlar, adımlarını dikkatli ve belirsiz zeminde hafif tutuyorlar. Açık dünya, o kadar yabancı ki, bir anlığına dikkati dağılıyor. Burada bir tür hayvanın ayak izleri dışında hiçbir yaşam belirtisi yok. Bunlar küçük, açıkça pençe izleri. Tilki mi? Su samuru mu?

Thor onları durdurur, özel bir şeye bakmak için değil, sadece manzaranın tadını çıkarmak için. "Buraya ait olduğumu anlamam çok uzun yıllarımı aldı. On sekiz yaşındayken ayrıldım. Kopenhag'a okumak için taşındım ve orada kaldım, ta ki babam taşınana ve buranın ben olduğumu fark edene kadar."

"Bu ne zaman oldu?" "Üç yıl önce."

"Baban nereye gitti?" Birinci nesil Thor. Thor Senior.

"Fark etmez," diyor Thor, ifadesi sertleşerek. Onları tekrar ileri doğru yönlendirir. "Onun gitmiş olması daha iyi."

"Özür dilerim," Agnes.

"Hayır," der Thor ona. "Babam iyi bir adam değildi. Büyükbabanın kaybından büyük zevk aldı. Sadece sevdiklerimizin yasını tutmalıyız."

Agnes gözlerini kapatır.

Eğer doğru olsaydı, beni hala sever miydin?

Evet demişti. Tabii ki demişti. Tabii ki evet diyecekti.

Ama aynı şekilde değil. Artık aynı şekilde değil.

Thor onlara kar tarlaları boyunca geniş, kıvrımlı bir daire çizerek rehberlik ediyor. Arada sırada durup bir kar yığınının inceliyor, donmuş su katmanlarını soyarak başka bir kaya, kış uykusuna yatmış başka bir çalı keşfediyor. Ceset yok. Karda yüz yok. Kendilerinin ve tilkilerin ayak seslerinden başka ayak sesi yok. Sessizlikte, Agnes'i içten dışa katılaştırmakla tehdit eden soğukta, bu yere ait olmanın kendisi için ne anlama geldiğini merak ediyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Şubat 8, 2019

Neredeyse evlerine varmışlardır. Agnes yapıyı, camın parıltısını, gri betonu görebiliyor. Ama başarabileceğinden emin değil. Sol bacağı dikenli tellerle bir arada tutuluyormuş gibi hissediyor. Konuşmaya ayak uydurmaya çalışıyor - Thor ona Danimarka'daki hayatını anlatıyor, diye düşünüyor- ama sadece eklemelerindeki gıcırtya, iskeletin eziyetine odaklanabiliyor.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor sonunda. Ona kolunu uzatıyor.

"Hayır," der, sesi serttir. "Teşekkür " diyerek yumuşatmaya çalışıyor ama şu anda onun kendisini eve sürüklemesindenense sürünmeyi tercih ediyor.

Bu yüzden araba yoluna ulaşmaları bu kadar uzun sürüyor. O gizli merdiveni aştıklarında, adam bıkkın bir iç çekişle ondan uzaklaşır. Agnes onun kendisine ayak uydurmaktan bıktığından emin olarak irkilir, ama sonra seslenir, ama bu ses ona değildir.

Ağaçların arasına yayılmış bir grup kasaba sakini olduğunu varsayıyor. Ása için bağılıyor.

Thor başını sallayarak, "Buraya zaten bakmışlar," diyor. "Pek organize değiller. Zaman kaybetmemeliler. Onlarla konuşmam gerek. İyi olacak mısın?"

"İyi," diye yalan söylüyor.

Thor karda atletik bir koşuyla yola çıkar. Grubu etrafında toplar. Agnes izlemek ya da dinlemek için durmuyor. Her adımda bir

Bacağından çenesine doğru şimşek gibi çakan acı, ön kapıya doğru attığı son birkaç adımı saf irade ve kör öfkenin muazzam bir başarısı haline getirdi.

Bu yüzden kapı açılana kadar adını duymuyor. "Agnes?"

Kendini toparlayan Agnes durur. Arkasını

döndü. Lilja, tam orada. Belirsiz.

"Burada ne yapıyorsun?" Agnes ağırlığını kapı koluna vererek sorar.

"Ása'yı arıyorum," der Lilja ona.

"Ben de öyleydim," diyor Agnes. "Şu ." Kadının çatlamış cildine, gözlerindeki gerginliğe dikkat ediyor. Bacağı ufalanan bir kumdan kale gibi altına çökmeden daha ne kadar ayakta durabileceğini düşünüyor. "İçeri gelmek ister misin?"

"mi?" Lilja soruyor. "Sen *burada* mı

kalıyorsun?" "Teknik olarak Nora kalıyor.

Ama evet. Neden?"

Lilja'nın tek söyleyebildiği "Pahalı," oluyor. Ama sonra omuz silkiyor. "İçeri geleceğim, evet."

Agnes neredeyse rahatlayarak inleyecekti. İçerideki sıcaklık rahatsız edici derecede yüksektir, yüzü ve parmakları neredeyse alev alacaktır. Üzerindeki kat kat giysileri yere atarken Lilja'nın da aynı şeyi yaptığının yarı yarıya farkındaydı. Gömlek kolları ve kot pantolonuyla Agnes insana daha yakın bir şey hissediyor. Lilja'nın gözlerinin üzerinde olduğunu fark eder. Lilja hızla başka tarafa bakar.

"Kahve ister misin?" Agnes sorar.

"Evet," der kadın. "Lütfen."

Mutfağa giden yolculuk uzun sürer. Agnes engelleyemiyor ve Lilja'arkasında hissediyor, gözlerinin yine üzerinde olduğunu hissediyor. "Thor buraya bakarak zamanlarını boşa harcadıklarını söyledi," diyor. "Herkes evi çoktan aradı."

"Bu onun bulunması gereken bir ceset olduğunu varsayıyor. Bilinci yerinde, bulunmak istemeyen bir insan değil."

"Neden bulunmak istemediğini düşünüyorsun?" Agnes mutfak tezgahına uzanarak sorar. Süslü kahve makinesini kurcalıyor. Kahveye ihtiyacı yok. Gerçekten ihtiyacı olan şey hapları, ama şu anda Lilja'nın önünde onları tam olarak alamaz, bu yüzden kahve ve

Kanepe iş görür. "Neden böyle kaçsın ki? Kaçacak olsa arabasını almaz mıydı?"

Lilja onun yanına geliyor. Yüzü geniş, tavan gözleri derinlere yerleşmiş, kaba elmacık kemiklerinin ardında örtülü. Sert ve neredeyse doğrudan bakılamayacak kadar güzel. Yine de Agnes'e bakmakta hiç zorlanmıyor. "Kimsin sen?" diye soruyor.

"Ne?" Agnes şaşkınlığını gizleyemez. "Biliyorsun, ben-"

"Katilin torunu," diyor Lilja küçümseyerek. "Kastettiğim bu değil. Sen kimsin?"

Kahve fokurduyor, sıcak, hoş kokulu buhar aralarında havada kıvrımlar yapıyor. Agnes'in bu anı yakalaması bir saniye sürdü. Dün Ása'nın dairesinde bir hisse kapılmıştı. Lilja'nın arabasında test etmişti. *Ona aşık mısın?*

Tekrar hissetmeye başladı, şimdi daha güçlü.

"Berkeley'den bir yazılım tasarımcısıyım," diyor Agnes. "Ya da eskiden öyleydim, ta ki kendimi sakatlayana kadar." Bacağını işaret ediyor. "Fark etmişsinizdir. Neredeyse bir yıl oldu ama düzeltmek için çok şey yapmak zorunda kaldılar. Uzun zamandır iyileşme modundayım. Ben... Orada..." Bu kadına başka ne söyleyebileceğini araştırır. Agnes Glin kimdir? Hayatı ne hale gelmiştir? "Evet. Şu anda olduğum kişi bu, ya da şimdiye kadar olduğum kişi. Burada olmak ve başka biri olmak rahatlatıcı. Yani-Bu. Ben buyum."

Bu ışıktaki Lilja'nın gözleri simsiyahtı. "Peki Ása'dan ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Sana söyledim, buraya gelene kadar ondan haberim bile yoktu. Şimdi

yardım etmek istiyorum." Ása'yı anladığını hissettiğini ya da ona hayranlık duymaya başladığını söylemiyor. Adını koyabileceği bir şekilde değil. Ama Ása ortadan kayboldu. Dışarı çıktı.

Agnes ikisine de birer kahve koyar. Normalde sütlü kahve içerdik ama buzdolabına kadar yürüyüp geri dönecek, sonra da koltuklara uzanacak enerjisi yoktu. İç çekerek minderlere uzanıyor. Lilja'nın da onu izlediğini, Agnes'in yanına kıvrıldığını görüyor. Dokunacak kadar yakın değil. Ama birbirlerini tam olarak görebilmek için vücutlarını yana çevirmeleri gerekecek kadar yakın.

"Sen kimsin?" Agnes karşı çıkar.

Bu Lilja'yı gülümsetir. Bu Agnes'in onda gördüğü ilk mizah belirtisi olabilir. Bu, tamamen farklı bir insanın, daha kaygısız ve hınzır birinin çalınmış bir görüntüsüdür. Ama gülümseme geldiği gibi hızla kaybolur. "Korkuyorum," der.

Agnes bocalıyor. Teselli vermekte hiçbir zaman iyi olmamıştır, hele ki teselli almaya bile zor dayanırken.

Lilja tekrar deniyor. "Korkmadığım zamanlarda," diyor, "hukuk okuyorum. Ása da Óskar gibi iş hayatında çalışıyor. Çalışmak için çok zaman harcıyoruz, her birimizin kendi çıkışına ihtiyacı var. Óskar'ın müziği var, Ása'nın çocukları var ve benim de çizimlerim var."

"Çizimlerinizden bazılarını görebilir miyim? Bir sayfan var mı?"

Lilja telefonunu çıkarıp Instagram profiline giriyor. Telefonu Agnes'e uzatıyor, parmakları kenarlarda geziniyor. Çoğunlukla siyah mürekkeple çalışıyor gibi görünüyor. Yine de bazı suluboyalar var, manzara denemeleri.

"Bu tanıdık geliyor," diyor Agnes, dışarıdaki nehrin bir kopyasını kastederek.

Lilja telefonu elinden kapar, ifadesi ancak Agnes'in hangi görüntüyü işaret ettiğini görünce yumuşar. "Evet," diyor. "Burası kolay bir konu."

Agnes etkilenmiş bir halde kahvesini yudumluyor. Kendini her zaman hareketle ifade etmiştir. Sörf, koşu, yürüyüş. İş için hareketsiz oturarak, ekranlarda kendini kaybederek çok gün geçirmişti ama bunu fiziksel eforla dengelemişti. En çok bunu özleyor, ciğerlerindeki yanmayı, varlığının sınırlarını zorlamayı.

Belki de Dr. Lee'nin yeni bir hobi edinmesi konusunda bu kadar ısrarcı olmasının nedeni buydu. Resim yapmak, örgü örmek, dikkatini dağıtacak bir şey. Ama hiçbir şey bu duygunun yerini tutamazdı.

Yani hiçbir şey seçmemişti.

"İyi misin?" Lilja ona sorar. "Üzgün görünüyorsun. Aslında korkmuş görünüyorsun. Benim gibi. Korkacak neyin var ki?"

Agnes güldüğünü duyar. Bunun mizah olmadığını biliyor ama durduramıyor. "Buna cevap vermek benim için çok zor," diyor dürüstçe. "Bilmiyorum. Ve bu olabilir."

Bu saçmalık, ama Lilja saçmalığı anlamış gibi görünüyor, çünkü başını sallıyor. "Tamam," diyor. Telefonuna bakıyor. Bir portre çıkarıyor ve Agnes'e gösteriyor. Ása. "Kimsenin umurunda değil," diyor Lilja.

"Özür dilerim," der Agnes. "Ása'yı tanımıyorum ama ben-" Durdu. *Ona imrendiğimi* söylemek istemiyor ama bu söylenebilecek en korkunç şey ve zaten tam olarak da doğru değil. "Sana yardım etmek istiyorum," diyor sonunda.

Lilja fincanını sehpanın üzerine bırakıyor. "Ölmüş gibi davranıyorlar," diyor. "Cenazesini planlıyorlar."

Agnes öne doğru kayar. Yavaşça, duraklayarak, bir kolunu kadının omuzlarına doluyor. Lilja'nın vücudundaki ürpertiye hissediyor. Agnes birini tanımanın bu kısmından nefret eder. Ağlamalarına izin vermekten. Fırtınayı atlatmak için kendini zorlar.

Lilja'nın kolları ortasına dolanır, destek arar. Agnes kucağa alınmanın verdiği hazzı şaşkınlıkla izliyor. Klinik bir varlığa dönüşmüştü, ameliyatlar ve muayeneler için vücudunun her yerine dokunuluyordu. Hastaneden eve gönderildikten sonra göğsünün alt tarafına yapıştırılmış bir kalp atış hızı monitörü keşfetmişti. Bu kucaklaşmanın samimiyeti onu şoke eder. Bitmesini istemiyordu.

Lilja uzaklaştığında bir özür diliyor. "Bunu yapmamalıydım," diyor. "Seni tanımıyorum."

Agnes, "Artık birbirimizi biraz daha iyi tanıyoruz," .

Siyah gözler onunkileri buluyor. Kan çanağı gibiler, evet, ama yine de büyüleyici. Lilja büyüleyici. Belki de kırılganlığı, kendini Agnes'e bu kadar kolay açması onu cezbediyor, ama Agnes daha fazlası olduğunu düşünüyor.

Lilja eline bir telefon tutuşturduğunda dikkati o kadar dağılmıştır ki neredeyse geri sıçrayacaktır. Öncekinden farklı bir telefon. Eski bir model. Lilja'nın iPhone'u değil. Bir Samsung.

"Nedir bu?" Agnes sorar.

"Bu onun telefonu," diyor Lilja ona. "Ása'nın. Onun gizli telefonu."

"Ne demek istiyorsun?" Agnes telefonu düşürme dürtüsüne direnerek sorar. Bu fikir, ölü bir kadının telefonunu tutma fikri, omurgasına korku dolu bir heyecan yayıyor. Buna sahip olmamalıydı.

"İki telefonu vardı," diyor Lilja. "Biri normal. Birini de bizden saklamaya çalışırdı." Ayağa kalkıyor ve Agnes'ten uzaklaşıyor. "Normal olanı poliste. Bu da bende."

Agnes elindeki telefona bakıyor, şok onu yavaşlatıyor. Ekran aydınlanıyor. Arka plandaki resim Lilja ve Ása'nın aynı gülümsemeyle yüzlerini sıkıca birbirine bastırdıkları bir selfie. "Neden gizli bir telefona ihtiyacı olsun ki?"

Lilja cevap vermiyor. Sadece Agnes'in beyninin bekler. "Oh. Gizli erkek arkadaş."

Lilja başını sallar.

"Ama bu-" Agnes bunun için doğru kelimeyi bulamadı. *Aşırılık* mı? Lilja pencerelere doğru yürür. Sonra tekrar Agnes'e döndü. Agnes kadının yüz ifadesinin attığı her adımda daha da halsizleştiğini izliyor. Sanki içinde tuttuğu şeyin ağırlığı onu öldürüyormuş gibi. "Neden," diye soruyor Agnes dikkatle, "bu sende mi?"

"Düşürdü," diyor Lilja, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Şimdi onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Neden bana veriyorsun?"

"Çünkü yalan söyledim," diyor Lilja ona, sesi alçak ve tuhaf. "Óskar ve ben yalan söyledik. O gece hakkında."

"Tamam." Agnes "Tamam" dışında başka bir şey söyleyebilmeyi diledi.

"Anlamıyorsunuz," diye ağlıyor Lilja. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Ása partide üzgündü ama bugünlerde hep üzgün. Stresli. Hâlâ Agnes'in elinde tuttuğu gizli telefona öfkeli bir işaret yaptı: "O telefonu ona kim verdiyse artık. Partide çok kızgındı. Çok kızgın ve çok sarhoştı. İşemek için çıktığını söyledi ama o kadar uzağa gitti ki. Óskar onu almaya gitti. Onu karda, ağaçların arasında oturmuş ağlarken bulmuş."

"Onu arabasına koydu. Beni almak için geri geldi. Ása için yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Onların apartmanına geri döndük."

"Ása bize sorunun ne olduğunu söylemedi. Tek söylediği 'Herkes her zaman her şeyi istiyor' oldu. Saçmalıyordu. Onu odasına götürdük. Onunla kalmak istedim. Ama o bize gitmemizi söyledi. Bana bağırdı. O

tek bir kişi olduğunu söyledi. Tüm sorunlarımızın çözümü o değil. Biz de sakinleşmesi için onu yalnız bıraktık. skar alt kattaki evine gitti. Ben eve yürüdüm.

"İncinmiştim," diyor Lilja, gözyaşları yine yanaklarından aşağı süzülürken. "Haftalardır beni görmek istemiyordu. O geceden sonra onu aramadım. Mesaj atmadım. Onu görmeye çalışmadım. skar da aynısını yaptığını söyledi. Hepimizin boşluğa ihtiyaı vardı. Erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu sanıyorduk. Ama sonra..." Lilja hızını keserek konuşmayı bırakır. Tekrar Agnes'in yanındaki kanepeye yığılıyor. şimdi daha yakın. Rahatlık arıyor.

Agnes bir kolunu kadının omuzlarına doluyor, yakınlaşma arzusundan çok refleks olarak. Kadının tenindeki keskin ve vahşi korkunun kokusunu alabiliyor.

"Ama nasıl," diye tekrar soruyor, şimdi daha yumuşak bir sesle, "onun telefonu sende mi?" "skar," diyor Lilja. "Dn odasında gördüm. Āsanın o gece karda düşürmüş, o da alıp unutmuş. Onun için önemli değil. Onun öldüğünü düşünüyor. Kendini öldürdüğünü düşünüyor. Telefonu ondan aldım ama ne yapacağımı bilmiyorum. Polise veremem. skar varken olmaz... Tek yapmaya çalıştığımız ona yardım etmekken, ona zarar verdiğimizi düşünecekler."

Agnes Lilja'dan uzaklaşmaya başlar ama kadın onu daha sıkı tutar. "Ona zarar vermedim," diye ısrar ediyor Lilja. "Ona yardım etmek istiyorum. Ama bilmiyorum ne yapacağımı."

Agnes polisi aramalı. Yapması gerekenin bu olduğunu biliyor. Ama Lilja'nın sesinde kırık bir nota var. "Sence skar ona zarar vermiş midir?"

Cevap biraz fazla hızlı geliyor. "*Hayır.*"

"Ama-"

"Onu *seviyor.*"

Dnle aynı. Sanki aşk yıkıcı olamazmış gibi.

Agnes bir elini Lilja'nın kolunun üzerinde yumuşatır ve telefona bakar. Bırakın bu küçük kasabayı, bu dünyada bile mahremiyet için çok az yol var. Sonunda aklına geldiği gibi sorar: "Bununla ne yapmamı istiyorsun? Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

şimdi Lilja geri çekiliyor. "Onu alamam," diye ağlıyor. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Ama alamayacağımı biliyorum. Polise yalan söyledim, çünkü onun mahremiyetini koruduğumu sanıyordum. Bana telefonunu sordular. Onu buldular

Komodininin üzerinde normal bir tane vardı. Bir partiye neden telefonu olmadan gittiğini sordular. Onu partide *bu telefonla* görmüştüm. Telefonuna ihtiyacı olmadığını söyledim. O zaman, incindiğini düşünmemiştim. Erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu sanıyordum. Bunun Óskar'da olduğunu bilmiyordum. Gerçekten kayıp olduğunu öğrendiğimizde, gerçeği söylemek için çok geçti." Lilja titrek bir nefes çekti. "Ona bir şey oldu. Onu bulmak zorundayım."

Lilja gözle görülür bir çabayla kendini ayağa kaldırıyor ve ön kapıya doğru yürüyor.

Kemikleri gıcırdayan Agnes onu takip eder. "Nereye gidiyorsun?"

"Onu aramak için," diyor Lilja, ayaklarını botlarının içine sokarak. "Telefon," diye ısrar ediyor Agnes. Telefon hâlâ elinde.

"Sende kalsın," diyor Lilja, Agnes'ten uzaklaşarak. Ön kapıyı açmaya başlamıştı bile. "Onlara bulduğunu söyle," diyor. "Onlara ne istersen söyle. Ama sana benim verdiğimi söyleme. Bana inanmazlar." Bu sefer gülümsediğinde, gülümsemesi çarpık ve acınası bir şekilde çıkıyor. "Bana yardım etmek istediğini söylemiştin."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şubat 8, 2019

Agnes ön kapıda donmuş bir şekilde durmaktadır. Elinde kayıp bir kadının gizli telefonu var. Elinde tutuyor çünkü Ása'nın kaybolduğu gece arkadaşları telefonu ondan almış. Elinde tutuyor çünkü aynı arkadaşları polise yalan söylemişti. Ve şimdi Agnes bundan sorumlu. Ceketinin cebine koyuyor.

Telefonu Nora'ya verecek. Yapabileceği tek şey bu. Nora muhtemelen daha önce böyle hassas kanıtlarla ilgilenmiştir. Ne yapacağını, polise ne söyleyeceğini bilir. Agnes sadece Lilja'yı bu işin dışında tutacağını umabilir.

Yalan söyleyen Lilja. Bir yalan ağına yakalanmış olan. Agnes anlıyor. Tanrım, anlıyor mu? O da kendi ağına takılmış.

Bir kez daha tek başınadır. Bir kez daha, bir fırsatla karşı karşıya. Haplar. Hapları al. Bir avuç yut. Düşünmeyi bırak.

Ása'yı düşünüyor, sarhoş ve çaresiz. *Herkes her zaman her şeyi ister.* Belki Óskar onu incitmiştir. Belki de gizli erkek arkadaşı yapmıştır. Ama nedense Agnes buna inanmıyor. Beyin kimyası dengesi bozulmuş genç kadının telefonlarını, hayatıyla ilgili tüm bağlarını geride bırakıp huzur aradığını hayal edebiliyor sadece. Karın içinde bir yerlerde bulduğunu.

Agnes kendini dışarı çıkmaya zorlar. Kiralık araba garaj yolunda onu bekliyordu. Ön camdaki buzları kazıyarak temizliyor ve sanki kafatasının yüzeyini kazıyormuş gibi hissediyor.

Bunu düşünmesine izin vermiyor. Donmuş elleri direksiyonda, Ingvar'ın araba yoluna girene kadar öylece gidiyor. Bacadan duman çıkmıyor, görünürde kamyon yok ama içeride ışıklar yanıyor. Júlía, yalnız. Mükemmel. Kalbi boğazında, Agnes ön kapıyı çalıyor. Kapı zili yoktur. Donmuş parmak eklemlerinin kalın ahşaba çarpmasından başka bir şey yok. Kafasının içinde on beşe kadar sayarak bekler. Eğer bu işe yaramazsa, kasabaya gidecekti. Nora'yı bulur, telefonu ona verir.

Tam gitmek için döndüğü sırada kapı açılır ve küçük yaşlı kadın ortaya çıkar.

"Marie," diyor Júlía, sonra Agnes'in hayal bile edemeyeceği kadar İzlandaca konuşuyor. Ayrı kelimeler var mı? Yoksa her şey tek bir uzun tanımlayıcı kelime mi?

Bu bir uçurum. Agnes yaşlı kadını düzeltir mi, yoksa onu kandırır mı? Uçurumun kenarında bocalıyor. Eğer bunu yaparsa, çizgiyi aşmış olur. Daha önce hiç dile getirmek zorunda kalmadığı bir ahlaki kurala ihanet ediyordur.

Ama ne zaman düşme korkusunun onu sıçramaktan alıkoymasına izin verdi ki? "İçeri girebilir miyim?" Agnes sorar.

Yaşlı kadın kenara çekilir. Agnes'i takip ederek İngilizce'ye geçti. "Bugün benim için bebek yok mu?"

"Hayır. Sadece ben."

"Bu taraftan." Júlía, Agnes'i oturma odasına götürür. "Karl için bir kazak örüyorum."

Yaşlı kadın örgü örmeye devam eder - Agnes'in söyleyebildiği kadarıyla daha yeni başlamıştır, çünkü iğnelerdeki tek şey ince bir mavi iplik tüpüdür - ve Agnes'in kendini kanepeye katlamasını izler. "Çıkar şunu," diye emrediyor, elleri iğnelerin üzerinde zahmetle geziniyor. "Şimdi ne oldu?"

Agnes tereddüt etmez. "Bu Einar." "O ne yaptı?"

"Beni incittiğini sana hiç söyledim mi?"

"Karl'a bu dünyada sadece iki şey istediğini söylüyor: işi ve sen. Ama o çok sinirleniyor."

"Sık sık kavga eder miyiz?"

"Ben senin kocan değilim."

Nora bunu nasıl yapıyor? Karşısındakini konuşturmak soracağı doğru soruları nasıl buluyor?

Agnes başka bir yol dener. "Neden polisi aradın? Evde olmadığımı duyunca neden onları aradın?"

Júlia cevabını dikkatle düşünüyor. İpliği tekrar tekrar geçiriyor, Agnes'in izlerken biraz midesinin bulanmasına neden olan tekrarlayan bir hareket. "Bebek için korkuyordum," diyor sonunda.

"Neden?"

Tekrar ve tekrar, mavi iplik.

Agnes soruyor, "Ona zarar vereceğimi mi düşündün?" İğnelerde bir hata var. "Yaptın mı?"

"Hiç yaptım mı?"

Cevap yok.

"Gerçekten çocuğumdan nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?" diye sorar. "Bu yüzden mi ona zarar verdiğimi düşünüyorsun?"

" de nefret ediyorsun," diyor yaşlı kadın. "Magnús ve Agnes. Onları istemiyorsun. Bütün çocuklarla sen ilgileniyorsun. Ingvar'ımı yanına aldın, ama şimdi bana sen dinlenirken bebeğine baktığını söylüyor. Anlıyorum. Herkesin annesinin ama bundan nefret ediyorsun. Bunu istemiyorsun."

"Bilmiyor muyum?"

"Ben görüyorum," diye ısrar ediyor Júlia. "Kimsenin görmediğini düşündüğünde, ben senin içindeki boşluğu görüyorum."

"Neden boşum?"

İğneler yaşlı kadının kucağına düşüyor. "Çünkü hepsi senden alındı," diyor sesi sert ve affetmez. "İçindeki her şey. O adam seni her şeyden çok seviyor. Ama bazen aşk alır ve senden her şeyini aldı. Başka bir ülkede hayatına başlamak üzere olan bir çocuktun. Resimlerin. Şimdi bilinmeyen bir yerde iki çocuğu olan bir çocuksun. *Yıkıma uğradınız*. Ama bunun için çocuklarınızı cezalandıramazsınız. Yaşamak için bir yol bulmalısınız."

"Teşekkür ederim," der Agnes ve bunu içtenlikle söyler. Yaşlı kadının kaba rahatlığı için minnettar.

"Bana teşekkür etme," diye tersliyor Júlia. "Hayatını mahvetmeye çok yakınsın Marie ve kendinden başka suçlayacak kimsen olmayacak. Sana izin yok

acını ailene karşı bir silah olarak kullanmak için. Einar senin aşağılanmana yeterince tahammül etti."

"Aşağılanmalar," diye yankılanır Agnes, afallamış bir halde.

Júlia tükürecek kadar kızgın görünüyor. "Komşularla dolaşıyorsun," diyor. "Çok fazla bela istiyorsun. Hâlâ uyuyacak bir yatağın olduğu için şanslısın." Öfkesinin geri kalanı İzlandaca'ya dönüşüyor.

"Komşu," der Agnes. Kim olduğunu sormadan kapı çalınır. Ses iki kadını da oturdukları yerde irkiltiyor.

Orada, oturma odasının eşiğinde duran Ingvar'dır. Agnes ayağa fırlar, suçlu ve çaresizdir. Ingvar'ın onu ne kadar süre dinlediğini bilmemektedir ama yakalanmıştır. Hasta ve yaşlı bir kadının iyiliğini suistimal ederken yakalanmıştır. Ve tam da yanlış zamanda durduruldu.

Júlia oğluna gülümsüyor. "Bakın kim gelmiş," diyor. "Bu senin diğer annen."

Ingvar'ın okunamayan ifadesi annesini düşününce yumuşuyor. "Evet," diyor. "Ne kadar şanslıyım."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Şubat 8, 2019

"Özür dilerim," der Agnes, onlar uzaklaşır uzaklaşmaz. Ön kapıda duraksıyor, Ingvar'ın kendini açıklayamadan onu kapı dışarı edeceğinden korkuyor. "Benim öyle olduğumu düşünüyor -ve ben sadece istedim- bunu rasyonalize etmenin bir yolu yok. Utanıyorum."

Ingvar kollarını kavuşturmuş, ona doğru yaklaşıyor.

"Bunu yapmamalıydım," diye devam ediyor. Ona ne kadar süre dinlediğini sormanın bir yolu yok. Ne duyduğunu. Onun dünyası da onunki gibi sarsılmışsa. Agnes'in Nora'ya ihtiyacı var. Yardıma ihtiyacı var.

"Annem ne dediğini bilmiyor," diyor Ingvar ona. "O iyi değil."

"Ben sadece-" Sönüyor. "Evet."

Başını sallıyor. Ama çok fazla hayal kırıklığı var.

Yoksunluk. Burası çok güzel ama hayaletlerle dolu. Lilja'nın "*Kimsin sen?*" diye sorması ve sadece lanet olası bacağından bahsedebilmesi. Demanslı birinin önünde oturup ölmüş büyükannesi gibi davranmak. Büyükbabasının aslında karısını ve kızını öldürmek için bir nedeni olduğunu öğreniyor. Agnes şok olmaz, aslında olmaz ama kendini ağlarken bulunca dehşete düşer. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülür ve yüzünü ellerinin arasına gömerek hıçkırıklar içinde özür diler.

Bir yıldır böyle ağlamamıştı.

Agnes'in tüm iradesiyle parmaklarıyla duyguyu ağzına geri sokmaya çalıştığı uzun bir andan sonra, parmaklarında bir baskı hisseder

başının üstünde. Kafatasını çevreleyen bir el.

Hepsi bu kadar. Ingvar'ın sunduğu tek rahatlık bu.

Yine de hıçkırır hıçkırır ağlıyor. Bir yabancı olan büyükbabası için. Boş bir kadın olan büyükannesi için. Henüz bir bebek teyzesi için, çok kısa süren hayatı boyunca içerlemişti. Kendisi için, yalnız ve bağlantısız.

Gözyaşları kuruyunca başını kaldırır ve el kaybolur. Ingvar'ın ifadesi her zamanki gibi okunamaz. Ama daha fazla sıcaklık var. Düşünceleri için yer tutma becerisi.

"Kendine bu kadar kızmamalısın," diyor ona. "Annemin pek ziyaretçisi olmaz." Onu içeri aldığıında, hala burnunu çekiyor, içinde bir şeyler yumuşuyor. "Büyükbabanı çok sever miydin?"

Eğer doğru olsaydı, beni hala sever miydin?

"Ben-" diye başladı. "*Ben yaptım*" diyebilirdi. Ama konuştuğunda ortaya çıkan şey, "Neden burada olduğumu bile bilmiyorum" oluyor.

İkinci Bölüm

INTERLUDE

8 Şubat 1979

Umarım yaptığım şey için zamanla beni affedebilirsin.

Marie mutfak masasında arkasına yaslanır ve önündeki mektubu düşünür. Ne yazacağını planlamak için saatlerini -günlerini- harcamıştır. Kalem masaya bırakır ve eline masaj yapar. Yaptığı şey affedilemez. Tüm bunları kelimelere dökmek neredeyse anlamsız. Ama bir şeyler yapmak zorunda. Bu şekilde yaşamaya devam edemez. İçindeki bir şeyin, gizli, çarpık, garip bir parçasının Einar'ı incitmek istediğini düşünüyordu. Belki de onu cezalandırmak istemişti, onu bildiği her şeyden bu kadar uzağa götürdüğü için. Onun için, aileleri için yaptıklarını bir kez olsun kabul için. Dokuz yıl sonra bile hâlâ telaffuzuyla dalga geçtiği için. *Dancanı bir daha dinleyelim, taşralı çocuk*, derdi ve onunla saatlerce konuşmazdı.

Ama şimdi kocasını gerçekten için, onu ne kadar çok istediğini fark eder. Sadece onu.

Mektuptan uzaklaşıp yerdeki battaniye demetine bakar. Agnes, uyuyor. Bugünlerde sadece sert zeminlerde uyuyor. Şimdiden kardeşine çekmiş, vahşi çocuğa.

Marie'nin vahşi çocuğu nerede?

Gün batımına yakın. Ev hala boş. Magnús kuralları biliyor. Kışın hava kararmadan evde olmak zorunda. Ama Marie son zamanlarda bu kuralı pek iyi uygulayamadığını düşünüyor, değil mi? Neredeyse hiç ödeme yapmadı.

dikkatini ailesine verdi. Yazdan beri istediği tek Şey -yine battaniye demetine bakıyor ve özel olarak, hınçla, "*Senden beri*" diye düşünüyor- biraz huzur ve sessizlikti. Kendine zaman ayırmak.

Ve Şimdi nihayet kendini yalnız bulmuŐken, içinde oluşan panik yüzünden nefes almakta zorlanıyor. Boş evinde volta atıyor, Magnús'u düşündükçe kalbi parçalanıyor. Onu en son ne zaman görmüştü? Bu sabah mı? Ona veda bile etmiş miydi? Dün gece onu yatağına yatırmış mıydı? Yoksa bir yabancı gibi koridorun karşısından ona iyi geceler mi demişti?

Birden kendini uzun bir yolculuğa çıkmış gibi hisseder ve umutsuzca eve dönmeye çalışır. Ama bulabileceği bir ev yoktur. Havada kaybolmuş.

Magnús nerede?

Marie arka kapıyı açar ve oğluna seslenir. Akan nehrin gürültüsünden oğlunun kendisini duyacağını sanmıyor ama de çığlık atıyor. Gökyüzünde deđiŐen ıŐık ve okyanusa doğru hızla akan su dışında hiçbir Őey hareket etmeyince mutfağa döner. Telefona. O oğlunu görmek istiyorsa başka sečeneđi yok.

Júlia'yı arar. Kendine o kadınla bir daha asla konuşmayacağını söylemiş olsa da, kadının yargısının tenine yağ gibi sızdığını hissedebilse de Júlia'yı arar çünkü Magnús burada değilse muhtemelen oradadır. Daha kibar annesiyle birlikte.

telefonu açan Júlia değil. Karl. "'Lo?" diye cevap veriyor, sesi hırçın.

Marie kendini tanıtmıyor. "Oğlum seninle mi?"

"Hangisi?" Karl Şaka yapıyor. "Ingvar mı Magnús mu?"

"Magnús," diyor ve aniden tüm bu düzenleme onu hasta ediyor. Ne yapıyordu ki? En başından beri bunun bir hata olduğunu biliyordu. Birçok hata bir arada. Onun nesi var ki duramıyor?

"Bilmiyorum," diyor Karl. "Az önce içeri girdim ve telefonu açtım. Aradığını duymak güzel, Marie. Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Saklanmaya mı başladın?"

"Magnús," diye tekrarlıyor ve ahizeyi canı yanana kadar tenine bastırıyor. "O orada mı? Bakabilir misin?"

Bir iç çekme sesi duyulur. Sonra evine seslenen adamın sesi. "Burada benden başka kimse yok," diye geri bildiriyor. "bakmama yardım etmek ister misin?"

"Orada olmadığına emin misin?"

Magnús dolaşmaya başladı. Oğluna nasıl yardım edeceğini bilemiyor. Çocukluğu hiç onunki kadar yalnız geçmemişti. Kopenhag'daki apartman bloklarında büyümüş, büyük çocuk gruplarıyla ailesiymiş gibi oynamıştı. Asker arkadaşlarıyla. Komşu çocukların kamplarını yağmalayan bir grup yağmacı olarak savaşta oynadılar. Magnús'un yaşına geldiğinde, mutfak penceresinden bağırabilir ve diğer on çocuğun savaş çığlığına karşılık verdiğini duyabilirdi. Marie oğluna gidip oynamasını söyler ve o da itaatkâr bir şekilde gider. Ama tek başına oynar.

Bir dahaki sefere, onunla gidecek. Eğer oynayacak birini bulamazsa, o olacak. olmalı. Hayatta başka ne var ki? Kendi oğlunuzla vakit geçirmekten daha eğlenceli ne olabilir?

"Marie?" Bu Karl. Onu unutmuştu. "Her şey yolunda mı?"

Marie kızını düşünür, küçük bedeni battaniyenin içinde bir pasta gibi kıvrılmıştır. Marie kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. "İyi," der. Boğazını temizler. "Herkes nerede?"

Karl ona "Júlía yakında Borgarnes'ten dönecek," diyor. "Onu sana göndermemi ister misin? Magnús'u aramana yardım etmemi?"

"Hayır," diyor sertçe. "Onu burada istemiyorum."

Son konuşmalarının acısı geçmedi. Hatta daha da güçlendi. *Kendini aptal yerine koyuyorsun.*

Keşke Júlía, Marie'nin ne kadar aptal olduğunu bilseydi.

"Neden ben de gelmiyorum?" Karl öneriyor. "Konuşmamız gerekiyor gibi görünüyor."

Bebek yüzünü buruşturuyor, küçük yüz hatlarını kızgın bir top haline getiriyor. Tombul yumrukları başının iki yanında toplanıyor, kıvrık bacakları karnına doğru yaylanıyor. Kıvrılıyor ve telaşlanıyor. Uyanıyor. Ağlama yine başlayacak.

Marie "Hayır," der ve başka bir şey söylemeden telefonu kapatır.

Bebeğine uzanıyor. Güzel kızına. Agnes. Sadece uykuda güzel. Uyanıkken öfkelenir. Annesine, babasına ve hayatına öfke duyuyor. Marie kızını seviyor. Bunu içinde hissediyor, vücudunun her hücresini dolduran sevgiyi. Ama bazen, gecenin geç saatlerinde, ona sahip olmanın ne kadar kötü bir şans olduğunu düşünürken buluyor kendini. Marie'nin hayatında ne kadar kötü bir şansı vardı. Einar'la tanışmak, onun kendisini evlenmeye ikna etmesine izin vermek, buraya kadar taşınmak, Magnús'a sahip olmak, hepsi gençken, çok gençken. Bu karanlık, uykusuz gecelerde kendine her şeyin kendi kontrolü dışında olduğunu söylüyor. Kader.

Ama şu anda yaptığı şey kader değil. Bu onun kendi hatası. O adamı aradı. Ondan kendisini öpmesini istedi. Onu yatağına aldı. Onunla bir ilişkiye başladı, ne umarak? Einar'ı incitmek için mi? Kendisi için seçim yapabileceğini kanıtlamak için mi?

Kızı gözlerini ayırmadan tavana bakıyor. Bulanık mavi gözleri bir an için parlıyor ve bakışları kısa bir süreliğine annesine değişiyor. Sonra öfke başlıyor. Çılgılık atan, bükülen, kutsal olmayan öfke.

Marie kızını alır ve mutfağı boydan boya adımlar. Bebeğini sıkıca göğsüne bastırıyor ve kendisinin de ağladığını hissediyor. Gerçek şu ki, bu hayatı kendisi seçmiştir, her parçasını. Kocasını. Kızını. Oğlu. Sevgilisini.

Oturma odasında, duvardaki düğün fotoğraflarına bakarken kızını kucağında zıplatıyor. Marie bu resimlerde çok genç. Bir çocuk. Ama şimdi görüyor ki Einar da öyle. Bir eliyle Einar'la birlikte Magnús için aldıkları pikaba dokunuyor. Magnús'un en sevdiği plağın ne olduğunu bile bilmiyor. Her şeyi berbat etti. Eve dönme zamanı. Her şeyi yeniden yoluna koyma zamanı. Ona en çok ihtiyacı olan oğlundan başlayarak. Marie, içinde ham ve heyecan verici bir şeyin yırtıldığını hisseder. Güç gibi bir şey.

Kapının açıldığını duyuyor. Bu ön kapı değil. Marie durduğu yerden ön kapıyı görebiliyor ve kapı kapalı.

Rüzgârın esintisi, nehrin anlık gürültüsü ona arka kapı olduğunu söylüyor. Magnús.

Marie o kadar rahatlamış ki bacaklarının büküldüğünü hissediyor. "Maggi," diyor, bebeğin öfkesinin üzerinden seslenerek. "Buraya gel."

Oğlunun saçlarına dokunmak istiyor. İnce beyaz-sarı ipek, kendi babasınıninkine çok benziyor. Ona dışarı çıkıp onunla oynayacağını söyleyecek. Gururunu ayaklar altına alacak, gerekirse elleri ve dizleri üzerinde sürünecek ve Agnes'i bir öğleden sonrası için Júlía'ya verecek, böylece ikisi birlikte olabilecekler. Maggi ve Marie. Karda yağmacılık oynuyorlar.

Ama onu geri çağıran ses oğluna ait değildir. Bir erkeğe ait.

Marie bebeğine daha sıkı sarılır ve ilk kez çığlıklar kesilir. Sanki Agnes de tehlikeyi hissedebiliyormuş gibi.

"Marie," diyor adam. Ani sessizlikte sesi çok yumuşak. "Konuşmamız gerek."

OTUZUNCU BÖLÜM

Şubat 8, 2019

Nora o akşam geri döndüğünde, Agnes oturma odasında araştırma kâğıtlarından bir karmaşa yaratmıştır. Klasörler açılmış, kâğıtlar her yöne saçılmıştır. Olay yeri fotoğraflarını saklamıştır ama başkaları da vardır. Arazinin jeolojik araştırmaları. Haritalar. Bir şey arıyordu ve ne yazık ki o şey yığının en dibindeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Nora, olduğu yerde donakalmış bir halde.

"Óskar'la konuştun mu?" Agnes soruyor. Bu bir gün içinde koca bir ömür yaşamıştır. Hoşbeşe ayıracak zamanı yok.

"Orada değildi."

"Polisle birlikte miydi?"

Nora başını sallıyor, gözleri yerdeki tüm kâğıtları takip ediyor. "Görünüşe göre yarınki gösterisi için Reykjavik'e gitmiş bile. Neler olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Bir şey biliyorum," der Agnes ona. Sesinin ne kadar kararlı olduğunu duyunca şok olur. Bir fikri vardır ve haklı olduğunu umar, dua eder.

"O da ne?" diye sorar Nora. Agnes'in karşısındaki kanepeye uzanır, ellerini dizlerinin üzerine koyar.

"Thor Senior," diyor Agnes yerden. Aradığı fotoğrafı elinde tutuyor. "Birinci nesil Thor." Yüksek elmacık kemikleri ve ince gözleriyle orta yaşlı bir adamın portresi. Oğlunun daha büyük versiyonu. "O ve büyükbabamın ortak bir atası varmış, ya da her ne diyorsanız.

Öyle değil mi? Ailenin iki tarafı bu araziyi ama bunun için kavga ettiler. Birbirlerinden nefret ettiler."

"Öğrendiğim kadarıyla," diyor Nora, "Hatfield'ler ve McCoy'lar gibi değilmiş. Batı Virginia'daki iki komşu aile, kan davası? Hayır mı? Bu şiddetli bir rekabet değildi. Daha çok, Thor'un halkı araziyi sizin ailenizden geri almak ve serveti birleştirmek istedi. Sizin tarafınız hayır dedi, ta ki cinayetlere kadar."

"Ya," diyor Agnes, "ya Thor Senior araziyi almak için onları öldürdüyse?"

Nora oyuna devam ediyor. "Neden sadece Einar'ı öldürmüyorsun?" "Çünkü bu çok açık."

"Bütün cinayetler açıktır."

"Einar'ı öldürseydi," diye devam ediyor Agnes, "Marie ve çocuklar evde kalırdı, değil mi? Muhtemelen yeniden evlenir ve başka biri başa geçerdi. Belki de Einar'ı kasabadan kovmak istemiştir." Bu çılgınca, umutsuz bir fikir. Ama bir cankurtaran salı gibi sıkı sıkıya tutunuyor.

"Ya da Einar'ı öldürüp Marie'yle kendisi evlenir," diyor Nora.

"Evet." Gerçeğe çok yakınlar. Agnes birden, Nora'nın bunların bir kısmını zaten bilip bilmediğini merak etti. Kartlarını göğsüne yakın mı tutuyordu?

"Bu şeytani bir şey," diyor Nora. "Sosyopatik."

"Belki de öyleydi. Thor Junior bana babasının korkunç bir adam olduğunu söyledi. Fırsatını bulduğunda buradan taşınmış ve ancak babası gittiğinde geri dönmüş."

"Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Bugün." Agnes ona nehir boyunca yaptıkları yürüyüşü anlatır. Nora konuşmaz.

"Ne?" Agnes sorar. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diyor Nora, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Sadece bugün çok şey yaptın. İyi iş çıkardın. Reykjavik'ten döndüğümüzde Thor Junior ile bizim için bir akşam yemeği ayarladım. O zaman ona babası hakkında daha fazla şey sorabiliriz."

"Başka bir şey daha var," diyor Agnes. Telefon zaten aralarındaki sehpanın üzerindeydi. Nora'ya uzatıyor. "Ása'nın."

Nora hareket etmiyor. Nefes alıyor gibi bile görünmüyor.

"Lilja," diyor Agnes. Onu kahve içmeye davet etmesini, partiyi, Ása'nın sarhoş bir halde eve dönüşünü açıklamak için elinden geleni yapar. Nora'ya daha sonraki planlarından bahsetmez. Mesajlaşmalarından da. Ama ona iki telefondan bahsediyor. Bitirdiğinde, jestin simetrisinin fazlasıyla farkında olarak, "Al onu. Polise ver. Onları tanıyorsun."

Nora daha önce hiç telefon tutmamış gibi garip bir şekilde tutuyor. "Bunu sana yeni mi verdi?" diye tekrarlıyor.

"Evet. Hemen değil. Ama sanırım ondan kurtulmak istedi."

"Bunu sana neden verdi?"

Agnes'in ağzı kurudu. *Çünkü aramızda başka bir şeyin alt akıntısı var, Nora, çünkü sanırım o da benim ondan etkilendiğim kadar benden etkileniyor ve o da korkmuş ve yalnız, ben de öyle ve eğer bir nehirde sürüklenip boğuluyorsanız ve güvenli bir nokta görürseniz, bunu düşünmezsiniz, sadece ona doğru yüzersiniz.* Ama bunu söylemek imkansız. Tüm hayatı gizli tutulan bu kadın için seslendirmek imkansız. Agnes, Nora hakkında pek bir şey bilmiyor ama ondan hoşlanıyor. Bu podcast dışında arkadaş, gerçek arkadaş olabileceklerini düşünüyor. Ama bu, iki saatini birlikte geçirdiği Lilja hakkında, karşısında oturan kadından daha fazla şey bildiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Nora bir buzul. Yüzeyin altında paylaşmak istemediği çok şey var. Ve bu iyi bir şey. Agnes onu suçlamıyor. Aslında, onu bu yüzden daha çok seviyor.

Ancak bu, Agnes kendisiyle ilgili hiçbir şey paylaşmazken, tüm sırlarına sahip olma hakkına sahip olduğu anlamına gelmez.

"Lilja yalnız," diyor Agnes dikkatle. "Bazen konuşacak bir arkadaşla ihtiyaç duyarsın. Sanırım bunu ona ben verdim."

"Neden polise teslim etmediniz? O mu söyledi?"

"Kendini bir deliğe soktu," diyor Agnes. "Olayın ciddi olduğunu bilmeden önce polise yalan söyledi. Partinin olduğu gece Ása onu itti. Sanki haftalardır onu itip duruyormuş gibi. Lilja incinmişti. Ása'nın erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu sanıyordu. Arkadaşının sırlarını sakladı ve sonra neler olduğunu anladığında polise gerçeği söylemenin bir yolunu bulamadı, daha da şüpheli görünmeden değil."

Bazen aptalca nedenlerle yalan söylersiniz ve sonra bu sizin kontrolünüzden çıkar. Senden daha büyük bir şey haline gelir, anlıyor musun?"

Nora telefonu elinde döndürüyor. Her pürüzsüz kenarı inceliyor. "Yalan söylemek için pek çok neden var." Ayağa kalkıyor. "Tamam," der. "Bunu düşünmek zorundayım. Teşekkürler."

"Ne yapacaksın?"

"Düşün," der Nora ona. "Ve bize yemek hazırla." Telefonu yatak odasına, Agnes'in karıştırdığı kâğıt yığınının arasına değil, artık gizli bir yere koyar. Nora mutfığa döner ve doğruca alkole yönelir. Yemek pişirmeye başlamadan önce Agnes'e bir kadeh şarap ve kendisine de sağlıklı dozda cin koyar.

Nora elindeki bardağı Agnes'inkine vuruyor. "Bir suç ortağının olması çok güzel. Sen Hildur'dan daha iyisin - bu arada o da seninle konuşmak için yanıp *tutuşuyor*. Ona bir şeyler ayarlayacağımızı söyledim ama ikinizin konuşması için bir zaman ayarlamazsak muhtemelen yakında ortaya çıkacaktır."

"Belki de onunla konuşmak istemiyordumdur."

Nora bunu görmezden gelir ve kendini risottolarını hazırlamaya verir. Yemek kokusu hâlâ Agnes'in midesini bulandırmaktadır, bu yüzden şarabına odaklanır. Nora porsiyonları dağıtmaya başladığında ikisi de çakırkeyifliği geçip sarhoşa yakın bir hale gelmişlerdir. Saat hâlâ erkendir ama güneş saatler önce gökyüzünden kaybolmuş ve onları tamamen karanlıkta bırakmıştır. Nora, odanın ortasındaki ateşi en parlak ışık kaynağı haline getirmek için ışıkları kısmıştır.

İç çekerek Agnes'e dağınık yemek masasında katılıyor. "Anladığım kadarıyla Hildur'dan nefret ediyorsun. Açık sözlülük dışında özel bir nedeni var mı?"

"Sen de ondan hoşlanmıyorsun," diyor Agnes. "Dürüst ol."

Nora bir kahkaha atar. "O kadar belli mi ediyorum?" İçkisini yudumlar. "Ondan hoşlanmadığımdan değil. Çok yardımcı oldu, beni doğru odalara yerleştirdi, tanıştırdı. Böyle bir durumda umduğun her şey onda var."

"Ama..." Agnes soruyor.

"Ama her ne kadar harika olsa da o bir engel. Başlangıçta bir köprü görevi gördü ama şimdi herkese kasabayı hatırlatıyor."

konusuyoruz. Buradaki insanlar birbirlerine çok bağılı. Birbirlerini senin ve benim anlayamayacağımız kadar çok yönden tanıyorlar. Hildur, Óskar ve Lilja için bir otorite figürü, Thor'la aynı okula gitmişler, eminim hepsi birbirinin ailesini ve kuzenlerini tanıyordur ve birbirlerinin görülecek her şeyini . Bazen bu tür bir bağlantı, bir röportajda rahatlık hissi yaratmaya yardımcı olur. Ama çoğu zaman, o bir doğruluk kontrolörü gibidir. İnsanların benimle bu kadar çok şey paylaşmasının bir nedeni de dışarıdan biri olmam. Önyargım yok. Kendi hayatlarını işlerine geldiği gibi kurgulayıp anlatabilirler ve bunun bir önemi yok çünkü ben gezici bir sirk gibiyim. Günahları benimle birlikte gidiyor."

"Ama günahları kaydediliyor," diyor Agnes. "Ve sonra onları çok popüler bir podcast'te yayınlıyorsunuz."

Nora içkilerini dolduruyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Rahatsız etse anlar mıydın?"

"Hem evet hem hayır. Bu senin hayatın." Nora risottodan çok cin yuttu. Agnes kendi tabağına neredeyse hiç dokunmamıştı. "Bu senin ailen. Zorlu bir savaşın var çünkü belli ki baban bunu yapmamı istemiyor. Ve elbette iyi bir nedeni var. Yani kişisel açıdan zor bir durum, bunu anlıyorum. Ama daha büyük bir bakış açısıyla, zulüm görecekmışsınız gibi değil. En güzel noktadasınız. Birbirinize çok bağılısınız ama değilsiniz. Ve açıkçası, bana gerçekten hiç günah , değil mi?" Loş ışıktaki Nora'nın pembe çerçeveleri karanlıkta parlıyor gibi görünüyor. "Tabii bana söylemediğin bir şey yoksa."

Agnes alt dudağını ovuşturuyor, çiğ ve çatlamış derisini hissediyordu. Öğrendiklerini Nora'ya söylemek istememişti. Şüphelendiği şeyi. Ama kelimeler şimdi neredeyse iradesi dışında ağzından dökülüyordu.

"Ya," diyor sesindeki titremenin farkında olmadan, "bugün bir şey öğrendiysem? Ya ben- Ya o-" Bocalıyor.

Masanın üzerinde onunkini örten bir el var. "Derin bir nefes al," diyor Nora ona. "Bütün bunlar olurken en büyük korkun ne? Halkın podcast'ime vereceği tepki değil, yoksa burada olmazdın. Bu başka bir şey."

"Ne olduğunu biliyorsun," diyor Agnes.

"Söylerseniz yardımcı olur. Tahmin etmeyi sevmiyorum."

"Eğer sen-" Agnes sözcükleri tökezleterek söze başlar. Şarabından bir yudum daha alarak kendini sakinleştirir. Kendini hepsini söylemeye zorluyor: "Eğer bu yolda ilerlemeye devam edersek, Nora, sanırım büyükbabamın bir katil olduğunu öğreneceğiz. Ve bu dayanılmaz bir şey."

Nora Agnes'in elini sıkıca kavrar. "Bugün ne öğrendin? Fikrini bu şekilde değiştiren nedir?"

Açıklamak çok fazla çaba gerektiriyor. Agnes, Nora'ya Júlía ile geçirdiği zaman hakkında her şeyi anlatırken, sanki kendisinden ayrı birinden bahsediyormuş gibi duyuyor. Marie'nin Thor Senior ile olası ilişkisini öğrenen ve bunu Agnes'e aktaran bir tanıdık.

"Sen ne derdin o zaman?" Agnes Nora'ya sorar. "Einar karısının başka bir adamla yattığını öğrendi. Komşusuyla. Kuzeni ya da her neyse. Ne olduğunu söyledin?"

Nora kendini ayağa kaldırır ve hızla Agnes'e doğru ilerler. Onu garip bir şekilde kucaklıyor.

Agnes onu iter, hem de nazıkçe değil. "O zaman ne olacak?" diye sorar. "Peki ya bu ilişki? Bütün parçaları, Júlía'nın bana anlattığı her şeyi bir araya getirdiğinde ne olacak? Marie'yle sürekli tartışıyorlar, bebekten nefret ediyor, sonra bir gün ikisi de öldürülüyor. Belki de karısının komşusuyla, kendisinin de nefret ettiği komşusuyla yattığını öğrenir ve belki de çocuğun kendisinden olmadığını düşünür ve sonra - sonra ne olur?"

"Nora koltuğuna dönerek, "Thor Senior ile konuşmam gerektiğini söyleyebilirim," dedi.

Bu Agnes'i kısa keser. "Ne?"

"Thor Junior babasının gittiğini söyledi," diyor Nora. "Öldüğünü değil. Onu bulacağım ve onunla konuşacağım. Bu iş böyle yürür Agnes. İpuçlarını takip edersin. Birini bulup her şey bitti, bu her şeyi açıklıyor demezsin. Her şeyin sonuna ulaşana kadar olmaz."

"Farkında değil misin," diyor Agnes, akmayan gözyaşlarının arasından, "eğer bunu yaparsan, eğer bu ipliği takip etmeye devam edersek, beni seven tek kişiyi elimden almış olacaksın?"

"O zaman sen de kulübe katılabilirsin," diyor Nora, sesi inanılmaz derecede yorgun. "On yaşımdan beri üyesiyim." Yüzünde esprisiz ve acımasız bir gülümsemenin gölgesi beliriyor. "Bu kadar şaşkın bakma.

"Bu konuda konuşmuyorum," diyor Nora, "bu yüzden bilmediğin için seni suçlayamam, ama bunca zamanı benimle geçirip neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim olmadığını nasıl düşünebiliyorsun merak ediyorum. Ben bir aylayla büyüdüm. Sana ondan bahsettim. Ona tapardım. Sadece biz ve bizi hayatta tutmak için sürekli çalışmak zorunda olan annemiz vardı, bu yüzden Chloe ile kendi annemle geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim. Hayatımın ilk on yılında Chloe benim annem, kız kardeşim, tüm dünyamdı. Ve sonra ortadan kayboldu."

Şimdi Nora'nın elini tutmak için uzanan Agnes'tir. Nora'nın eli onun avucunda gevşek kalıyor.

"Chloe beni okula bıraktı," diye devam ediyor Nora. "Lisesine giden yol üzerindeydi. Sabah derslerine gitti ve öğle yemeğinde ayrıldı. Nereye gittiğini kimseye söylemedi. Onu hiç bulamadılar. Okuldan ayrıldıktan sonra nereye gittiğine dair bir iz bile yok. Bilmiyorum... eğer yaşıyorsa. Ya başına korkunç bir şey geldiyse. Ama böyle düşünmek zorundayım. Ona korkunç bir şey oldu."

"Başına bir adam geldi."

"Kamu avukatı olmak için okula gittim. Bir süreliğine öyleydim. Sonra boşandım ve tekrar yalnız kaldım. Ve Chloe'yi düşünmeden edemiyordum. Bu podcast'i kayıp kızların ailelerine yardım etmek için başlattım. Böylece kimse bilmemenin işkencesini yaşamak zorunda kalmayacak. Neler yaşadığınızı bildiğimi söylediğimde bana inanmalısınız. Ama ne kadar şanslı olduğunuzun da farkına varmalısınız."

"Şanslı," diye Agnes, afallamış bir halde. "Ne için şanslı?"

"Nerede olduklarını biliyorsunuz," diyor Nora. "Ve dünya onların kim olduğunu biliyor. Ailen hakkında kitaplar var. Teoriler. Şarkılar. Kimse kız kardeşim için bir şey yazmadı. Büyükbabanın bir katil olduğunu öğrenmekten korktuğunu biliyorum. Ama onunla yirmi altı yıl geçirdin, yirmi altı yıl seni sevdi. Yirmi altı yıl cehalet. Çok şanslısın ve bunun farkında bile değilsin."

Nora, Agnes'e cevap vermesi için fırsat tanımaz. "Sabah bütün bunları söylediğime pişman olacağım," diyor iç çekerek. "Ama yarın Reykjavik'e gidiyorum. Eğer hala bana katılmak istiyorsan, o zaman harika. Yarın sabah

Yedi. Olmazsa anlarım." Cevap beklemeden bardağını ve cin şişesini alıp odadan çıkar.

Agnes, derin bir kayıp duygusuyla Nora'nın gitmesine izin verir. Kişisel trajedileri karşılaştırmanın ve kaybetmenin ne kadar üzücü olduğunu düşünür.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Şubat 8, 2019

Agnes, Nora'nın duşunun açılmasını bekler. Sonra kalkıp ön kapıdan çıkar. Karda tökezleyerek ilerledi ve sonra kiralık arabaya bindi, kaloriferi çalıştırdı ve ön camın buğulanmasını izledi. Telefonunu kontrol ediyor, sinyali Wi-Fi'ye ulaşmak için zorlanıyor. Beyazlık dağıldığında nereye gittiğini biliyordu. Arabayı kar birikintisinden çıkarıyor, garaj yolunun dar çemberi boyunca ilerliyor ve sonra ağaçlardan oluşan tünelin içinden geçen farları takip ediyor.

Gözlerini siliyor. Gözlerinde nem yok ama hiçbir şeye odaklanamıyor gibi görünüyor. Yine de önemli değil. Yol bomboş. Dünyadaki son insan da olabilirdi.

Otoyolun kaygan kaldırımına ulaştığında, ayağını gaz pedalında düzleştirir, özgürlük duygusunun, kontrolü kaybetmenin, düşünce noktasının ötesine geçmenin tadını çıkarır. Sadece hayatta kalmanın olduğu yerde.

Birkaç saniye içinde kasabanın sapağına varır. Arabayı küçük sokaklardan geçirerek ilerliyor. Ása'nın binasının önüne park eder ve Ása'yı orada, sarhoş, yaralı ve yalnız, şimdi kendisinin bir yankısı olarak hayal eder. Agnes bir intiharı anlamakta hiç zorlanmamıştı, biri "*Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum*," dediğinde buna hiç inanmamıştı. Birinin uçurumun kenarına gelip de atlamaması bir mucizedir. Bu anlatılamaz bir gücün başarısıdır. Kenar, vahşi, özgür, karanlık ve umut verici bir şeyin çağrısıdır. Onu takip etmenin ne insanlık dışı ne de mistik bir yanı vardır.

Keşke Ása'yla tanışabilseydi. Keşke ona yardım edebilseydi. Ona, sınır ne kadar umut verici, çağrısına cevap vermek ne kadar tatmin edici olursa olsun, hiçbir şeyin olmadığını söyleyebilirdi. Kadının bunu yapmayı seçtiği, gitmeyi seçtiği ve bunun yalnızken olduğu için üzgün.

Agnes ıssız sokaktaki binaları sayar. Pencerelerde ışıklar var, sıcak, parlayan hayatlar, ama bu saatte, bu soğukta dışarıda kimse yok. Sadece Agnes, kaygan kaldırımında yürüyor, doğru binayı ve bulduğunda da doğru daire numarasını arıyor. Zile basıyor. Kapı sanki kendisi açmış gibi hızla açılıyor.

Merdiven çıkmasına gerek yok. Daire zemin katta. Daha koridora adımını atmadan kapı onun için açılıyor.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Şubat 8, 2019

Lilja ağlıyor gibi görünüyor. "Sen iyi misin?" Agnes soruyor.

Lilja'nın evi Ása'nınkinden çok daha küçük ama çok daha rahat. Duvarlar boyunca kitap yığınları, hukuk ders kitapları ve sanat malzemeleriyle dolu kocaman bir masa var. Yatak, gelişigüzel bir yastık ve yorgan yığınıyla kaplı, odanın en uzak köşesinde.

"Bilmiyorum," diyor Lilja. "Hayır. İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır."

Bir sessizlik oldu. Siyah gözler onunkilere kayar. Aynı anda hem yalvaran hem de anlayışlı. Agnes o anın tadını çıkarır, sıçramadan önceki duraklamanın.

"Seni öpebilir miyim?" diye soruyor.

Lilja orada. Agnes onun nefesini yanağında hissedebiliyor. Sonra Lilja'nın ağzının kendi ağzındaki dayanılmaz sıcaklığından, kollarının sırtındaki ve başındaki sıkılığından başka bir şey yok. Ömür boyu sürecektir bir zevk ama yine de yetmiyor. Hava almak için ayağa kalktığı anda Lilja'nın onları yatağa getirdiğini fark ediyor, vücutları uçurumun kenarında sallanıyor. Sonra Lilja'nın onu yatağa bastıran ağırlığı, kutsanmış ağırlığı var.

Lilja, Agnes'in kot pantolonunun kemerini çözer ve zaman titreyerek durur. Agnes'in çıplak kalçasında bir el var. Bir diğeri kotun üzerinde, kumaşı aşağı çekerek tenini havaya çıkarıyor.

Yara izlerini ortaya çıkarıyor.

Donda kaldı.

"Sorun nedir?" Lilja soruyor. Arkasına yaslanıyor, elleri kayıyor.

Bu Agnes'e etrafındaki odaya kısa ve son bir bakış atma fırsatı verir. Sanat malzemeleri, hukuk ders kitapları yığını. İşte kısa saçlı ve siyah gözlü kadın. Agnes'in ona ihtiyacı olduğu kadar Agnes'e de ihtiyacı olan kadın. Lilja'ya yeni vücudunu gösterip göstermeyeceğine karar vermesi gereken an bu andır. Etrafındaki oda yabancı, bacaklarına sarılan kadın ise daha önce neye benzediğini asla bilemeyeceği bir yabancı. Agnes'in kırık ve bantlanmış bu hali, Lilja'nın onun hakkında bileceği tek şeydir. Ne evine ne de bir zamanlar olduğu kadına yakın.

"Yara izlerim var," diyor Lilja'ya, "sol bacağımda. O zamandan beri ilk kez." Lilja elini bacağının üzerinde gezdiriyor. İçinden bir ürperti geçiyor.

Agnes. "Durmak ister misin?"

"Hayır," diyor Agnes. Kalçalarını kaldırarak Lilja'nın kot pantolonunu tamamen çıkarmasına yardım ediyor. Açıkta kalan tenin tüylerinin diken diken olduğunu hissediyor. Bırak Lilja görsün. Bırak bilsin. Agnes'in yeni olmasına izin ver. "Daha fazlasını istiyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şubat 8, 2019

Lilja'nın başı omzunda ve Agnes onu yere sabitleyen tek şeyin bu başın ağırlığı olduğunu düşünüyor. Avucunu Lilja'nın çıplak sırtında gezdiriyor, teninin ipeksi dokusunun tadını çıkarıyor. Lilja üzerinde çalıştığı bir çizgi romandan bahsediyor. Çalışmaları sırasında Ása dışında aklı başında kalmasına yardımcı olan tek şey bu.

"Ne hakkında?" Agnes soruyor. Lilja'yı bir avukat olarak hayal edemiyor, onu sadece şu anda o masanın üzerine eğilmiş, çizim yaparken, yeni dünyalara hayat verirken hayal edebiliyor.

"Ben aslında bir yazar değilim," diyor Lilja. "Resimler çiziyorum, eklemek istediğim şeyler var. Bana güleceksiniz ama çoğunlukla trollerle ilgili."

"Troller mi?" Agnes soruyor. "Köprü altında yaşayan türden mi?"

"Hayır," diyor Lilja. "Efsanelerimizdekiler. Trollerin zifiri karanlıkta yaşadığını ve gün ışığında taşa dönüştüğünü söylerler. Tüm bu manzaranın, tüm bu kara kayaların trol olduğu fikri hoşuma gidiyor. Bir masal büyüsünün etkisindeymiş gibi uyuyan canlılar. Sarhoş olup kötü çocukları çaldıklarına dair daha az eğlenceli başka hikayeler de var ama ben bunları çizmeyeceğim."

"Yani bu güzelim tarlalar," diyor Agnes, "tüm bu ada aslında bir trol mezarlığı."

"Temel olarak."

"Buna neden güleyim ki?" Agnes sorar. "Çok hoş. Hikayesi nedir?"

Lilja'nın iç çekişini omurgasının dibinde hissediyor. "Buraya kadar gelebildim. Belirli bir trol hakkında yazmak istiyorum. *Son* trol. Diğerleriyle ilgileniyor, yosunlarını yetiştiriyor, hepsinin hâlâ orada olduğundan emin oluyor. Onları geri getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor, diye düşünüyorum. Ama burada volkanlar var, bilirsiniz, değişen magma. O da benim gibi yalnız."

Agnes, Lilja'yı daha sıkı kendine çekiyor. "Magmaya dönüştüklerini fark ettiğinde ne yapıyor?"

"O gidecek." "Gitmek mi istiyorsun?"

"Hayır," diyor Lilja. "Bilmiyorum. Reykjavik'e taşınmak istiyorum. Burada mecbur olduğumdan daha fazla kalmak istemiyorum." Huzursuz, Agnes'ten uzaklaşıyor, geriniyor ve çarşaplarda yeni bir pozisyon buluyor. "Ása da gitmek istiyordu. Bazen kendime onun şehirde olduğunu, erkek arkadaşıyla yaşadığını ve bizi unuttuğunu söyleyebiliyorum."

"Bu mümkün mü?" Güzel bir düşünce.

"Hayır. Haberlere çıktı. Yüzü her yerde. Uzun süre saklanamaz."

Agnes diyor ki, "Yarın şehre gidiyorum. Nora'ın gösterisini izlemek istiyor. Sen de orada olacak mısın?"

Lilja ona geri döner. "Gitmeyecektim." Yumuşak bakışlar Agnes'in yanağının üzerinde bir yerlerde geziniyor. "Belki giderim, eğer orada olursan."

Agnes ona doğru uzanır. Bu odanın dışında Nora Carver, büyükbabasının kirli geçmişi ve onu ezmek için bekleyen diğer tüm sorumluluklar vardır. Şu anda, bu yatakta, bu kadınla, kendini sakın hissediyor. Huzur içinde.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şubat 9, 2019

Agnes sabah erkenden, Lilja hâlâ uyurken ve Nora da umarım hâlâ uyuyorken dönüş yoluna koyulur. Gözleri kamaşmış ve akşamdan kalmadır ama mutludur. Ön kapıdan gizlice girer ve Nora'nın ona seslendiğini duymadan önce duş almayı başarır, sesi beton ve cam duvarlara çarparak yükselir.

"Yol sürekli kapanıyor," diyor Nora. "Şimdi açık, o yüzden acele etmeliyiz."

Agnes bavulunu Nora'nın arkasından kamyonu sürüklüyor. Anlaşılan Óskar'ın gösterisini izledikten sonra onlar da Reykjavik'te kalacaklar. Nora ikisine de otel odası ayırtmış. Agnes'in Reykjavik'e ne götüreceğini seçecek zamanı olmadığı için her şeyi yanında götürüyor. Zaten fazla bir şey de yok.

Otoyola ulaştıklarında Nora sonunda "İyi miyiz?" diye sorar.

Çok şanslısın ve bunun farkında bile değilsin.

Agnes, Nora'ya evet der, çünkü öylelerdir.

"Hayır," diye ısrar ediyor Nora. "Ciddiyim. Aramız iyi mi? Bazen huysuz bir sarhoş olabiliyorum - annemin bana bir hediyesi - ve bunun ilişkimizi etkilemesini istemiyorum."

"Nora," diyor Agnes, akşamı Lilja'yla geçirdiği için kendini cömert hissediyor, çünkü kız kardeşini tanıdığı için ona daha yakın hissediyor, "aramız iyi."

"Tamam," diyor Nora, belli ki rahatlamış. "Çünkü sana bir sürprizim var. Thor Senior'u buldum. Reykjavik'in dışında bir banliyöde huzurevinde yaşıyor. Yolda gelirken onunla konuşabiliriz."

"Oğlundan izin aldın mı?"

"O Hannibal Lecter değil. Düşük bakımlı bir yaşlılar tesisinde yaşıyor. Ziyaretçileri olabilir."

Reykjavik'e doğru yol bir bulanıklık. Agnes önce gri denize düşen volkanik kayaların düzensiz damlaları arasında kaybolur, ama sonra yolun ritmiyle başını sallayarak uykuya dalar. Nora onlara otoyoldan çıkmaları için rehberlik ettiğinde uyanır. Agnes, onlar tamamen uzaklaşmadan önce Reykjavik'in, masalsı binaların bir görüntüsünü yakalar. Ama burada gerçek güneş ışığı vardır. Gökyüzünde kısa bir mavilik, tehditkâr bir kara bulut halkasıyla çevrili. Nora onları Bifröst'teki üniversite kampüsüne benzeyen bir yere götürüyor. Uzun, bodur binalar var, hepsi aynı modern tarzda yapılmış, beyaz sıva boyalı ve siyah pencere süslemeli.

Kayıt ekipmanını taşıyan Nora onları kanatlardan birine götürüyor. "Anladığım kadarıyla burası bizim binamız olmalı."

Lobide, asansör bankosunun önünde tek bir güvenlik görevlisi vardır. Nora kendini tanıtır. Adam Thor Senior'un odasını arar. Talimatları alırlar: ikinci kat, oda 201. Üst katta, koridorun bir ucunda bir hemşire istasyonu var, ancak tesis normal bir apartman binası olabilir.

Nora 201'in kapısını çalar ve Agnes'e yarım bir gülümseme atar. "Hazır mısın?" diye fısıltıyla sorar.

Cevap verecek zaman yok. Belli ki adam onları bekliyordu, çünkü Nora'nın kapıyı çalmasının ardından kapı sarsılarak açıldı. Thor Senior iri yarı bir adamdır, zamanla makul bir boya inmiştir. Bir defans oyuncusununki gibi geniş ve kare olan büyük omuzlar içe doğru kıvrılır. Sarkık fener çenesi ve oğlununkine çok benzeyen gözlerindeki sert parıltı, estetikten değil iradenin gücünden kaynaklanan yakışıklı bir adamdan bahsediyor.

"Merhaba, efendim," der Nora ve Agnes onun adama "efendim" dediğinin farkında olup olmadığını merak eder, yoksa bu kendiliğinden mi olmuştur, çünkü adam tam bir "efendim "dir. "Benim adım Nora Carver, ve ben ev sahibiyim-"

"İçeri gelin," diye araya giriyor Thor Senior. Ayaklarını sürüyerek geri döndü ve uzun, çarpık bir kolunu odanın içine doğru salladı. "Kapı aralığında konuşmak kabalıktır."

Hızlı ve itaatkâr bir şekilde içeri girerler. Agnes yanından geçerken adamın nefesinden erken yediği öğle yemeğinin kokusunu alır, mavi peynir ve balık karışımı keskin bir kokudur bu. Kapıyı arkalarından kapatıyor ve oturma odasına doğru ilerliyor. Daire Lilja'nın stüdyosundan neredeyse hiç büyük değil. Thor, otoparka bakan pencerenin yanındaki uzanmış koltuğunu geri alıyor ve dar kanepeye geçmelerini işaret ediyor.

"Dediğim gibi," diye başlıyor Nora, "ben faili meçhul davaları araştıran ve belgeleyen bir programın sunucusuyum. Hatırlayabileceğiniz bir davayı ele almak için İzlanda'dayım. Programım için sizinle bu konu hakkında konuşmayı umuyordum."

Thor Senior'un açıklamalara tahammülü yoktur. Elinde incelemesi ve imzalaması istenen bir serbest bırakma formu var ve Nora katılımıyla ilgili tüm seçenekleri açıklarken o forma bakmıyor. Nora'ya bakıyor. Kadının kompakt vücudunun her ayrıntısını ezberliyor. Nora'nın ne söylediği önemli değilmiş gibi görünüyor - Agnes'in belirttiğine göre, Nora kasıtlı olarak Marie'den, Einar'dan ve hatta Bifröst'ten bahsetmekten kaçınıyor.

Nora ayrıca Agnes'i tanıtmayı da ihmal ediyor, ona "ortağım" diyor, başka bir şey demiyor. "Ortağım burada sadece gözlem yapacak, eğer sizin için de uygunsa." Thor Senior bakışlarını Nora'dan ayırabildiğinde Agnes'e kaşlarını çatıyor. Kafası karışmış, sanki onu tam olarak tanıyamıyormuş gibi. Agnes ondan uzak durmuyor ama kendini de belli etmiyor. Çok çabuk karar veriyor, yaşlı adamdan hoşlanmıyor, onun Nora'ya bakışını beğenmiyor. Ayrıca, bu Nora'nın gösterisi. Gerekli gördüğünde Agnes'in kimliğini kullanmasına izin ver.

Nora, Thor Senior'a bir kalem uzatır.

"Sana ne istersen söylerim," diyor, yanaklarını buruşturan bir sırıtışla. Serbest bırakma formunun altına sıkı bir imza atıyor ve geri veriyor, gözleri Nora'nın vahşi saçlarında, neon-pembe gözlüklerinde, kırmızı dudaklarında geziniyor. "Bana ne istersen sor, canım."

Agnes bu sevgi sözcüğü karşısında irkilir ama Nora her zamanki gibi soğukkanlıdır. Aslında Agnes'in tahmin etmesi gerekse, Nora'nın adam için rol yaptığını söylerdi. Mikrofonu kurarken ekstra özen gösteriyor, geniş geniş gülümsüyor ve

Thor Senior'a rahat olup olmadığını soruyor. Nora sahneyi hazırlarken, Agnes kameradan uzakta bir koltuk seçerek arka planda eriyor. Bir bakıma, adamın onu tanımamasına şaşırır ama belki de bu bir rahatlamadır. Bu kadar yeter. Bu, tam burada, onun için neredeyse çok fazla.

Nora hemen konuya giriyor. "Öncelikle," diyor, "bana kendinden bahsedebilir misin?"

Buraya gelmeden önce nerede yaşıyordunuz? Seni buraya ne getirdi?"

"Buradayım," diyor Thor Senior, büyük alnında şimşek bulutları toplanırken, "çünkü beni buraya oğlum koydu. Bifröst'te, annemin doğduğu, babasının doğduğu evde doğdum. Orası *benim evimdi*. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Benim de orada ölmem gerekiyordu. Ama oğlum bir doktoru beni hasta ilan etmesi için ikna etti ve işte buradayım."

Nora, Thor Senior'a "Korkunç bir yalan," diyor, "değil mi? Söylememde bir sakınca yoksa, kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede görünüyorsun."

Bu da ona başka bir çapkın sırtış kazandırır. Agnes, Nora'nın cesaretine hayret eder. Bir yabancıнын evine bir an bile tereddüt etmeden giriyor. Thor Senior, yaşlı olmasına rağmen, kesinlikle güçsüz değil. Ve değişken biri. Çünkü keyfi çabucak kayboluyor ve yerini bir kez daha biriken öfkeye bırakıyor. "Ben sağlıklıyım," diye ısrar ediyor. "Oğlum beni buraya bir tavuk kümesinde ölmem için getirdi."

"Neden?"

"O açgözlü. Evi kendine istiyor."

"Arazinin çok para edeceğini tahmin ediyorum."

"Evet." Thor'un efüzyonu içgüdüsel bir kapanışla kapanıyor. Artık onun olmaması, başkasının sahip olabileceği anlamına gelmiyor.

"Yani oğlunuzla yakın olduğunuzu ," diyor Nora.

"Yaklaşamadım bile," diye alay ediyor Thor Senior. "Onu nehirdeki bir kedi yavrusu gibi boğmalıydım. Daha fazla olsaydı boğardım."

Nora tereddüt etmiyor. "Neden söylüyorsun?"

"O iyi bir adam değil."

Agnes, bu adamın babası olduğu için Thor Junior'a bir an olsun acımaz. O da elinden geldiğince çabuk evi terk ederdi.

"İyi bir adam ailesini korur," diye devam ediyor Thor Senior. "Ailesinden ya da komşularından bir şey almaz. Camları kırmaz. Komşularının mücevherlerini çalmaz. Karım o çocuk yüzünden beni terk etti. O

benden her şeyi aldı. Karımı, evimi, geçmişimi. Elimde isimsiz bir cehennem çukurunda kendi ölümünden başka bir şey kalmadı."

Onları şaşkın bir sessizlik içinde bırakır. Agnes bir kez daha, bir insanın sırlarını yabancılara bu kadar kolay dökebilmesine şaşırır. Thor Senior, Nora'yla daha önce hiç tanışmamıştı, onunla neden görüştüğünü bile bilmiyordu ama sanki Nora bir terapistmiş gibi yıllardır biriktirdiği öfke ve hayal kırıklıklarını dışa vuruyordu. Güvenilir bir arkadaş. Duyulmak için bu kadar çaresiz mi? Yoksa bu onun için özel bir şey değil mi? Olabildiğince yüksek sesle paylaşmaya değer bir şey mi?

Gerçi o da paylaştığını düşünüyor. Lilja ile. Nora ile. Ingvar'la bile.

"Karın seni ne zaman terk etti?" Nora, Thor Senior'a sorar.

"1977'de."

Cinayetlerden iki yıl önce.

"Oğlunuz tüm kasaba için bir sorun muydu?"

"Hayır," diyor Thor Senior sinirlenerek. "İşimizi kendimize saklıyoruz."

"Tecrübelerime göre, küçük kasabalarda, işinizi kendinize saklamak neredeyse imkansızdır.

sır tutmak."

"Hiçbir sorun yoktu."

"Peki ya komşunun mücevherleri? Onun aldığını mı söylediniz? Elbette bunu fark etmeleri gerekirdi."

"Küpeleri onun evinden çaldı. Onları aynı şekilde geri koydu. Kızın hiç haberi olmadı." Adamın elinde bilinçsiz bir esneme var. "Emin oldum."

"Hangi komşuydu bu? Marie mi, Júlía mı?" "Marie."

Komşularınız hakkında ne kadar şey biliyordunuz?" diye sordu

Nora. "Sadece onların bilmemi istediklerini biliyordum."

"Onlarla yakın mıydınız?"

"Merhaba demeyi biliyorduk," diyor Thor, umursamaz bir tavırla.

"İtiraf etmeliyim ki," diyor Nora, "biraz araştırma yaptım. Araştırmalarım sizin ve komşunuz Einar'ın akraba olduğunuzu gösteriyor. Arazi konusunda bazı tartışmalar olmuş. Bana bundan biraz daha bahsedebilir misiniz?"

"Tartışma olmadı."

Nora şaşırması gibi davranıyor. "Emin misiniz? Duydum-"

"Tartışma olmadı." Thor kararlı. "Arazi bölünmüştü. Ben satın almak istedim. Páll hayır dedi. Bu bir tartışma değil. Páll ailesini geçindirmek istiyordu, bu yüzden satmadı."

"Páll? Einar'ın babası

mı?" "Evet."

"Bana ondan biraz daha bahset."

Yaşlı adamın cildindeki kırışıklıklar derinleşiyor. "O iyi bir adamdı. Gençken oğlu için ona acırdım. Einar gitti. Ve şimdi ben de Páll gibiyim. Ben de onun gibi yalnız öleceğim. Ama bu daha kötü, çünkü oğlum sabırlı değil. Mirasını almak için benim ölmemi beklemiyor. Beklemeden aldı."

"Einar babasının ölümünden sonra Danimarkalı genç bir gelinle geri döndü. Marie. Bana onlardan biraz daha bahset."

Sonunda soru gelir. "Neden buradasın? Ne istiyorsun?"

"Komşularınız Marie ve çocuğu Agnes'in 1979'daki cinayetlerini araştırıyorum." Nora ona her şeyi anlatır. Podcast'ini, Lopez davası üzerindeki çalışmalarını, Bifröst'te geçirdiği zamanı. Tanışma faslını bitirdiğinde sorularına devam etmez. Adamın bakışlarını tutuyor. Bekliyor.

Thor Senior sonunda, "Einar onları öldürdü. Söyleyecek başka ne var?"

"Herkesin neden bu kadar emin olduğunu anlamıyorum," diyor Nora. "Cinayetlerle ilgili olarak hiçbir zaman resmen suçlanmadı. Şu anki haliyle onu işaret eden herhangi bir kanıt da yok. Ama başka hiç kimseye şüpheli muamelesi yapılmadı. Einar ve oğlu Amerika'ya gittikten sonra soruşturma durmuş gibi görünüyordu. Faili meçhul davalarla ilgili çok araştırma yapan biri olarak bu sonucu endişe verici buluyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Thor Senior bunu gerçek bir soru olarak algılamıyor gibi görünüyor.

"Bu benim kuzenim olsaydı," diye devam ediyor Nora, "hatta komşum olsaydı, bir söylentiden mutlu olmazdım. Onlara ne olduğunu bilmek isterdim."

"Sana yardım edemem," der ona. "Ben Tanrı değilim. Ben sadece kendi hayatımı bilirim."

"Tanrı olmana gerek yok," diye onu temin eder. "Sadece bana onları anlatman gerekiyor. Ben orada değildim. Sadece fotoğraflardan, kayıtlardan ve anılardan yola çıkabilirim. Hatıralar en değerlileridir."

Thor Senior Nora'ya dikkatle bakıyor, artık şehvet düşkünü değil ama sert. Göz korkutucu. Nora sakın bir şekilde bekler. İçten bir koklamayla, "Einar, Kopenhag'a gittiği için Bifröst'ten daha iyi olduğunu düşünüyordu. Benim için sorun değil. Ama karısını ve çocuğunu öldürdükten sonra bana geldi ve benden para istedi. *Şımarıktı.*"

"Mülkünü satmak için size geldi," diyor Nora, "değil mi? Sonunda kabul ettiniz ve mülkü satın aldınız. O değerli araziyi. İstediginizi aldınız."

Hayalet gibi bir gülümseme var. "Evet."

"Bana Danimarkalı karısından bahset.

Marie." "Aptal bir kızdı," diyor.

"Konuştuğum herkes Marie'nin çok güzel bir kadın olduğunu söyledi. Büyüleyici. Anlatılanlara göre herkes ona yarı yarıya aşıkmış."

"Bir soru var mı?"

"Ona aşık mıydın? Onu güzel buluyor muydun?"

"Uzun bacaklı her güzel kadına aşık olmam," diyor Thor. Nora'ya bakıyor. "Bazı istisnalar yapılabilir elbette. Ama güzel olduğunu fark ettim, evet. Herkesin fark etmesini istedi, ben de ettim."

"Einar ile mutlu bir evlilikleri var mıydı?"

"Bilmiyorum." Aynı bıkkınlık. *Ben Tanrı değilim. Sadece kendi hayatımı biliyorum.*

"Kocasına sadık mıydı?"

"Bilmiyorum," diyor Thor, "ama öyle olmaması beni şaşırtmaz." "Neden böyle söylüyorsun?"

Cevap vermiyor.

"Soruyorum," diyor Nora, "çünkü seninle aynı fikirdeyim. Bir ilişkisi olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı. Topladığım her şeye göre, Marie çocuklarından ve kocasından uzakta kendine zaman ayırıyor olabilir. Genç bir kadındı,

güzel bir kadın, kendi evinden uzakta, kırsalda tek başına. Aksanıyla ve dile uyumuyla ilgili yorumlar duydum. Stres ve yalnızlık anlarında, rahatlamak için bir çıkış yolu ararız. Bazı insanlar Einar gibi kendilerini işlerine adamayı seçerken, bazıları da mutluluğu başka birinde bulmayı seçer. Birine ihtiyacı vardı. Sen de tam oradaydın. Yalnızdın, tıpkı onun gibi. Kırk dokuz yaşında genç bir adamdın. Fotoğraflarını görmüştüm. Bir film yıldızına benziyordun."

İltifatlar Thor'u etkilemiyor. Dinlediğinin tek göstergesi, Nora ona doğru eğildiğinde gözlerinin vücudunu takip edışıdır.

"Komşularınla konuştum," diyor ona. "Hayatınız sandığınız kadar gizli değılmış."

"Saklayacak bir şeyim yok."

"Gizli değıl," diyor Nora. "Tam orada. Açıkta. Bir kişı biliyorsa, herkes biliyordur. Marie ile bir ilişkin vardı."

"Sana kim söyledi?"

"Júlia," diyor Nora kolayca. "Marie'nin sırdaşıydı. Seninle ilişkiye girmemesi için onu uyarmıştı. Ama o yaptı. Sen yaptın. Sen yaptın, değıl mi?"

Thor elini kaldırır. "Ben bittim."

Kısa, vahşı bir an için Agnes onun sözlerinin anlamını yanlış yorumlar. Kovboy filmindeki kovboy gibi itiraf ettiğini sanır: "*Beni yakaladın, işim bitti.* Ama sonra öfke gelir ve anlamı anlaşılır.

"Git," dedi. "Ben yalancılarla konuşmam."

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar ediyor Nora. "Duyduklarımı aktarıyorum. Diğer insanların bana söylediklerini. Seni cinayetle suçlamıyorum. Şimdi size sormak istediğim şey, soruşturma sırasında bu konunun neden hiç gündeme gelmediğı. Sadece Einar'ın eylemleri için bir sebep olarak bile. Kontrolcü bir kocanın sevgili karısını bir ilişki içinde yakalaması anlaşılabilir bir şey-"

"Beni suçlayamazsınız," diyor Thor, sesi odayı dolduracak, onları boğacak yükseliyor. "Polisle konuştum. Hikâyemi dinlediler. Komşum karısını ve çocuğunu hayvanlar gibi katletti. *Nedeni* yok. Olay yok. Sadece ölüler var."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Şubat 9, 2019

Nora'nın onlar için seçtiği otel Reykjavik şehir merkezindeki ana cadde üzerinde, Agnes'in ceketini ve botlarını aldığı yerden sadece birkaç blok ötede. Onlara bitişik odalar tutmuş ve onları birbirine bağlayan kapıyı açık bırakmıştır. Nora yatağının kenarına tünemiş, defterine bir şeyler karalıyor. Agnes, Nora'nın odasındaki duvara yaslanır ve bir an için derisini tırmalamak üzere değilmiş gibi davranmaya çalışır.

Nora konuşuyor ama Agnes onu duymuyor.

"Özür dilerim," der Agnes. "Ne?"

"bu gece izin alabileceğini söyledim," diyor Nora, endişesi yüzünün çizgilerine kazınmış bir halde. "Óskar'ın grubu saat onda, iki kapı aşağıdaki viski barında çalacak. Ben de orada olacağım. Ama bu gece kendi yapmaktan çekinme. Dinlenin. Çok fazla şey oldu. Yıldönümünü anmak için bu gece seninle bir içki paylaşmak isterdim ama kendi başına bir şeyler yapmayı tercih edersen anlarım."

Agnes duvardan uzaklaşarak telefonundaki tarihi kontrol eder. "Ayın dokuzundayız."

"Kırk yıl önce bugün," diyor Nora, "büyükannen ve teyzenin kayıp olduğu bildirildi. Eğer gösteriye gelemezsen, sabah burada buluşalım. Bifröst'e geri dönmeden önce Thor Senior ile tekrar konuşmalıyız."

"Gerçekten seninle tekrar konuşacağını düşünüyor musun?" Agnes dudaklarının kenarları çatlayarak soruyor. En son ne zaman bir yudum su içmişti? "O

sana bağırdı."

Nora güler. "Daha önce de kötüleştim, inan bana. Ve denemek zorundayım. Bir şeyler . alabiliyorum."

Ve işte orada. Agnes'in kaçmak istemesinin nedeni. Yüksek bir yerden atlamak, korku ve adrenalinin onu ele geçirdiğini hissetmek, bir hiç olana kadar kalan son akıl sağlığını da yok etmek istiyor.

"Aradığın kanıt bu işte," dediğini duyar. "Einar karısını bir ilişkisi olduğu için öldürdü."

Nora başını sallar. "Bu çok büyük bir sezgisel sıçrama. Ben sadece bir konuyu takip ediyorum."

"Mantıklı," diye ısrar ediyor Agnes. Çünkü mantıklı. Bu tam bir resim. Marie, genç bir anne, küçük bir kasabada, o evde tecrit edilmiş, evinden, dilinden koparılmış. Uzun süre yalnız bırakılmış ve yakışıklı komşusu, ona kendini bir anne gibi değil, bir eş gibi değil, uzun bacaklı güzel bir kadın gibi hissettiren kişi.

Ve bir de Einar var. Bir keresinde başka bir komşusuna bu hayatta işi ve karısı dışında hiçbir şey istemediğini söyleyen sahiplenici koca. Öğreniyor. Tabii ki öğrenir. Thor ve Marie nasıl saklanabilir ki? Arazinin boşluğu sizi yalnız olduğunuza, anonim olduğunuza inandırarak baştan çıkarıyor, oysa aslında bu sizi daha da korunmasız kılıyor.

Einar bunu öğrenir ve herkesin kendisini takip bekleyen adam merak etmeye başlar: Bu ne kadar zamandır devam ediyor? Geceleri çılgılık atan, Magnús'tan çok farklı olan bu çocuk onun bile mi? Sonra öfke. Hemen ardından pişmanlık.

Agnes'in babası biliyordu. Ve Einar'la yakınlaşmasına izin vermişti. Onu sevmesine izin verdi. Einar'ın onu büyütmesine izin verdi.

Ona güvenmek zorundaydım Agnes, çünkü elimde kalan tek şey oydu.

"Çok büyük sıçramalar yapıyorsun," dediğini duyuyor Nora. "Thor saklayacak bir şeyi varmış gibi davranıyor ama tamamen farklı bir şey olabilir. İnsanlar *yalan söyler*. Bunu her zaman yaparlar. Gizlerler ya da abartırlar. Birinin ifadesini istediğiniz anlatıya göre şekillendirmek gerçekten çok kolay. Beyniniz her şeyi bir kalıba sokmak ister. Bu tek yorumun bu olduğu anlamına gelmez. Onunla tekrar konuşacağız ve muhtemelen ona kim olduğunuzu söyleyeceğim, böylece Marie'yi olduğu gibi hatırlayabilecek.

onu tanıdığında. Bu da çok fazla ama lütfen bir nefes alın. Tüm bunlardan Thor'un Einar üzerinde bir çeşit finansal güce sahip olduğunu -Einer'a arazi için çok az bir ödeme yaptığını varsayıyorum- ve Marie ile bir ilişkisi *olabileceğini* doğruladık. Elimi fazla oynadım. Onun tepkisini almak istedim. Tuhaf çıktı. Bu kadar. Tamam mı?"

Agnes başını sallar. Nora'ya inanmak ister ve zihninin küçük, mantıklı bir kısmı da onunla aynı fikirdedir. Ama bundan da öte, gitmek istiyordu. Şimdi.

Lobide durur, Wi- Fi'den telefonunu kontrol edecek kadar uzun süre. Lilja'dan mesajlar var.

Reykjavik'teyim. Seni özledim.

Lilja Agnes'e başka bir adres göndermiş. Kaldığı yerin.

Agnes hızlıca bir mesaj gönderir. Sonra dışarıda, temiz havada, kalabalığın içinde kayboluyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Şubat 9, 2019

Donmuş bir göletin önünde duruyorlar. Birdenbire ortaya çıktı. Lilja, Agnes'i şehrin içinde dolaştırıyor, ana cadde boyunca farklı dükkânları ve ilgi çekici noktaları işaret ediyordu ve aniden açık bir alana ulaşana kadar yaya trafiğinin akışıyla aşağı, aşağı, aşağı doğru takip ettiler. Hava sert, gökyüzü karanlık. Lilja'nın parmakları Agnes'in parmaklarına dolanmıştı. Agnes sürekli Lilja'ya bakıyor ve onun da aynı şeyi yaptığını görüyor.

Şehir kahkaha sesleri ve üst üste binen geveze seslerle yankılanıyor. Çiftler birbirlerini çağırıyor. Donmuş suyun üzerinde yürüyorlar, gittikçe uzaklaşıyorlar, ayak sesleri buzun üzerinde hafif. Agnes, göletin tam ortasına doğru koşan bir çocuğu izliyor. Ani düşüşü hayal ederken kalbi boğazına düğümleniyor. Hepsi buz gibi suya düşerken çığlıkları duyabildiğini hayal ediyor.

Ama çığlıklar muzaffer ve yaramazca. Hepsi eğleniyor. "Denemek ister misin?" Lilja ona soruyor.

Yoğun yaya trafiğinin olduğu, buzun yetişkin bir kadının vücudunun ağırlığını taşıyabildiği kanıtlanmış bir nokta seçerler. Lilja'nın rehberliğinde Agnes bir ayağını ileri kaydırıyor, sonra diğerini. Botlarının tabanından, katı toprak ile katı su arasında fark edebileceği belirgin bir fark yok. Lilja'nın elini daha sıkı kavlıyor, sanki bir lütfmuş gibi geri dönen sıkımayı hissediyor. Agnes buna alışkın olmalıydı. Hayatın devam ettiği şokuna, mucizelerin diğer dünyevi başarılarda değil, bağlantı anlarında bulunduğu. Suyun üzerinde yürüyor. Eskiden bunu yapardı.

Bunu büyükbabasıyla birlikte tahtasında yapıyordu. Şimdi Lilja ile ödünç bacaklarla yapıyor.

Lilja onu daha uzağa, göletin ortasına çekiyor. Birbirlerine sarılırlar ve etraflarını saran şehir ışıklarına bakarlar. Lilja, Agnes'e bir gün buraya taşındığında nerede yaşamayı umduğunu söylüyor ve Agnes her şeyi çok net görebiliyor. Lilja uyuyacak başka bir oda, daha fazla sanat malzemesi ve hukuk ders kitaplarıyla dolduracağı başka bir oda ve tüm bunları paylaşacağı başka bir kadın bulacak.

Akşam yemeği için yakınlarda bir restoran, sonra da içki içmek için bir bar bulurlar. Geceyi beklerler, ikisi de dünyaya yeniden girmeye isteksizdir. Ása ya da geçmiş hakkında konuşmazlar. Sadece kendilerinden bahsederler. Agnes kendini kötü şöhretli bir katilin torunu gibi hissetmediği gibi, bir dizi kırık bağ ve kalp gibi hissetmiyor.

Lilja sonunda başını ellerinin arasına alarak, "Gitmeliyim," diyor. "Óskar bir parti düzenliyor. Ása'yı anmak için olduğunu söylüyor. Orada olmalıyım."

Agnes onunla birlikte ayrılır. Şehir Noel süslemelerinden arta kalanlarla parlıyor, sokak lambaları her birkaç metrede bir ışık kabarcıkları yayıyor ve Agnes elinde olmadan bataklık ışıklarını, yolcuları daha da bataklığa, korkunç ıslak bir ölüme götürecek doğaüstü fenerleri düşünüyor. Lilja'yla yalnız geçirdiği gün sona erdiğine, gerçekliğe geri döndüklerine göre bu uğursuz duyguyu, kendine acıma duygusunu üzerinden atmaya çalışıyor ama bu çok güçlü.

Lilja'ya gizlice bir kez daha bakıyor. Işık yüzünü yıkıyor, geniş yanaklarını çukurlaştırıyor ve tenini korkunç bir turuncuya boyuyordu. Agnes şimdiye kadar ondan bıkmış olmalıydı. Ama bıkmadı. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyor.

Sahile ulaştıklarında şenlik ateşini bulmak kolaydır. Orta mesafede uzaktaki yolların ve binaların sokak lambalarıyla kaplı siyah suyun fonunda, devasa alev kovanı Agnes'in retinalarını yakıyor. Lilja geride kalanlardan birkaçına başıyla selam veriyor. Agnes'e yaklaşıyor, yanağından öpmek ve kulağına fısıldamak için yukarı doğru dalıyor, "Óskar'la konuşmalıyım." Sonra aceleyle ilerliyor.

Agnes doğruca alevlere yönelir.

Etrafindakilerin yüzlerini tarar ama Nora'yı bulamaz. Nora burada olmalı, değil mi? Agnes bir kez daha davetiye alamadığından endişelenir,

partie. Sonra Şenlik ateŐine ulaşır ve sıcaklıŐın etkisiyle dikkati daŐılır.

Orada, alevlerin diŐer tarafında, Óskar duruyor. Bu akşam daha farklı, daha gevşek. Lilja onun yanında, kollarını yine kendine sarmış, kendini zor da olsa bir arada tutuyor gibi. Agnes sadece seslerinin tonunu seşebiliyor. Lilja, Óskar'ın boŐuk ısıríklarına kıyasla alçak ve nazik. Óskar, Lilja'nın alanına doŐru eŐiliyor, kulaŐına, neredeyse aŐzına doŐru konuşuyor.

Kıskançlık Agnes'in kemiklerinin derinliklerinde bir yerde alevlenir. Buna mantıklı bir hakkı yoktur. Başka birinin hayatına girmiştir ve uzun süre kalmaya niyeti yoktur. Ama oradadır, inşa etmektedir ve kendini bundan alıkoyamaz.

Omzuna dokununca irkilir. Nihayet arkasında

Nora vardır. "Bir dakikan var mı?" "Şimdi mi?"

Nora cevap olarak eldivenli baŐparmaŐıyla Şehrin yönünü, gruptan ve alevlerin sıcaklıŐından uzaŐı işaret eder. Agnes, Nora'nın çevik adımlarının arkasında tókezleyerek ilerliyor. Sadece grubun karmakarışık konuşmalarının titreşimlerini duyabildiklerinde dururlar. Nora, Agnes'in kendisine yetiŐmesini bekler, Agnes'in sadece yüzünün profilini görebilmesi için vücudunu belli bir açıyla çevirir. Neon-pembe gözlüklerinin parıltısını.

" oluyor?" Agnes sorar.

"Bu hassas bir soru," diyor Nora, "ama hassas olmaya vaktim yok."

Nora, Agnes'in konuşmasını bekliyormuş gibi belirgin bir Şekilde Agnes'e bakar. Agnes'in onun neden bahsettiŐi hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Lilja ile aranızda neler oluyor?" Nora soruyor.

Hemen utanan ve savunmaya gečen Agnes, "Sana ne bundan?" diye karŐı çıkar.

Nora çenesini yukarı doŐru eŐiyor, fiziksel olarak farkına varıyor. "Onunla yatıyorsun."

"Bu seni nasıl ilgilendirir?"

Nora sert bir kakhaha atıyor. "Őaka mı yapıyorsun? Bu öyle sokaktan gečen rastgele biri deŐil. AraŐtırdıŐım Őeyle derinden, çok derinden baŐlantılı biri. Tabii ki bu benim iŐim. Tabii ki bu benim görevim.

Sor. Ve tabii ki onunla yatmamalısın. Tanrım, Agnes, sen *yeni tanıştık*-"

"Hayır," diyor Agnes, öfkesi alevlenmiş, sıcak ve hızlı, "bu seni ilgilendirmez. Bana kiminle görüşüp görüşemeyeceğimi söylemeye hakkın yok. Bunu kendin de söyledin. Sen bir dedektif değilsin. Gazeteci bile değilsin. Sadece soru soruyorsunuz. Kiminle konuşacağıma dair hiçbir söz hakkınız yok."

Eller Agnes'in omuzlarını acıtacak kadar sert bir şekilde kavrar. Tek ve sert bir sarsıntı olur. "Agnes," der Nora. "Beni dinle. Ben-"

"Dokunma bana." Agnes onu iter. "Lütfen bana fahişe derken ellerini üzerime koyma."

"Tamam." Nora bir elini dağınık saçlarında gezdirerek kendine geliyor. "Bu konuda tamamen yanlış yapıyorum," diyor. "Seni sürtük gibi ayıplamıyorum Agnes, kiminle yatıp kiminle yatamayacağını dikte etmeye de çalışmıyorum. Sadece-Lilja buna *çok yakın*. Bunu anlamıyor musun? Onu görmüyor musun, tam orada, Óskar'la? Ása'nın telefonu ondaydı. Telefonunu sana verdi! Polise yalan söyledi. Sana yalan söylemediğini nereden biliyorsun? Dedektif değilim, hayır ama olsaydım bu ikisi baş şüphelilerim olurdu. Burada haddimi aştığımı düşündüğünüz için üzgünüm ama bunu *söylemeye* hakkım olduğunu düşünüyorum."

"Neden?" Agnes
sorar. "Neden ne?"

"Neden bundan bahsetmek zorundasın? Benim için endişelendiğin için mi? Yoksa Lilja'nın bana Ása hakkında daha fazla şey anlatıp anlatmadığını öğrenmek istediğin için mi?"

Bu Nora'yı şaşırtır. Hayal kırıklığı yerini mizaha bırakır. "Eğer 'ikisi de' dersem, bu seni rahatsız eder mi?"

"Saçmalıyorsun," der Agnes ama kendi öfkesinin de boşaldığını hisseder. İç geçirir. "Senin zaten bilmediğin bir şey söylemedi. Ása mutsuzdu. Tamam mı?"

"Lilja ile yatmak çizgiyi aşıyor, Agnes."

"Senin için öyle. Ama gösterinin bir parçası olmadığımı açıkça belirttiniz, bu sıfatla değil. Ben sadece kendimim. Kiminle istersem onunla yatmaya hakkım var."

Nora sırtını Agnes'e ve tüm kalabalığa dayıyor. Parlayan şehre bakıyor. Agnes mağaraya girmek istiyor.

Aralarında büyümekte olan kırılgan dostluk tomurcuğunu korumak için.

Ama yapmıyor.

Nora tekrar Agnes'in yüzüne dönerek, ",," der. "Özür dilerim. Bunun için ve dün geceki patlamam için. İster inanın ister inanmayın, başka pek çok insana karşı böyle değilimdir. Sanırım bazen bana kız kardeşimi hatırlatıyorsun. Chloe'yi. Görünüşün değil ama kendini tutuşun. Chloe diğer insanlarla çok kolay bağlantı kuramazdı. Bana ucube olduğunu söylerdi çünkü sadece beni anlayabiliyordu. Sanki herkes başka bir dil konuşuyordu ve sadece ben İngilizce konuşabiliyordum... Bazen sana baktığımda onu görüyorum. Ve bu beni..." Doğru kelimeleri arıyor. Sadece "bunu" buldu. Sonra: "İyiyiz, değil mi?"

Agnes "Öyleyiz" der ama gerçekten de öyle olup olmadıklarını merak eder. Ne zamandan beri bir Rorschach testine dönüştü? Son birkaç gündür kaç kişi büyükannesinin görüntüsünü ona yansıttı? Ve şimdi de Nora'nın kız kardeşi? Ne zamandan beri insanların başına gelen bir şey oldu?

"Lilja'yı seviyorum," der Agnes Nora'ya. "Onu benden alamazsın."

Nora cevap vermek için ağzını açmıştı ki büyük bir çığlık havayı yararak içeri girdi. Tüm konuşmaları bir silah sesi gibi tamamen susturuyor. Bu Óskar'dır, vücudu bir bumerang gibi eğilmiş, kolları selam vermek için havaya kalkmıştır. Şenlik ateşinin ışıltısı üzerinde titriyor, kızıl saçlarını alev alev yakıyor. Kaba ve yorgun sesini sahili kapsayacak şekilde yükselterek İzlandaca uzun bir monolog anlatıyor. Uzaktan bile olsa, Agnes onun sesindeki ve yüz hatlarındaki duygu gücü karşısında şok olur. Öfke, adrenalin ve keder onu insandan başka bir şeye dönüştürür. Aniden durur, son sözlerinde boğulur.

Kendini toparlamak için bir süre bekler.

"Ása," diyor sonunda. İsmi bir büyü gibi tekrarlıyor. İçkisini tekrar gece havasına kaldırıyor. "Bizim Ása'mız."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Şubat 10, 2019

Nora kamyonu yaşlılar merkezinin otoparkına sokar. Hava bile akşamdan kalma gibidir. Sabah gökyüzü çelik gibi, tekdüze bir gridir ve dünkü güneşten eser yoktur. Nora'nın gözlerinde koyu halkalar var, ama bunun dışında uyanık görünüyor. Kafeinli ve Thor Senior'a yeniden başlamaya hazır.

"Nora, pek de tetikte olmayan Agnes'e, "Buradan ayrıldığımızda kahve içmek için duracağız, tamam mı?" dedi. Thor Junior'ı bu akşam yemeğe davet ettim. Baba ve oğlu karşılaştırmak istiyorum."

Agnes kabul ediyor. Dili ağzında ölü ve çürüyen bir şey gibi hissediyor. Şenlik ateşinde Lilja, Agnes'e Óskar'la kalması gerektiğini söylemişti. *Böylesi daha kolay*, demişti. *Konuşmak zorundayız*. O anda Agnes itiraz etmemişti. Daha fazlasını istemek onun haddine değildi. Ama Agnes'in burada çok fazla gecesi vardı ve bu artık bir gece daha azdı. Gecenin çoğunu otel yatağında, uyanık, Einar, Lilja, Óskar, Ása ve Nora hakkında sarmal düşünceler, yarım kalmış bağlantılar ve garip duygularla aşırı yüklü olarak geçirmişti ve sabaha hiçbir şey kalmamış gibi görünüyordu.

İçeri girerken Nora ona bir kez daha "İyi miyiz?" diye sorar.

"Evet," diye Agnes. Bunun Nora'yı tatmin etmediğini söyleyebilir. "Dürüst olmak gerekirse, eğer... böyle görünüyorsam... bu seninle ilgili değil. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

O ela gözler hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Tamam."

Dünkü ziyaretle aynı koreografiden geçerlerken Agnes onun arkasından gider. Güvenlik görevlisiyle konuşun. Asansörden yukarı çık. Kapıyı çal

201.

Thor Senior kapıda belirir. "Sen," der Nora'ya, zararsız bir sözcük bir suçlamaya dönüşür.

"Günaydın efendim," diyor Nora. "Şu anda benim hakkımda ne hissettiğinizi anlıyorum. Bu yüzden özür dilemek için buradayım. İçeri girebilir miyim?"

Thor Senior kenara çekilmiyor.

"Niyetim sizi herhangi bir şeyle suçlamak değildi," diye devam ediyor Nora. "Gördüğünüz gibi, programımda belgelediğim kadınları çok önemsiyorum. Bu da beni zaman zaman agresif yapabiliyor. Kiminle konuştuğumu unutabiliyorum ve bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama Marie ile aramda özel bir bağ olduğunu hissettim -belki de daha önce söylemeliydim-. Çünkü onun hikayesiyle, trajedisiyle büyüdüm. Ve çünkü torununu tanıyorum." Agnes'i gösteriyor. "Dün sizi doğru düzgün tanıştıramadık. Bunun için de özür dilerim. Kendimi nasıl kaptırabildiğimin bir başka örneği. Bu Agnes, Einar ve Marie'nin torunu."

Yaşlı adam Agnes'e bakar, yüzündeki ifade her türlü duygudan arınmıştır.

"Merhaba," diyor Agnes, boyun eğerek.

Thor Senior evinin gölgelerine doğru geri adım atar. Agnes onun kapıyı arkasından çarparak kapatması ve onları dışarıda bırakması için dua eder. Ama sonra yeniden ortaya çıkar, yüzü şoktan donuklaşmıştır. "Sen osun," der. "Ben-Magnús olduğunu düşünmemiştim?"

"Evet," diyor. "Babam."

Evine girmelerine izin verir. Agnes, Thor Senior'un sandalyesinden en uzakta olan kanepenin kenarına oturur. Homurdanarak içine düşer.

Nora en son geliyor. Daha oturmadan şişkin mikrofonunu, video kamerasını çıkarıyor.

"Einar şimdi nerede?" Thor Senior Agnes'e sorar.

"Öldü," diyor. "Bir yıl önce vefat etti. Babam ve ben Kaliforniya'da yaşıyoruz."

"Nereye gittiğini hiç bilmiyordum."

Agnes konuşmuyor. Nora tekrar liderliği ele alıyor. "Dün de söylediğim gibi, siz paha biçilmez bir kaynaksınız. Eminim polis bu konuda

Einar'ın en yakın komşusu olarak. Uzaktan da olsa bir aile üyesi olarak. I-

Thor Senior bir elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Söyledikleriniz hakkında düşündüm." Nora'nın yüzüne bakabilmek için uzun ve ağrıyan kemiklerini koltuğa yeniden yerleştiriyor. "Bunu düşündüm. Söyleyeceklerim var ve sonra gideceksiniz. Artık kimseyle konuşmak yok." Agnes'e temkinli bir bakış atar, sanki onun hâlâ orada olup olmadığını, zihninin onun için yarattığı bir kâbus olup olmadığını kontrol eder gibidir.

"Einar'ı sevmezdim," diye devam ediyor, "ama babası Páll'a değer verirdim. Öldüğünde oradaydım. Einar değil. Páll ailesi olmadan öldü. Ben de oradaydım. Páll, eğer ihtiyacı olursa oğluna yardım etmemi istedi. Ona yardım etmemi, çünkü biz bir aileyiz. Ölüm döşeginde bana sarıldı ve yardımımı istedi. Ben de evet dedim. Ben de ettim.

"Bu yüzden bildiklerimi polise anlatmadım. Verdiğim söz yüzünden. Ama o artık öldü ve sözüm tamamlandı. O korunuyordu.

"Einar'ın karısını ve çocuğunu öldürdüğünü biliyorum çünkü onu arazimde yürürken gördüm. Elleri kan içindeydi."

Agnes eve gitmek istiyor. Ama hayır, bu doğru değil. Büyükbabasının anılarının yaşadığı yere değil. Bunun dışında bir şey, herhangi bir şey istiyor. Ama Thor hâlâ konuşuyor, o ölçülü, sakın sesiyle, gerçekler amansız, kaçınılmaz dalgalar halinde geliyor.

"Sabahtı," diyor, "kız kaybolmadan önce. Onu nehir kenarında yürürken gördüm. Ağzı açık, içi boş. Ona seslendim. 'Einar!' Yaralı olup olmadığını bilmek istedim. Ama o yürümeye devam etti. Ben de gitmesine izin verdim. Marie'yi bulana kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Sonra anladım.

"Söz verdiğim için söylemedim," diyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şubat 10, 2019

Thor Senior sağlam duruyor. Onlara daha fazlasını anlatmayacak. İşi bitmiştir. Nora eşyalarını toplar ve ön kapıya doğru ilerler, ancak Agnes de Thor gibi oturmaya devam eder.

Nora'ya, önündeki adamdan gözlerini ayırmadan, "Bana bir dakika ver," der.

Thor'un ona gitmesini söylemesini bekliyor ama belki de merak ediyordur. Belki de ona söyleyecek daha çok şeyi vardır. Kapının kapandığını duyar ve bir nefes alır. Uzun zamandır ilk kez nefes alıyormuş gibi hissediyor.

"İstediğim her şeyi söyledim," diye ısrar ediyor Thor.

"Mikrofon takmıyorum," diyor ona. "Bunu kaydetmiyorum. Ne söylersek söyleyelim, sadece biz varız."

Gözlerinin etrafındaki sararmış deri. Acımasız bakışları. Uzun burnu. Yüzündeki her ayrıntıyı, her çizgiyi ve gözeneği görebiliyor ve hiçbir şey hissetmiyor. Daha fazlasını hissedecek, içinde bir yerlerde daha fazlasının olduğunu biliyor, ama şimdilik o bir boru. İki ucu da açık, içinden bir şeyler kayıyor.

"Marie'yle bir ilişkin vardı," diyor ve işte öfke, siyahın içinde kayıyor. "Onunla yattın ve büyükbabam bunu öğrendi."

"Yapmayacağım-"

"Lütfen." Elini keskin bir şeyin üzerine koydu ve bunun onun dizi olduğunu fark etti. Ona ne zaman yaklaşmıştı?

"Dikkatli olmalısın," diyor ona. "Bu soruları soruyorsun. Tehlike var."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

O büyük bir adam. Bu kemikler onun kavraması altında zayıf değil. Onları çevreleyen kaslar da öyle. Ondan korkması gerektiğini uzaktan da olsa fark ediyor. Ama hayatında hiç kimseye vurmamış olsa da ona vurma fırsatını memnuniyetle karşılayacaktır. Denemek ister. Onun da denemesini ister.

"Git," diyor ona. Arkasına yaslanıp ondan uzaklaşıyor. Elinin hareketinde acınası bir şey var. "Beni incitiyorsun. *Git.*"

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Şubat 10, 2019

Thor Junior'a hazırlanmak için zamanında geri dönerler. Agnes karda durmuş, Nora'nın ekipmanlarını, iki bavulunu açmasını izlemektedir. Ona yardım etmek için hareket etmez. Hiç hareket edebileceğini hissetmiyor. Onun adını duyar. Ama orada değildir.

Wi-Fi'ye bağlanabiliyor. Lilja'dan gelen mesajlar ekranda yığılıyor. Lilja, sadece Lilja.

"İçeri girmeliyiz," diyor Nora ona.

Rüzgar var. Buranın genel ezici soğuğu var. Ama Agnes aldırıyor. Bir kez olsun, acıyı hoş karşılıyor. "Sen git," der Nora'ya.

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum," diyor Nora, sesi inanılmaz derecede yumuşak. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ben iyiyim."

"Tamam," diyor Nora. "Ama şunu açıklığa kavuşturalım: Thor Senior'un söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Yalan söylüyor olabilir. Yıllar önce bu bilgiyi neden polise vermediğini açıkladı ama bunu bize neden şimdi söylediğini tam olarak anlamıyorum. Kırk yıl boyunca bu sırrı sakladıktan sonra olmaz. Bu işin tehlikesini görüyor musunuz? İnsanlardan benim için hayatlarını anlatmalarını istiyorum. Editörlük yapacaklar."

"Nora," diyor Agnes, kendini ağır hissederek. Sanki içi kurşunla doluymuş ve yavaşça buzlu zemine batıyormuş, toprağı yumurta kabuğu parçalarına ayırıyormuş gibi. "Anlıyorum."

"Ama sen ona inanıyorsun."

"Neye inandığım seni neden ?" Agnes daha da batarak sorar.

"Çünkü seni önemsiyorum. Gerçekten önemsiyorum. Ve iyi olmaman sorun değil, Agnes. Büyükbabanın yasını tutmak, belki de, sadece belki de, onun düşündüğü gibi bir adam olmadığı fikriyle hesaplaşmak sorun değil."

Agnes'in midesi bulanıyor. *Seni önemsiyorum*. Duymaya ihtiyacı olan şey tam olarak buydu ama değildi. İçindeki acının dışarı taşmasını engellemek için yeterli olmadığı kesin. "Onun benim için kim olduğunu bilmiyorsun," diyor. "Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Onun masum olduğunu düşünüyordun," diyor Nora yumuşak bir sesle. "Burada puan kazanmaya çalışmıyorum. Haddim olmadığını biliyorum ama sana bir tavsiyede bulunabilirsem... bunun onunla ilgili anılarını lekelemesine izin verme. O senin ikinci baban. Geçmişinde korkunç bir şey oldu. Kulağa öyle geliyor ki, eğer o şiddet eylemlerini gerçekleştirdiyse bile, senin yanında o kişi değildi. Önemli olan da bu."

Lilja'nın mesajları kısa ve Agnes'e Bifröst'e ne zaman döneceğini bildiriyor. Yine de bir ek var. Agnes'in bir portresi. Çabuk yapılmış, kurşun kalemle ve hurda kâğıda benzeyen bir şeyle, ama onu yakalıyor. Burnunun eğimi, saçlarının taranışı. İnce dudakları, bir gülümsemeye yakalanmış. Gerçek bir gülümseme.

Agnes telefonu göğsüne bastırır ve canını acıtacak kadar sert bir şekilde kavrar. "Agnes," diye bastırır Nora.

Agnes ona "Ben iyiyim," der ve bu pek de yalan sayılmaz. "Teşekkür ederim. Söylediklerin için minnettarım. Gerçekten." Cümlenin geri kalanını bitirmesine gerek yok: *Ama bana yardım edemezsin. Bununla olmaz.*

Nora yine de duyuyor. "Ben yemeğe başlayayım," diyor iç çekerek. "Thor Junior birazdan burada olur."

Agnes gitmesine izin verir. Nora, Agnes'in kaçmayı ne kadar çok istediğini biliyormuş ve bunu kabullenmiş gibi Agnes'in bavulunu geride bırakır. Agnes bavulu kiralık arabanın bagajına atıp buradan roketle kaçabilir. Ama nereye gideceğini bilmiyor. Ev çok karmaşık, çok uzakta. Okyanusun ortasındadır. Her iki yöne de gidip karayı bulabilir ama kararsızlık içinde donup kalmış. Kararsızlıkta bile değil. Kararsızlık, seçenekler, iyi düşünülmüş seçimler anlamına gelir. Hayır, boşlukta donup kalmış.

Lilja'nın düşüncesi onu kalmaya zorluyor. Bavulunu rüzgarda bırakıp yürümeye.

İçeri girmek istemiyor. Nora'nın olduğu yere değil. Onu gören, anlayan, ona değer veren Nora.

Araba yolunun izini körü körüne takip ediyor, dışarıda olduğu sürece nereye gittiğine dikkat etmiyor. Yürüyor, topallıyor, bacağındaki gıcırdayan acıyı kucaklıyor. Bir kez olsun canı hap bile çekmiyor.

Thor Senior'a inanıyor. Einar'ın öldüğünü öğrendikten sonra Einar'ın babasına verdiği sözden dönmeyeceğini itiraf etti. Babasına inanıyor.

Büyükbabası, onu büyüten adam, karısını ve çocuğunu öldürdü. Gerçek bu.

Bir devar.

Hiç tanımadığı bir kadının ortadan kaybolması Agnes'i rahatsız etmemelidir. Ama ediyor. Agnes'in aklında iki seçenek vardır: Biri, muhtemelen Óskar, Ása'ya zarar vermiş ve onu gömmüştür, muhtemelen nehre, ya da Ása kendi eceliyle ölmüştür, yine muhtemelen nehre.

Agnes rüzgârla, karın kayganlığıyla savaşıyor ve kendisini en çok rahatsız eden şeyi dile getirmesine izin verir. Onu rahatsız etmeye başlayan şeyi. Kendine söylediklerinin aksine, Ása'ya zarar verenin biri olmasını gerçekten, tüm kalbiyle umuyor. Bu, evrene savurmak için korkunç bir dilek, ancak alternatif, kadının bitiş çizgisini kendi başına geçmesi, yıkıcı.

Agnes böyle hissetmeyi hak etmiyor. Geçtiğimiz yılı ölüme kur yaparak, ayak parmağını çizginin üzerine daldırarak, başına ne geleceğini görmeyi bekleyerek geçiren oydu. Hayatına içerlemişti.

Yine de Ása'nın yaptıklarını gördüğünde, her şey çok boş geliyor.

Savaşmalıydı.

Agnes ağaçların korumasından çıkar, kar ve boş otoyoldan başka hiçbir şeyin olmadığı açık havaya çıkar. Büyükbabasının arazisini dünyanın geri kalanından ayıran metal kapıyı eldiven giymemiş tek eliyle kavırıyor. Rüzgâr yüzünün ve ellerinin açıkta kalan derisini oyuyor ve eklemleri inliyor. Kapıyı iterek geçiyor. Yürüyor.

Körü körüne yola doğru, hiçbir şey hissetmeden, hiçbir şey görmeden, acı dışında. Ama altında bir yerde, başka bir şey var.

Serbest bırak.

Bu onu hazırlıksız yakalar. Hıçkırıklar göğsünden çıkmak için savaşıyor. Kendisi için ağlıyor ve Ása için ağlıyor, ta ki iki kadın birbirine karışana kadar. Dürtü ve eylem.

Agnes hemen ötesinden hızla geçen arabaları fark etmez. Ya da her ikisi de birkaç dakika sonra dönüp otoyolun kenarına, onun karşısına park ettiklerinde.

Sadece kapılar açıldığında fark eder. Sert sesler rüzgârı aşırp ona ulaştığında ve seslerin sahipleri onu takip ettiğinde.

KIRKINCI BÖLÜM

Şubat 10, 2019

Bunu beklemesi gerekirdi. Lilja'yla bir otoyolda karşılaşacağını değil, gözleri şişecek kadar çok ağladıktan sonra tanıdığı biriyle karşılaşacağını. Akan burnunu siliyor, iki elini yastık gibi olmuş göz kapaklarında gezdiriyor. Bunun faydasız olduğunu biliyor. Ağlıyormuş gibi görünecek çünkü ağlıyor. Bunu örtbas etmenin bir yolu yok.

Ama burada Lilja'dan fazlası var.

Óskar da var.

Lilja yolun karşısına doğru ilerliyor, Óskar da peşinde. Agnes'i gördüğünde Lilja öne geçiyor. Ya da belki Óskar geride kalıyor. Durmak için yavaşlıyor, yüz ifadesi dinlendirici sırıtişına dönüşüyor.

"Agnes," diyor Lilja. "var?"

Agnes sadece başını sallayabilir. Kollarını Lilja'nın etrafına sarar ve onu kendi bedenine çeker.

"Lilja." Bu. "Ondan uzak dur."

Lilja İzlandaca cevap veriyor. Ne söylerse söylesin, kulağa sert geliyor ama adam üzerinde hiçbir etkisi olmuyor.

"Sen," der Agnes'e. Kucaklaşmalarına az kala durur. "Sen her yerdesin. Einar Pálsson'ın çocuğu. Neden ağlıyorsun, katilin çocuğu?"

"Git," dedi Agnes, "git."

Óskar hareket etmiyor. Lilja uzaklaşıyor. Agnes şimdi kırbaçlanan hava ve karın içinde tek başına durmaktadır.

"Ne istiyorsun?" Agnes sorar.

Omuz silkiyor. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece Lilja'nın senin etrafında olmaması gerektiğini düşünüyorum. Sen de burada olmamalısın. Sen burada olduğun için kasaba daha kötü durumda." "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?" Agnes bir adım daha yaklaşarak sordu ona. Topallaması ya da titrek sesiyle onu korkutması mümkün değil. Ama bugün ikinci kez biri ona Bifröst'ü terk etmesini söylüyor. Kaçmayı düşünmüş olması, birkaç dakika önce buraya ait olmadığını düşünmüş olması önemli değil. Buna karar vermek onun ayrıcalığı. Onun değil.

Óskar bakışlarını Agnes'in formunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor ve sanki onun her yerini görmüş ve etkilenmemiş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Hayır," diyor tekrar, daha yavaş. "Sana gitmeni söylüyorum."

"Yeter." Lilja'nın sesi aralarına giriyor. "Evine git, Óskar. Seninle sonra konuşuruz."

Óskar yerini koruyor. Agnes kalırsa ne yapacağını merak eder. Eğer onları ayırmakta ısrar ederse. Yorgunluk, rüzgârın vücudunu sardığı kadar acımasız bir şekilde bu düşünceyi de yıkıyor.

"Sen benim bekçim değilsin." Lilja'nın hayal kırıklığı daha yumuşak bir şeye dönüştü. Çok daha samimi bir şeye, sadece ikisinin bildiği dostluklarına bir çağrıya. Agnes'i, İzlandaca konuşmuş olmalarından daha büyük bir bütünlükle ondan ayırıyor.

Óskar da yumuşar. Ama "O Ása değil," dediğinde Lilja sanki ona vurmuş gibi irkilir.

Yavaşça toparlanıyor. "Git," diyor ve bu sefer nihayet adam onu dinliyor.

Arabasına çabucak ulaşır ama binmez. Onun yerine yolcu kapısının yanında durup onları izliyor.

Lilja iç çeker. Agnes'e döner, neredeyse ilk kez onu içine alır. "Burada yalnız mısın? Araban yok mu? Bunu mu giyiyorsun?" Agnes'in ceketini işaret eder. Agnes soğuğa göre giyinmemişti. Lilja ve onun ustaca giyindiği kıyafetlerle kıyaslandığında Agnes çıplak gibi görünüyordu.

"Düşünmeye ihtiyacım vardı," diyor Agnes.

" gel." Lilja onu arabasına götürür. ı görmezden geliyorlar. "Seni eve bırakayım."

Agnes yolcu koltuğuna tırmanır, ani sıcaklıktan cildi karıncalanır ve Lilja'nın direksiyondaki ellerine, tutuşundaki değışikliklere, parmaklarının uzunluğuna, kendinden emin dokunuşuna odaklanır. Ortaokuldaki resim dersinde bir çocuğun ona ve arkadaşına kızların ellerden neden bu kadar etkilendiğini sorduğunu hatırlıyor. Bunu o zaman da ifade edememişti, şimdi de ifade edemiyor. Arkadaşı ise şöyle demişti: "Tabii ki anlamıyorsunuz. Ellerine bak, *iğrenç*."

Lilja arabasını kapıdan geçiriyor. Agnes ona derme çatma kar yolunu takip etmesini söylüyor ve onlar da ay kraterleri, ağaç tüneli boyunca aşığı ve yukarı dalıyorlar.

"Yolda seni Ása sandım," dedi Lilja, ikisinin de ne düşündüğünü inkâr etme zahmetine bile girmeden. Onları başka bir kraterin kenarına doğru yönlendirdi. "Uzaktan bakınca ona benziyordun."

Agnes bir gözyaşını daha siler. Burnunu çektiğini duyunca dehşete kapılır.

"Neden ağlıyorsun?" Lilja soruyor. Ses tonu gerçekçi, ama Acıyarak, Nora'nınki gibi aşırı nazik değil. Sadece soruyordu. Agnes'in ruh hali düzeltilmesi gereken bir şeymiş gibi davranmıyor.

"Büyükbabam," diyor Agnes. "Herkes onun bir katil olduğunu düşünüyor. Ve bence haklılar." Ayrıntıya girmiyor. Bunu kaldıramaz. "Ve Ása," diyor, çünkü dürüst olmak zorunda.

Lilja arabayı durdurur. Henüz eve varmamışlardır. Dünyadaki son iki insan da olabilirler. "Ne olmuş ona?"

Agnes ağızından çıkacak olanın bir hata olduğunu biliyor ama buna engel olamıyor. Lilja'nın duymaya ihtiyacı olduğu kadar onun da söylemeye ihtiyacı var. "O öldü," der. "Onu tanı mıyordum ama hayatı hakkında çok şey duydum. Acı çekiyordu, değil mi? Her zaman acı içindeydi. Geri gelmeyebileceği gerçeğiyle yüzleşmeye başlamak zorundasınız. O istemedi. Onu sevdiğini biliyorum. Neden bahsettiğimi bilmiyormuşum gibi göründüğünü de biliyorum. Ama güven bana. Bunu o seçti. Seçtiyse özür dilerim. Ama bence seçti. Ve bu beni rahatsız ediyor."

Lilja gözlerini sıkıca kapatır. "Bana zarar vermeye çalışıyorsun." "Hayır," diyor Agnes. "Gerçekten değilim.

Ben-"

"Öylesin," diye ısrar ediyor Lilja. "Ve nedenini bilmiyorum." Gözlerini açıyor.

Arabayı tekrar çalıştırır. "Seni eve götüreceğim."

"Lilja-"

"Hayır," diye Lilja onun sözünü keser. "Yeter. Anlamadığın konularda bana ders verme, ben de aynısını yapacağım. Tamam mı?"

Agnes arkasına yaslanır ve evin yaklaşmasını izler. Tek bavulu, şimdi pudra şekeri gibi karla kaplanmış. "Özür dilerim," der ve bunu gerçekten, içtenlikle söyler.

"Biliyorum." Lilja arabayı evin önüne çeker, Agnes'in fazla topallamasına gerek kalmayın diye arabayı kapıya mümkün olduğunca yaklaştırır.

Bu basit, sözsüz jestin nezaketi Agnes için çok fazla. Lilja arabayı tamamen durdurana kadar bekler, sonra ona doğru uzanır. Lilja'nın ağzını kendi ağzına götürür, anlaması için yalvarır. Lilja'nın tepkisini kendi teninde hissediyor. Karmaşık bir durum. Söylenmemiş çok şey var. Ama güvenlik de var.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Şubat 10, 2019

Agnes banyodan çıktığında, saçları duştan damlıyordu, Thor Junior oradaydı, oturma odasında, kanepede bir kadeh kırmızı şarabını yudumluyor ve evin farklı detaylarını işaret ediyordu. "Hayatım boyunca böyle bir evin hayalini kurdum," diyor Agnes'e göz kırparak, "hayatım boyunca."

Sağında Hildur var. Kanepelerden birinde, omuz omuza oturuyorlar. Agnes şaşırmadı. Yorgun olmaktan başka bir şey değil.

"Kendin mi yaptın?" Nora mutfaktan sesleniyor. "Ben asla yapamam."

"Ben bir mimarım," diyor Thor. "Bu en büyük utanç olurdu. kendi evime başkasını getirmek için. Sanırım *yardım* aldım ama burası benim. Tıpkı çiftlik evinin olacağı gibi."

"Bu beni şaşırtıyor," diyor Nora. "Ofisime bir tablo asmaya çalıştım ve bir şekilde alçıpanın bir parçasını yırttım."

Her şey mükemmel. Etraflarını saran kar fırtınası, sıcak yemekler, herkesin kazak giymesi. Bir reklam filmi gibi. Agnes, Nora'dan bir kadeh şarap alır ve böyle bir sahneye ait olduğu bir dünya hayal etmeye çalışır. Thor ve Hildur'un karşısındaki kanepede bir koltuk seçer. Yaşlı evli bir çift olabilirler. Ya da saçları ve gözleri birbirine benzeyen kardeşler. Ama Hildur'un sırtışı neredeyse yırtıcı olacak kadar keskin, Thor Agnes'i görmekten memnun görünüyor.

Agnes bir kadeh şarabın yarısını bir dikişte içti ve geri kalanını yudumlama isteğine direndi. Duştan hemen önce, gecenin yorgunluğunu atmak için birkaç hap daha almaya karşı koyamamıştı. Çok fazla şarap

onu uykulu yapıyor. Ama kendine söylerken, çoktan bir yudum daha almıştır. Şu anda ölçülü olmayı umursamak zor.

"Agnes Thor'a ağzını silerek, "Bizim burada, evinizde olmamız size garip geliyor mu?" diye soruyor. Senin için yemek yapmak? Yatağında uyumak?"

Onu ilk kez normal kıyafetler içinde görüyor. Kar kıyafetinin altında, göbeğinin etrafında bir baloncuk olan zayıf bir form. Yün pantolon ve boğazlı kazak giyerek uzun bacaklarını kanepeden uzatıyor. Babasından kalan Matruşka setinin bir sonraki bebeği. Futboldan çok futbola uygun.

"Arkadaşları ağırlamak gibi bir şey," diyor geniş bir şekilde. "Ve burayı yılda birçok kez kiraya veriyorum, bu yüzden kolay geliyor. Yine de bu akşam kendi yatağında uyumayacak olmam garip."

Nora, mutfak adasındaki servis tabaklarıyla uğraşırken, "Başımızın üstünde yeriniz var," diyor, "ama o oda çok inanılmaz."

"Yakında," diyor Hildur, "hepinize yetecek kadar yer olacak. Thor büyükbabanın evini yeniden inşa ediyor Agnes, böylece burada üç ev olacak. Ziyarete geldiğinizde her biriniz için bir tane. Umarım daha fazla olur."

Thor koltuğunda rahatsız bir şekilde kayar. "Evet. Bunu seninle konuşmak istiyordum Agnes."

"Nora söyledi," diyor. Ailesinin atalarından kalma evinin turistik bir cazibe merkezi haline gelmesi fikrine karşı daha önce duyduğu öfkeyi hatırlamaya çalışıyor. Bu noktada, her şeyi yakıp yıkmayı tercih ediyor. "Orayı başka bir tatil evine dönüştüreceksin, değil mi?"

"Bu benim fikrimdi," diyor Hildur. "Thor'un neler yapabileceğini gördüğümde... Hediyesiyle kasabayı dönüştürebilir. Üniversitemiz var elbette ama daha fazla ziyaretçimiz olmalı."

"Tüm hayatın boyunca burada mı yaşadın?" Agnes cevaptan çoktan emin bir şekilde sorar.

"Ben burada doğdum" diyor Hildur, "burada öleceğim. Buradan ayrılmadım. Asla da gitmeyeceğim. Bazılarımızın aksine." Thor'u kucaklamak ya da güreşmek için kendine çekiyor, Agnes hangisi olduğunu anlayamıyor.

Thor kendini Hildur'un kurtarır, yanakları kıpkırmızıdır. "Geri geldim."

"Birlikte mi büyüdünüz?" Agnes soruyor. Sanki kardeşler arasındaki bir kavganın ortasında kalmış gibi.

"Birlikte olmadığımız bir zaman hatırlamıyorum," diyor Hildur.

Nora onları akşam yemeği için oturmaya davet ediyor ve ziyafetlerini hoşgörüyle sıralıyor. Ağzına kadar yeşillik ve renkli sebzelerle dolu salata kâsesi, büyük fırınlanmış balık dilimleri, dumanı tüten beyaz pirinç yığınları. Nora onların iltifatlarını elinin tersiyle iter. "Çok etkilenmeyin," diyor. "Tatlılar bakkal şekeri gibi."

Agnes, Hildur'dan biraz uzakta bir yere oturmak için pazarlık yapıyor. Bu pek bir şeyi çözmez - masanın iki ucunda oturan Hildur onun her hareketini izleyebilir ve izlemektedir de - ama en azından onunla sohbet edemez. Ancak bu Agnes'i Thor'un yanına ve Nora'nın karşısına yerleştirir. Nora'nın bütün günü araba sürerek, yemek pişirerek ve temizlik yaparak geçirdiğini fark ediyor. Normalde masanın üzerine dağılmış olan eşyaları yerinde yoktur. Agnes tuhaf bir suçluluk duygusu hisseder. Nora'ya yardım edebilirdi. Ona çok yardım etmiş olan Nora'ya. azından ona yardım etmeye çalışmıştı. Agnes, onu mahvetmiş olmasının Nora'nın suçu olmadığını düşünür.

Thor balıkları her kadının tabağına dağıtıyor. "Kadınlarla dolu bir odadaki tek erkek benim," diyor. "En sevdiğim parti türü."

"Bu senin için bir hayalin gerçekleşmesi mi Thor?" Hildur sorar.

"Bu rüyayı binlerce kez görmüş olmalıyım," diyor sırtarak. "Ama muhtemelen umduğum gibi bitmeyecek." Bu, Hildur'dan bir kahkaha koparmasına neden olur. Thor Agnes'e döner. "Eve dönüşünü nasıl buluyorsun? Ruhunun burayı çağırdığını hissediyor musun? Yoksa tam tersi mi? Bu yerin ruhunu çağırdığını hissediyor musun?"

Her şeye rağmen Agnes gülümsediğini hisseder. Burası onun yaban çileği tarlası. "Bir yanım öyle," diyor. "Ama kendimi buraya ait hissetmiyorum."

"Dil yüzünden," diyor Hildur bilerek. "Bunun seni durdurmasına izin vermemelisin. Öğrenebilirsin."

"Evet," diyor Agnes, Thor Senior ve'ı düşünerek. *Git. Gidin.*

"Muhtemelen öyledir."

"Ama bu senin içinde," diye ısrar ediyor Thor. "Dil. Yer. Olman gereken yer burası. Burası senin yaratıldığın yer."

"Eğer bir giysi olsaydınız," diye şaka yapıyor Nora, "etiketinizde şöyle yazardı

MADE IN ICELAND."

Yanakları yanan Agnes şarabından biraz daha yutar. Spot ışıklarını sevmiyor. Analiz ediliyormuş ve kendisiyle dalga geçiliyormuş gibi hissetmekten hoşlanmıyor, her ne kadar iyi niyetli olsalar da.

"Siz ikiniz akraba mısınız?" diye soruyor Thor ve Hildur'a. O kadar benziyorlar ki, bu saçma bir soru değil. Ve sanki bir ampul patlamış gibi bir anda dikkatler onun üzerinden çekiliyor.

Hildur yemeğini yerken boğulur. Elini göğsüne Nora'nın yardımını elinin tersiyle itiyor.

Thor onun yerine "Hayır," diye cevap veriyor. "Sana daha önce söylediğim şey bir şakaydı. Burada herkes birbirine o kadar yakın akraba değil."

Hildur boğazını temizliyor. "Bu iğrenç olurdu."

"Siz ikiniz çıktınız mı?" Nora soruyor. Cin içen tek kişi o. Agnes yargılayacak durumda değildir ama birden, Nora'nın burada bulunduğu her gece ne kadar alkol tükettiğini merak eder. Hiç de önemsiz değil. *Ben kötü bir sarhoşum*, demişti. "Yoksa," diyor Nora şimdi keyifle, "siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Bir zamanlar." Hildur Thor'a spekülatif bir bakış fırlattı. "Ona aşık olduğumu sanıyordum. Onu görmeliydin. Şu anki göbeği olmadan çok yakışıklıydı. Bütün kızlar peşinden koşardı ama o çok saygılıydı. En ısrarcı olan bendim. Ama-"

"Ama uzaklaşırken onun kalbini kırdım," diye sözlerini tamamlıyor Thor. Hildur'un elini okşar. "Seni tüm erkekler için mahvettiğim için özür dilerim."

Hildur gülerek İzlandacaya geçiyor. Bu, iki Amerikalıyı da şaşırtan hızlı bir değiş tokuş, ancak şakalaşmanın tonunu takip etmek yeterince kolay. Alaycı öfke, şakacı özürler.

Thor İngilizce olarak, "Hildur'un erkek arkadaşı erkekler arasında bir prens." diyor. Bir pazusunu esnetiyor. "Hepimizden daha iri, daha yakışıklı, daha kibar. Kendisi için iyi olanı yaptı."

Sohbet Nora'nın işine kayıyor. Bir davayı gerçekten çözmeyi başaran gerçek bir suç podcast sunucusu olmanın şerefleri ve sorumlulukları. Agnes şarabına odaklanır ve diğerlerini duymazdan gelir. İlk kez iştahı olduğunu fark eder. Balıktan kaçınıyor ama geri kalanını kürekle yiyor, çünkü buna ihtiyacı var ve bu onu konuşmak zorunda bırakmıyor.

Yemek bittiğinde Nora, kendisi ortalığı toplarken herkesin oturma odasında oturmasını söyler. Tüm yardım tekliflerini elinin tersiyle iter. "Bir saniye içinde yanınızda olacağım," der. "Lütfen. Siz benim misafirimsiniz."

Thor Hildur'a döner, birden ciddileşir. Yine ortak dillerinde konuşurlar, ancak bu kez ses tonu çok daha az anlaşılırdır. Sonunda Hildur İngilizce olarak gitmesi gerektiğini söyler.

"Sen ve ben," diyor Agnes'e. "Yakında konuşmamız gerek."

Agnes kadehini sahte bir selamla kaldırır. "Güzel." Yakında buradan gidecek.

Ön kapı Hildur'un arkasından kapandığında Thor iç çekerek Agnes'in yanındaki kanepenin minderlerine çöküyor. "Gitmesini ben istedim," diyor ona, Nora duymasın diye sesini alçaltarak. "Evden ayrıldığınızda ne kadar çok yükünüz olduğunu unutuyorsunuz. Danimarka'da başka biri oldum, sonra geri döndüm ve kimse o kişi olmama izin vermiyor."

"Ben de bir süredir evde yaşıyorum," diyor Agnes. "Çok hızlı gerilemişim."

"Geriledi," diye tekrarlıyor. "Aynen öyle. Bir kez daha on sekiz yaşındayım. Sadece biraz, *biraz* daha yaşlı bir bedende." Karnına vuruyor ve Agnes gülüyor.

Nora mikrofonu Thor'un önündeki sehpanın üzerine koyar. Agnes bunu başka bir koltuk bulması için işaret olarak alır. Şeker ve şaraba erişebileceği mutfak adasını seçer. Bu, Nora'nın verdiği diğer tüm röportajlardan çok farklı bir düzen. Arkadaş gibi içiyor ve sosyalleşiyorlar. Aralarında profesyonel bir mesafe yok.

Thor, Nora ile kadeh tokuşturarak bu dinamiğin altını çizer. "İki aydır buradasın," diyor, "öyle mi? Kocan aldırıyor mu? Evden uzakta olmak için uzun bir süre."

Nora onun karşısındaki koltuğa oturur. "Artık bir kocam yok," diyor. "Bağlarım yok, Pinokyo."

"Teller mi?"

"Eş yok, evcil hayvan yok, bitki bile yok," diyor. "Mark boşanmada çok şey aldı. Yani artık kendimden başka kimseden sorumlu değilim. Ve tabii ki podcast'imden. Ben bir korsan kaptanıyım. Denizle evliyim."

Bu Thor'u gülümsetir. "Bu nasıl bir his?"

"Özgür," diyor Nora basitçe. "Sen de öyle değil misin? Duyduğuma göre sen de bekârmışsın. Boşanmıştın, değil mi?"

"Evet," diyor, umursamaz bir tavırla. "Bir yıl öncesine kadar, evet. Sanırım ben senin gibi özgürüm. Ama bu kasaba için o kadar çok sorumluluğum var ki, kendimi özgür hissetmiyorum."

"Hayatın boyunca burada yaşadın," diyor Nora. "Şimdi sorma sırası bende: Bu nasıl bir his?"

"Hayır. Ben burada doğdum. On sekiz yaşındayken ayrıldım ve üç yıl öncesine kadar geri dönmedim. Yılları sayarsanız, hayatımın İzlanda'dan çok Danimarka'da geçtiğini görürsünüz. Ama bu yerin üzerimde bir etkisi var. Bedenime işlemiş. Danimarka'dayken aynı adam değildim. Orada yaşayan kişi olmak zorundaydım. Şimdi döndüğümde *bu* kişi olmayı ne kadar özlediğimi görüyorum."

"Neden Kopenhag'a taşındınız?" Nora soruyor. "Neden başka biri oldun?"

"Eğitim için geldim, sonra da kadınlar için geldim." Thor kendi kaba şakasına gülüyor. Bir tek o gülüyor. "Bu çok çirkindi, özür dilerim. Gitmek istedim. Başka kim olabileceğimi görmek istedim. Okulla işim bitmemişti. Burada sizinkinden farklı bir sistemimiz var, biz buna *menntaskóli* diyoruz ve on dokuz ya da yirmi yaşına kadar bitirmiyoruz. Ama annem gitmişti ve ben perişan haldeydim. İki yıl daha babamla yalnız yaşamaya dayanamazdım. Danimarka'yı neredeyse rastgele seçtim. Eğitimimi bitirdim, bir iş buldum, evlendim ve bir de baktım ki olmak istediğim kişi değilim. Bazen hayatınız sizin rehberliğiniz ve hatta bilginiz olmadan kendi şeklini alıyor. Ben bunu düzeltmeye çalışıyorum."

Agnes onunla ani ve güçlü bir yakınlık hisseder. Seçimler yaptığını biliyor. Kimse onu zorlamamıştı. Ama bu seçimlerin onu buraya nasıl getirdiğini hiç anlamamıştı.

"Buna ne sebep oldu?" Nora soruyor. "Bu fikir değişikliği mi?"

"Babam artık kendi başına yaşayamıyordu," diyor Thor. "Onu şehirdeki bir tesise yerleştirdim. Ve sonra..." Ellerini açarak diğerlerini işaret ediyor.

"Özür dilerim."

"Neden?" Thor şarabından bir yudum alır. Agnes kaç tane içtiklerinin sayısını unutmuştur ama Agnes'in ondan daha fazla içtiğini bilmektedir. Ve yine de görünüyor

kesinlikle iyi.

"Kısa sürede çok fazla kayıp yaşıyorsunuz. Ebeveyninizin böyle bir bakıma ihtiyacı olduğunu fark etmek başlı başına bir kayıp. Sonun başlangıcı. Sonra boşanma... en dostane boşanma bile muazzam bir kayıptır."

"Buna alışkınım," diyor Thor rahatça. "Nasıl yani?"

"Annem ben küçükken babamı terk etti. Bu beni de terk etmek anlamına geliyordu. yanında götüremeyeceğini, çünkü babamın onun nerede olduğunu bilmesini istemediğini söyledi. Annemin on yıl önce öldüğünü ancak üç yıl önce döndükten sonra öğrendim. Parkinson. Babam... onun buradan gitmesi iyi oldu. Benim için iyi, kasaba için iyi. Anneme vurmadı, eğer düşündüğünüz buysa. O kadar kolay olmadı. Uzun bir süre, onu uzaklaştıran şeyin ne olduğunu anlamadım. Babam nazik bir adam değildi. Aksine. Ama öfkesinin çoğunu bana sakladı." Thor şarabından uzun bir yudum alıyor. "Ama sonra düşündüm ve fark ettim ki, onu kendisinden korkutmak için dövmesi gerekmiyordu."

"O ne yaptı?" Nora soruyor.

"Bazen," diyor Thor, şarap kadehiyle oynarken, "Ingvar'ı düşünüyorum. Burada iyi bir babası olan tek kişinin o olduğunu. Hildur'u. Ona sorman gerekecek. Ama Ingvar ve Karl. O iyi bir babaydı. Bu Ingvar'ın kadınlar arasında neden bu kadar popüler olduğunu açıklıyor. Hepimizin içinde o sevildi ve iyi sevildi."

"Kadınlar arasında popüler mi?"

"Seni gördüm," der Thor ona. "Onu seviyorsun. Bütün kızlar seviyor. Marie sevdi, o daha bebekken bile. Kadınları aşık etme yeteneği var." Sesindeki çığ kıskançlık Agnes'i şaşırtıyor. İkisi arasında, Thor ve Ingvar arasında, Thor'a kadınların erkeği diyebilirdi. Ama Ingvar'ın cazibesinin daha incelikli, daha ulaşılabilir olduğunu düşünüyor. Thor daha hızlı, sohbeti domine etmeye daha yatkın. İkisini de seviyor. Sadece farklılar.

"Ne demek 'biz'?" Nora sorar. "Başka kimin kötü bir babası vardı?"

"Magnús," dedi Thor. "Eminim Einar'ın babalığına dair hikâyeleri duymuşsundur."

"Anlat bana."

"Sence neden dışarıda bu kadar çok vakit geçiriyordu? Júlía ve Karl ile? O da benim gibi korkuyordu. Babam bana ne isterse yapabileceğini söylerdi. Kimsenin haberi olmazdı. Annem de ben de yapabildiğimiz zaman ayrılırdık. Bunu yaptığı için anneme kızardım. Şimdi görüyorum ki kendini hayatta tutmak zorundaymış. Bedeli ne olursa olsun."

"Sana çok pahalıya patladı."

"Bazı açılardan evet. Ama artık daha yaşlıyım. Olanları kabulleniyorum. Hayatınıza devam etmelisiniz. Geçmiş gömülü olduğu yerde bırakın."

"Bu takdire şayan," diyor Nora. "Ama onu ya da babanı affedememiş olman anlaşılabilir bir durum."

"Annemi affettiğimi söylemedim," diye düzeltiyor Thor onu. "Kabul ediyorum. Affetmek her şeyin yolunda olduğu anlamına gelir. Ben ailemin ikisini de affetmiyorum. Ama bunu geride bıraktım. Neredeyse altmış yaşındayım. On sekiz yaşında olmayı bırakmanın zamanı geldi." Mesaj açık: Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

Nora ısrar ediyor, "Baban annenin onu terk etmesine nasıl tepki verdi? Öyle bir adamın bunu iyi karşılayacağını düşünemiyorum."

Thor'un tavrı değişmez ama ondaki bir şey keskinleşir. Agnes, Nora'nın da bunu hissedip hissetmediğini, adamın sabrının sınırını hissedip hissetmediğini merak eder. Agnes'in konuşmayı, Nora'dan konuyu değiştirmesini, onları bu garip hapisneden kurtarmasını istemeyi düşünmesine yetecek kadar uzun süren bir sessizlik olur. Sonunda, kırım noktasında Thor şöyle der: "Babamla konuştun. Nasıl tepki verdiğini biliyorsun. Neden bana asıl soruyu sormuyorsun?"

Agnes, sörf tahtasının dalganın akıntısına kapılmasından önce, yukarıya doğru nefes nefese çekilmesiyle mücadele ettiği zamanki adrenalin çatırtısını hissediyor. Kontrolün ötesinde bir şeyin yüzeyinde kontrolü sağlamaya çalışıyordu.

Nora tereddüt etmiyor. "Asıl soru ne?"

Thor, sanki o hiç konuşmamış gibi, "Babam bir zalim," diyor. "O öldüğünde dünya daha güzel olacak. Ama o yaşlı bir adam ve bu anıları canlandırarak onun kafasını karıştırmamalısın."

Tahta Agnes'in altından kayar, onu suya düşüşte bırakır, bez bebek kıyıya doğru koşarken dönme döngüsünde spiral çizer.

yarı ölü ve kafası karışmış bir halde kumların üzerine bıraktı. İşte geliyor. Bir kez daha.

"Sana sormam gereken asıl soru ne?" Nora tekrarlar.

"Babam Marie ile yatıyor muydu? Einar biliyor muydu? Evet."

Agnes, ayak bileğini parçalayan, diz kapağını yarıya indiren, bağlarını yırtan ve daha sonra hayatının o ana kadarki tüm değiştiren kuma çarptığında, en azından onu da bayıltmıştı. Ona söylendiğine göre, sadece bir anlığına olmuştu. Ancak bacağının altında paramparça olduğu o kısa süreli acı şimşegi o kadar büyüktü ki sistemini kısa devre yaptırmıştı. Acıyı bastıran bir şok halinde uyandı.

Thor'un evindeki bu an böyle bir rahatlama sunmuyor.

Nasıl olur da gerçeği bilmeyen tek kişi o olur? Nora boğazını temizler. "Nereden biliyorsun?"

"Onları birlikte gördüm. Burada çok fazla alan var ama saklanacak hiçbir yer yok. Birbirlerinden başka gidecek yer yok. Yanlış zamanda evdeydim. İşte oradaydılar. Eğer ben bunu gördüysem, Einar da görmüştür. Ben biliyorsam, Einar da biliyordur. Sence neden sürekli kavga ediyorlardı?"

"Ve Einar'ın Marie'yi bu ilişki yüzünden öldürdüğüne inanıyorsunuz."

Thor tekrar, "Hayır," der. "Ben biliyorum. Babam bir yalancı değil. Einar'ı elleri kan içinde gördü."

"Einar babanla yüzleşti mi?"

"Hayır." Thor şarabını bitirir. "Ne yaptığını biliyordu. Bir çıkış yoluna ihtiyacı vardı ve babam da ona bunu verdi. Bu yaptığı en iyi ve en kötü şeydi. Katilin gitmesine izin vermek."

Agnes buraya hiç gelmemeliydi. Bir hata yaptı. Pek çok hata, şimdi fark ediyor.

"Neden polise gitmiyorsun?" Nora Thor'a sorar. "Eğer babanın elinde bu kanıt varsa. Eğer Einar babanın yattığı kadını öldürdüyse. Neden onun katilinin serbest kalmasına izin versin?"

Thor ağzını siler. "Bu onun işi." "Neden polise gitmedin?"

"Anlayamazsın," der Thor ona. Sesi o kadar yumuşak ki Agnes neredeyse onu duymuyormuş gibi. "Hiçbir şeyin olmadığını söylüyorsun ve

özgür hissediyorum. Aile yok, sorumluluk yok. Bunlara sahip olup sonra kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsunuz. Özgürlük yoktur, sadece bir zamanlar sahip olduğunuz şey vardır. Polis onları geri getirmez. Einar'ın gitmesi ve yaşaması gerekiyordu. Ama yaptığı şeyle yaşamak zorunda kaldı. Bu yeterli bir cezadır."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Şubat 10, 2019

Thor onlara eve yürüyerek gideceğini söyler. "Çok uzak değil," der, kar kıyafetinin fermuarını çeker ve bir el feneri çıkarır. Bir veda bile etmeden ormanın içinde kaybolur. Agnes onun uzaktaki ışık huzmesinin gittikçe küçülmesini izler, ta ki retinasında hayalet bir görüntüden başka bir şey kalmayana kadar.

Agnes kapı aralığında oyalanıyor, bağcıkları çözülmüş botlarının içinde ayak parmakları uyuşuyor. Nora'nın onu rahat bıraktığını düşünüyordu. Ya da belki de kendi muazzam keşfinde kaybolmuş, onu unutmuştur. Nora bir kez daha faili meçhul bir davada yeni bir ipucu bulmuştur. Sonunda cinayetlerin nedenini bulmuştur ve bunu destekleyecek ifadeler de vardır.

Agnes botlarının bağcıklarını bağlamak için yavaşça, dikkatlice belinden kıvrılıyor. İlerlemek için duyduğu basit arzu dışında ne yaptığını pek düşünmüyor. Ceketini omuzlarının üzerinden kaydırıyor. Nora'nın el feneri hâlâ cebinde. Sonra karda eski lastik izlerini, eski ayak izlerini takip ediyor. Zor bir iş. Kar yüzüne vurup yanaklarını dondurduğunda gözleri yarıklara dönüşüyor. Otoyola ulaştığında nefesi kesilmiş, başı dönmüş ve mahvolmuştur ama en azından gitmektedir.

Otoyolu geçmek korkunç bir topallama koşusudur. Agnes, karşıdan gelen arabaların farlarından yeterince uyarı alacağını biliyor ama yine de kendini diğer tarafta bulmak rahatlatıcı. Ingvar'ın araba yolunun başlangıcı olduğuna inandığı yere.

Arabasıyla Ingvar'ın evine giden yol hiç de dik gelmemiştir. Sadece bir tepenin etrafında uzun, kıvrımlı bir kıvrım. Yürüyerek ise neredeyse imkansızdı. Agnes topuklarını sert kara gömmek zorunda, vücudu iki büklüm. Neredeyse sürünüyordu. Nefes almak ve sol bacağını dinlendirmek için molalar veriyor. Sonunda tekrar düz zemine ulaştığında, tüm vücudu kaskatı kesilmiş, ağrıyan bir kramp gibi.

Ingvar'ın ön kapısını çalar ve kusma dürtüsüyle savaşıyor.

Kimse görmeden bu işi halletme olasılığını hesaplarken Ingvar kapıyı açar. Şaşkınlıkla ona bakar.

Onun ötesindeki ev sessiz. Karanlık. Annesinin sesi yok. Ön kapıya gitmek için açtığı belli olan ışıklar dışında hiçbir ışık yanmıyor.

Agnes nefes nefese, "Seni uyandırdım," diyor.

Ingvar etrafına bakınıyor. "Buraya yürüyerek mi geldin?" Onu içeri buyur ediyor. Işıқта, ceketinin üzerinde biriken, kot pantolonunu ve saçlarını ıslatan kar yığınlarını görebiliyor. "Ne oldu? İyi misin?"

Agnes'in söylemek istediği şey, *buraya geldim çünkü büyükbabamın karısını ve kızını gerçekten öldürdüğünü öğrendim ve bir arkadaşına ihtiyacım var. Bir arkadaşına ihtiyacım var ve Lilja zaten bugün çok fazla dağınıklığı gördü. Ama bunu söyleyemiyor. Onun yerine "İçeri gelebilir miyim?" diyor.*

İçeride ama daha uzağa, oturabileceği bir yere gitmek istiyor.

Ingvar başını sallıyor ve donmuş parmaklarıyla yapması neredeyse imkânsız olan çizimlerini çıkarmasını izledikten sonra onu oturma odasına değil, koridordan aşağıya, açıkça ofisine götürür. Işık çoktan yanmıştır, belki de onu uyandırmamıştır. Belki de gece geç saatlere kadar süren bir çalışmayı bozmuştur. Duvara yaslanmış, pencerelere bakan bir masa, bir ofis koltuğu ve ortasında rahat bir okuma lambasının asılı olduğu alçak bir koltuk var. Ingvar yaralı olmayan eliyle Agnes'e koltuğa oturmasını işaret eder. Yaralı eli, alçık olan, yanında gevşek bir şekilde asılı durmaktadır.

Ona bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyor. "Çay, su?"

Kadın başını sallıyor. Anladığını söyler ve ortadan kaybolur. Döndüğünde, iyi eli bir bardak viski tutuyordu. Diğer elinde ise cızırtılı bir

Yün battaniye ön kolunun üzerine örtülmüş. Battaniyeyi beceriksizce kadının kucağına bırakıyor.

Sonra masasındaki koltuğa oturur ve yüzünü ona döner.

"Nora," diye başladı, "bunalmış bir halde, "o yaptı. Kanıtı var. Ya da bir nedeni. Her neyse." Bunu söylemek zorunda. Gerçekle yüzleşmek zorunda. Bunu burada, Ingvar'la, onu o kadar iyi tanımayan, önemseyen ama nihayetinde önemli olmayan biriyle yapmak daha iyi. Şu anda kendisiyle baş başa kalsa ne yapacağından korkuyor.

Agnes dizine dokununca sarsılır. O farkına Ingvar sandalyesini ona doğru yuvarlamıştır. Agnes onun gözlerinin içine bakar, çok parlak, çok sabit.

"Marie'nin bir ilişkisi vardı," diyor. "Thor'un babasıyla." Ingvar'a Büyük Thor'la geçirdiği sabahı, Einar'ın kanlar içinde uzaklaşmasını anlatır. Küçük Thor'un onayı. Bitirdiğinde Ingvar ona viskiden bir yudum ikram ediyor, o da minnetle alıyor.

"Thor," diyor. Bunu zaten birçok kez söyledi.

"Evet. Onlar-annen. O biliyordu. Sen biliyor muydun?"

Ingvar, "O dönem hakkında konuşmuyor," diyor. "Ama mücadele ediyordu. Sen ziyaret ettiğinden beri. Sen gittikten sonra bana yaptığı hatadan pişman olduğunu söyledi. 'Ona hiç yardım etmedim,' dedi. 'Onun yerine Einar'a yardım ettim.'"

Ona oğlunu alıp kaçmasını söyledim.

Agnes donmuş parmaklarına bakar. Bu gerçekten onun vücudu mu? Test eder, bir parmağını esnetir. Dürtülere itaat ediyor. Bu gerçekten onun hayatı mı? Omzunda yeni bir dokunuş hisseder. Yine Ingvar. Onu bedenine, şimdiki zamana geri döndürmeye çalışıyor.

"Özür dilerim," diyor.

"Ne için?" Agnes soruyor. Ingvar cevap vermiyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sorar. Başını eğdiğini fark ediyor ve bunun bir evet olduğunu varsayıyor, ama Kaliforniya'da. Puslu ufukta dünyanın eğriliğini görebiliyor ve o da uçurumun kenarında. Gelgit aşağıdaki kayalara saldırırken havanın hücumunu ve emişini hiss ediyor. Onların ritmiyle nefes alıyor. "Bir yıl önce," diyor, "kendimi öldürmeye çalıştım."

Bunu söylemek rahatlatıcı. Kelimeler orada ve değiller. Ingvar orada ve değil.

"Bu kayıp kadın hakkında bir şeyler duyduğumda," diyor, "onun hayatı hakkında bir şeyler duyduğumda, onun da aynı seçimi yaptığını kesinlikle biliyorum. Ve bu benim kafamı karıştırıyor. Bu beni çok suçlu hissettiriyor, çünkü onun daha fazla nedeni vardı. Birlikte olduğu her kimse, ondan bir şey istiyordu. İnsanlar onun hakkında konuşurken, 'Herkes onu seviyor' diyorlar ama herkesin sevdiği tek kişi Marie gibi biri. Kendini tamamen karşısındakine veren biri. Kendi sırlarına izin verilmeyen biri. Ása'nın bunu yapmak için tüm bu sebepleri vardı. O zamanlar bunu yapmak için bir nedenim olduğunu düşünmüyordum. O *istedi*. Ben de istemediğimi sanıyordum."

Bu, her şeyden çok, o zamandan beri onu rahatsız eden şeydir. Önceden planlanmamış olması. Depresyona girmemişti, bunu daha önce hiç düşünmemişti bile. Günün ortasında verdiği karar, karanlık bir dürtünün direksiyonu ele geçirmesinden ibaretti. Araya giren bir düşünce ve bir anlık hata.

Ya da o zaman öyle düşünmüştü.

"Büyükbabam öldü," diyor Agnes. "Babamla konuşmaya çalıştım ama o bu konuda konuşmak istemedi. Yakın değillerdi. Kız arkadaşım da bunu anlayamadı. Büyükbabam beni bu küçük sahil kasabasına yüzmeye götürürdü. Bolinas'a. O öldükten sonra, eski yerimize gittim. Ona yakın hissetmek istedim. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama mutluydum. O gün çok mutluydum. Sonra sudan çıktım. Kayalıklara tırmanabileceğiniz bir girintideydim. Dikkatli olursanız, oturacak yerler de var. Ben de öyle yaptım. Bir dakika oturdum. Sonra tekrar ayağa kalktım. Aşağı bakıyordum. Ve düştüm."

Ingvar'ın nefes alışını duyar ve bekler. Ama başka bir şey yok.

"Şanslıydım," diyor. "Herkes bana öyle söyledi. Sadece bacağımı kırmışım. Bazı insanlar beni buldu ve acil servise götürdüler. Herkese bunun bir kaza olduğunu söyledim. Çünkü öyleydi ama değildi. Bu mantıklı mı?"

Ingvar bunun gerçek bir soru olmasından ürkmüş görünüyor. "Sanırım öyle."

"Ama şimdi," diyor Agnes, sesi kırılarak, "artık bunun bir kaza olmadığını biliyorum. Tabii ki değildi. Büyükbabamı özlediğim için yaptım. Peki ya ondan sonraki hayatım? Mahvoldu. Her şey gitti. Bir daha eskisi gibi olamadım."

o günden beri. Ve şimdi o adamın, büyükbabamın bana yalan söylediğini biliyorum. Karısını öldürdü. Kendi çocuğunu. O bir katildi ve ben onu çok seviyordum."

Ingvar'ın annesi "*Boşsun*" demişti.

Ve Agnes öyle. Marie ya da Ása gibi boş değil çünkü herkes ondan bir şey istedi, o da her şeyini verdi. O boş çünkü eksik olan bir şey var. Verebileceği hiçbir şey yok. Kendisi hakkında bunu hissetmişti ama bu hissin nereden geldiğini bilmiyordu. Ve şimdi biliyor. Bir yalanla büyütülmüştü.

Ingvar ona "İyisin," diyor. Onu rahatlatmaya çalışıyor. "Hayır," diyor kız. "İyi değilim."

"Einar seni seviyordu," diyor, "ve bu bir şey-"

"Gitmeliyim," diyerek onun sözünü keser. Bunu duymasına gerek yok.

Aslında, yapamaz.

Ingvar onunla tartışmaz. Onu eve bırakmayı teklif eder.

Hak etmediği halde bu iyiliği kabul eder.

Üçüncü Bölüm

INTERLUDE

Şubat 3, 2019

Sıcak tuz lambasının ve pencere kenarındaki roket gemisi figürünün bulunduğu dördüncü kat penceresi ışıkla canlanıyor.

Sonunda eve geldi.

Tavanın görünen kısmında gölgeler var. İçerideki insanların silüetleri, dans ediyor, küçülüyor ve şekil değiştiriyor. Çocukların yataklarının rahatlığında oynadıkları oyunlar gibi, karanlıkla oynuyorlar, parmaklarıyla onun şeklini değiştiriyorlar, ondan korkmuyormuş gibi yapıyorlar.

Kamyonun içindeki hava soğuk ve bayat. Isıtıcı yok, çünkü bunun için arabanın çalışması gerekiyor. Bu bir anons olurdu. *İşte buradayım.* Sürücü direksiyonda oturmuş bekliyor, camdan süzülen kırılgıları izliyor, kışın dondurucu soğğunun tadını çıkarıyor. Acele etmek için bir neden yok. Bu gece sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Bu gece dünyanın en iyi hali. Kısır, siyah ve soğuk.

Ása'nın penceresinde, bir yüzün kısa bir parıltısı var. Çocuk. *O benim arkadaşım, ısrar etti. Çok yakınız. Düşündüğün gibi değil.*

Yalancı fahişe.

Zamanla silüetler kaybolur. Işık sönüyor. Pencerede tuz lambasının parıltısından başka bir şey kalmıyor. Bir taksinin ışığı gibi. İş için açık.

Ama yine de acele etmeye gerek yok.

Kız ön kapıdan düşüyor. Dengesizdir ve yalnızdır. Bu sefer yanında erkek yok. İçeride Ása'yla mı kaldı?

Kız sola dönüyor. Sokağın yarısına geldiğinde durur. Geriye, dördüncü kattaki pencereye bakar. Şoför gibi o da tuz lambasının çekiciliğini hisseder. Kızın içinde bir şeyler kırılır. Sokağın karşısından duyulabilen bir ses var. Ağlama gibi bir ses. Sonra tekrar yürümeye başlar, kendi binasına doğru yol alır.

Sonunda, tuz lambası ve kamyonun başka bir şey kalmadı. Anahtar zaten kontakta. Motoru çalıştırmak bir anlık bir iş. Farlar göz kamaştırıyor. Sürücü ne yapacağına karar verirken kamyon rölantide çalışır. Plan falan yok. Sadece vücudu taşa çeviren öfke vardır.

'nın penceresinde bir elin izi belirir.

Sürücünün parmaklarının bir hareketi, farların bir titreşimi. İz kaybolur.

Şoför bekler.

Ön kapı tekrar açılır. Ása ince gömleği, tozlukları ve botlarından başka bir şey giymeden dışarı çıkar. Buzun üzerinde tökezliyor. Şoför ona yardım etmek için kıpırdamadı. Öfkenin pençesindeyken bile onun büyüüne kapılmıştı. Ása'nın nefesi ağzından beyaz bir bulut halinde çıkıyor, beyaz-sarı saçlarının etrafında bir hale gibi süzülüyor. Buradaki gece bir mucize. Vahşi, siyah ve soğuk.

Ása kamyona ulaşmayı başardı. Açık pencereye.

"Neyin var senin?" diye soruyor. Yüzünde bir nefret maskesi var. Çok çirkin ve çok güzel. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor şoför ona, "ama çok üzgünüm." Bir plan yok ama kelimeler kolayca dökülüyor. "Mesajını okudum Ása ve sana . Seni yalnız bırakacağım. Benden ne istersen yapacağım. Lütfen, arabaya binebilir misin? Titriyorsun. Sadece seninle konuşmam gerek. Sonra seni sonsuza dek yalnız bırakacağım. Söz veriyorum."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şubat 11, 2019

Kar artık aktif olarak yağmıyor, ancak evin üzerinde, hamile bir kadının sona yaklaşan karnı gibi ağır ve şişkin, koyu, ağır bulutlar asılı duruyor. Nora ve Agnes sabahı oturma odasında, her ikisi de kendi kanepesinde, podcast için resmen konuşarak geçiriyor. Agnes, sanki konuşan kendisi değilmiş gibi Einar'la olan çocukluk anılarını anlatıyor. Uzak geçmişe odaklanıyor ve Nora daha yakın anılar için bastırıldığında, Agnes başını sallıyor, sözsüz.

Nora röportajı bir kucaklaşmayla bitiriyor. "Harikaydın," diyor. Sonra gerinerek ve dışarıdaki havayı değerlendirerek Agnes'e kasabaya gideceğini söyler. "İdeal olarak Júlía ile tekrar konuşmak istiyorum," diyor Nora, "ama bu olmazsa, Óskar'ı tekrar bulacağım. İpin ucunu kaçıramam."

"Geride kalmam daha iyi," diyor Agnes. "Júlía'nın kafasını çok karıştırıyorum." Ingvar'ın yüzüne bakamaz. Şimdi olmaz. Dün gece ona söylediklerinden sonra olmaz.

Nora her zaman olduğu gibi anlayışla karşılar. "Hey," diyor ön koridordan, "ayın on beşindeki uçağın saat kaçta? Hızla yaklaşıyor."

Agnes, hâlâ bir bileti olmamasına rağmen, "Akşam, sanırım," der. Bu yalanı unutmuştu ama şimdi bir tane alması gerektiğini düşünüyor. Lilja dışında, burada ona daha fazla sefaletten başka bir şey kalmamıştır.

Nora sadece birkaç saat sonra onu kontrol edeceğine dair belli belirsiz bir söz vererek ayrılır.

Artık yalnız olan Agnes telefonunu açar. Babasını araması gerektiğini düşünür. Gösteri önce ona öğrendiklerini anlatmalıdır. Yapılacak en doğru şey budur. Ama bunu yapacak gücü kendinde bulamaz.

Neden ayrıldık sanıyorsun, Agnes?

O zaten biliyor.

Ve onunla konuşamıyor. Ona yalan söylemiş. Tüm hayatı boyunca ona yalan söyledi. Einar'ı sevmesine ve karşılığında sevilmesine izin verdi. Gerçeği bulmasına izin verdi, burada, kendi başına.

Lilja ile mesajlaşmasına dokunuyor. Bu sabah Lilja ona bir özür mesajı göndermişti. Bugün meşgulumuş. Yarın mı? Ne zaman ? Burada ne kadar kalacaksın?

Agnes cevap verir: Emin değilim aslında. Yarın yapalım. Lütfen.

Oturma odasını adımıyor. Şömine, kanepeler, mutfak. Kendini bundan vazgeçirmeye çalışıyor. *Daha fazlasını arama. Zaten çok şey biliyorsun.* Ama kafasının içindeki o mantıklı sesi ne zaman dinledi ki?

Nora'nın odası muhteşem. Dağ ve nehir manzarası var. Kocaman bir yatak. Kağıt yığınları. Agnes, Thor Senior hakkında bilgi ararken bunlara zaten bakmıştı. Nora odasında başka neler saklıyordu? Agnes şifonyerin çekmecelerini açtı. Giysiler. Uсталıkla katlanmış elbette.

Agnes komodinin üzerindeki bir fotoğrafa uzanır ve bunun Thor ile eski karısının fotoğrafı olduğunu düşünür.

İki genç kızın fotoğrafı. Küçük olanın dağınık saçları ve düğme burnu var ve çok büyük bir Mickey Mouse sweatshirt'ü ve çok küçük bir pantolon giyiyor. Büyük ihtimalle elden düşme. Küçük bir kızın elini tutuyor, ufak tefek, garip bir pozu var. Gülümsemiyor. Kızgın bir genç kızın üniforması olan kareli fanila ve motosiklet botları giyiyor.

Dışarıdalar, parlak güneş ışığında tenleri aşırı pozlanmış. Etrafları uzun çamlarla çevrili. Uzakta, kayalık bir çıkıntı mavi gökyüzüne doğru uzanıyor. Agnes fotoğrafı yaklaşıyor. Yosemite'deki Half Dome'a benziyor. Bir keresinde orada kamp yapmıştı.

Bunlar Nora ve kız kardeşi olmalı. Chloe. Nora'yı Donmuş Madonna ile tanıştıran kız. Ortadan kaybolan kız.

Agnes, Nora'nın yatağının kenarında oturduğunun ya da çerçeveyi nasıl sahiplenerek tuttuğunun farkında değildir. Nora olağanüstü yeteneklerini Chloe'nin kayboluşu hakkında daha fazla şey öğrenmek için hiç kullandı mı? Kaliforniya'da kız kardeşini aramak varken, burada, Bifröst'te, Agnes'in ailesi için endişelenerek ne yapıyor?

Agnes çerçeveyi eski yerine, Chloe'nin küçük kız kardeşini izleyebileceği komodinin üzerine yerleştirir.

Sonra fotoğrafın altındaki çekmeceyi açıyor. Bir telefon dışında boştu. Agnes telefona uzanır, midesi bulanır. Bu telefonu tanır. Telefonu eline alır ve ekran onun dokunuşuyla aydınlanır.

İşte Ása ve Lilja, başlarını birbirlerine doğru eğmişler. Ása'nın telefonu.

Şarjı bitmek üzere. Ekranın üst köşesindeki küçük simge, dış hatlarında tehlikeli derecede ince bir kırmızı şerit halinde yanıp sönüyor.

Nora bunu neden hala polise götürmedi?

Bunu unuttu mu? Olaylı birkaç gün geçirdik elbette, ama bu önemli değil mi?

Agnes ana ekran düğmesine dokunuyor. Hâlâ bir güvenlik kilidi var. Ya Nora henüz çözememiş ya da kodu ezberlemiş. Bu eski bir Samsung, güncel modellerden çok daha geride. Agnes'in eski iş arkadaşları, akıllı telefonların nasıl hackleneceğine dair notları değiş tokuş ederlerdi. Bu model için, yazılımda bir güvenlik açığı olduğunu düşünüyor. Agnes bunu düşünmüyor. Birkaç dokunuştan sonra güvenlik kilidini aşmış oluyor.

Yeni mesaj yok, e-posta yok. Telefon burada çekiyor, yani mesajların yüklenmesi gerekiyor ama hiçbir şey gelmiyor. Kimse Ása'yı aramadı, hatta mesaj bile atmadı. Bunun onun ana telefonu olmadığına bir kanıtı daha.

Agnes hemen polisi araması gerektiğini biliyor. Hâlâ makul bir inkâr edilebilirliği varken. O ve Nora günlerdir kayıp kadının telefonunu, soruşturmanın seyrini değiştirebilecek hassas bilgileri ellerinde tutmaktadırlar.

Ama kendine engel olamıyor. Mesajlar uygulamasını açar. Seçebileceği sadece bir konuşma vardır. Atanmış bir kişi adı yok.

Son mesajlar Ása tarafından gönderilmişti. Uzun bir metin paragrafı ve ardından gecenin ilerleyen saatlerinde gönderilen bir cümle. Agnes son mesajın kelimelerini tercüme etmek için kendi telefonuna yazıyor. Yavaş ilerliyor, özellikle de İzlanda alfabesinde kullanılan farklı karakterler yüzünden. Ama sonunda anlaşılır.

Umarım sana musallat olurum.

Ása'nın son
sözleri. Cevap
yok.

Aslında, diğer numaradan neredeyse hiç metin yok. Son zamanlarda sadece tek kelimelik mesajlar geliyor. Önerilen bir tarih ve saate evet veya hayır.

Agnes iki telefonun üzerine eğilir ve uzun paragrafın geri kalanını Google Translate'e yazar.

Benden bu kadar. Bunu daha fazla yapamam. Artık senden sorumlu olamam. Mutluluğun ya da öfken için değil. Senin kurtarıcın olamam. Kim olduğunu düşün, çünkü bu hastalıklı. Sen hastasın. Öfkeni al ve boğul. Umarım ne yaptığını anlamışsındır. Beni kaybettin. Umarım bu beni incittiği gibi seni de incitir.

Sonra, saatler sonra. *Umarım sana musallat olurum.*

Agnes konuşmanın kendisine tıklar. Daha önce, ileri geri gönderilen bağlantılar var. Şarkılar.

Fotoğraflara. Günbatımı. Kasabanın manzarası. Çoğunlukla Ása'nın selfie'leri var. Vücut fotoğrafları. Göğüslerini birbirine bastırmış. Yatak örtüsünün yumuşak kumaşına karşı kalçasının kıvrımı.

Diğer kişiden bir şey yok.

Agnes gözlerini sıkıca kapatır. Bunların hiçbirini görmemeliydi. Ne resimleri, ne mesajları. Telefonun kendisini de.

Bataryayı korumak ve görüntüleri kilit altında tutmak için telefonu kapatıyor.

Nora bunu neden polise vermedi? Lopez davasından sonra gerçek bir araştırmacı olduğuna, gerçek dedektiflerden daha iyi olduğuna gerçekten inanıyor mu?

Sebebi bu olmalı, değil mi?

Nora, genç ve savunmasız bir öğrenciye aşık olan kişi değildir. Öğrencilere iletişim kurmaları için telsizin yüksek teknolojideki karşılığı olan gizli bir telefon veren o değildir. O değil

Bu çıplak fotoğrafları alan ama asla kendi çıplak fotoğraflarını göndermeyen biri, çünkü içten içe bunların kendisine karşı kullanılabileceğini biliyordu.

Değil mi?

Ben bir hiçim, demişti. Denizle evliyim.

Boşanmış. Sahip olduğu tek şey bu podcast.

Agnes paniğin vücuduna yayıldığını hissediyordu. Nefes alırken göğsünün sığ bir şekilde hareket ettiğini. Dr. Lee, *bir şeyleri fark et* derdi. Ama sadece tuvaletin üzerinde onunla ilgilenen Nora'nın yüzünü görebiliyor. *Kulağa tuhaf gelebilir ama seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor.*

Kapıya vurulması Agnes'in kısa süreliğine yerinden sıçramasına neden olur. Etrafına çılgınca bakar. Ne olduğunu anlaması için kapının tekrar çalınması gerekir.

Ön kapıda biri var.

Agnes kayıp kadının telefonunu ceketinin cebine koyar. Kaybolduğunu fark ederse, Nora gelip bulsun. Neden geri istediğini açıklasın.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şubat 11, 2019

"Tam da görmeyi umduğum kadın," diyor Thor Junior. "İçeri gelebilir miyim?"

Agnes eşikte tereddüt eder. "Başka bir yere gidebilir miyiz? Belki bir yürüyüşe? Bütün gün içerideydim."

Thor memnun görünüyor. "Diğer evimi görmek ister misin?"

Dışarı çıkmak için her şeyi yaparım. Agnes ceketini omuzlarına atıyor ve ayaklarını botlarının içine sokuyor. Dışarıda yürümek için doğru düzgün giyinmemiştii - hâlâ uyuduğu taytı giyiyordu - ama artık burada olmak istemiyordu.

Thor onları sağa, araba yolunun diğer ucundaki ağaçların arasına götürüyor. Kısa bir yürüyüş. İki ev düşündüğünden daha yakın. Thor'un çocukluğunun geçtiği ev, şu anda kaldığı binanın tam tersi. Bu yapı eski ve geleneksel. Dış cephesi bir çeşit oluklu metal, hafif nane yeşiline boyanmış. Boyayı aşındıran pas lekeleri var. Bu uzun, alçak bungalovda yeşili kesen sadece birkaç pencere var.

Thor, evin durumu için özür dileyerek Agnes'i içeri götürür. "Burası benim çocukluk evim," diyor sesinde zerre kadar şefkat olmadan. "Ailenin eviyle işim bittiğinde, bunu yıkacağım."

"Beğenmedin mi?" diye soruyor. Eski moda ama binlerce ayak sesi yüzünden desenini kaybetmiş koridor halısı gibi mobilyaları değiştirirse güzel olur.

"Burası mutsuzluğun mabedi," diyor Thor. "Var olmamalı."

Agnes babasının buna söyleyecek bir şeyleri olduğunu hayal eder ama onu suçlamaz. Onu koridorda, oturma odasına kadar takip eder. Bir köşede eski, şekilsiz bir kanepe, diğer köşede de dar bir piyano vardır.

"Oynuyor musun?" diye soruyor.

"Hayır," diyor. "Annem."

Agnes kanepeye oturur ve birden ne giydiğinin farkına varır.

Tayt ve kapüşonlu tişörtü. Sütyen bile .

Thor onun yanına oturur. "Sana bir özür borçluyum," diyor. "Dün gece seni ne kadar incittiğimi gördüm."

Agnes'in konuşmasını bekler. Evet, onu incittiğini onaylamak için. Ya da belki onun, "*Hayır, beni incitmedin.*" demesini. *Ben iyiyim. Büyükbabamın aslında karısını ve kızını öldürdüğünü duymak şok ediciydi ama bu senin suçun değil.* Onun da söyleyecek bir şeyi yok. Onu bu ana neyin getirdiğini hâlâ bilmiyor. Uçurumun kenarında suyu görüp büyükbabasının öldüğünü düşündüğü ve diğer tarafta ne olduğunu görmek için atlamaya karar verdiği, ancak bunun daha fazla hayat, daha fazla acı, daha fazla keder olduğunu keşfettiği o anlık karar mıydı?

Yoksa cerrahının ona elli tablet oksikodon reçete ettiği ve ağrı hissetmeden önce hapları almasını söylediği gün müydü? İlaçlarının bittiği, aynı cerrahla konuşup bir reçete daha istediği ve cerrahın sonunda hayır dediği gün müydü?

Yoksa kırk yıl önce, büyükbabası bıçağı karısının boğazına dayadığında, ikisi de yok olana kadar bebeğini suyun altında tuttuğunda mı?

Thor onun sessizliğini öfke sanır.

"Çok üzgünüm," diyor ona. "Buna inanmadın." Sonra: "Babandan korkuyor musun?"

Bu soru onu ürkütüyor. "Hayır," diyor. Babası gözünü korkutuyor ama onu korkutmuyor. Hiçbir zaman da korkutmadı.

"Annen mi?"

"Hayır." Annesi deniz camı. Hayatının zorlukları onu yok etmemiş. Onu yeni, kenarsız bir şeyle soktu.

"Abi mi? Kardeşin mi? Okulda zorba mı?"

Agnes hepsine hayır diyor. Kardeşleri yok. Zorbalar yok. Bay Area'daki küçük ilerici okullara gitti. Başına gelen en kötü şey yalnızlıktı.

"Aferin sana," diyor Thor. "Gerçekten de harika bir hayat yaşadın. Kolay değildi elbette. Ama beni neyin şekillendirdiğini bilmiyorsun. Kafadaki korkuyu anlayamazsın. Onu sadece içgüdülerinde hissedebilirsin. Korku orada yaşar." Adam onun bir şeyi anlamasını istiyor ama kadın ne olduğunu anlayamıyor. "Ben yardım etmedim," diye açıklıyor. "Marie'ye yardım etmedim. Bebeğe yardım etmedim. Hiçbir şey yapmadım çünkü babamın suçlu olduğunu biliyordum."

Konuşmadığı için özür dilediğini fark eder. Yanlış kişiden özür diliyor. Özür büyükannesinden gelmeliydi, ondan değil.

"Çocukken nasıl yaşadığımı hayal bile edemezsin," diyor Thor ona. Annemi benden uzaklaştırdığı için babamdan ne kadar nefret ederdim. Onu benden aldı. Lütfen yaptığı şey için benden nefret etme."

"Sorun yok," diyor Agnes, doğru olduğundan çok Thor'un susmasını sağlamak için. Bu cümleyi son birkaç gün içinde pek çok kez, yolunda gitmeyen, asla gitmeyen ve asla gidemeyecek olan pek çok şey hakkında söylemişti. "Söylediklerini takdir ediyorum. Ama benden özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Benim uğraştığım şey... başka bir şey. Ben ailemin hikayesiyle büyüdüm, sadece bir hikaye olarak. Bana hiç gerçek gibi gelmedi. Ben de hiç inanmadım. Tüm bu sırları öğrenmek, gerçeği duymak, sanki büyükbabamı yeniden kaybetmişim gibi. Uğraştığım şey bu. Seninle değil."

Onun üzerindeki rahatlamayı izliyor. "Hepimizin sırları var," diyor Thor. "Bazıları diğerlerinden daha korkunç. Senin de korumak istediğin sırların olmalı."

Agnes başını sallar. Elleri titriyor çünkü bugün birkaç sırrını yutmadı. Bir sırrın üzerinde topallıyor.

"Bilmeni isterim ki," diyor Thor, "biliyorum. Ve bu harika, Agnes."

"Pardon, ne dedin?"

"Kız arkadaşın."

Lilja mı? Ama-"Bunun nesi yanlış?" diye soruyor, yüzleşmekten çok şaşkınlıkla.

"Hiçbir şey," diyor Thor çabucak. "Umarım ayağımı ağzıma sokmuyordumdur. Dün gece yemeğe giderken seni arabada gördüm."

Kız arkadaşını öpüyorsun, değil mi? Sen bir lezbiyensin, değil mi?"

"Sayılır," diyor, hâlâ kafası karışık. "Ama bu neden bir sır?"

"Şey, bilmiyorum," diyor. Utanç içinde bocalıyor. "Yemeğe gelmedi. Bazı insanlar diğer kültürlerin bu tür şeylere nasıl tepki vereceğini bilemez. Yine de utanmamalısın ya da onu saklamak zorundaymışsın gibi hissetmemelisin. Burası genel olarak çok kabullenici bir yer ve ben de bunun harika olduğunu düşünüyorum. Ne kadar harika bir kadınsın. Benim hiç çocuğum olmadı. Senin gibi bir kızım olmasını çok isterdim. Sen her zaman hayal ettiğim kişisin."

"Teşekkür ," diyor Agnes. Kendini ayağa kalkmaya zorlar. "Gitmeliyim."

Thor da onunla birlikte ayağa kalkar. "Ayağımı ağzıma mı soktum?"

"Hayır," diye yalan söylüyor. "Sadece gitmek zorundayım." Başka ne demesi gerekiyordu ki? "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

"Hayır," diyor tekrar. Çok hızlı değil. Çok zorlamadan. Yumuşakça, nazikçe. "Yürürken düşünmeyi severim."

Bunu kabul eder, ama nazikçe değil. Çıkarken ondan başka her şeye bakıyor. Thor ona kabarık ceketini giymesine yardım eder ve emin olup olmadığını sorar. Emin. Ona doğru yönü gösteriyor, işe yarayacak kadar yakınında duruyor.

"Söyledikleriniz için teşekkür ederim," diyor ona ve bu onu rahatsız etmiş olsa da bunu içtenlikle söylüyor.

Agnes ayak izlerini takip ederek eve geri döner. Eve dönmek için bir uçak bulması gerekiyor. Lilja'yı tekrar görecektir ve sonra buradan gidecek. Artık bu kadarı yeter.

Garaj yolunda kısa bir süre durur. Kiralık arabasının arkasına yeni bir araba park etmişti. Boş. Ön kapıda onu bekleyen kimse yok.

Agnes çıkarken ön kapıyı kilitlememiştir. Dişlerini gıcırdatarak girişe kadar olan yolun geri kalanını topallayarak yürüdü. Ağaçların arasından ona seslenen sesi duydu ama elini kapı koluna koyana kadar durmadı.

"Merhaba!" Bu Hildur. Pembe yüzlü ve sırtıyor, kazak ve kot pantolon giymiş, çiftlik evine giden patikada. Agnes'e çabucak ulaşıyor. "Şimdi konuşmak için iyi bir zaman mı?"

"Pek sayılmaz. Ne yapıyordun?"

"Seni görmeye geldim. Nora birkaç gün içinde gideceğini söyledi, yani ikimiz için ya şimdi ya da asla. Sen burada , ben

Thor tamamen değiştirmeden önce Cinayet Evi'ni ziyaret edip veda edeyim dedim. Yürüyüşe mi çıktın? Yalnız mıydın? Bu riskli görünüyor."

Agnes ön kapıyı açar. "Nora burada değil."

"Biliyorum." Hildur davet edilmeden onu takip eder. Koridorda ilerlemeye başladı ama Agnes elini koluna koyarak onu durdurdu. Tutuşunun altındaki kaslar esniyor ve Agnes'i sertlikleriyle, cüsseleriyle şaşırtıyorlar. Hildur zarif kazaklarının altında ciddi bir fizik saklıyordu.

Agnes ona, "Bu iyi bir zaman değil," der. Kişisel bir şey değil ya da belki bir kısmı öyle. Hildur'un ona bakışı yüzünden. Sanki bir insan değil de bir ünlüymüş gibi. Agnes'i nesneleştirmiş.

"Dinle," diyor Hildur, elini Agnes'in elinin üzerine koyarak, "Marie'yi iyi tanı mıyordum ama Einar'ı tanıyordum. Çok nazık biriydi. Bana yardım etti, biliyor muydun? Annemle babamın dostuydu. Matematik dersimde bana yardım etmesi için ona yalvardılar. Berbat durumdaydım. Hiçbir şey anlamıyordum. Bana ders verdi. Kitabımı daha sonra onun ne yaptığını anlamak için yazdım. Bana karşı bu kadar nazık olan bir adamın böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum. Her seansa Marie'nin kurabiyelerini getirirdi. Bana öğrenmeyi mutlulukla ilişkilendirmem gerektiğini söyledi. Onu bir canavar olarak düşünmek istemedim. Ama-" Cümlesini bitirmedi. *Ama öyleydi.* "Biz sadece tek bir şey değiliz. Canavar ya da insan. Sen de benim gibi onu tanıyordun. İnsanı. Canavarı değil. Hep merak etmişimdir, Kaliforniya'daki hayatı nasıldı? Ayrıldığında ne ? Cinayetlerden sonra kimdi?"

Agnes tekrar kapı tokmağına uzanıyor. "Ona değer verdiğinizi duyduğuma sevindim," der ve ön kapıyı bir kez daha çekerek açar. "Sözlerin için minnettarım. Ama şu anda bununla başa çıkamam. Gerçekten kaldıramam."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Şubat 11, 2019

Agnes, Hildur'un arabasının garaj yolundan çıkmasını bekler ve sonra iki mesaj gönderir. Biri Nora'ya. Diğer Lilja'ya.

Dönüş biletim yok. Önümüzdeki birkaç gün içinde kalkacak bir uçak bulacağım, söz veriyorum. Sonra görüşürüz.

Meşgul olduğumu biliyorum ama gelebilir miyim? Lütfen.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Şubat 12, 2019

Sabah Agnes garaj yoluna girdiğinde Nora'yı kamyonetini toplarken bulur. Kiralık arabayı durdurur ve dışarı çıkar, vücudu hem sert hem de esnektir, Lilja'nın şampuanının kokusu ıslak saçlarına sinmiştir.

"Hey," diyor.

Nora arkasını dönmüyor. Çantalarını birbiri ardına bagaja yerleştiriyor ve bu sırada homurdanıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Hala cevap yok.

"İyi miyiz?" Agnes, Nora'nın en sevdiği soruyu papağan gibi tekrarlayarak sorar.

Bu onun dikkatini çeker. Nora olduğu yerde döner, yanaklarına renk gelir. "Hayır," diyor, "iyi değiliz."

"Dönüş bileti almadım çünkü nasıl hissedeceğimi bilmiyordum," diyor Agnes. Savunmasını planladığını düşünüyordu ama öfkesi yükseldiği anda özenle hazırlanmış tüm açıklamalar aklından uçup gitti. "Buraya gelene kadar hiçbir karar vermek istemedim. Ve sonra, şimdi, bu-"

Nora onun sözünü keser. "Gerçekten dönüş bileti almadığını söyleseydin umursayacağımı mı sanıyorsun? Bana yalan söylediğin gerçeğini sevmiyorum ama anlıyorum. Benim üzüldüğüm şey telefonunu kapatıp gece ortadan kaybolman. *Çok endişelendim Agnes.*"

"Servisim yoktu," diyor Agnes güç bela.

"Doğru," diyor Nora. "Peki geceyi nerede geçirdin? Lilja ile mi? Bak, bunu konuştuğumuzu biliyorum ama sana ilk ve son kez söylemeliyim: bu beni rahatsız ediyor. Bu tür şeylerde gri alanlar vardır. Kendin de söyledin, ben bir gazeteci değilim, her açıdan değil ama gazeteciliğin bazı etik kurallarına uymaya çalışıyorum. Ve siz bir gazeteci olmasanız da burada, benimle, benim şemsiyem altındasınız. İstedğin kişiyle görüşmeye hakkın olduğunu söyledin ve bu konuda haklısın, ama bunun bana nasıl bir hakaret olduğunu hiç düşündün mü? Buradaki işimi nasıl baltaladığını?"

Agnes ellerini ceketinin ceplerine sokar, soğuk parmaklarını avuçlarının içine sokar. İki telefona dokunur.

Kendisinin

. Ve

Ása'nın.

Ne tür bir gazeteci kayıp bir kadının telefonunu başucundaki çekmecedeki saklar?

"Bunu hiç düşünmemiştim," diyor Agnes. "Nereye gidiyorsun?"

"Reykjavik," diyor Nora. "Thor Senior ile tekrar konuşmak için. Seni bana katılmaya davet edecektim ama burada değildin ve telefonuna da cevap vermiyordun. Hava o kadar çılgın ki, eşyalarını almanı bekleyecek vaktim yok. Yollar tekrar kapanmadan önce gitmem gerekiyor."

Agnes iki telefonun etrafındaki tutuşunu sıkılaştırır. Ne düşüneceğini bilemez. Nora'ya olan içsel inancını kaybetmiştir. Ama yine de özür dilediğini duyar. "Benim için endişelendiğini fark etmemiştim."

Nora gülüyor, ama bıkkın bir şekilde. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Seni önemsiyorum." Saçlarını geriye savuruyor, kaşlarını çatıyor ama yumuşuyor. "Benimle gelmek ister misin?"

"Hayır," diyor Agnes. Duyulandı. Ama hayır. "Eve dönüş biletimi almam gerek."

Tartışmak için yeterli zaman yok. Nora iç geçirir. "Sana bazı numaraları mesaj atacağım. Hildur, Ingvar ve Thor Junior. Bir şeye ihtiyacın olursa diye. Hildur uzakta ama güvenilirdir."

Agnes, Nora'ya iyi olacağını söyler ve diğer kadının gidişini izlemek için beklemez. Bunun yerine, ön kapıyı arkasından kapatır ve kilitler.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Şubat 12, 2019

Agnes kendini mutfakta, önünde dolu bir kadeh şarapla tezgahın üzerinde bulur. Şimdilik dokunulmamış. Yanında da hap şişesi. Açılmamış, şimdilik.

Yapacak daha iyi şeyler olduğunu biliyor. Mesela kendine bir bileti bulmak gibi. Yine de yapmak istediği şey, şarabın ilk yudumuyla birlikte ilk iki hapi yutmak. Uyanıkken kadehi bitirmek. Bir sonrakine iki hapla daha başlamak. Tüketme ve tüketilme hissinin tadını çıkarmak.

Onu bunu yapmaktan alıkoyan hiçbir şey yok. Artık Nora yok. Artık Einar yok. Sadece Agnes. Yine yalnız. Her zamankinden daha da yalnız.

Ama şimdi Lilja var. Onu düşünmek, yeni yıkanmış çarşaflarının ve temiz teninin kokusu Agnes'i şişeden uzak tutuyor. Lilja'nın, yapmayı tercih edeceği bir şey düşünemediği için günlerini ayak parmaklarını mutlak unutuşa daldırarak geçiren bir insan olduğunu bilmesini istemiyor. Lilja şu anda burada değil ama bir şekilde buradaymış gibi hissediyor. Onun anısı o kadar güçlü ki, Agnes yeterince konsantre olabilse onu oturma odasına çağırabileceğinden emin.

Lilja, başını Agnes'in boynunun kıvrımına soktu. Uykuya yaklaştıkça nefes alışları yavaşlıyordu.

Lilja bu sözleri tenine *fısıldamıştı: Bütün hayatımı Ása'yı özleyerek geçirmek istemiyorum.*

Agnes şarabı ve hapları tezgâha bırakır ve fuayeye, ceketinin yanına gider. İki telefonu ceplerinden çıkarır. Kendi iPhone'u. Ása'nın eski Samsung'u.

Ása'nın mesajlarına geri döndü. Ása'nın gizemli erkek arkadaşına attığı son mesajları tercüme etmişti. O son mesajlarda tanımlanabilir herhangi bir bilgi yoktu ama belki de daha önceki mesajlaşmalarında daha fazlası vardı. Daha da geriye gitti. Uzun konuşmalar var. Google Translate ile zor olacaktı ama başka ne yapacaktı ki?

Tezgâhın üzerindeki hap şişesi onu çağırıyor.

Elindeki telefon düşük pil sinyali verdiğinde, merak ve baştan çıkarma arasında tereddüt ediyor. Ekran kararıyor.

Hap şişesi daha yüksek sesle bağırıyor.

Agnes pes etmeden önce hemen gitmelidir. Telefonu kabarık ceketinin cebine geri koyar, sonra da ceketini omuzlarına atar. Dışarıya, kar fırtınası diyebileceği bir yere adım atar. Şimdiye kadar burada gördüğü kar hafif, hantal akıntılar halinde yağmıştı. Donmuş suyun kalın dilimleri tüyler gibi tenine dökülüyordu. Ama bu yağmura daha yakın, gökyüzünden sertçe fırlatılmış gibi yere çarpan ağır buz tabakalarına.

Geri dönmüyor. Gözlerini korumak için başını eğerek, ağaçların arasından, sersemlemiş bir şekilde ilerliyor.

Senin gibi bir kızım olmasını çok isterdim, demişti Thor dün ona. O da utanarak gözlerini kaçırmıştı. Thor'un kapısının önüne gelene kadar onunla göz göze gelememişti. Onun yerine odayı taramıştı. Gözleri birinin hayatının pek çok tuhaf ayrıntısına takılmıştı. Eski resimler, biblolar, büfelerdeki sürtünmeler. Tam çıkarken bir şey gördü. Eski bir telefon şarj aletinin siyah kablosu. Kendi iPhone şarj aletinin Ása'nın telefonuyla uyumlu olmadığını deneyimlerinden biliyordu.

Ama Thor'da bir tane var. Onu ödünç alıp Ása'nın telefonunu şarj edebilir ve gizli erkek arkadaşını bulabilir.

Yeşil metal ev birkaç dakika içinde beyazın içinden çıkar. Hızlı hareket ediyor olmalıydı ama yanlış yolu seçmişti. Evin arka tarafında, mutfakın yanında. Thor ona eşlik ettiğinde, arabanın önüne inmişlerdi. Kar yığınlarının arasından geçti,

O anda penceresinden dışarı bakıp onu aceleyle geçerken bulmamayı umuyor. Işıklar yanıyor, bu yüzden onu korkutmak istemeyerek daha hızlı gitmek için kendini zorluyor.

Ön kapıya ulaştığında, kapıyı bir kez sertçe çalıyor. Bekler.

Tekrar çalıyor.

Cevap gelmediğinde, sanki kendisinden kopmuş gibi elinin kapı kolunu denemesini izler. Kapının sallanmasını izler. Kilitlenmemiş. Burada, ormanın anonimliğinde kapıları kilitlememeye alışmanın kolay olduğunu düşünüyor.

İçerideki hava kutsanmış bir şekilde sıcaktır. Agnes içeri bir adım atar, sonra bir adım daha. Ayakkabılarını çıkarmaz. Eşikte durup Thor'u dinliyor. Kimse seslenmiyor. Burada insan yaşamına dair hiçbir ses yok, boşlukta hareket eden hiçbir beden yok. Kendisinden başka nefes alan yok.

"Alo?" diye sesleniyor. "Thor?"

Rüzgârın çatıya vuruşundan başka bir şey yoktu. Metalin üzerine yağın karın ağır vuruşları.

Agnes dün konuştukları oturma odasına girer. Buradaydı, şarj cihazını da alabilirdi. Odanın köşelerini, her yüzeyi arar. Siyah kablo yok. Koridora geri döner. Girişin etrafını kontrol etti. Sonra kendini mutfakta buluyor. Bomboş, çiftlik evindekine benziyor. Yalnız burada birkaç paket servis kabı var, tezgâhın üzerinde açık bir şekilde duruyor, içindikiler tanınmaz topaklara dönüşmüş.

Hala şarj aleti yok.

Sonraki oda bir yatak odası. Thor'un odası. Gerekli yatak, köşedeki masa ve sandalye, küçük bir gardırop dışında o da çıplaktır. Yatak Agnes'in dikkatini çeker. Küçük, ikiz, Thor'dan çok daha biri için yapılmış. Yeni evine dönmek istemesine şaşmamalı. Oradaki yatak üç kat daha büyük. Ve gerilemesine de şaşmamalı. Çocukluk yatağı gibi görünen bir yerde uyuyor. Bundan çocuklaştığını hissetmemek imkansız.

Bakışlarını komodine kaydırıyor. Siyah şarj aleti, bir telefonun yanında bir demet halinde sarılmış. Eski bir Samsung. Dava yok. Daha önce

Thor'un cep telefonu, cebinden dışarı bakıyor. Bunun bir kılıfı var. Kalın, şeffaf plastik. Büyük bir düşüşten koruyacak türden.

Neden telefonunu şarj etmek için kılıfından çıkarsın ki?

Agnes omzunun üstünü kontrol eder, yarı yarıya üzerinde asılı bulmayı beklemektedir. *Yuh! diye* bağırmadan önce fark etmesini bekliyor. Ama sadece boş bir koridor vardı.

Şarj cihazının bağlantısını kesmek için telefonu eline alır ve ekran aydınlanır

Yu

kar Bir deja vu hissi onu sarar.

1. Telefon çok tanıdık çünkü yakın zamanda buna benzer bir telefon tutmuştu. Aslında

ceketinin cebinde ikizi var. Bunu kaydırarak açtı. Ása'nın telefonunda olduğu gibi, uygulamaların hiçbirinde bildirim yoktu. Minimum ana ekranın ötesinde bir şey yok.

Agnes mesajlar simgesine dokunur.

Bu telefonda da sadece bir konuşma var.

Sohbete girer ve bir metin duvarıyla karşılaşır, ardından tek bir satır gelir. Agnes bu dili bilmesede yazıyı çözebilir. Ne de olsa daha önce bir kez tercüme etmişti.

Umarım sana musallat olurum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şubat 12, 2019

Sesler onu korkutuyor. İtme ve çekme. Kadına susmasını, bir dakika düşünmesine izin vermesini söylemek istiyor. Ve sonra yalnız olduğunu hatırlar. Bu o. Duyduğu onun nefesi. Kendini yavaşlatmak zorunda. Başı dönüyor.

'nın gizli erkek arkadaşını buldu.

Aylardır görüşüyorlarmış. Sonra bir şeyler ters gitti. *Öfkeni al ve boğul*, demişti Ása.

Ondan ayrılır. Sonra da
ortadan kayboluyor.

Thor hiçbir şey söylemedi. Bu genç kadınla olan ilişkisinden kimseye bahsetmedi. Neden saklasın ki?

Telefonu komodinin üzerine geri koyuyor. Dokunmak istemiyor.

o.

Tek bir düşünce onu tüketir:

Buradan çıkmak zorunda.

Şimdi.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Şubat 12, 2019

Rüzgâra geri dönen Agnes, sanki okyanusun dibindeymiş gibi başını akıntıya doğru eğiyor ve kendini amansız bir gelgite karşı itiyor. Doğruca bir ağaca çarpıp çarpmayacağını kontrol etmek için elini uzatır. Wi-Fi'ye geri dönecek, sonra Nora'yı arayacak. Nora ne yapacağını bilir.

Agnes telefonu yanına almalıydı. Ama bunu riske atamazdı, değil mi? Şu anda olmazdı. Tek başına olmazdı. Nora ona inanacaktır. Agnes sadece eve gitmeli, sonra onu arayacak.

Ama Agnes dehşet içinde Thor'un evine gidemeyeceğini fark eder. Burası *onun evi*. Anahtarı vardır.

Güvenli bir yere gitmeli. Ingvar'a. Ona yardım edecektir.

Botu acı verici bir şekilde gömülü bir kayanın üzerinden kayar ve Agnes bir an için neredeyse öne, karın içine yuvarlanır. Çaba sarf ederek kendini topladı ve yönünü kontrol etti.

Doğru düzgün düşünemiyor. Çılgılık atabilir.

Yalan söyledi.

Thor yalan söyledi.

ile ilişkisi hakkında yalan söyledi.

Saklayacak bir şey yoksa neden yalan
söylesin?

Yaş farkı mı?

Agnes olduğu yerde durur. Ev önündeydi ama bir kez daha saptı. Evin yanına kadar gitmeyi başardı.

Nora'nın odası. Burada da cam duvarlar var. Büyük yatağı görebiliyor. Sandalyeleri.

Ve yakmadığı bir ışık yanıyordu.

Bunu yanlışlıkla yapmış olma ihtimali olup olmadığını düşünmeye çalışıyor. Evde pek çok farklı ışık düğmesi var ve hepsini bilecek kadar uzun süredir orada yaşamıyor. Koridorun ışığını açarken yanlışlıkla açmış olabilir. Evden karanlıkta çıktığını düşünüyordu ama Nora'nın odasını kontrol etmemişti. Neden kontrol etsin ki?

Ama o zaman içerideki hareketi görür. Nora'nın açık kapısının ötesindeki koridordan geçen bir figür.

Kalbi hızla çarpan Agnes, elinden geldiğince aceleyle ağaçların arkasına saklanarak gözden kaybolur. Nefes alıp verirken sesler çıkarıyor, bu seslerin gelmesini engelleyemiyor, sadece kelimelere dönüşmelerini dinleyebiliyor. *Tanrım, Tanrım, ne yapacağım* gibi kelimeler.

İçeride biri var.

Ve onun odasına giriyor gibi görünüyor.

Adamın Nora'nın odasına girmemesi için dua ederek ağaca yaslanır. Onu net olarak görememişti, sadece vücudunun karanlık silüetini görebiliyordu ama kim olduğunu biliyordu. Kim olması gerektiğini.

Thor.

Ondan ne istiyor?

Senin gibi bir kızım olmasını çok isterdim.

Ona zarar vermezdi.

Bunu mantıklı bir şekilde biliyor.

Ama ayaklarını hareket ettiremiyor. Onu içeri götürmek, kendisinden otuz yaş küçük bir kadınla olan ilişkisini bilmiyormuş gibi onunla konuşmak, ondan mesajla ayrıldıktan sonra ortadan kaybolmak.

Ása, Thor'dan ayrıldı ve o da tepki gösterdi. Kırk yıl önce kendi büyükbabasının verdiği tepkinin aynısını verdi. Bunun kesinliği içinde katılaşıyor.

Ne yapması gerektiğini biliyor. Önce sıcak bir yere gitmesi gerekiyor. Ceketini bile üşüyor. Bazı insanlar bu kadar soğuktan ölür.

Aslında pek çok insan yapıyor. Buna maruz kalma diyorlar. Şimdiye kadar bu gerçeği, bu duygu yüzünden ölebileceğini hiç takdir etmemişti.

Eve giremez. Thor oradayken olmaz.

Kiralık arabaya gidemez. Anahtarlar odasındadır, dikkatsizce yatağının başucuna atılmıştır.

Ingvar. Oraya gidecek.

Ama vücudu önceki gece onun evine yaptığı yürüyüşten dolayı hâlâ ağrıyordu. O uzun, dik araba yolunu hayal ediyor. Tepenin etrafındaki sonsuz kıvrımı. O zaman bunu zorlukla başarmıştı. Bugün, bu havada, başarabileceğine inanmıyor. Hele de titremekten bedeni titremeye başlamışken.

Gidebileceği tek bir yer var. Kalmak için değil. Uzun süreliğine değil. Sadece düşünmek için.

Agnes çömelebildiği kadar çömelir ve vücudunu yatak odasının lombozunun altında tutmaya dikkat ederek araba yolunda aceleyle ilerler. Vücudu her adımı protesto ediyor. Sol bacağındaki eklemler yataklarına, donmuş bağlarına ve birbirine yapışmış kemik parçalarına sürtünüyor. Yine de yavaşlayamıyor, yakalanıp yakalanmadığını görmek için bekleyemiyor.

Ağacların arasına girdiğinde doğrulur ve kendini tamamen koşmaya verir. Arkasında hiçbir şey duyamıyor, ne bir kapı açılıyor, ne de takip eden ayak sesleri. Rüzgârın ona yaptığı baskıdan, kendi ayak seslerinin çıtırtısından ve kalp atışlarının çarpıntısından başka bir şey duymuyor. Ameliyattan bu yana ilk kez hızlı adımlardan daha hızlı bir şey deniyor. Ve bu uzun sürmedi. Vücudundan mı yoksa bastığı bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama dizi garip bir açıyla büküldü ve Agnes aniden karda öne doğru yuvarlanmaya başladı ve kendini yakalayacak zamanı yoktu. Nefes nefese bir yığın halinde kara düşer.

Sol bacağından elektrik kıvılcımları yayılıyor. Dizini mi burktu? Bileğini mi burktu? Ağrının geldiğini tam olarak tespit edemiyor. Sadece

-Her yerde. Agnes ayağa kalkacak kadar kendine gelmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyor ama çok zaman kaybettiğini biliyor. Kar yüzünden elleri yanıyor, parmaklarının derisi soğuktan neredeyse neon sarısına dönüyor.

Ayağa kalkıyor, titreyerek bir adım atmaya çalışıyor. Dizleri tekrar bükülür ama bu sefer hazırdır. Öne, bir ağaca doğru düşüyor.

Hayır, diye düşünüyor, Ingvar'ın evine asla ulaşamazdı.

Çiftlik evine ulaşırsa şanslı sayılır.

Eve doğru bitmek bilmeyen bir koşuşturma ve ön kapıya ulaşmak için verilen bir mücadele. Kapı tokmağına uzandığında, ağzından sert ve umutsuz nefesler alıyor. Yüzünden aşağı ter damlıyor.

Topallayarak içeri giriyor. Rüzgârın verdiği rahatlama onu ağlatmaya yetiyor. Ama bu rahatlama uzun sürmez. Burası da çok soğuk. Terlemesine ve buraya gelirken sarf ettiği efora rağmen, vücudunun kenarında onu tekrar tüketmekle tehdit eden ürpertileri hissediyor.

Burada uzun süre kalmasına gerek yok. Sadece Ingvar'dan yardım isteyecek kadar. Buraya gelip onu alması için.

Dikkatli adımlarla, duraklayarak, çürük merdivenlerden yukarı doğru ilerliyor. Babasının odasında eski kazaklar vardı. Eski yatağı nispeten iyi durumda. Muhtemelen bir kemirgen yuvasıyla paylaşmak zorunda kalacak ama şu anda bunu umursayacak durumda değil.

Rüzgâr duvarları dövüyor. Merdivenlerin başında durur, buz gibi su kollarının yanlarından aşağı süzülür. Olduğu yerde dönerek merdivenden aşağıya bakar ve aşağıda Thor'un silüetini görmeyi bekler. Orada olduğunu anlamak için duvara vuruyor.

Ama kimse yok. Sadece duvarlara vuran tekrarlayan sesler. Fırtınanın taşlara fırlattığı bir ağaç dalı.

Agnes kendini ilerlemeye zorlar. Yapabileceği başka bir şey yoktur.

Babasının yerinden edilmiş gardırobundan, geride bıraktığı her şeyi toplar. Pek bir şey sayılmaz ama yine de bir şeydir. Tereddütle, sol bacağı çarpık ve çılgık atarak kendini küçük şiltenin üzerine bırakıyor. Altında hiçbir hareket yok, kıvranan, umutsuzca hava almaya çalışan bir beden yok, bu yüzden biraz daha rahatlıyor ve eski, yırtık pırtık giysilerini bacaklarına örtüyor. Karyolanın ahşabı gıcırıyor ve inliyor. Onu susturmak için histerik bir dürtüyle savaşıyor.

İşte o vuruş. Ağaç dallarının vuruşu. Ve onun nefesi.

Başka bir şey
yok. O
güvende.

Thor onun ne yaptığını düşünüyor olmalı? Ormandaki yürüyüşlerinde bir şekilde birbirlerini gözden mi kaçırmışlardı? Kiralık arabasını hâlâ garaj yolunda görmüş ve Nora'yla birlikte gittiğini mi düşünmüştü?

Telefonunu ceketinin cebinden çıkarıyor, elleri çıplak ve soğuktan yanıyor. Şifreyi giriyor, parmakları beceriksiz ve işbirliği yapmıyor. Uçak modunu kapatıyor ama telefonu bir türlü sinyal bulamıyor. Çubuklar piyano tuşları gibi ileri geri yüklenmeye devam ediyor. Sinyal bulduğunda Ingvar'ı arayacak. Sonra Nora'yı. Sonra da polisi.

Ekranda çubuklar kaybolur.

Servis yok.

Agnes işe yaramaz cihazı odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsüne direnir. Bunun yerine tekrar ceplerini karıştırdı. Ása'nın telefonunu bulur, başparmağını güç düğmesine bastırır ve dua eder. Rüzgârın içine geri dönmek zorunda kalırsa eve dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu.

Telefon ekranı yanıp sönüyor. Bataryanın bittiğini gösteren bir simge var. Ve sonra kararıyor.

"Siktir," diye
bağırıyor. Şimdi ne
olacak?

İki telefonu ceplerine yerleştiriyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bacaklarının üzerinde öne doğru eğiliyor, sanki bu küçük kıvrım onu ısıtacakmış gibi. Ölmek istemiyor, böyle soğuk bir odada sinerek ölmek istemiyor. Geçen yıl buna çok yaklaşmıştı. Kayalardan atladı. Birden sanki hiç atlamamış gibi hissetti. Aslında ayağı kaymış ve hayata tutunamamıştı. Düşmüş ve kendini parmaklarının ucunda yakalamıştı. Ve geçtiğimiz yıl boyunca, yavaşça, acı çekerek, tek eli kalana kadar her seferinde bir parmağını kaldırdı. Şimdi burada olduğuna göre, şimdi bununla yüzleştiğine göre, ölüm onun için geliyor, ona doğru koşuyor, onunla karşılaşmıyor. Yaşamak istiyor.

Ayağa kalkıyor, eklemleri gıcırdıyor. Babasının güve yeniği kazakları yere düşüyor. Odadan çıkmaya başlar. Başka çaresi yok.

Ya Thor'a gideceksin ya da burada kalıp öleceksin.

En üst merdivene adım atıyor. Ingvar'ın sesi onu tekrar tekrar çağırır. *Bu soğukta, orada bile hipotermiden bilincini kaybedebilirsin.* Titreyerek bir adım daha atıyor, dizleri ağırlığının altında bükülüyor. *Ve sonra uyanmıyorsun.*

Altında bir çatlak var. Bobininden fırlayan bir yayın *gürültüsü.* Ve sonra merdiven altından açılıyor, yerçekimi onu aşağıya doğru karşılıyor. Çığlık atacak zamanı yok.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Şubat 12, 2019

Ayak seslerini duyuyor. Suyun soğuk akışını teninde hissediyor. Her yerde kum. Saçında. Yüzünde. Dişlerinde. İçinden öksürüyor. Gözlerini kırpıştırarak açıyor, Bolinas sahilini görmeyi bekliyor, gelgitin beyaz spreyi ona doğru geliyor. Vücudundaki eller, iyi olup olmadığını soran sörfçüler. Birbirleriyle kavga ediyorlardı. *Tabii ki iyi değil*, demişti kadın. *Ona bir bakın*.

Ama Kaliforniya'da değil. İzlanda'da. Bu dişlerini gıcırdatan kum değil, toz. En az kırk yıllık çürüyen odun. Öğle vakti değil. Gökyüzünde güneş yok. Sadece büyükbabasının çiftlik evinin karanlık tavanı var.

Onu kurtaracak kimse yok. Onu kucağına alıp, boynunu nazikçe okşayacak kimse yok. İhtiyacı olduğu belli olan ağrı kesicileri verecek kimse yok.

Babası binlerce mil uzakta. Nora ve Ingvar, onlar da olabilir.

Başını kaldırıyor ve dünya tersine dönüyor. Midesi bulanıyor, başı sert bir sarsıntıyla bir tahta parçasına çarparak geriye düşüyor. Ne kadar süre orada yatıp baş dönmesinin geçmesini beklediğini bilmiyor ama bu her şeyi tüketiyor. Bir inilti duyuyor ve bunun kendisinden geldiğini sanıyor.

Derin bir nefes alarak tekrar hareket etmeye çalışır. Daha küçük denemeler. Parmaklarını seğirtir. Yanıt veriyorlar. Her parmağını sayıyor, tahta parçalarına vuruyor. Sonra ayak parmaklarını. Acı veriyor. Ama onları oynatabiliyor.

Kollarını geriye doğru kaydırarak etrafındaki döküntüleri sarsıyor ve dirseklerinin üzerinde doğruluyor. Toz ve kıymıklar vücudunu kaplıyor, bir zamanlar parlak kırmızı olan ceketini susturuyor. Bir an için zemin yana doğru sallanıyor ve mide bulantısından öleceğini düşünüyor. Şu anda kusmak zorunda kalsa, ki vücudunun bunu yapmak istediğini düşünüyor, hayatta kalabilir miydi?

Ama sonra, parça parça, zemin kendini düzeltiyor. Ağzından nefes alıyor ve tozun etrafında öksürüyor. Yaşıyor. Ayağa kalkacak. Ve eve geri dönecek.

Ingvar'ı aramak için. Sonra Nora'yı. Sonra da polisi. Belki önce polisi, ambulans için.

Agnes boğazının arkasından sızlanarak kendini daha da dikleştirir, böylece oturur. Vücudundaki yaraları gözden geçiriyor. Şok geçiriyor. Mide bulantısı dışında hiçbir şeyin acımamasının nedeni bu olmalı. Yoksa mucizevi bir şekilde baş dönmesinden başka bir şey olmadan mı kurtulmuştu?

Kendini güçlkle ayağa kaldırır, ancak çaresizce bir bez bebek gibi yere yığılır. Şimdi acı çığlığını durduramayarak sesleniyor. Bu onun dizi. Dizi parçalanıyor, sanki biri onu patlatmış gibi hızlı ve çabuk bir şekilde dışarı çıkıyor. Kendini elleriyle yakalıyor ama bu ivmesini durdurmuyor ve çenesi parkeye çarptığında yıldızlardan başka bir şey göremiyor. Zonklayan yüzünü tozdan çekip çıkarıyor. Nefes almak zorunda. *Bunun içinden nefes almalı.*

Altından yere bir tükürük çizgisi düşüyor. Muhtemelen her şeyi yeniden kırdı. Muhtemelen güçlkle iyileşen eklemleri paramparça etti.

O ölecek. Burada, karanlıkta ve soğukta. Büyükannesi gibi ölecek. Günler sonra bulunacak. Donmuş. Acının, trajik bir şekilde kısa kesilen genç bir hayatın anıtı.

Hayır.

Kelimeyi yüksek sesle söylediğini sanıyor. Bu şekilde ölmeyecek.

Sol bacağını altından çekerek dizinden büküyor. Kemikler birbirine sürtünüyor ve bükülmüş gibi hissediyor. Sanki iskeletin o kısmını birbirine bağlayan son ipleri de çekiyormuş gibi. Diz kapağı bir ateş patlamasıyla patlıyor.

Ama rahatlama var. Sağ dizini onun yanına getiriyor. Sonra dikkatlice sağ ayağının üzerine basar. Tüm vücut ağırlığını bu tek temas noktasına veriyor ve kendini ayağa kaldırıyor, denge için sadece sol ayağının parmak uçlarının yere değmesine izin veriyor. Ameliyattan sonraki aylar boyunca yaptığı gibi. Bunu yapabilir. Ayağa kalktı. Ayakta duruyor. Bir savaş çılgılığı attı. Yavaş olacak ama eve geri dönecek.

Agnes merdivenin kırık tahtalarına bakar ve en uzun, en sağlam tahta parçasını seçer. Derme çatma bir baston. Ağırlığını ona vererek bir adım atmaya çalışır. Eve geri dönmek korkunç, çirkin bir koşuşturma olacak ama adrenalin onu oraya götürecektir.

Yine kapı çalıyor. Rüzgar sesi, evet, ama vuruş şimdi çok daha yakın. Ve dışarıdan gelmiyor.

Agnes ayaklarının altındaki titreşimi hissediyor. Dahası da var.

Çılgılık gibi bir şey.

Agnes kulaklarını zorluyor. Bu rüzgâr. Evin içinde, sadece rüzgârın ya da suyun bulabileceği gizli yerlerde ısıklık çalan rüzgâr olmalı. Ama bir kadın sesi gibi. Nora mı? Geri dönmüş ve Agnes'i kayıp mı bulmuştur?

Yine kapı çalıyor. Agnes arkasını döndüğünde delirip delirmediğini merak eder. Eğer dönüştüğü şey buysa. Yaşadığı dünyayı geride bırakmış ve kaçamayacağı yeni bir rüya durumuna girmiştir. Ama orada birinin olduğunu düşünüyor.

Şu an dışında her şeyi ayarlamaya çalışıyor. Dünyanın bu küçük bölümü dışında her şeyi.

Görüyor. Her vuruşta yerden toz püskürüyor.

Agnes sol bacağını yolundan çekerek, duraksayarak elleri ve dizleri üzerine çöktü. Tahta parçalarını kendisinden uzaklaştırarak yeni zemini tırmalıyor. Tıkırtılar döşeme tahtalarının altından geliyor.

Agnes, bir mandal bulana kadar çabalayarak ilerler. Üstü kapalı. Açıkta duran bir merdivenin gölgesinde kolayca gözden

Sadece parti yapan öğrencilerin uğradığı terk edilmiş bir çiftlik evi. Ve bu mandal da yeni. Yüzüğün metali parlıyor.

Ellerini halkanın içinden geçirerek çeker ama zemin yerinden oynamaz. Daha sert çeker ama zemin sağlam durur.

Kapıya bir kez daha vurulduğunu duyuyor ve sesi acı ve çaresizlikten perişan *bir halde*, "*Deniyorum*," diyor.

Halka ters yönde bükülür ve sonra serbest kaldığını hisseder. Parçalanmış bedenini bir kez daha ayağa kalkmaya zorlayan Agnes, ağır kapıyı sürükleyerek açar.

İlk gördüğü şey gözleridir. İçi boş, geniş.

Sonra saçları var, beyaz ve yağdan tel tel olmuş. Ağzının etrafına bağlanmış bir bez. Elleri de bağlı, kanıyor. Başının üstünde uzanıyor. Etrafındaki kiler siyah, küflü ve klostrofobik derecede küçük.

"Ása," diyor Agnes. Tek söyleyebildiği bu. "Ása."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Şubat 12, 2019

Agnes uyuşmuş parmaklarıyla kadının kafatasının arkasındaki düğümü çözer. Düğüm çözüldüğünde kadın başını öne eğerek bezi ağzından çekip çıkarır. Başka bir dilde küfrederek öksürüyor.

"İngilizce biliyor musunuz?" Agnes, etrafında gelişen ağır gerçekdışılık duygusunu hissederek sorar. Uzaktan, saatin işlediğini biliyor. Thor her an ortaya çıkabilir. İkisi de soğuk, savunmasız ve zayıf. Ama o sersemlemişti. Ása yaşıyor.

Ása ona bakıyor, yüz ifadesi vahşi ve korkulu. Agnes'i bir türlü odak noktasına getiremiyordu. Ne zamandır buradaydı? Neyse ki, diye düşünüyor Agnes, kar kıyafeti giyiyor. Kalın bir pantolon ve kalın bir ceket. Sanki ona değil de daha büyük bir adama aitlermiş gibi bedeninde asılı duruyorlar.

"Yardım edin," diyor Ása, sesi bir vıraklamadan öteye geçmiyor.

"Yapacağım," diye söz verir Agnes. Kadının ellerine uzanır. Oradaki düğümü çözmeye çalışır. Plastik ip kadının derisini kazıyor, kırmızı ve çiğ bırakıyor. Agnes uğraşıyor ama parmakları bağı karşı bükülüyor. "Geri döndüğümüzde bunu kesmemiz gerekecek," diyor.

"Çıkarın beni buradan," diyor Ása. "Lütfen."

Agnes etrafına bakar. Mahzende basamak yoktur. Merdiven de yok. Seçeneklerini sıralarken Ása ayaklarının üzerinde dengesizce sallanıyor, geriye, mahzene doğru yuvarlanmakla tehdit ediyordu.

"Buraya gel," diye çağırıyor Agnes.

Kadının gözbebeklerinde bir sorun var. Zifiri karanlıkta zaman geçirmiş ve bu oda da pek aydınlık sayılmaz. Gözbebekleri bu kadar küçük olmamalı.

Agnes, "Sana ilaç veriyordu," diyor.

Kadın başını sallar. Bu onun dengesini tekrar bozar.

Agnes onun kolunu tutuyor. Ása'yı mahzenin kenarına doğru çeker. Ona atlmasını söylüyor. "Dirseklerinin üzerine inmeye çalış, sonra seni çekeceğim," diyor Agnes, kendi sınırlarının farkında.

Ása zıplar ama acınası bir sıçrayıştır bu. Yanlış yere iniyor ve yana düşüyor.

Agnes'e "Üzgünüm" der.

Agnes'in tüyleri diken diken olmasaydı, her kalp atışında kapının açılmasını, Thor'un içeri girip onları bulmasını beklemeseydi, ağlardı. Bunun yerine kadına tekrar denemesini söyler. "Seni yakaladım," diyor ve vücudunu çömelme pozisyonuna zorlayarak kırık kemikleri eziyor ve bacağındaki yıpranmış kıkırdağı aşırı geriyor. İki elini kadının koltuk altlarına sıkıştırıyor ve topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor, sol topuğu altında titriyor ve tüm vücudunu titretiyor. Üçe kadar sayar ve kadın tekrar zıplar. Agnes, Ása'nın bedeninin yerden kalktığını hissettiğinde ağırlığını geriye doğru atar, içinden bir çığlık kopar ve sanki yarılr.

Dizleri çözülür. *Buraya* kadar, diye düşünüyor. *Mahvoldu. Vuruldu.*

Ve üzerinde ağır bir yük var. Yıkanmamış bir beden kokusu. Hayvani dehşet. Derin toprağın nemli kokusu.

Kadın onun üzerinden yuvarlanır ve dirsekleri ve keskin köşeleriyle çırpınmaya başlar. Agnes ona yer açmak için geriye kayar, zor nefes alır ama kadının sorununu görebilir. Ása'nın ayak bilekleri de birbirine bağlanmıştı.

"Dur," diyor. Kadının bacaklarına uzanır. Bacakların arasına yerleşmiş olan düğüm, Agnes'in onu çözmek için mücadele edebileceği kadar büyüktür. Bu çok uzun sürer. Agnes şakaklarından ter boşaldığını, dişlerinin gıcırdadığını hisseder ama sonunda ip yere düşer.

"Takk," diyor Ása.

Agnes kendini ayakta durmaya zorlar. Derme çatma bastonu altında titriyor. Sol bacağı, üzerinde ağırlık olsun ya da olmasın, titriyor ve sarsılıyor. "Gitmeliyiz," diyor. "Yürüyebilir misin?"

"Yapacağım." Ása kendini beceriksizce ayakta durmaya zorlar. Ayaklarını bulamıyor ve bayılacak gibi oluyor ama dik duruyor. "Başka seçeneğim yok," diyor.

Koridorda ayaklarını sürüyerek ilerliyorlar, yavaş ama ilerliyorlar.

Düşünmeye yer yok. Hissetmeye yer yok.

Yine de olsaydı. Agnes'in bunu düşünecek, etrafını saran duyguları adlandıracak boşluğu olsaydı. Buna çaresizlik derdi. Dehşete düşmüş.

O da buna rahatlama

derdi. Ása'yı buldu.

O yaşıyor.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Şubat 12, 2019

Kolay bir yürüyüş değil. Agnes gözlerine yağan kar yüzünden zorlukla görebiliyor, sol bacağını buzdan uzakta zorlukla tutabiliyor. Ása elinden geleni yapıyor ama ilaç verilmiş, esir tutulmuş, muhtemelen günlerdir doğru düzgün bir şey yememiş. Sabit bir çizgide hareket edemiyor.

"Beni öldürecek," diyor Ása. Dudakları maviye doğru yol alıyor. "Ve seni de." "Yapmayacak," diyor Agnes. Derme çatma bastonunu kara saplayıp onun önünde. Tüm ağırlığını yerle temas ettiği o tek noktaya veriyor. Sağ ayağının üzerinde ileri atlıyor. Durulayın. Tekrarla. "Ona izin vermeyeceğim."

Kulağa boş bir kabadayılık gibi geliyor ama Agnes, Thor'u parçalara ayıracak kadar öfkeli. O bir canavar. Yanındaki bu kadın, titriyor ve kırılmış, onu mahvetmiş. Ondandır her şeyi almaya, onu incitmeye, ona terör estirmeye hakkı olduğunu düşünmüştür. Eğer yapabilseydi, Agnes onu öldürürdü. Şimdi.

Evinden başka gidecek yeri yoktur. Agnes, Ása'ya arabanın anahtarlarını almasını söylüyor. Bu cümleyi bir mantra gibi tekrarlıyor. Önce arabanın anahtarları, sonra Ingvar'ın evine gitmek. Ása'yı Thor'un evine geri getirdiği için üzgün ama bu sadece bir an için olacak. Thor hâlâ orada olamaz, değil mi? Oradaysa bile Agnes bunu düşünemez. Ása'yı korumak için elinden geleni yapacaktır. Kendini korumak için.

Belki de ikisini de ileriye doğru iten çaresizliktir, ama ev Agnes'in beklediğinden daha hızlı bir şekilde sisin içinde belirir. Araba yolundaki son adımlar onu acının yeni bir doruğuna çıkarır. Sol bacağı bükülmüyor ama bu yeteneğini çok uzun zaman önce kaybetti. Onu birkaç adım kaldırmak bile acı veriyordu.

Kendini ilerletmek için birkaç santim havaya kalkması gerekiyor. Altında sürüklenen bir kum torbasına dönüştü. Kendini ön kapıya doğru fırlatıyor.

Agnes sesi kısık bir şekilde "Alo?" diye seslenir. Cevap yok.

Bir süre daha bekler. Başka ses yok, başka ayak sesi yok. Bu evde kendisininkinden başka kalp atışı yok. Dışarıdaki rüzgârın uğultusundan başka bir şey yok. Thor'un açık bıraktığı ışıklar her yeni rüzgârda titriyor. Özellikle güçlü bir rüzgârda ev bir yeraltı kulübüne dönüşüyor, flaş ışıkları duyulmamış bir house miksinin ritmiyle gümbürdüyor.

Agnes Ása'yı içeri çağırır. "Her şey ," der. "Güvendeyiz."

Ása eşikte duraksadı. Karanlık koridoru geniş, yuvarlanan gözlerle süzdü. "Beni neden buraya getirdin?"

"Sadece arabanın anahtarlarını almak için," diye Agnes onu tekrar temin eder. "Onları almak için yardımına ihtiyacım var. Sonra gidiyoruz."

İçeri adım atan Ása korkusunu gözle görülür şekilde dizginler. Bağlı elleriyle kapıyı arkasından kapatmayı başardı.

"Teşekkür ederim," diyor Agnes ve bunu içtenlikle söylüyor.

Topallayarak onları mutfığa götürüyor. Tezgâha ulaştığında bastonunu bırakıyor ve vücut ağırlığını soğuk mermere yaslıyor. Elleri pençe gibi, beyaz bir boğumla donmuş. Çekmeceleri karıştırıp makası arıyor. Ása arkasından yaklaşıp soru soruyor. Agnes cevap vermiyor, sadece kadının bağlarını kesiyor. İp çözülüp acınası bir takırtıyla yere düştüğünde Ása bir çığlık atar. Acıdan, sevinçten, artık hepsi aynı şey. Özgürlüğüne kavuştuğunda yaptığı ilk hareket, başını lavaboya sokup akan suyu emmek oldu.

Agnes tezgahın üzerindeki açılmamış hap şişesine uzanır. Akıl sağlığının sonuna gelmiştir. Hayatının önümüzdeki birkaç saatini idare edebilmek ve düşünebilmek için birkaç taneye ihtiyacı vardır. Ancak kapak nihayet açıldığında, şişe elinden düşer ve haplar tezgah dışında her yere dağılır.

Boğuk bir küfür savuruyor.

Musluk bir gıcırtyla kapandı. Ása, ürkerek ondan uzaklaştı.

"Özür dilerim," diyor Agnes, ağlamamak için gösterdiği çabadan dolayı yüzü buruşuyor. Tekrar eğilemez. Bu şekilde olmaz. Ulaşamıyor. "Ben sadece

çok fazla acı-"

Sözünü kesti. Ása onun için eğiliyor. Kararsız ama kolaymış gibi yapıyor. Hâlâ şiş ve sert olan, kanla kaplı parmakları haplara vuruyor, onları yerine itiyor. Sonunda birkaç tanesini eline alıyor. Onları tezgâhın üzerine bırakıyor, yüzündeki renk soluyor.

Agnes hepsini hemen yutar. "Teşekkürler."

Haplar boğazının arkasına yapışıyor. Onları kasarak yutuyor. Acıyı biraz olsun dindirebilecekler miydi? Agnes'e Ása'nın mahzenin zifiri karanlığında bağlanmış görüntüsünü bir anlığına bile olsa unutturabilecekler mi?

"Kimsin sen?" Ása sorar. "Neden buradasın?"

"Ben Agnes," diyor. "Bu uzun bir hikaye. Ama biz çıkıyoruz." Arabaya binip Ingvar'ın evine gidecekler. "Arabanın anahtarları şuradaki yatak odasında." Ása'yı doğru odaya yönlendiriyor. "Benim için getirebilir misin?"

Ása'nın koridorda aceleyle ilerleyişini izlerken, Agnes'i şimdiye kadar harekete geçiren adrenalin vücudundan boşalır. Tezgâha yaslandı. Bu işin bitmediğini biliyor. Ama sıcaktır ve opioid, neredeyse cinselliğe varacak kadar hoş bir sıcaklıkla uzuvlarına yayılır. Bacağındaki zonklamayı bastıramıyor ama diğer her şeyi yumuşatıyor.

"Anahtar yok," dedi Ása ona. Ne zaman geri gelmişti?

"Yatağın başucundaki masanın üzerinde," dediğini duyar Agnes. "İkinci yatak odasında mı?"

"Anahtar yok," diye ısrar ediyor Ása. "Kontrol ettim."

Agnes tezgâha yaslanıp bastonuna uzanır. Arabanın anahtarını başka bir yere koymuş olabilir. Ása'dan odadaki çantasını kontrol etmesini ister. Sonra kendini kadını koridorda takip etmeye zorlar.

Agnes hareket etmeyi bıraktığında, uzun ve yavaş bir bulantı dalgası onu sarar ve atlıkarınca gibi sallanmaya başlar. Kusmuğun zorla dışarı çıkmasını bekler ama hiçbir şey olmaz. Odayı tarar. Ása'nın söylediği gibi komodinin üzerinde anahtar yoktu. Yatağındaki yorgan hâlâ bıraktığı gibi düğümlemişti. Anahtarını oraya koymazdı. Ağırlığını yatağa verdi, bir elini komodinin çekmecelerini karıştırmak için serbest bıraktı.

Anahtar yok.

Ása'ya bulup bulmadığını sorar.

Işıklar söner. Agnes uzun bir an boyunca sadece odanın köşesinde çömelmiş, sırt çantasını arayan kadının silüetinin hayalet görüntüsünü görür. Sonra, bir çabayla, ışıklar tekrar yanar. Fırtına güç kazanıyor. Güçlerini bozuyor.

"Hayır." Ása'nın sesinde bir titreme var. Kendini kaybetmek üzere olduğuna dair bir uyarı. Agnes onu suçlayamaz ama vakit yoktur. Kadından yatağın altına bakmasını ister. Belki Agnes onları yere düşürmüş, hissetmeden tekmelemiştir. Ása razı olur, kanlı elleri karanlıkta el yordamıyla ilerler. Kadın geri çekilir. "Hiçbir şey yok," dedi.

Şimdi panik Agnes'in omurgasına tırmanıyor. Anahtarları odadan dışarı çıkarmamıştı. Ceketinin cebinde değillerdi. Emin olmak için içindekileri yatağın üzerine boşalttı. İki telefon. Bir tüp dudak kremi. Babasının odasındaki bayrak taşıyıcı heykelcik. Anahtar yok. Bu tür şeylerin kaydını tutma konusunda genelde oldukça iyidir. Anahtarları her zamanki gibi yatağının başucunda bırakmış olabileceğini düşünüyor. Kapması kolay.

İşte o zaman hatırlıyor.

Thor. Onu koridoru geçip bu odaya girerken görmüştü. Anahtarları almış mıydı?

Onu tuzığa

düşürmek

için mi?

Neden?

Ása her kelimesinden suçlama akan bir sesle soruyor: "Telefonum neden sende?"

Agnes zorlukla nefes alabiliyor, bırakın yalnız cevap versin.

Burada sıkışıp kaldılar.

Mahsur kaldım.

"Benden ne istiyorsun?" Ása sorar. "Ona yardım mı ediyorsun?"

Agnes'in telefonunun şarjı bitmemiş. Yataktan aldı. Ása'nın onu takip ettiğinin, cevap vermesi gerektiğinin ama Ingvar'ı arayana kadar her şeyin bekleyebileceğinin farkında olarak odadan aceleyle çıktı. Parmakları ekranın üzerinde geziniyor. "Öylesin," diyor Ása, sesi histerik bir tona yükseliyor.

"Aman Tanrım,

ona yardım ediyorsun."

Onu kaybetmek üzere. Kaybedecek ve geri alamayacak.

"Lilja bana telefonunu verdi," diyor Agnes yüksek sesle ve kararlı bir şekilde. "ın bulduğunu söyledi. Her şey o kadar karışık ki Ása, şu an düşünemiyorum. Lütfen bana güven. Lilja onu Óskar'dan aldı ve bana verdi. Polis sana zarar verdiğini düşünmesinden korkuyordu. Ama yapmadı, değil mi? O mesajı gönderdin ve partiden ayrıldın. O ve Óskar seni evine geri götürdüler. Ve sonra başka bir şey oldu."

Agnes'in hayatı hakkındaki bilgisi onu korkutsa Ása bunu belli etmez. Belki o da kendi duygularının sınırına ulaşmıştır.

"Ağlıyordum," diyor Ása, "ve gördüm" -başını sallıyor- "dışarıda farları gördüm. Kamyonetinin içinde beni bekliyordu. Çok sinirlendim, düşünemedim. Kavga ediyorduk. . Ama o oradaydı. Beni yalnız bırakmasını söylemek için dışarı çıktım. Benden konuşmamı istedi. Özür dilemek istedi ve sonra beni yalnız bırakacağına söz verdi." Ása Agnes'i dikkatle izler, suçlamayı bekler. Kaçınılmaz *olan, daha iyi bilmeliydin*. Ama Agnes üzüntüden başka bir şey hissetmiyor. Öfke de, ama ufukta uzak bir gök gürültüsü gibi. "Kabul ettim. Beni buraya getirdi, biraz şarap verdi ve karanlıkta uyandım. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"Dokuz gündür yoksun," der Agnes. Bunun dehşeti onu tüketmekle tehdit ediyor.

Ása kendi kendine başını sallar, bu bilgiyi derinlerde bir yerde özümsemiştir. Agnes gücünden dolayı ona hayranlık duymak istiyor ama metanetinin çoğunun şoktan kaynaklandığından şüpheleniyor. Sistemine hangi ilaçlar girdiyse artık. Daha sonra -eğer daha sonra diye bir şey varsa- olan biten her şeyi içine sindirdiğinde dağılmak için zamanı olacak. Umarım kendini tekrar toparlayabilecektir.

"Bana yemek ve meyve suyu getirdi," diyor Ása. "İçinde beni uyutan bir şey olduğunu biliyordum. Ama mecburdum, çok susamıştım."

Bunca zamandır hayatta kalmak için savaşıyordu. Agnes ona artık güvende olduğunu söylemek istiyor. Ama buna söz veremez, değil mi?

Ingvar.

Agnes telefonunun kilidini açar ve Ingvar'ın numarasını çevirir. Sesli mesaja yönlendirir.

Telefonu kapattı.

Tekrar arar, kendine ve herkese kızgındır. Bu kez bip sesini bekler ve ardından çılgınca bir mesaj bırakır. "Yardıma ihtiyacımız var. Buldum

Ása. O da burada. Biz-Thor tehlikeliyiz. Sıkıştık. Ben yaralıyım. Araba kullanamıyorum. Lütfen, gel. *Lütfen*."

Bu sırada ona bakıyor.

"Ne?" Agnes sinirlenmemeye çalışarak soruyor. Elinden geleni yapıyor ve bunun yeterli olmadığını da farkında.

"Beni öldürmesini bekleyip durdum. Ama her seferinde . Şimdi bunun sanmıyorum. Sanırım öldüm."

"Kes şunu," diyor Agnes. "Böyle bir şey olmayacak." Son mesafeyi de geçip koltuklardan birine uzanıyor ve sanki içten dışa dağlanmış gibi vücuduna sıcak metalden bir mızrak gönderen bir sarsıntıyla aşağı iniyor. Arkasına yaslanıp bacağını yastıkların üzerine koyuyor. Kot pantolonundaki şişliği şimdiden görebiliyor. Çaresizlikten bir kez sızlanmasına izin veriyor. Sonra avuçlarının topuklarını gözlerine bastırarak kafasını boşaltmaya çalışıyor.

Polis.

Ása'dan acil durum numarasını ister. Titrek bir parmakla 112'yi çevirir. *Ása Gunnarsdóttir'i buldum, diyecek. Kaçmamış. İntihar etmemiş. Thor Thorsson tarafından kaçırılmış. Ve o hâlâ burada. Ve bacağım paramparça. Çabuk gel.*

Telefon çalışıyor. Açma sesini duyuyor, diğer uçtaki kibar ve acil bir kadın sesini duyuyor ve sonra her şey kararıyor.

Işıklar yine söndü. Telefon, Agnes'e çağrının kesildiğini bildirmek için küçük, acınası bir ritimle bip sesi çıkarır. Nefesini tutarak bekler, elektriğin lütfen, *lütfen* geri gelmesi için yalvarır. Ama hiçbir şey yoktur. Sadece karanlık. Dışarıdaki karın yetersiz aydınlatması.

"Elektriğimiz kesildi," diyor Agnes, sesi çok geliyor. "Ve telefonum-" Aşağı bakıyor. Wi-Fi yok. Çekmiyor. Ása'nın telefonunun şarjı bitmiş. Şarj aleti, onu kaçıran kişinin diğer evinde. "Ingvar'a ulaşabilir misin?"

"Ne?"

Agnes ona yolun karşısındaki araba yolunu nasıl bulacağını söyler. Evine giden uzun yolu. Ása bunu zaten biliyormuş gibi başını sallar.

"Gitmen gerek," diyor Agnes. "Peki ya sen?"

"Bacağım," diyor. "Yapamam." Bu konuda söyleyebildiği tek Şey bu. "Git. Elektrikler kesik. Beni kontrol etmek için buraya gelebilir. Gitmen gerek. Yardım getir."

Ása tereddüt eder.

"*Git!*" Agnes bağırır.

Ása irkilir, bu Agnes'in kalbini kırar ama daha fazla zaman kaybedemez. Ása duvarlara çarpıp dengesini kaybederek ön kapıya yönelir. Agnes kapının arkasından arpışını dinler ve koltuk minderlerine düşer.

Karanlıkta. Yaralı ve bekliyor.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Şubat 12, 2019

Kapının çalındığını duyduğunda gözleri yuvalarından fırlar. Nerede olduğunu bilmiyordu. Kaliforniya'daki evinde yarı uykudaydı, babasının eski ahşap zemindeki ayak seslerini dinliyordu. Babası onu akşam yemeğine çağırıyordu ve kafası karışmıştı, uyulamaktan başka bir şey yapamayacak kadar sarhoştur.

Sonra adamın sesi gelir ve bu babasının sesi değildir. "Alo?" Thor arıyor. "Siz de mi elektriği kaybettiniz?"

Ve İzlanda'ya geri döndü. Büyük kanepeye, karanlığa, Thor'un yarattığı cehennem çukuruna döndü. Zonklamasından hissedebildiği sol bacağının tamamı şişmiş durumda. Kısa bir süre için, eğer doktora götürürse onu düzeltmek için ne yapabileceklerini merak ediyor. Ne yapabilirler ki?

Tüm düşünceler onu terk eder. İşte Thor, onun üzerinde asılı duruyor. "Ne fırtına ama!" diye haykırıyor. "Seni rahatsız mı ettim?" Sonra, telaşla: "Sana ne oldu?"

"Düşüm," diye . Boğazı da ne zaman şişmeye başladı? Yutkunmaya çalışıyor ama tam olarak başaramıyor. "Bacağımı kırdım." "Nasıl?" diye sorar ve kadın kalçasında bir el hissediyor. Bu el bir sağanak Gözlerinin arkasındaki kıvılcımlar onu neredeyse kör ediyor. Göz kararmasının sınırlarını tadıyor. El yeniden alnında belirir. Serin dokunuşu memnuniyetle karşılar. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ambulans," başarıyor. "Bir hastaneye ihtiyacım var."

"Elbette," diyor. Yanındaki minder eğiliyor. Adam onun yanında oturuyor, yüzü o kadar yakın ki tek görebildiği bu. "Ne oldu? Görünüyorsun-" Cümlesini bitirmiyor. Elini kızın kabarık ceketine sürtüyor. Saçlarına. Parmak uçlarına bakıyor.

"Düştü," diye tekrarlıyor. "Ambulans."

"Evet," diyor. Ceketinden biraz daha toz çeker. "Geliyorlar mı?" "Güç yok."

"Anlıyorum," der adam ve kadın hatasını yavaş yavaş, aşama aşama fark eder. Evet demesi gerekirdi. Yetkililer yoldadır. Kadın Ása ve Ingvar'ı beklerken o kaçıp gitsin. Tabii Ása, Ingvar'ın evine varabildiyse. Gerçek, acısının kapatmaya çalıştığı kapı aralığından içeri girdi. Uyuşturulmuş, travma geçirmiş ve kafası karışmış Ása'yı daha önce hiç gitmediği bir yeri bulması için kar fırtınasının içine göndermiştir. Uzun, dik bir yokuştan yukarı Agnes kendini zorlukla idare edebildi. Ve şimdi Ása'yı kaçırان kişiyle baş başadır.

"Sorun değil," der Thor ona. "Yardım edeceğim. Ne oldu? Nereye düştün? Neden her yerin toz içinde?" Parmak uçlarındaki tozu gösterir. "Çiftlik evinde miydin? Sana söyledim, ben üzerinde çalışırken tehlikeli."

Agnes bunun gerçekten olup olmadığını merak eder. Ása'yı gerçekten bulup serbest mi bıraktı, yoksa çiftlik evine mi düştü ve hâlâ orada mı? Halüsinasyon görüyor.

"Bu fırtına," diyor Thor, "seni hastaneye götürmek için çok tehlikeli. Bekleyeceğiz. İyi olacaksın, söz veriyorum. Sana kulak olacağım." Ayağa kalkmak için kendini zorluyor. "Sana biraz su getireyim."

Suyunu beklerken dünya tekrar dönmeye başlar. Ama musluktan akan bir ses yoktur. Sadece şok olmuş bir ses var. Bir "Bu da ne?" ve ardından ölüm sessizliği.

Agnes bir elini ceketinin, kapüşonunun ve gömleğinin katmanlarının altına gömüyor ve tırnaklarını karnının yumuşak etine batırıyor. Bu gerçektir. Bu gerçekten onun başına geliyor. Uzaklaşamaz. Kendini oturmak için yukarı itmeye başlar ama durur.

Thor yine kanepenin kenarında duruyordu. Bir zamanlar Ása'nın ellerini bağlayan ipin uzunluğunu tutuyor.

"Agnes," diyor ve gözlerinde ne bir gülümseme ne de babacan bir pırıltı var, "ne yaptın sen?"

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Şubat 12, 2019

"O gitti," diyor Agnes. Vücudunu kanepede geriye doğru sürüklüyor. Bacağı işe yaramıyor ama geri kalanını hareket ettirebiliyor. "O güvende."

"Sen neden bahsediyorsun?" Thor sorar. O ip hâlâ bir elinde sallanıyor.

"Ása," diyor. "Onu buldum."

Thor etraflarına bakar. "Nerede o?"

"Burada olmaz," diye homurdanıyor Agnes. "Onu senden uzaklaştırdım."

Thor kaşlarını çatarak oturma odasından çıkar ve koridora doğru ilerler. Agnes kapıların açılıp kapandığını duyabiliyor. "O iyi mi?" diye sorar, ana yatak odasından seslenerek. "Kendini böyle mi yaraladın?"

Bugün olan her şeyin şokundan mı, soğuktan mı yoksa hapın onu yavaşlatmasından mı emin değil ama ayak uyduramıyor. "*O iyi mi?*" derken ne demek istiyor? Ása'yı dokuz gündür bir mahzende kilitli tutuyor. Şimdi de onun güvenliği için mi endişeleniyor?

Thor oturma odasına döner. "Bana ne olduğunu anlat," der, şimdi daha acil bir şekilde. Agnes'in yanındaki kanepede oturmaya devam eder. "Çiftlik evindeydin, değil mi? Her tarafın toz içindeydi. Bacağını incitmişsin. Onu orada mı buldun? Hâlâ orada mı?"

Agnes başını sallar.

Adam ona inanmıyor. "Hemen döneceğim," diyor. "Burada kal."

Adamın sürgülü cam kapıları açmasını ve lapa lapa yağan karın içinde kaybolmasını izlemekten başka çaresi yoktur. Başını tekrar

Yastıklar, dönmenin onu tekrar bunaltmasını engellemeye çalışıyor. Beklediği bu değildi. Yanlış mı anladı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Telefonu Thor'un yatağının başucunda buldu. Ása'yı Thor'un arazisindeki terk edilmiş çiftlik evinin mahzeninde kapana kısılmış halde buldu. Ama Agnes giderek artan bir dehşet duygusuyla fark etti ki, Ása gerçekten Thor olduğunu söylemiş miydi? Her şey acı ve hayatta kalma çabasından ibaret bir bulanıklığa dönüşmüştür.

Kendini bir tür ateşli rüyanın içinde hissediyor. Yorgunluk dalgalar halinde üzerine çöküyor ve sanki sürükleniyormuş gibi hissediyor. Eller vücudunda, omuzlarını, bacaklarını sarıyor, onu yüzeyin altına, havanın olmadığı, derinlikten başka bir şeyin olmadığı yere çekiyor.

Sürgülü kapının tekrar açıldığını duyduğunda unutmanın eşiğindeydi. Nefes alış verişlerini, ona doğru koşan ayak seslerini duyduğunda. Vücundaki baskıyı. Onu şimdiki ana geri döndürüyor. Onu o ince gri gözlere bakmaya zorluyor.

"Nerede o?" Thor ona sorar.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Şubat 12, 2019

Agnes panik içinde gevezelik ediyor. "Onu buldum," diyor ve kendini durduramıyor. "Onu mahzenden çıkardım ve buraya getirdim. Elektrikler kesildi. Yürüyemedim. Yani o gitti. Güvenli bir yerde. Uzakta ve güvenli bir yerde." Son kelimeleri tekrarlıyor, sanki kendini bu gerçeğe ikna edebilecekmiş gibi. Ama Ása güvende değil, değil mi? Kar fırtınasının içinde yardım arıyor.

Thor, Agnes'i dinliyor gibi görünmüyor. Gözlerini fırtınaya dikmiş, bambaşka bir yere bakıyor.

"Ne-" Agnes başlar ama soruyu bitirecek kadar cesur değildir. *Bana ne yapacaksın?*

Yine de bu tek kelime onu geri çağırmaya yetiyor. Thor bir elini yüzünde gezdirerek kızın gözlerini koruyan şatafatlı pembe ete kısa bir bakış atmasını sağlıyor. Birden on yaş daha yaşlı, bitkin ve tuhaf görünüyor.

"Agnes," diyor ağır bir iç çekişle. "Bunu neden yaptın? Kendine zarar verdin," diyor, görünüşe göre ondan çok kendine. Elini eskiden onun dizi olan yere koyuyor. En hafif dokunuşta bile göğsünden aşağıya, vücudunun hizasından kasıklarına doğru bir olta sürüklüyormuş gibi hissediyor. Her şey odağını kaybediyor. "Ása'yı bulmuşsun."

. Yine de iyileşemiyor.

"Gittiğini söylüyorsun," diyor. "Araba hâlâ burada. Biri onu aldıysa, seni de alırdı. Onu sen mi *yürüttün*? Nereye? Ingvar'a mı?

Oh, Agnes."

Adam onun dizini sıkar ve kadın bunun olup olmadığını merak eder. Ölmek böyle bir şey. İçine çekilmek. Her şeyden çok babasını istiyor. Berkeley'deki evinde olmak istiyor. Yeniden çocuk olmak, babasının yatağında güvende olmak, onun kitabının sayfalarını çevirmesini dinlemek, elini saçlarında hissetmek istiyor. *Agnes ve Magnús, aynı madalyonun iki yüzü.*

Ama o burada.

Eve dönüş yolunu dileyemez.

Thor'un gözleri doğrudan onun içine bakıyor gibidir. "Yola çıkmayı başaramadı," diyor ona. "Onu sen öldürdün."

"Hayır," der, bunun faydasız olduğunu bilerek. O anda başına gelecekleri biliyor. "Bunu nasıl yapabildin?" diye sorar. "Onu aldın. Ona ilaç verdin." Kendini dirseklerinin üzerine doğru itmeye çalışıyor ama Thor anında orada oluyor ve bir elini göğsüne bastırarak onu kolayca durduruyor.

"Sakin ol," der ona.

"Onu bir mahzene koymuşsun," diyor. Derin derin nefes alıyor. "Onu yeraltında tuttun."

Göğsüne bastıran el daha da derine iniyor. "Onu karın içine gönderen sensin."

Agnes, "Sen bir canavarsın," diye .

"Sana söyledi mi?" diye soruyor, sesinin tonunu neredeyse bağırarak kadar yükselterek, "ne yaptığını? Söylemedi mi? Altı aydır birlikteyiz. Beni sevdiğini, aramızda özel bir şey olduğunu söylüyor. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Ve sonra bir şeyler değişti. Aramalarıma cevap vermeyi bıraktı. Beni görmek istemiyor. Benimle konuşması için ona yalvarıyorum. Ne yaptığımı söylemesi için. Başka biri mi? Bana hayır diyor. Başka biri değil. Bana hamile olduğunu söyledi. Benim bebeğime. Ve onu öldürmüş. Telefonuna cevap vermiyordu, burada değildi çünkü Reykjavik'teydi ve çocuğumu öldürüyordu."

Öfkesi onu ikiye bölmekle tehdit eder. Kendini Agnes'ten uzaklaştırır ve konuşurken oturma odasını boydan boya adımlar. "Bana bunu söylüyor ve benden sakın olmamı bekliyor. Yaptığı şeyi kabul etmemi bekliyor. Sonra bana bu mesajları gönderiyor, çok kızgın olduğumu söylüyor. Bebeğimi öldürdü ve *ben canavar mıyım?*"

"Sen delisin," diyor. İstemededen ortaya çıkıyor. Ama olan bu. Odayı onunla paylaşan şey bu: delilik.

"Anlamıyorsun," diyor. "Senin hiç çocuğun olmadı ve onları kaybetmedin. Bu acıyla daha önce hiç yüzleşmedin, değil mi? Ne hissettiğimi bilmiyorsun. Hayal bile edemezsin ve etmek de istemezsin. Seni tanıyorum. Çok şey hissediyorsun ama bencilce davranıyorsun. Marie gibisin. Bencilsin."

"Marie gibi," diyor Agnes. Panik yüzeyinin altında bir şey kabarıyor. Onu yakalayamıyor. Şu anda kendi akıl sağlığını zorlukla . Yine de şimdi bayılırsa mahzende uyanacağından şüpheleniyor. Ve o zaman kaçış olmayacak.

"Marie benim bebeğimi de öldürdü," diyor.

Bulmacanın son parçaları da yerine oturdu. Yirmi altı yaşındaki Marie öldürüldüğünde Thor on sekiz yaşındaydı. Marie, Einar'la tanıştığında ne kadar yaşlıysa o kadar. Çok genç, çok genç ama yeterince yaşlı.

"Baban değildi," dediğini kendi de duyuyor. "O sendin."

"Onu çok sevdim," diyor Thor. Ona gönderdiği hüzünlü gülümseme kanını donduruyor. "Ve o da beni sevdi."

BÖLÜM ELLİ ALTI

Şubat 12, 2019

"Kimsem yoktu," diyor Thor. "Annem bana nereye gittiğini söylemeden gitti. Babamın onu bulmasını istemiyordu. Bir gün oradaydı, ertesi gün *gitmişti*. Beni onunla yalnız bıraktı. Kimsem yoktu. Sonra bir gün nehir kenarında Marie'yi gördüm. Elinde bir kartpostal vardı ve ağlıyordu. Sorunun ne olduğunu sorduğumda annesinden bir mektup olduğunu söyledi. Bir bebek gibi ağlıyordu, evini özliyordu. Onu anladığımı söyledim. Ben de annemi özlüyorum. Sonra bana sarıldı ve ikimiz de ağlıyorduk." Kendi kendine hayret ediyor, sanki şimdi bile bu anı onu rahatlatıyormuş gibi.

"Burada oturuyoruz." Thor dışarıda, nehre bakan küçük toprak parçasını işaret ediyor. Bu fırtınada pek fark edilmiyor. "Bana evini anlatıyor. Nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum ama birbirimize aşık olduk. Bana burada, bulabileceğim bir yerde hediyeler bırakmaya başladı. Gizli mesajlar. Küpelerinden biri. Birini o takardı, diğerini ben takardım ve hep birbirimizi düşünürdük. Babam bunu gördü ve çıkardı. Benden her şeyimi aldı.

"Çocukla birlikte büyüyor," der Thor ve durur. Ceketinin içine uzanıp katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açıp bakıyor, yüzündeki ifade anlaşılmaz ve tuhaf. Sonra kâğıdı Agnes'e gösteriyor, görebilmesi için yüzüne doğru itiyor. Nora'nın ona verdiği çıktıydı bu, aile portresi. "Ona bak," diyor. "Benim bebeğim."

Kâğıdı kaptığı gibi ceketinin cebine geri koyuyor.

"Ama buluşmaya devam ettiniz," diyor Agnes. "Seninle vakit geçirebilmek için bebeğe Ingvar'a baktırdı. Değil mi?"

"Sıcak aylarda burada piknik yapıyoruz. *Bebeğimle* vakit geçirmek istiyorum, bebeğimle. Ama o yapamıyor. Küçük Ingvar orada. Herkese Marie'nin en iyi arkadaşı olduğunu söylüyor. Beni gördüğünü herkese söylerdi. Dikkatli olmak zorundaydık. Ama o benim çocuğumdu."

Dünya bir çentik yana kayar. Agnes artık acı çekmiyor çünkü burada değil. Sonuna kadar değil. "Sana öyle olduğunu söyledi mi?"

"Bana Einar'ın olduğunu söylüyor ama ben gerçeği biliyorum."

"Ne oldu?" Agnes sorar. Bildiğini sanıyor. Duymak istemiyor ama yine de duyacak. "Einar nasıl öğrendi?"

"Onun evine gidiyorum," diyor Thor, elleri iki yanında bükülüyor. Yumruk şeklinde açılıp kapanıyor. "Kışın birbirimizi görmemiz zor oluyor. Magnus evde. Ama ilk defa Magnús orada değil. Ingvar yok. Kucağında bebeği var ve ikisi de ağlıyor. İkisi de orada, ailem. Beni gördüğünde sanki korkmuş gibi davranıyor. Bana orada olmamam gerektiğini söylüyor."

"O biliyor," diyor.

"Ona 'Neyi biliyor?' diye sordum."

"Einar," diyor, 'bizi biliyor.' Ona sarılmaya çalışıyorum ama o beni itiyor. Benimle birlikte olmak istemediğini söyledi. Einar'ı istiyor. Eğer onu affederse. Tek istediği bu.

"Ona inanmıyorum. Bana gitmemi söylüyor. Hava soğuk olmasına ve bebeği kızdırmasına rağmen beni dışarı çıkarıyor. Bebeği aldım. O benim bebeğim. Onu kucağıma almayı hak ediyorum."

"O çok değerli ve benim."

"Ama Marie onu geri vermemi söyledi. Kocasını seviyor. Bebeğini seviyor. Oğlunu seviyor. Onları kaybetmek istemiyor. Onu *sevdiğimi* söyledim. O da beni seviyor. Beni sevmiyor mu?" Bu bir kendine acıma, doyumsuz bir ihtiyaç çığlığı. "Ve diyor ki - bebeğimi benden almaya çalışıyor - ve 'Yeterli değil' diyor."

Artık odada hiç ışık yok. Kar fırtınası gökyüzünü ele geçirmiş, parazitlerle boyuyor.

"Ve bebeğimi almasına izin vermeyeceğim," diyor Thor. "Bana anlamak için çok genç olduğumu söylüyor. Benden faydalandığını ve özgün olduğunu söylüyor. Ona durmasını söylüyorum. Onu sevdiğimi biliyorum. Ama o beni sevmediğini söyleyip duruyor. Onu korkuttuğumu söylüyor."

Agnes tırnaklarını tekrar karnına geçirir. Her ne geliyorsa, şimdi çok hızlı geliyor.

"Ona bebeği gösteriyorum," diyor Thor, "ve ona bunun biz olduğumuzu söylüyorum. Bu bizim aşkımız. Bana bağırıyor. Bana bunun Einar'ın çocuğu olduğunu söyledi. Her zaman onun çocuğu olacak. Tıpkı onun her zaman Einar'ın çocuğu olacağı gibi."

Thor açık avuçlarına bakar. Sonra tekrar yukarı, Agnes'e. Gözlerinde yaşlar vardır.

"Pişmanlığımı hayal bile edemezsin," diyor ona. Sesi kırılır. "Hissettiğim acı hakkında hiçbir fikrin yok. Yapana kadar ne yaptığımın farkında değildim. Bebeğimi kucağıma alıyorum ve sonra ellerim üşüyor. Çok soğuk. Bebek artık ağlamıyor. Kollarımda sessizdi. Ama biri benimle savaşıyor. Bana saldırıyor. Arkamı döndüm ve bu Marie'ydi. Vahşi bir hayvan gibiydi. Ve bu nefreti hissediyorum. Sonra o da altıma girdi ve suda kan vardı. Bana inanmalısın Agnes, iş bitene kadar ne yaptığımı bilmiyordum."

Yalan söylüyor. Orada bir yerde, yalan söylüyor. Bebeği boğduğuunda dışarıdaydılar. Ama Marie'nin boğazını kesmişti. Bıçak nereden gelmişti? Öldürülen çocuğunun başında ağlayan Marie'yi bırakıp, silahı almak için mutfağa mı gitmişti? Öfke onu bu kadar ileri götürmüş müydü?

"Sana inanıyorum," diyor Agnes, korku bir şekilde onu sakinleştiriyor. şimdiki zaman. "Onları öldürdükten sonra. Ne yaptınız?"

"Ne yaptığımı gördüğümde," diyor Thor, onun yanına çökerek, ellerini ondan af diler gibi birbirine kenetleyerek, "eve koştum. Kanlı giysilerimi çıkardım ve torbalara koydum. Babam içeri girdi. Onu göndermeye çalıştım. Gitmesi için yalvardım. Ama o beni bunu söylemeye zorladı. Beni öldüreceğini söyledi. Ama hiçbir şey yapmadı. O geceye kadar. Bana gitmesi gerekenin ben olduğumu söyledi. 'Sana yardım edeceğim,' dedi, 'ama asla geri dnmemelisin.'"

İyi bir adam ailesi için fedakârlık yapar. "O seni korudu," diyor Agnes.

Söz verdiğim için söylemedim.

"Onu özlemediğim tek bir gün bile yok," diyor Thor. Yanından geçtiğim her kızda onun yüzünü görmedim. Hayatımın buraya nasıl geldiğini merak etmedim. Çok uzun zamandır bu pişmanlıkla yaşıyorum. Agnes. Bebeğim. Benim tatlı kızım. Daha sonra karım çocuk sahibi olamadı. Yıllarca denedik ama olmadı. Ve bunun benim kefaretim olduğunu düşündüm. Çocuk sahibi olmayarak bu hatanın bedelini ödüyordum. Nelere sahip olabileceğimi bilerek yaşamak zorunda kalacaktım. Sonra Ása'yla tanıştım ve cezamın bitmediğini düşündüm. Düzeltmeye çalıştım ama bitmediğini bilmeliydim. Beni cezalandıranın Ása olmadığını da bilmeliydim. Sendin. Sahip olmam gereken kızım. Benim cezam sensin."

Thor elini ağzına götürüyor ve Agnes parmaklarının titrediğini görebiliyor. "Özür dilerim," diyor ona ve sesi gerçekten yıkılmış gibi çıkıyor. "Senin başına geldiği için çok üzgünüm."

Agnes yine bir anda anlar. Bir karar vermiştir. Sona ulaşmışlardır.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Şubat 12, 2019

Agnes kendini kanepede geriye doğru iterek adamla arasına mesafe koymaya çalışır ve sağlam olan tek dizini göğsüne doğru çeker. Thor çok hızlıydı ve çalışan iki bacağının lüksüne sahipti. Bir anda ayağa kalktı ve bir zamanlar Ása'nın hapishanesi olan ipe uzandı. Şimdi onun olacak.

Umutsuzca tekmeleyen Agnes, kafasına nişan alır. Ama bu bir rüyada dövüşmek gibi. Hiçbir şey istediğin gibi hareket etmiyor. Neredeyse hiç güç kullanamıyor. Onun yerine, sadece diğer bacağını sallıyor. Ve değerli zamanını boşa harcıyor, o anı kaybettiği anda anlıyor ki, kanepeden kalkmaya çalışarak kullanmalıydı. Adam üstüne düştüğünde gücünü toplamaya çalışarak çırpınıyor.

Omuzlarındaki kollar. Nefes borusuyla birleşen ipin tenindeki yanığı.

"Çırpınmayı bırak," diyor.

Kadın baskı karşısında
boğuluyor.

"Bunu bana sen yaptırıyorsun," der ona. "Mücadele etmeyi bırak, daha kolay olacak."

İki eliyle yukarı uzanıyor. Adamın gözlerini hedefliyor. Bir başparmağı gerçekten de bir göz küresinin yapışkan etine giriyor, ama sonra adam kendini geri çekiyor. Kanepeden kalkmayı başarıyor, korkunç bir sarsıntıyla yere düşüyor, bacağı acıdan kasılmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çarpıyor. Şu anda

Thor'un ayakları. Ondan uzaklaşma arzusu dışında her şeyi görmezden gelerek sürünüyor ama yeterince hızlı hareket edemiyor.

Bir el sol ayak bileğine dolanarak onu sehpanın görece güvenliğinden uzaklaştırıp açık alana sürükledi. Ása'yı kurtarma çabasının bir yerinde, acı eşiğini aştığını, bu dünyada daha fazla acı verebilecek başka bir şey olmadığını düşünmüştü. Yanılmıştı. O kendisi değildi. O bir insan değil. O bir ıstırap kasırgası, ölümcül bir dehşet.

O durdu. Thor onu altında bıraktı. Ama yine de hareket ediyormuş gibi, uçurumdan karanlık boşluğa doğru kayıyormuş gibi hissediyor.

"Bunu daha da kötüleştirme," dediğini duyar. "Lütfen. Beni bunu daha da kötüleştirmeye zorlama."

Nefes almak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Her yeni hava akımının tadını çıkarıyor ve artık onu alamayacağı noktaya ne zaman ulaşacağını merak ediyor.

Sonra adam gitti. Ondan uzaklaştı. Agnes başını yana çevirir ve Thor'un bir ömür önce yere saçtığı hapları toplamak için eğilmesini izler. "Ne kadar alıyordun?" diye sorar ona. Sanki atıştırmalık bir şeyler arıyormuş gibi rahat bir tavırla mutfakta dolaşıyor. Kadının zaten dolu olan bardağının yanındaki şarap şişesinin ağzını açıyor. Ağzına kadar dolduruyor. Hapları şişenin içine dolduruyor.

Agnes duraksayarak bir dirseğinin üzerinde doğrulur ve derme çatma bastonuna uzanır. Böyle olmayacak. Böyle ölmez, yüzükoyun ve itaatkâr. Onun işini kolaylaştırıyor.

"Bacağını incittin," diyor. "Acıyı hafifletmek için daha fazla hap alıyorsun. Ama çok fazla alırsın. Ve uyanamıyorsun. Bu bir trajedi. Gerçekten öyle."

"Ása güvende," der ona. "Bana ne yaparsan yap-" Sesi dağılıyor. Sağ bacağının üzerinde dengede duruyor, bir elinde derme çatma bastonu tutuyor. "Dışarıda herkese ne yaptığını anlatıyor. Yakalanacaksın. Beni öldürmek hiçbir işe yaramaz."

"Karda donmuş," diyor. "Onun ölümünden *sen* sorumlusun. Ben sadece kalmasını sağlamaya çalışıyordum."

Elinde şarap ve haplarla ona doğru yürüyerek yaklaşır. Elinde kalan tek silah olan bastonunu kaldıran Agnes, ona nişan alır.

Başını. Adam onu kolayca engeller ve o da bir bacağına savurarak kadının sol dizine vurarak karşılık verir. Acı dolu bir çığlık atarak onu yakalıyor ve kendisiyle birlikte aşağıya sürüklüyor. Korkunç bir bükülme yığını halinde yere düşüyorlar, çünkü adam onun elinden kurtulmaya çalışıyor ama kadın bırakmıyor. Bırakamıyor. Şarap kadehinin paramparça olması, asitli sıvının yüzüne sıçraması ve rüzgârının kesilmesi, ama şimdilik kazanıyor. Hayatı için savaşıyor.

Bir dirsek karnına çarpıyor ve tırnaklarını açıkta kalan her et parçasının üzerinde gezdiriyor. Dünya onun altından dönüyor ve adam orada, onun üzerinde beliriyor, yüzü kırmızının doğaüstü bir tonunda. Bir elini boğazına kilitlemek için tutuşunu değiştirir ve kadın canlı bir tel haline gelir.

Adamın homurtularını duyuyor. Vücudunun onun etrafında kenetlenme gücünü hissediyor. Ama pes edemez. Bundan kurtulacak. Ve onu öldürecek.

Bucking. Uzanmak. Bir şey arıyor. Sağ avucunda sıcak bir ateş çizgisi sürükleniyor ve onu yakalıyor. Kırık şarap kadehinden bir parça. Derisini yırtan yakıcı yanığa rağmen onu kavrayarak yumruğunu yukarı doğru kaldırdı.

Bardak yanağından içeri giriyor.

Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen bir his, etinin kısa süreli direnci, ardından camın içine battığı zamanki sarsıntı. İçine girdiğinde hissettiği tüyler ürpertici tatmin. Adam çığlık attığında, yanağında daha uzun bir yarık açarak kendini uzağa attığında, tekrar nişan alıyor, herhangi bir şey için, ağzını korumak için yukarı doğru uçarken ellerini yakalıyor.

Ve sonra her şey o kadar hızlı hareket eder ki takip edemez. Bir kükreme duyuyor, bir hareket bulanıklığı görüyor ve sonra üstündeki adam kayboluyor. Vurulan bir bedenin mide bulandırıcı, donuk sesi ve sert bir yüzeyden seken bir kafatasının kusursuz çatırtısı duyuluyor.

Sonra üzerinde eller var. Her yerde eller. Yüzünde, şarabı ve kanı silkeliyor, ceketini tırmalıyor, bacaklarını kontrol ediyor. Dokunulduğunda inliyor ve bir "Özür dilerim, özür dilerim." sesi duyuyor.

Orada, tepesinde, yüzü çıldırmış ve kelimelere kadar güzel olan Ingvar.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Şubat 12, 2019

Çok fazla sıcaklık var. Agnes'in başı arabanın koltuğunda sallanıyor. Arkada yan oturuyor, yırtık eli bir havluyu kavıyor, sol bacağı önünde uzanmış, işe yaramaz ve zonkluyor ve sadece uyumak, unutulmaya geri dönmek istiyor, ama ona izin vermiyorlar.

Ingvar ona, "Elini kalbinin üzerinde tut," diye hatırlatıyor.

Daha yukarı kaldırmaya çalışıyor ama vücudu işbirliği yapmıyor ve kaygan otoyolda o kadar hızlı ilerliyorlar ki, kamyon durmadan savruluyor, onu sarsıyor ve kolunu tam olarak kaldıramıyor. Elini göğsüne yaslamakla yetiniyor.

Kalın bir rüzgâr ve karla karışık yağmur kamyonun yan tarafına çarpıyor ve Ingvar, sargılı eliyle direksiyonu tutmaya çalışırken, onları bir o yana bir bu yana iten akıntıya karşı savaşıyor. "Nereye," diyor Agnes, dili ağzında şişmiş, sesi tamamen yeni biri gibi çıkıyor, "nereye gidiyoruz?"

"Reykjavik," diyor Ingvar. "Hastane."

Agnes gözlerini açık tutmaya çalışır. Dışarıdaki çalkantılı ve korkunç dünyanın kamyona saldırmasını ve Ingvar'ın da ona saldırmasını izlemeye. Sanki bunu gözlemlemek yardımcı olacak, tehlikeleri uzak tutacakmış gibi. Ama çok yorulmuştur.

Gözleri kapanıyor. Başı öne doğru sallanıyor, havada sallanıyor. Uzaktan, Ingvar'ın uyanık kalmasını emreden sesini duyuyor.

Bir adamı bıçaklamaktan çok daha zorlu bir çaba sarf ederek başını dik tutmaya çalışıyor.

Sağlam bacağında bir baskı var. Bu bir el. Ása'nın eli. Agnes nerede olsa tanırdı. O şiş parmaklar sonsuza dek aklından çıkmayacaktı. İnce kolu yukarı, boş gözlere doğru takip etti. Ása yolcu koltuğunda iki büküm olmuş, vücudu kamyonun hareketleriyle sallanıyordu.

"Uzun sürmez," der Ása ona. "Ama uyuyamazsın. Konuşmak iyi gelir." Sesi kırılır. "Ben de öyle yaptım."

Kamyon virajda savruluyor ama Ingvar .
Sadece ilerlemek var.

"Peki ya Thor?" Agnes sordu. Adamın yerde inleyen hareketsiz bedenini bir anlığına görmüştü ama sonra Ingvar onu kollarının arasına almış ve bayılmıştı. Burada, arka koltukta uyanmış. "Onu yalnız mı bıraktın?"

Dikiz aynasında mavi gözler parlıyor, sonra kayboluyorlar. "Polisi aradım. Onu yakalayacaklar."

Ása'nın eli yılan gibi Agnes'in boştaki elinin içine giriyor. Sıkıyor. Agnes baskıya karşılık verir.

Kamyon bir yükselti üzerinde zıplıyor. Çakıl taşları metal kabuğunun üzerine sıçrıyor. Sonra aşağıya doğru eğiliyorlar, sahilin kenarlarından kayıyorlar. Ne kadar zamandır araba kullandıklarını ya da hastaneye varmalarının daha ne kadar süreceğini bilmiyor. Sadece şu anı düşünebiliyor, zamanın neredeyse algılanamaz artışlarla geçtiğini. Ya da böyle düşünmek istiyor. Ama o adam var. Ailesinden her şeyi alan adam. Ása'yı kaçıran adam. Onu öldürmeye çalışan adam.

Onlar fırtınanın içinde yarışırken Agnes konuşmaya başlar. Onlara her şeyi anlatır; telefonu,'yı, Thor'u, Marie'yi ve bebeği. Ve kanıyormuş gibi hissediyor.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Şubat 16, 2019

Hemşire Agnes'i koridoru geçmesi için ikna ediyor. verdikleri koltuk değneklerine ağır bir şekilde yaslanıyor ve korkutucu olsa da, bacağı hala altında dengesiz bir şekilde sürüklense de, yürüyebiliyor. Daha fazla donanım, daha fazla acı var. Ama hareket edebiliyor.

Koğuşunu bekleme odasından ayıran son kapı olan çıkışta babası durmaktadır.

Ingvar onu ve Ása'yı apar topar acil servise götürmüştü ve neredeyse anında birbirlerinden ayrılmışlardı. Agnes'i steril odalara götürdüler, onu tanımadan dürten, olanları tekrarlamasını isteyen insanlarla doluydu. En son ne zaman yemek yediğini sordular. Ona iğneler batırdılar. Onu röntgene götürdüler. Onu ameliyat için hazırlayacaklarını söylediler.

Birinin gömleğini tutmuş. Onlara haplarından bahsetti. Morfine olan toleransını.

Ve sonra Nora Carver'ın koridorda sesini duydu.

Bağrıışmalar vardı. Daha yakından. Ve işte oradaydı, hemşirelerden birine arkadaşı olduğunu söylüyordu. Elini omzunda hissetmişti.

"yok," demişti Agnes. "Ben iyiyim."

Ertesi gün babası geldi. Magnús, Agnes'in hastane odasında, olan biten her şeyi, Thor'un söylediği her şeyi polise anlatırken, darmadağın bir halde, gözleri uzun süren bir uçuşun yarattığı panik yüzünden gölgelenmişti. Bunun için üzgündü.

Babası gerçeği öğrenmişti. Ama kendine itiraf etmesi gerekirse, *ona* söylemeyerek anlatmak daha kolay olmuştu.

Memurlar nazik ve titiz davranmış olsalar da, yıkıcı bir ayrılık darbesiyle gitmişlerdi. Agnes'in araba anahtarlarını bulmuşlardı. Anahtarlar eski bir kot pantolonun ön cebine sıkıştırılmış, dikkatsizce bavulunun üstündeki giysi yığınının içine atılmıştı.

Thor onları ondan almamıştı.

Agnes konuşmadan önce babasıyla yalnız kalmayı beklemişti. "Çok aptalca davrandım," dedi.

Babası öne doğru eğildi ve alnındaki saçları düzelitti. Elleri titriyordu, sanki kızının dokunuşundan ürküp kaçmasından korkuyordu. Sanki onu incitebilirmiş gibi. "Hayatta kaldın," dedi ona. "Önemli olan tek şey bu."

Belki de bu doğrudur, diye düşündü Agnes. Ama gözlerini kapadığında, kendisini sadece Ása'yı yağan karda, Ingvar'ın araba yolunun kıvrımında sürerken görebiliyordu. Ön kapıya doğru yürürken birbirlerine destek olduklarını. Yüzündeki řoku. Thor'la bir başkası ilgilenirken Ingvar'ın oturma odasının güvenliğinde oturduğunu hayal edebiliyordu sadece. Başka biri adamın korkunç itirafını duyarken.

"Agnes kendi sesini duyduğuna şaşırarak, "Thor'un bana söylediklerinde bir yanlışlık var," dedi. Marie'yle evin dışında, nehrin hemen yanında tartıştıklarını söyledi. Ne yaptığını görünce de kaçıp gitmiş. Hemen. Kanı temizlemek için. Babası onu bulmuş ve o da itiraf etmiş."

Babasının yüz ifadesinde yeni bir şey vardı. Kapalı kalmak için mücadele eden bir kapı.

"Ama," diye devam etti, "cesetler çiftlik evinin dışında bulunmadı. Nehrin yukarısında bulunmuşlar. Thor'ların evinin yakınlarında." Baba ve oğul cesetleri taşıma zahmetine girmezlerdi, hele de kocayı suçlamak için mükemmel bir konumdayken. Büyük Thor onlara Einar'ın kanlı ellerinden bahsettiğinde de. Karısını ve çocuğunu yeni gömmüş bir adamın ağzı açık kalmış dehşeti.

Bir soru olarak ifade edilmemişti ama öylece izin verdi.

Sonunda babası konuştuğunda sesi titriyordu. "Eve dönüyordum," dedi. "Bütün öğleden sonra dışarıdaydım. Ne yaptığımı bilmiyorum. Eve varmak üzereydim ki babamın annemin başında dikildiğini gördüm. Annem suyun içinde yatıyordu. Vücudu... doğru değildi. İlk başta ne gördüğümü bilmiyorum. Ama sonra onu kaldırdı ve başını-" Durdu, nefesi kesildi.

"Kafası," tekrar denedi. Ama cümleyi tamamlayamadı.

"Boğazını görüyorum," dedi. "Ve ne yaptığını bilmiyorum. Onu götürüyor. Sonra geri geldi. Ve işte o zaman-Agnes. Onu da götürdü. Sormaya çok korktum. Çok garip davranıyordu. Çok sessizdi. O kadar çok kavga ediyorlardı ki... Bana polise ne söylemem gerektiğini söyledi. Tam olarak ne söyleyeceğimi. Onun yaptığını düşündüm. Hayatım boyunca onları onun öldürdüğünü düşündüm."

Agnes kollarını babasının omuzlarına dolamıştı. O zamanlar polise neden bir şey söylemediğini sormamıştı. Kendi ruhunu yakan dehşet karşısında nasıl tepki vereceğinizi tahmin edemezsiniz. Ama büyükbabasını merak etmişti. Öldürülen karısının ve çocuğunun cesetlerinin başında duruyordu. Neden yardım çağırmadığını anlamaya çalışmıştı. Neden Thor'u suçlamadığını. Karısının kiminle görüştüğünü biliyor muydu? Şüphelenmiş miydi?

Hiç düşünmeden öylece tepki mi vermişti?

Titiz büyükbabasının seçeneklerini dikkatlice düşünmeden bir şey yaptığını hayal bile edemezdi.

Nasıl görüneceğini biliyor olmalıydı. Tartışmalar. İlişki. Polise, karısının bir ilişkisi olduğunu ve bu ilişkinin hiç de azımsanmayacak boyutta olduğunu söylemek. Şans o onun Kızım değildi. onun, Bu olur onu mahkum etti. Kıskanç, intikamcı koca. Kimse ona inanır ? Cesetlerini kendi arka bahçesinde tesadüfen bulduğuna? Büyükbabası onun masum olduğunu biliyordu. Ve yine de cesetleri taşımıştı. Onları gömdü, mülkten uzağa.

Thor'un arazisine. Belki de polisi gerçeğe yönlendirmek için bir girişimdi. Karısını ve kızını birlikte karın içine gömme kararı. Yanlış yönlendirilmiş ve trajik.

En kötü hata.

Agnes babasına daha sıkı sarılmıştı. Babasının ona teşekkür ettiğini duyduğunu sandı.

Onu.

"Bana babamı geri verdin," dedi ona.

Ağlamaktan başka bir şey yapamamıştı. Büyükannesi için, teyzesi için. Büyükbabası için, yıllarca süren sessizliği, suçluluk duygusu ve acısı için. Ama en çok, babasının çocuk versiyonu için ağlamıştı, çoktan gitmişti, ölümlerle mücadele etmek için yalnız kalmıştı. Sahip olduğu tek aileden korkarak yalnız kalmıştı. İçinde bir yerlerde minnettarlık da vardı. Babası böylesine büyük bir kayıp yaşamış ve bu onu kolayca yok edebileceği gibi yok etmemişti.

İlerlemeye devam ettiğini.

Şimdi koridorda, babasının sabırsız halini düşünen Agnes, onun yerine tanıdık bir sese doğru döner. Ağır ağır uzaklaşarak, Óskar'ın hırıltılı sesini açık bir kapıya kadar takip eder.

Orada, pencerenin yanındaki yatakta, dizlerini göğsüne çekmiş Ása oturuyor. Onu tutan, bir kolunu ona dolamış Lilja. Pencere kenarında, koruyucu bir horoz gibi onları izleyen Óskar. Koltuk değneklerinde incelik yoktur. Agnes hareket eder etmez, varlığını ilan ediyor. Üç öğrenci birlikte dönüp onun ilerleyişini izliyor.

"Hey," der Agnes, sözünü kesmek istemez ama gitmek de istemez. Lilja'ya doğrudan bakmaya, o karanlık gözlerle buluşmaya cesaret edemiyordu. Ziyaret saatlerinde zamanını Agnes ve Ása arasında bölüştürüyordu. Metadon alırken Agnes'in yanında oturdu. Agnes'in en kötü anlarında titrediğini ve terlediğini gördü. Onun değişen ruh hallerini kabul etti.

Agnes son birkaç gündür ondan o kadar çok özür diledi ki, "özür dilerim" kelimesi anlamını yitirdi. *"Özür dilerim" zayıf bir kelime, demişti* Lilja dün ona, bu kadar çok özür dilemesine sinirlenerek. *Bana teşekkür de etme. Sadece kabul et.*

"Sonunda beni taburcu ettiler," diye ekliyor Agnes, Ása ile Lilja arasındaki boşluğa baktığının farkında. "Sanırım ben gidiyorum."

Óskar pencere pervazından atladı. Hızla odayı geçiyor ve Agnes onu durdurmak için bir şey yapamadan, onu sıkıca kucaklıyor. Agnes kolonya ve bayat kahve kokuyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

Lilja'nın ona söylediği gibi kabullenmeye alışıyor. Ama sadece çok sıkı tutulduğu için değil, paniğe kapılmasına neden olduğu için de rahatsızdı.
-"Ása her şeyi kendisi yaptı," diyor.

Agnes alçakgönüllü davranmıyor ya da kendini küümsemiyor. Ása kendini kurtardı. O mahzende uyanık kalan, hayatta kalmak için savaşan, karda Ingvar'ı bulmayı başaran oydu. Agnes yardım etti, bunu biliyor. Elinden geleni yaptığını ve o merdivenlerden dűřmeseydi Ása'nın asla kurtarılamayacağını biliyor. Ancak insanlar ona teşekkür ettiğinde, her řeyi ona atfettiklerini ve Ása'nın mücadelesini görmezden geldiklerini hissetmekten kendini alamıyor. Ondan daha fazla bir řey almak istemiyor.

Óskar başını sallayarak onu serbest bırakıyor. Garip bir dostluk girişimiyle kızın omzunu sıvazlıyor. "Darılmaca gücenmece yok," diyor. "Öyle mi?"

"Elbette," diyor Agnes yarım ağızla gülererek.

Ása'dan bir İzlandaca patlaması. Óskar ve Lilja onun söylediklerine katılıyor gibi görünüyor. Óskar Agnes'in koluna bir kez daha sertçe vurur. "İyi iş çıkardın," diyor ona. "Ama onu öldürmeliydin." Koridora ıkıp Lilja'nın kendisine katılmasını bekliyor.

Lilja ayağa kalkar. Agnes kendini Lilja'nın gözleriyle buluşmaya zorluyor. Lilja kendi özel şakasına hafifçe gülümsüyor. Koltuk değneklerini kavrayan eline hafifçe dokunarak Agnes'in yanından geçiyor. "Gitmeden önce beni bul," diyor. "Seni geçireyim."

Sonra Agnes ve Ása tekrar yalnız kalır. Agnes koltuk değnekleriyle yatağına doğru ilerler, onu içine çeker ve sonunda bir huzur hisseder. Ása'nın gözlerinin etrafı hâlâ çukur ama ilaçlarına geri döndü. Ona iyi bakılıyor.

"Demek gerçekten gidiyorsun," diyor Ása.

"Sanırım." "Özür dilerim" ile birlikte son birkaç gündür anlamını yitiren bir diğer ifade de "gidiyorum". Kaliforniya'da onu ne bekliyor? Yatak odası, yatağın altındaki hap zulası mı? İş görüşmeleri mi? Bir daire bulmak mı? Yeniden başlamak mı?

O hastane yatağında yatarken dűřünmek için çok zamanı olmuştu. Her birkaç saatte bir yeni testler için rahatsız ediliyordu. Tam olarak hiç yalnız kalmamıştı ve hastane personeli ona ne kadar yardımcı olursa olsun uyumamıştı. Kendini hayatı hakkında yeni bir şekilde dűřünürken bulmuştu.

Eve döndüğünde Emi'yle konuşmaya karar verdi. Bunu, ona tam anlamıyla aşık olduğu topluluk bahçesinde yapmak istiyor. Artık Emi'ye tutunmak istemiyor.

Kulağa klişe gelse bile ne söyleyeceğini zaten biliyor. En sevdikleri filminden bir alıntı.

Başka bir hayatta görüşürüz, ikimiz de kedi olduğumuzda.

"İyi olacak mısın?" Agnes Ása'ya sorar. Saçma bir soruydu ama Ása'yla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Hastanede birlikte vakit geçirmişler ama hiç konuşmamışlar. Hayatlarının en kötü ve en iyi anlarında el ele tutuştular. Söylenecek çok şey var.

"Bilmiyorum," diyor Ása dürüstçe. "Peki ya sen?"

Agnes omuz silkiyor. "Göreceğiz bakalım."

Gizli bir umut besledi, gecenin karanlık, liminal saatlerinde filizlenen bir tohum, herkesin uyuyor olması gerekirken, kendisi ve mezarlık vardiyası hariç herkes. Onu suyla besledi, büyümesine izin vermeye çalıştı.

"Ingvar'a ulaştığımda," dedi Ása, Agnes'in yaralanmamış eline tekrar uzanarak, "ona olanları anlatmadım. Sadece uzakta olmayı düşünebildim. Sesli mesajını gördüğünde polisi arayacaktı. Mesajınızı dinledi. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Özür dilerim."

Özrün saçmalığı Agnes'e aşama aşama çarpar. Kadının elini sıkar. "Beni kurtardın," diyor, Lilja'nın *Kabullen* felsefesini aniden anlayarak. Özür dilemesine gerek yok. "Bu kadar."

İletişim bilgilerini paylaşırlar. Agnes sarılmak için öne doğru eğilir. Sonra kendini gitmeye zorlar. Arkasına son bir kez bakarak topallayarak dışarı çıkar.

Ása, saçları güneş ışığında parlıyor, gülümsüyordu.

Agnes, Lilja ona katılmadan önce koridorda fazla ilerleyemedi. Lilja, Agnes'in duraklayan ilerleyişinin yanında telaşsız, istikrarlı bir şekilde yürüyor. Agnes titrek bir nefes çeker, kalbinin ne kadar hızlı çarpmaya başladığını, şimdi her yerde ama en çok kulaklarında hissedebildiğini görünce şok olur. "Vedalaşma konusunda berbatımdır," dediğini duydu. Sesi sert, söylenmemiş kelimelerle dolu. "Aslında gerçekten berbat."

"Bu bir veda mı?" Lilja ona sorar. O siyah gözlerini Agnes'e doğru çeviriyor ve işte o tohum büyüyor. O fikir çiçek açıyor, geniş, yakıcı ve coşkulu.

Agnes kelimelerle boğuşurken onlar koridorun sonuna doğru yollarını bulurlar. Lilja onları bekleme odasından ayıran kapının önünde durur. Bir elini kapıya koyar ama kıpırdamaz. "Daha çok erken," diyor. "Zorlukla yürüyebiliyorken uçmamalısın."

Kelimeler orada. Agnes'in göğsünü dolduruyorlar, patlamak üzere olan bir balon gibi. Kapı Lilja'nın elinden kurtulup açıldığında, "Çılgınca ama-" diyor.

"Hazır mısın?" Agnes'in babası ona sorar. Çantalarını çoktan kiralık arabaya götürmüştü. "Hadi gidelim buradan." Etrafına bakıyor, sanki birinin onları fiziksel olarak durdurmasını bekliyormuş gibi, çekingen bir tavırla. Gözleri Lilja'ya takılınca Agnes'e geri dönüyor. Lilja'ya. "Oh," diyor.

"Bir saniye," der Agnes ona.

"Hayır," diyor Lilja. "Her şey yolunda." Dudaklarını Agnes'inkilere değdirmek için parmak uçlarında öne doğru sallanıyor. Onu kucaklıyor ama bu sadece kalp atışları arasındaki süre kadar sürüyor ve Agnes için bu süre çok hızlı geçiyor. "Güle güle."

Agnes umutsuzca "Seni arayacağım," diyor ama bu Lilja'nın uzaklaşmasını engellemiyor. Agnes'e el sallayıp "Tamam," demesini, sanki o öğleden sonra görüşeceklermiş gibi. Sanki kadar çok zamanları varmış, sınırsızmış, tembellik yapabilirlermiş gibi.

Magnús boğazını temizler. "İyi birine benziyor," diyor. "Sen iki kişi misin?"

Agnes, "Artık değil" diyor. Babasının daha fazla şey söylemek istediğini hissediyor, bu yüzden titrek bir nefes daha alıyor ve gülümsemeye çalışıyor. "Hadi gidelim."

Rahatladı. Ve hızlı. Onun ardından koltuk değnekleriyle ön kapıdan çıkıp girişin yanında duran kiralık arabaya doğru ilerliyor. Thor'un duruşmasında tanıklık etmesi gerekip gerekmeyeceğini bilmiyor. O köprüye geçecek. Şimdilik babasının silüetini takip ediyor, dökülmemiş gözyaşları yüzünden titriyor.

Ingvar'ın kamyonetinde yaptığı gibi arka koltuğa tırmanıyor, bacaklarını koltukların üzerine uzatıyor ve babasının arabayı çalıştırıp onları şehirden çıkarıp

Havaalanı. Bu sefer kar yok. Ara sıra ön cama sıçrayan ani, sağanak yağmurlar var ama ışıklar açık. Manzarayı seyrediyor. *"Bu ülkeyi son kez görüyorum"* diye düşünür ve sonra *"Belki de görmüyorum"* der. Yosun ve kar battaniyeleriyle kaplı bu siyah lav tarlalarını, dokunacak kadar yakın görünen ama her zaman ulaşamayacağı dağları son kez görüyor olamaz.

O uzayda. O bir astronot. Ve Dünya'ya geri dönüyor.

Vedalarından bıkmış. Ameliyattan sonra onu ilk karşılayan, annesinin yanına gitmeden önce iyi olduğundan emin olmak için onca saat bekleyen Ingvar'a. Sersemlemişti, anestezi her şeyi gerçeküstü bir gölgeye dönüştürmüştü ama alınındaki dudakları hissedecek kadar farkındaydı. Ona cesur olduğunu söylediğini duymak için. Boş değil. Cesur.

Nora'yı tekrar görecek. Geride kalıyor ama Agnes'i Kuzey Kaliforniya'da bulacağına söz verdi ya da Agnes kendini hazır hissettiğinde onu Los Angeles'ta ziyaret edecek.

Babası onu havaalanının önünde bırakır, böylece arabayı kiralama şirketine geri götürürken onu bekleyebilir. Bir ülkeyi geride bırakmanın lojistik işlerini hallederken - bunu daha önce de yapmıştı. Soğuk esintide durur, ağırlığını koltuk verir ve dünyanın binaya girip çıkmasını izler. Fikir tekrar aklına geliyor, daha önce gördüğü tüm renklerden daha acil ve canlı.

Telefonunu çıkarmak için bir banka oturmak zorunda kalır. Kendini sorgulamadan önce mesajı gönderir.

Cevap neredeyse hemen gelir.

Evet.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

30 Haziran 2019

Sabah tekrar iner, ancak bu sefer gün ışığının fosforlu parıltısına. Saat erkendir ama güneş gökyüzünde yükselmektedir. Agnes otoyolda acele etmiyor, yavaş ve dikkatli, çoğunlukla tek elle sürüyor. Avucundaki dikişler uzun zaman önce alınmış ve yara izleri beyaz çizgiler halinde solmaya başlamış olsa da hala kavramakta zorlanıyor. Avuç içine baskı uyguladığında oluşan sinir ağrısı bazen onu nefessiz bırakıyor. Yine de bu eli seviyor, hatta bazen kendini derisindeki çapraz çizgilere hayranlıkla bakarken yakalıyor.

Yolun dönemeçlerine doğru eğiliyor, arabayı birçok kavşaktan geçiriyor. Lilja ile Reykjavik'te buluşacak. Yeni dairesinin dışında. Küçük - gerçekten küçük - ve bir apartmanın bodrum katında, ışık alması için zemin seviyesinde sadece birkaç penceresi var, ama o burada. Bu noktaya gelmesi, eski işindeki uzaktan çalışma pozisyonuna başvurması, görüşmesi ve kabul etmesi, gerekli evrakları doldurması, eklemleri iyileşmeye başlarken bacağının tekrar ziyan olmasına izin ve ardından kaslarını yeniden inşa etmesi aylar sürmüştü. Nora onu vize başvurusunda kendisine yardımcı bir avukatla görüştürdü. Devam ediyor ama umutlu.

Aylar süren tedaviye rağmen Agnes hâlâ hapları özlüyor. Onların tadını. Bir zamanlar ona verdikleri rahatlığı. Ama artık onları alamıyor. Belki yakında, istekleri onu serbest bırakır.

Reykjavik şehir merkezine giden tabelaları takip ediyor. Şehrin haritasına bakarak o kadar çok zaman geçirmiştir ki, yolun geri kalanını ezberlemiştir.

dönüşler ve telaffuz edilemeyen sokak isimleri.

Ve işte orada. Lilja, kısa saçları yaz esintisinde dalgalanıyor. Apartmanın önünde duruyordu. Ön camdan Agnes'i gördüğünde elini kaldırdı.

"Hæ!" diye bağırdığını duyuyor Lilja. "Eve hoş geldin."

Agnes yaralı elini cama, ötesindeki Lilja'ya doğru uzatır.

Merhaba.

YAZARIN NOTU

Bu hikayeyi İzlanda'daki Bifröst adlı gerçek bir kasabaya dayandırmış olsam da, kasabanın coğrafyası ve tarihi ile ilgili pek çok sanatsal özgürlük kullandım. Tüm değişiklikler ve hatalar bana aittir. Buraya olan tüm sevgi ve hayranlık da bana aittir.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın gerçekleşmesine yardımcı olanlara teşekkür etmeden önce, kitabın epigrafından bahsetmem gerekiyor. "Devotion" Forest Erwin tarafından yazılmış ve seslendirilmiş bir şarkı. Bu kitap gözümde bir parıltıdan başka bir şey değilken, taslak hazırlarken, yeniden gözden geçirirken, yani aslında her zaman bu şarkıyı neredeyse tekrar tekrar dinledim. Şarkının kökleri Agnes'in kökleriyle iç içe geçmiş durumda. Bu şarkıyı ve Forest'ın diğer müziklerini Spotify'da Stay in Touch adlı sanatçı altında bulabilirsiniz. Umarım Forest bizimle daha fazla müzik paylaşır ve umarım siz de benim kadar keyif alırsınız.

birlikte, belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu kitabın yazımının çoğu yalnızlık içinde gerçekleşti. Reykjavik'teki bir apartman dairesinin mutfak masasında başladı ve Kaliforniya'da, bir başka diz ameliyatından sonra aylarca süren iyileşme sürecinde şekillendi - ironik bir şekilde (?) İzlanda'da bir buz parçasında kaymamın ardından meydana gelen bir sakatlık. Bu kitap ve ben çeşitli odalarda tek başımıza geçirdiğimiz onca saate rağmen, bu yalnız bir yolculuk olmadı. Çok büyük teşekkür borçlu olduğum pek çok insan var:

Editörüm Hannah O'Grady, kitabın tam da olması gerektiği gibi olmasını sağladı. Sizinle çalışmakla ilgili her şey bir rüyanın gerçekleşmesi gibi. Minotaur'daki tüm ekip, Madeline Alsup, Chris Leonowicz, Alisa Trager, Kiffin Steurer, David Rotstein, Meryl Sussman Levavi, Mac Nicholas, Stephen Erickson, Paul Hochman ve Kayla Janas.

Heyecanı hiç azalmayan ve bu noktada beni çok iyi tanıyan menajerim Jamie Carr. Senden saklanmak yok. Film/TV menajerlerim Olivia Fanaro ve Orly Greenberg, anlayışınız ve tutkunuz için. Yabancı haklar şampiyonum Jenny Meyer.

Yazı topluluğum. İzlanda'da ruhen benimle birlikte olan, beni güvende ve akli başında tutan Hardcore Berkletes. Mina ve Leyla Hamedi, Zeynep Özakat, Jennifer Herrera, Carol Goodman, Hildur Knútsdóttir. Siz olmasaydınız bu kitabın ortaya çıkacağından emin değilim.

İzlanda'daki ev sahiplerim, özellikle Guðlaug Ýr ve Júlíus Eymundsson, bana evlerinizi açtığınız için. Stefán Laxdal, müzik için teşekkürler.

Dr. Vincent Chow, dizimi iyileştirdiği için (İki kez! Umarım bir daha asla! Alınma!) ve Agnes'e yardımın için.

Arkadaşlarım ve ailem. Büyükannem ve büyükbabam Tracy ve Charles Stephenson ile Judith Strong ve Frants Albert, dostluğunuz, rehberliğiniz ve birlikte geçirdiğimiz zamanlar için. Annem, her şey için. Ray, defalarca okuduğun için. Baba, Magnus olmadığı için, daha iyi olduğun için.

YAZAR HAKKINDA

Emily Hlaváč Green

Melissa Larsen *Shutter*'ın yazarıdır. Columbia Üniversitesi'nden yüksek lisans ve New York Üniversitesi'nden lisans derecelerini almıştır. Bir sonraki romanını araştırmak için bir yerlere seyahat etmediği ve bu süreçte bir şekilde kendine zarar vermediği zamanlarda New York'ta yaşıyor ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin _

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

KAYIP EV. Telif Hakkı © 2024 Melissa Larsen tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.minotaurbooks.com

Kapak tasarımı David Baldeosingh Rotstein

Kapak resmi: Melissa Larsen'in Bifröst, İzlanda'daki dağ fotoğrafı; karlı tarlada ev © Des Pantiva/Arcangel; karla kaplı lav kayaları © Cavan Images-Offset/Shutterstock; bordürlü pencereler © nikolpetr/Shutterstock; buruşuk kağıt dokusu © klyaksun/Shutterstock

eISBN 9781250332882

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2025

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Bildirimi](#)
[İthaf Epigraf](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm Demo](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[Beşinci](#)

[BölümBölüm](#)

[Altıncı](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı On](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yirmi Bir Yirmi
Yirmi İki Üç Yirmi
Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi
Dokuz Dört Beş Bölüm
Bölüm Yedi Altı Bölüm
Sekiz Bölüm

İkinci Bölüm

Interlude
Otuzuncu .
Bölüm
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Bölüm
Bölüm Üç Otuz Otuz
Dört Beş Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Kırk
Bir Bölüm Kırk Otuz
Otuz Otuz Otuz
Dokuz Altı Yedi Sekiz
Bölüm Kırk İki

Üçüncü Bölüm

Ara Bölüm Kırk
Üç Bölüm Bölüm
Bölüm Altı Kırk
Dört Kırk Kırk Beş

Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Sekiz Bölüm
Bölüm Bölüm Kırk
Kırk DokuzElliElli
BirElli Elli Elli Elli
Elli Elli Elli Elli
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Sekiz Bölüm
İkiÜçDörtBeşAltıYe
diDokuz Bölüm
Altmış

Yazarın Notu
Teşekkür Yazar
Hakkında
Telif Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.